

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Zeki, çekici ve
daima romantik."

JULIA QUINN

Bridgerton Serisi'nin yazarı

SKANDALLAR KRALİÇESİ

Sarah MacLean

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Leydi Sesily Talbot unvanının ona sağladığı özgürlüğü benimsemiştir. Bu nedenle Londra'nın en parlak skandallarına imza atmaktan geri kalmaz. Bir akşam, ışıltılı balo salonundan ayrılıp karanlık bahçede gözden kaybolduğunda kimse ona ikinci kez bakmaz ya da Skandallar Kraliçesi'nin ne işler karıştırdığını fark etmez.

Caleb Calhoun yıllarını Sesily'den uzak durmaya çalışarak geçirmiştir. En iyi arkadaşının güzel, küstah ve zeki kız kardeşi Sesily, Caleb'in en büyük sınavlarından biridir. Genç kadın tehlikeli işlere bulaşınca Caleb uzak durma kararından vazgeçer ve onu korumak ister. Sesily ile Caleb, birbirlerini beladan uzak tutmaya çalışırken aralarındaki kıvılcım canlanır. Pusuda bekleyen bir düşman varken aşk tüm engelleri aşabilecek midir?

SKANDALLAR KRALİÇESİ

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 641

Skandallar Kraliçesi Sarah MacLean

Kitabın Özgün Adı: Bombshell

Çeviren: Uğur Mehter

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Merve Mumcu

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2022 © Sarah MacLean, 2021

Bu kitap, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Harper Collins Publishers'ın alt markası olan Avon ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-8400-19-9

Baskı: Nisan 2022

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:47939

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SKANDALLAR KRALİÇESİ

Sarah MacLean

Çeviren: Uğur Mehter

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarah MacLean

Zamanının çoğunu, tarihe ve aşk romanlarına olan tutkusunu geliştirdiği yerel kütüphanede geçirmektedir. Romanlarında okura yansıttığı tarih sevgisi, Smith College ve Harvard Üniversitesi'nde tarih eğitimi almasına yetecek motivasyonu bulmasını sağlamıştır. Eşi/kızı ve köpeğiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır.

“Sesily, sen ne yaptın?”

“Bir şey yaptığımı da nereden çıkardın?”

Caleb sonrasında onun bu pervasızlığından etkilenenecekti. Dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi elini tutmuş, onu en yakındaki ağacın gölgelerine çekmişti.

Daha sonra Caleb direnmediği için de kendi kendini yiyip bitirecekti. Tanrı’nın cezası bu ülkeye geleli yirmi dört saat dolmadan teslim olmuştu. Ama üzerine abanan Sesily Talbot’un eli göğsünde ve saçlarında dolaşırken nasıl direnebilirdi ki? Sonuçta o da insandı.

Dengede kalmalarını sağlamak için kolunu genç kadının beline sarıp kendine çekti.

Başka nedeni yoktu, burada olmak için can attığından değildi.

“Bunu yapmamaya yemin etmiştim,” diye ekledi Sesily, saçlarını sımsıkı kavrayıp genç adamın yüzünü kendine doğru çekerken.

Caleb direnmeye çalıştı. “Neyi yapmamaya?”

“Seni öpmemeye,” dedi Sesily. “Maalesef... Şartlar...”

Bir an için bu soğukkanlı sözler yüreğini sızlatınca Caleb onu durdurmaya yeltendi.

Ama Sesily Talbot’u hiçbir şey durduramazdı.

Yazmayı bitirmemden bir hafta önce, yedi yaşındaki kızım kitabı “pandemi süresince herkese yardım eden insanlara” ithaf etmem gerektiğini söyledi. İyi bir fikri duyduğum anda anlarım.

*En ön cephede sağlık, eğitim, ziraat, gıda ve nakliye başta olmak üzere bütün sektörlerde bizi sağlıklı tutmak için çalışan herkese...
Teşekkürler.*

Sesily

Vauxhall Bahçeleri

Ekim 1836

Sesily Talbot, upuzun bacaklı cambaz yaklaşıana kadar birinin onunla eğlendiğini fark edememişti.

Aslında tekmeden inip nehir kapısından Vauxhall Bahçelerine adım attığı anda anlamalıydı. Devasa bir tavus kuşu gibi giymiş dansçı, göz alan renklerdeki kuyruğunu Marylebone sıra evleri gibi açıp önüne çıkmış ve genç kadını dansçıların arasına çekmişti.

O harika kuşla deli gibi döne döne dans etmişlerdi. Dansa asla hayır diyemediğinden daveti memnuniyetle kabul etmişti; ancak serin ekim akşamına rağmen hareketli dans nefesini keserek bütün vücudunun ateş almasına neden olmuştu. O yüzden eğlenceden kaçıp daha sakın bir köşeye yönelmişti. Biraz sırlarıyla yalnız kalmak istiyordu.

Ancak gölgelere gireli bir dakika bile olmadan, ateş yutan hokkabaz onu bulmuştu; sımsıkı iplerden oluşan bir ağın altında yürüyenleri, bahçelerin müstehcen sayılabilecek, savurgan görkeminin daha derinliklerine davet edencesine kıvrıla kıvrıla ilerleyen patikada önüne çıkmıştı.

Ardındaki kırmızı kâğıttan fenerler leziz bir baştan çıkarıcılıkla parlarken yoluna çıkan kadın hokkabaz, palyaçolar gibi beyaza boyadığı yüzü ve kıvılcımlar saçan masmavi gözleriyle meşaleyi ağzına yaklaştırdı. Mürekkep karası geceyi adeta aleve verdi.

Sesily rolünü biliyordu. O yüzden hayretle inlemekte tereddüt etmemiş, hokkabazın elini tutup saraylara yaraşır bir reverans yaparken, “Oradan değil, hanımefendi,” demesine izin vermişti. Sonra kadın onu aradığı kuytu köşeden ışığa doğru sürüklemişti.

İşte o zaman bir piyon olduğunu arılamalıydı.

Hayır, piyon değil. Bir kraliçe. Ama her halükârda birileri onunla oynuyordu.

Ve o bunun farkına varamamıştı. Daha sonra, yirmi sekiz yılda nadir yaşanan bu saflık ânına kendisi de şaşıracaktı. Böylesi bir saflık, oyunda ustalaşan ve hayatı boyunca ağlarını örerek kazanan biri için gerçekten nadirdi.

Oysa Sesily Talbot sonraki bir saatini oyuna gelerek geçirecekti.

Bir falcının oltasına takılmıştı.

İki pantomim oyuncusuyla eğlenmişti.

Açık saçık esprileriyle bir kukla gösterisi seyretilmişti.

Ve ne zaman resmi gösterilerden uzaklaşıp yüreğindeki boşluğu unutmamasını sağlayacak, dedikodu ve skandalla dolu bir eğlence bulmak istese... Bahçenin derinliklerine giden yeni bir yol bulmaya çalıştığı her seferinde yolu kesilmiş, her seferinde daha pervasız maceralardan alıkonulmuştu.

Maceralar şöhretine daha uygundu. O yürüyen skandal, gürbüz güzellik, bağımsız mirasyedi ve pervasız maceraların kraliçesi Sesily Talbot’tu. Londra’da çoğu kişi arkasından konuşurken, onun için *kötü* bir şeymiş gibi *Sexily* diyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yirmi sekiz yaşındaki Sesily, kömür madencisiyken bir iskambil oyununda Vekil Prens'ten kazandığı unvanla kendini kömür tozundan kurtararak muazzam bir servet yapan soysuz Jack Talbot'un ikinci ve evlenmeyen tek kızıydı. Yetmezmiş gibi taze Wight Kontu, gösterişli karısı ve beş kızıyla birlikte aristokrasi çevrelerini birbirine katıyordu. Özellikle kızları kısıncılan eşlerini bulana kadar büyük skandalların başrolünde olmuştu. *Kirli S'ler...* İçine doğdukları kömür tozuyla anılan Seraphina, Sesily, Seleste, Seline ve Sophie; artık bir düşes, bir markiz, bir kontes ve Britanya'nın en zengin at yetiştiricisinin karısı olarak Londra'da adeta hüküm sürüyordu.

Bir de son on yıldır bütün geleneklere, unvanlara, kurallara ve düzene meydan okuyan Sesily vardı. Aristokratların oynadığı oyunlarla hiç ilgilenmediğinden kardeşleri arasında en tehlikeli olanıydı. Balo salonlarının diğer ucundan kendisine ateş saçan gözlerle bakan yapmacık rakiplerini hiç dert etmiyordu, sosyeteyle aynı hedeflere sahip değildi.

Pervasisız Sesily.

Kız kurusu rafına kaldırılmaya ya da mahvolmuş kızların hayatlarını geçirdiği Mayfair taşrasına sürgün edilmeye asla izin vermiyordu.

Vahşi Sesily.

Bunun yerine etrafındakilerin ne düşündüğüne aldırmadan zenginliğin, unvanın ve mutluluğun tadını çıkarıyordu.

Skandallar kraliçesi Sesily.

Sansür, kibir ya da kınama ona göre değildi. Bu yüzden aristokrasinin onu kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Çabuk sıkılan Sesily.

Sıkılmıyordu. En azından o akşam sıkılmıyordu. Belki sıkıldığı için Vauxhall'a gelmişti ama yalnız değildi. Bir arkadaşıyla

gelmişti. Daha doğrusu bir düzine arkadaşıyla gelmişti. Şamata ve fısıltılar için gelmişti, ama o akşam istediği başka bir şeydi. İçi kıpır kıpırdı, bela arıyordu. Belayı baştan çıkarmak, çığlıklar atmak istiyordu.

Öfkeli Sesily. Kızgın Sesily.

Bozguna uğrayan Sesily.

Hem de ne bozguna uğramak. Hem de bir *erkek* tarafından. Yeleş, kollarını sıvadığı gömleği ve Mayfair'e hiç uymasa da köşeli çenesini iyice ortaya çıkaran, aptalca sayılabilecek Amerikan tarzı şapkasıyla uzun boylu, yapılı, yeşil gözlü, insanı sinir eden bir adam. Çenesi fazlasıyla köşeliydi. Kabalığın sınırındaydı.

Sesily'nin istediği ve bir türlü ele geçiremediği tek adam.

Zavallı Sexily.

Ama hayal kırıklığının acısını herkesin içinde yaşamayı kesinlikle reddediyordu. Böyle şeyleri başkaları yaşırdı. Sesily değil.

O yüzden kendini toparlamış, yüzünü boyamış ve Vauxhall'a gelmişti.

O akşamki özel hayal kırıklığının acısıyla bu kadar meşgul olmasaydı gözetlendiğini ve yönlendirildiğini anlardı. Vauxhall'un arkalarına giden, Karanlık Yol'un iki yanını saran uzun ağaçların gölgelerinden önüne fırlayan uzun bacaklı cambazdan çok önce hem de...

Sesily'nin Vauxhall'a gittiği on yıl içinde, ziyaretlerinin büyük çoğunluğu ailesinden, refakatçisinden, kardeşlerinden ya da arkadaşlarından kaçarak gerçekleşmişti. Mahremiyetin yok sayıldığı ve her geçen gün gölgelerin iyice yoğunlaştığı bu yolda yürümek; havai fişeklerden, cambazlardan ve balon gezilerinden daha şehvetli, hatta sefil bir şeyler bulmak amaçlıydı.

Yıllar boyunca yolun bu kadar ilerisinde, karanlığın bu kadar derininde hiç cambaza ya da hokkabaza denk gelmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elbette Vauxhall sezonunun son haftasında saatin geç olması bahçelerdeki kalabalığı azaltmıyordu. Gece yarısı yaklaşırken zevk ve sefa düşkünleri, her yeri saran katıksız bir baştan çıkarıcılık sunan göstericileri hayranlıkla izlemeye devam ediyordu.

Oysa gölgelerin arasından bir dansçı, ateş yutan bir hokkabaz ve şimdi de upuzun bacakları, devasa peruğu ve abartılı makyajıyla bir cambaz tatlı tatlı gülümseyerek, “O yoldan olmaz, hanımefendi!” diyordu.

İşte Sesily o zaman anladı.

Aniden durup tepesine dikilen cambaz kadının, yolda yürüyen sıradan bir kadının bile tökezlemesine neden olabilecek uzunluktaki muhteşem kabarık eteğine baktı. “Anlaşılan bu akşam *hiçbir* yol uygun değil, yanılıyor muyum?”

Karanlıkta Sesily’nin üzerine adeta yağmur gibi inen kocaman bir kahkaha duyuldu; bahçelerin başka bir kısmında serin sonbahar yeliyle dağılan, kalabalığın hayranlıkla izlediği parlak havai fişeklerinin gürültüsünde kayboldu.

Sesily gökyüzünde dans eden desenlerle ilgilenmiyordu. “Yoksa bu akşam benim için farklı bir yol mu var?”

Kahkaha, imalı bir gülümsemeye dönüşürken tahta bacaklı cambaz dönerek uzaklaşmaya başladı. Aniden yaydan çıkmış bir ok gibi hisseden Sesily onun peşine takıldı. Seçtiği yerden uzaklaşıyor, bunun yerine başkasının işaret ettiği yere gidiyor ve başka bir şeye yürüyordu.

Dahası öfkesine, kızgınlığına ve göğsünde yandığı halde asla kabul etmeyeceği hislerine rağmen kendi kendine gülümsemekten duramıyordu.

Çünkü artık sıkılmıyordu.

Ağacların arasında göz kırpan ışık, yaklaştıkça daha çok göz almaya başladı. Dev kadının peşinden giderken sıkılması söz

konusu olamazdı. Sonunda Sesily'nin daha önce hiç görmediği bir açıklığa geldiler. Bir platformun üzerindeki sihirbaz becerikli bir performansla, etrafını saran küçük bir seyirci grubunun hayret nidaları eşliğinde bir tazıyı havada tutuyordu.

Tahta bacaklı cambazı görür görmez sihirbaz kadının gözleri ânında Sesily'ye kaydı. Numarasını tamamlayıp elinin bir hareketiyle tazıyı yere indirdi. Hayvana bir parça kuru et verirken bakışlarından hiç şaşırmadığı belli oluyordu.

Seyircileri olmadan bir hiç olacak bütün sanatçıları onurlandırıcısına eğilip minnetle selamladığında küçük kalabalık büyük hararetle onu alkışlıyordu. Sonunda herkes her zamankinden daha büyük bir telaşla yeni bir eğlence bulmak için uzaklaşırken, aslında sezon kapanmadan bahçelerde sadece birkaç saatleri kaldığını biliyordu.

Birkaç dakika içinde Sesily, açıklıkta sihirbaz ve tazıyla baş başa kaldı. Tahta bacaklı cambaz yine karanlıklara karışmıştı.

“Leydim,” dedi sihirbaz. İtalyan aksanı karanlık gökyüzünün berrak saygınlığıyla aralarındaki boşluğu dolduruyordu. Sesily'yi tanıdığı belliydi. O akşam herkes gibi o da genç kadını beklemişti. “Hoş geldiniz.”

Sesily yaklaşırken merakı içini kemiriyordu. “Anlaşılan geceyi zorlaştıran ben değilim, meğer beni sınırdan tutan sizmişsiniz. Ta ki bana ayıracak zamanı bulana kadar.”

“Ta ki size hak ettiğiniz zamanı verebileceğim âna kadar, leydim,” diyerek abartılı bir hürmetle eğildi sihirbaz. Bu arada yerden aldığı küçük bir kutuyu masanın üzerine koyarken parmağındaki gümüş yüzükler göz alıyordu.

Sesily, onun ayağının dibindeki köpeğe bakarak gülümsedi. “Gösterinizden çok etkilendim. Herhalde bana sırrınızı söylemezsiniz?”

Kadının altın hareli yeşil gözleri fenerlerin ışığında parladı. “Sırrım sihir,” dedi.

Sesily'nin başta sandığından daha gençti. Koyu renk kapüşonunun sakladığı taptaze, güzel yüz kesinlikle başların dönmesine neden olacak türdendi.

Bir bakanın bir daha bakmasıyla gururlanan Sesily, kadının benzersiz güzelliğine hayran olmaktan kendini alamıyordu.

Gerçi asıl istediği bakışları üzerine bir türlü çekememesi hâlâ canını sıkıyordu. Boston'a giden gemiye bindiği o anda ona bakan adam, bir daha bakmamıştı.

Aklındakileri kovmak için konuyu değiştirdi. "Seyirciler adeta büyülendi."

"Dünya gösterilere bayılıyor," dedi sihirbaz.

"Ve gösterilerde gerçeği göremiyorlar," diyen Sesily'nin aklı diğerlerinden daha iyi çalışıyordu.

"İşin aslı bu zaten," dedi kadın kutuyu açarak. İçindeki bir dizi gümüş halka adeta göz kırpyordu. "Size bir numara daha göstermemi ister miydiniz?"

"Elbette," diye karşılık verdi Sesily, yürek çarpıntılarını saklayabilme umuduyla kocaman gülümseyerek. O gün kendini bir uçurumun kenarında hissetmişti. İnsanın *öncesi* ve *sonrasına* dair hiçbir fikir yürütemediği o nadir anlardan biriydi.

Ama bu sadece yüreğindeki bir histi. Zamanla solup gidecek sonunda susacaktı. Ve bu gerçekleştiğinde Sesily ayrıntıları hatırlamakta zorlanacaktı.

Sadece bir histi.

Bu... Kafasının içindeydi.

Gerçekte.

Hiç çekinmeden elini boş kutuya sokarak parmaklarıyla pürüzsüz, sert meşeyi hissetti. Sonra elini geri çekip, "Bu kutu boş," dedi.

Kadın kaşlarını büyüleyici bir cilveyle kaldırıp sertçe kutunun kapağını kapattı, ardından elini üzerinden geçirip tekrar açtı. "Emin misiniz?"

Büyük bir zevk ve merakla kutuya elini daldırdı. Kadın oval şeklindeki küçük gümüşü kutudan çıkardığında Sesily nefesini tuttu. Portreyi evirip çeviriyor, daha iyi görebilmek için ışığa tutuyordu.

Birden afalladı. “Bu benim.”

Kadın başını eğdi. “Sadece sizin için.”

Yol kesmeler, kumpaslar, yönlendirmeler... Sesily’nin yolu o akşamın henüz başlarında çizilmişti. Parmaklarıyla minik portreyi sıkarken gümüş çerçeve etini ısıırıyordu.

İyi de neden?

Sihirbaz soruyu duymuş gibi elini boş kutunun üzerinden bir kez daha geçirip ona doğru eğdi.

Elini içine attığında Sesily’nin yüreği ağzındaydı. Nefesleri sıklaşmaya başlamıştı.

Tam da orada, o anda her şey değişmek üzereydi.

Başta yine kutunun boş olduğunu sandı. Parmak uçları pürüzsüz ahşap zemini yokluyordu.

Sonunda buldu.

Ekru renkli küçük kartı ışığa tuttuğunda bir ucundaki minik süs çanı cınladı. Sol köşedeysen bir Mayfair adresi yazıyordu.

Kâğıdı çevirdiğinde kendinden emin ve güçlü bir elyazısı adeta yüreğini dağlıyordu.

Bu yol olmaz, Sesily.

Bizim yolumuz daha iyi.

Gel, beni gör.

Düşes

Bölüm Bir

South Audley Caddesi, Mayfair
Trevescan Düşesi'nin Londra'daki Evi
İki Yıl Sonra

“Araba kazası izlemek gibi bir şey.”
Leydi Sesily Talbot, Trevescan Düşesi'nin ikram büfesi-
nin ardında durmuş, arkadaşları ve ev sahibesi için aristokrat
bolluğu hakkında mutlulukla dedikodu yapıyordu. Gerçekten
de her biri benzersiz korkunçluktaki elbiselerden gözünü al-
makta zorlanıyordu.

1838 yılıydı. Aristokrat hanımlar uzun zaman önce, Sesily'nin
en sevdiği iki şey olan arsızlık derecesindeki gerdan dekoltesi ve
daracık korselere kavuşmuş olsa da bütün elbiseler aynı zamanda
kat kat saray pastaları gibi dantel, fırfır, süs, parlak renkli kurde-
leler ve demet demet çiçeklerle lanetlenmişti.

Desenli ipek kumaşlar denizinde kaybolmuş, talihsiz bir ye-
niyetme sosyete güzelini başıyla işaret ederek, “Şuradaki anne-
sinin yatak odası perdelerine sarınmış gibi görünüyor,” dedi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

cıkcıkladı. “Yok, sözümü geri alıyorum. Tek *bir* araba kazası değil. Bütün balo salonu zincirleme araba kazası gibi. Tarihin, kötü moda zevklerini acımasızca cezalandıracağından eminim.”

“*Moda* diyebilir miyiz ki?” Aristokratlar arasında tek bir kişi açıkça itiraf etmese de Mayfair’in gözdesi olan Trevescan Düşesi sağ tarafında cesurca boyadığı dudaklarını büzmüştü. İnsanları bakışlarıyla ezerken hiç fırfırı olmayan son derece göz alıcı safir rengi korsesinden görünmez bir toz zerresini silkeledi.

“Bunun tek bir açıklaması olabilir... Yeni kraliçe kendi cinsiyetinden nefret ediyor. Yoksa neden *böyle* bir tarzı benimsesin ki? Amacın hepimizi çirkin göstermek olduğu çok açık. Şuna bakın,” diyen Sesily, genç bir kadının başını pembe dantel ve tüy katmanlarıyla adeta bir midye gibi saran, oval şeklindeki aşırı büyük çirkin şapkayı gösterdi. “Yeniden doğmuş gibi.”

Düşes aksırınca şampanyasını püskürttü. “Aman Tanrım! Sesily!”

Sesily en masum tavrını takınarak, “Bana yanıldığımı gösterin,” dedi. Düşes bunu yapamayınca ekledi. “Modacımdan o zavallıya *harika* görünmesini sağlayacak bir şey göndermesini isteyeceğim. Tabii bir de başındaki şapkayı yakmasını rica edeceğim.”

Düşes kıkırdadı. “Annesi yanına yaklaşmana izin vermez.”

Çok doğruydı. Aristokrat anneler Sesily’yi hiç sevmezdi. Bunun tek nedeni günün modasına uygun giyinmeyi reddetmesi değildi. Çok güzel görünen leylak rengi ipek elbisesi bir yana Sesily, aristokrasiyi muhtemelen çok daha rahatsız edici nedenlerle genel olarak korkutucu bulunuyordu.

Evet, o sonradan kont olan bir kömür madencisinin kızıydı, dahası Londra sosyetesinin asla kabul etmeyeceği türden görgüsüz ve bir parça zor bir kadındı. Ama mesele bununla da kalmıyordu. Hayır, Sesily’nin korkusuzluğu otuz yaşında, evlenmemiş, zengin bir kadın olmasından kaynaklanıyordu. Daha kötüsü,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bunların hiçbirinden utanmıyordu. Hayatını yaşarken kendini asla kapatmamış, yükselere koymamıştı. Ülkeden bile çıkmamıştı. Bunun yerine, özellikle pasta gibi görünmeyen bol dekol-teli ipek elbiseleri ve sosyeteye yeni tanıştıran yeniyetmeler ya da evde kalmış kızlar için yapılan şapkalara meydan okuyan şap-kalarıyla *baloların* gediklisi olmuştu.

Ve bütün bunlar onu Wight Kontu'nun Tehlikeli Kızları ara-sında en tehlikelisi yapıyordu.

Asıl komik olanı, Kraliçe Victoria Mayfair'den sadece yarım mil ötedeki tahtında otururken, yaşlarını aldıklarında evlenip paketlenerek gönderilmeyi reddeden ya da unvan dünyasının kurallarına uymakla hiç ilgilenmeyen kadınların bütün aristok-rasiyi korkudan tir tir titretmesiydi.

Sesily'nin kuralları belirlenmiş katı aristokrasi evreniyle hiç ilgisi yoktu. Dünyada yaşanacak onca şey ve değişim varken niye ilgilenenecekti ki?

Belki yıllar önce kız kardeşleriyle birlikte saçlarında kurum ve kuzey aksaniyle Londra'ya geldiğinde utanması mümkündü. Ama yılların kınayan bakışları ve iğneleyici imaları ona sosyete-nin yargılarıyla en parlak yıldızları söndürdüklerini ya da yıldız-ların daha parlak ışıldamalarını sağladıklarını öğretmişti...

Ve o seçimini yapmıştı.

İki yıl önce Trevescan Düşesi bu yüzden onu South Audley Caddesi'ne çağırıp desenli ipek elbise ve mükemmel bir saçtan çok daha fazlasını önermişti. Ah, Sesily hâlâ o şeylere sahipti –bir zırhı gördüğü anda tanırdı– ama o elbiseyi giydiğinde Mayfair'in ısıltılı balo salonlarına gitmek, tıpkı Covent Garden'in en karan-lık köşelerine girmiş gibi hissettiriyordu.

Sonuçta Sesily, düşesin bir araya getirdiği ve kısa sürede arka-daş olduğu diğer kadınlarla birlikte o karanlık köşelerde kendini göstermişti.

Sicilya Adalarındaki malikânesinde inziva hayatı yaşamayı tercih eden münzevi bir dükle çok erken yaşta evlenen Trevescan Düşesi, gençliğinde benzer bir inzivaya kapanmayı reddetmiş, bunun yerine şehirde yaşamayı tercih etmişti. Şimdi de Londra'nın en görkemli evlerinden birinde yaşıyordu. Ne yaptığına gelince... Öğrenmedikçe dükün üzülmeyeceği şeyler olduğunu söylemekten hoşlanırdı.

Gerçi dükün bilmediğinden bütün Londra haberdardı. Bir skandal söz konusu olduğunda, skandalın tarafı olan kadın kısaca *Düşes* olarak anılırdı.

Skandal garantisi, Londra'nın en seçkinlerini düşesin partisine topluyordu. İnsanlar onun unvanını kalkan olarak kullanıp görgü kuralları paravanıyla, ertesi sabah fısıldanacak dedikodulara ve insanlığın en değerli erdemleri üzerinden bir skandalın parçası olma umuduna zemin hazırlamasına bayılıyordu.

Ama skandaldan hoşlanmak, annelerin kızlarının skandalın göbeğinde olmasını isteyeceği anlamına gelmiyordu. Haliyle Sesily'nin devasa boyutlardaki ışıltılı balo salonunda salına salına dans eden, sosyeteye yeni girmiş genç kızlardan oluşan orduya şapkalarını yaktırma şansı hiç yoktu.

"Ay evet, çok yazık," dedi arkadaşına. "Ama korkma. Hediyemi isimsiz gönderirim. Anneleri beni çaya davet etmek istemese bile korkunç 1838 modasından onları kurtaracak peri anneleri olabilirim."

"Bu tam senlik bir iş. 1838 modası gerçekten iğrenç."

"Neyse ki zenginim. Ve hiç işim yok."

"Bu akşam o kadar da işsiz sayılmazsın," dedi düşes yumuşak sesiyle.

Sesily'nin gözleri ânında salonun diğer ucunda davetlilerin arasından seçilebilen sarı saçlara kaydı. Şapka takmamıştı, ama buna rağmen yakılmayı hak ediyordu. "Mesajın iletilmesine daha ne kadar var?" diye sordu.

Düşes, onun baktığı yere bakmamaya yemin etmiş gibi başını çevirerek şampanyasını yudumladı. “Çok sürmez. Elemanlarım işini bilir. Sabırlı ol arkadaşım.”

Sesily, sıkışan göğsüne aldirmeden başını salladı. Heyecan. Macera. Başarma olasılığı. Adaletin yerini bulması. “Sabır en zayıf erdemlerimden biri.”

“Sahi mi?” diye karşılık verdi düşes. “Ben en zayıf erdemimin iffet olduğunu sanıyordum.”

“İtiraf ediyorum,” dedi Sesily hınzır bir gülümsemeyle. “Skandallar konusunda daha iyiyim.”

“İyi akşamlar Düşes. Leydi Sesily.”

Arkalarından gelen neredeyse duyulmayacak kadar uysal ses, acıyan fısıltılarla anılan, dansa kaldırılmayan kızların emekli kraliçesi, utangaç Bayan Adelaide Frampton’a aitti.

Yazık, asla kuğuya dönüşemeyen çirkin bir ördek.

Bu tür Mayfair fısıltıları başkalarını incitebilirdi, Adelaide ise yarattığı algıdan memnundu. Böylece fark edilmeden insanların arasına girebiliyordu. Kalabalığın içine karışıp neredeyse kaybolduğunda çok az insan kalın gözlüğünün ardından sürekli herkesi izleyen sıcacık kahverengi gözlerinin farkına varırdı. Hatta kimseye çaktırmadan her şeyi gördüğünün farkına varanların sayısı çok daha azdı.

“Bayan Frampton,” dedi düşes. “Anlaşılan her şey yolunda?”

“Oldukça,” dedi Adelaide. Sesi arkalarındaki büyük pencerelerden esen serin yele karışıyordu. “Burası korkunç sıcak değil mi?”

Sesily, devasa boyutlardaki kristal kâseyi gümüş kepçeyle karıştırırken, ılık portakal kokteylinden kendine bir kadeh doldurmak için cesaret topluyordu. “İğrenç görünüyor.”

“Başına bir şeyler gelmesini bekleyen genç hanımlara likör şart,” dedi düşes.

“Mmm. Eh, likörün şart olduğu genç hanımlardan olmadığıma göre...” Sesily kısa bir es verdi. “Biliyorsunuz, benim için herhangi bir durumda likörün gerekli olduğundan emin değilim.”

“Kanında likörle mi doğdun?”

Sesily arkadaşına gülümsedi. “Tencere kapağını bulur derler.”

Düşes sıkıntıyla iç çekti. “Şurada şampanya dağıtan bir garson var.”

Elbette vardı. Trevescan Evi’nde şampanya su gibi akıyordu.

“Söylemeden edemeyeceğim Leydi Sesily,” diye araya girdi Adelaide. “Burası *oldukça* sıcak.”

“Farkındayım,” dedi Sesily, bakışlarıyla kalabalığı tararken. Başından beri gözücuyla izlediği sarışın, arkadaki karanlık bahçelere açılan kapılara iyice yaklaşmıştı.

Şampanya için zaman yoktu. Totting Kontu mesajı almıştı.

Sesily kadehini iğrenç görünen meyve kokteyliyle doldurdu. Ancak kepçeyi kâseye bırakamadan yeni gelen biri koluna çarpınca kadehin kenarından bir portakal tomurcuğu bembeyaz masa örtüsüne düştü.

“Ah olamaz! Durun size yardım edeyim Leydi Sesily,” diyen Leydi Imogen Loveless, el çantasından bir mendil çıkarmaya yeltendi. Çantasını karıştırırken önce bütün beceriksizliğiyle bir kalemle bir kağıt parçasını kokteyl kâsesinin yanına, ardından altın tokalı deniz kabuğu şeklindeki küçük bir kutuyu masanın altına serili pelüş halıya düşürdü... “Ah amonyak ruhu,” diye açıkladı telaşla. “Endişelenmeyin... Açılmazlar!”

Sesily kaşlarını kaldırarak, kendisiyle aynı keyif ve hayretle kadının hareketlerini izleyen düşese baktı. Imogen çantasından üç firkete çıkarınca düşes de kaşlarını kaldırdı. Kadın *bunları*

masanın üzerine koymaması gerektiğini biliyor gibiydi, o yüzden hemen dağınık ve özensiz görünen saçına taktı. *Sonunda* mendili bulduğunda muzafferane bir tavırla uzattı. Kırışık mendile adeta savaşa girmiş gibi görünen son derece çarpık işlemlerle şekli bile belli olmayan bir çan işlenmişti. Sesily sahibine bu kadar uygun bir şeyi hayatında görmemişti.

Kadehini masaya bırakıp kumaş parçasını gülümseyerek aldı. “Teşekkürler Imogen.”

“Sakın bakmayın canlarım.”

Masanın diğer ucundaki yaşlıca bir duayen hanım, iki yanında korkunç kıyafetleri ve solgun tenleriyle, belli ki böylesi bir cümbüşe daha önce hiç tanık olmamış iki genç ve saf kızla konuşuyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Imogen. Kızlara bakarken gözleri kocaman açılmıştı. “Şu şapka gerçekten...” Ne diyeceğini bilemedi, sonra ekledi. “İnanılmaz.”

Adelaide belli belirsiz kıkırdarken Sesily kadehiyle ilgileniyormuş gibi yaptı.

“Özellikle...” Imogen elini kocaman oval yüzünün önünde sallarken bir kelime arıyordu. Sonunda onu da buldu. “... süslemeye bayıldım.”

Kızın büyükannesi öfkeden köpürüyordu.

“Leydi Beaufetheringstone,” dedi düşes, Sesily’nin kolunun üzerinden kokteyl kâsesine eğilirken. “Size ve...”

“Torunlarım,” diye havladı kadın. “Hiç zahmet etmeyin Düşes, zaten gitmek üzereyiz.” Ardından sesini hâlâ duyulabilir bir fısıltıya dönüştürüp kızlara, “Siz ikinizin *bunlarla* aynı küpte boyanmanızı asla istemem,” dedi.

Sesily, zavallı kızların yüzüne biraz rengin iyi geleceğini söylememek için kendini zor tutuyordu. Bunun yerine kokteyl

bulaşan elini silip sevimsiz üçlü kaçışırcasına uzaklaşana kadar gözlerini yaşlı kadına dikti. İkrım masasının etrafına toplanmış talihsiz ruhlar hakkında atıp tuttuğuna kuşku yoktu.

“Olay çıkarmamaya çalışın,” dedi düşes yarım ağızla.

“Asla,” diye karşılık verdi Sesily sakince. “O iki kızın peri anesi olmaya iyice kararlıyım. Çaya davet etmeliyim.”

Düşes bir kaşını kaldırdı. “Sən çay içmezsin.”

Sesily sırtıttı. “İşim bittiğinde o kızlar da içmeyecek.”

“Sesily Talbot, dikkatli ol, yoksa hakkında söylenenler gerçek olacak.”

Aslında hakkında söylenenler gerçek olmuştu bile. En azından birçoğu gerçekleşmişti. Özellikle de en heyecan verenler. Ne yazık ki bunlar toplumun büyük çoğunluğu tarafından kötü erdemler olarak görülüyordu. Zevkler ve renkler tartışılmazdı.

Adelaide arkaya yaslanıp ikisinin arasından İmogen’in nane yeşili eteğine baktı. Zaten başka bir şey görünmüyordu. “İmogen neden masanın altında?”

Düşes salonu dolduran kalabalığa bakarak iç çekti. “Onu suçlayabilir misin? Şu tiplere bak!”

Sesily kıkırdamamak için kendiyile savaşıyordu. “Yeni haber var mı Adelaide?”

“Ay evet,” dedi Adelaide. “Odanız Londra’nın en güzeli ekselansları. Sohbeta çok uygun.”

“Öyle mi?” diye sordu düşes. Sanki havadan sudan konuşuyorlardı.

“Anlaşılan Vikont Coleford gelin hanımın yanında.” Etraftan birileri Adelaide’in sesindeki gerginliği sezmeyebilirdi, ama üç arkadaş için bu gerginlik kristal berraklığındaydı.

Sesily’nin şaşkın bakışları ev sahibesine döndü. “Öyle mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Zehirde turşusu kurulmuş iriyarı canavar bir zalim olan Coleford, uçan kuşa asılırdı. Tabii bu kuşların kendisinden daha güçsüz olması gerekiyordu. Kendisinden kırk yaş küçük üçüncü karısıyla yeni evlenmişti. Bütün Londra önceki iki vikontesin gizemli ölümlerini görmezden geliyordu. İlk karısı tek vârisleri olan oğullarının ölümünden, ikincisi ise iki yıllık sorunsuz bir evlilikten sonra ölmüştü.

Birçok asilzade gibi yaşlı vikont, çok uzun zamandır gücünün tadını çıkarıyordu. Yine birçok asilzade gibi tam da bu yüzden davet listelerinde yer alıyordu.

Ama bu gece davetli değildi.

Dans eden bir çifte bakarken düşes bembeyaz gülümsemesiyle, “Düşman yakın,” diye mırıldandı.

Sesily Londra’nın en popüler gazetelerinin yayıncısıyla güzel karısını şehrin en özel oyun cehenneminden tanıyordu. Çift, akşam için planlanan ve başlamak üzere olan oyuna zekice bir katkıydı.

“Gördüğüm kadarıyla Totting Kontu aynı zamanda bu akşam Matilda Fenwick’e eşlik etti,” dedi Adelaide, gözlüğünü burnunda iterek. Başını iki yana sallarken kızıl lüleleri hopluyordu. “Dediklerine göre kadın yakında kontes olacaktı.”

Unvan peşinde koşan çok zengin bir tüccarın en büyük kızı Tilly Fenwick, kadınları zevk olsun diye mahveden iktidar sarhoşu bir adamla evlenme talihsizliği yaşamıştı. Bu yüzden geleceğin kontesini yanlarına çekmeleri gerekiyordu.

Sesily salonu yine gözden geçirirken, bütün akşam boyunca izlediği geniş omuzları kolaylıkla seçti. Salonun diğer ucunda Londra’nın en yakışıklılarından biri olduğu kadar şehrin en kötü adamlarından biri olan Totting Kontu ağır, hatta zarif adımlarla açık kapılara yöneldi.

Esen bir rüzgar kasımın serinliğini içeri taşıdı.

“Burası korkunç sıcak,” dedi Adelaide.

Ürperen Sesily, arkadaşının meraklı gözlerine baktı. “Farkındayım. Kesinlikle usandırıcı.”

Totting çıkışa yaklaşıyordu.

Imogen masanın altından çıkıp ilaç kutusunu gösterdi. “Buldum!”

“Şahane,” dedi Sesily, mendili kadının eline sıkıştırırken. “Teşekkürler.”

Mendili çantasına atıp dağılan eşyalarını toplarken Imogen’in eli masanın üzerinde uçuşuyordu. Gören olsa ondan beklenmeyecek bir şeylerden şüphelenmez, likör kadehine attığı hapın farkına bile varmaz, dahası Sesily’nin delişmen arkadaşının kalem ve kâğıdını alırken kâğıtta yazılanlara kaçamak bir bakış atmasında hiçbir tuhaflık görmezdi.

7-dışarı

10-aşağı

Yedi dakika, sonra on dakika daha.

Sesily kaşını kaldırarak ona baktı. “Bu kadarcık mı?”

Pek fazla vakit yoktu.

Imogen gözlerini kırıştırdı. “Margaret Cavendish’i tanıyor musun? Şu yazar?”

“Ne?”

Delişmen arkadaşı gülümsedi. “*Anlaşma*. Çok güzel. *Size bir zaman meteoru yapmalıyım*, diye yazmış. Şairane.” Byron şahsen gecenin köründe onu esir almasaydı Imogen’in şiiirden haberi bile olmazdı.

Sesily başını yana eğerken içini bir sıkıntı basıyordu. “Evet, şey... Öncelikle Cavendish’in hızdan bahsettiğinden emin değilim. Ama daha önemlisi...” Susup sesini kimsenin duyamayacağı şekilde alçalttı. “Yedi dakikada mı şey yapacağım?”

“Ah canım Sesily,” dedi Imogen. “Bunu senden başkası yapamaz. Sana inanıyorum.”

Girdisi çıktısı yedi dakikacık.

“Eh, bugüne kadar kimse hızlı olmadığımı söylemedi,” dedi Sesily kuru bir sesle.

Üç kadın pis pis sırtıyordu.

“Bir meteor zamanı ha?”

“Doğrusunu istersen,” dedi Imogen, kalemle kâğıdı alırken. “Kitabı pek okuyamadım. Okumaya başlamamın onuncu dakikasında *ölü* uykusu basıyor.”

“Korkunç,” dedi Adelaide acıyarak.

Az bile söylemişti. En son ihtiyaçları bahçede bir cesetti.

Ama en azından Sesily için daha beter bir şey daha vardı. “Imogen, yatmadan önce okuduklarından *herhangi* bir şey hatırlayabiliyor musun?” diye sordu.

Imogen keyifle cevap verdi. “Hiçbir şey hatırlamıyorum! Şahane değil mi?”

Sesily, Adelaide ve düşes bakiştı. Sesily’nin on yedi dakikası vardı ve bu on yedi dakikayı tek hatırlayan o olacaktı.

Mükemmel.

Imogen’in ümitsiz vaka olarak görülmesi inanılmazdı. Kadınlar söz konusu olduğunda insanlar gerçeği nadiren görürdü.

Sesily kapıya baktı. Geniş omuzlar kaybolmuştu. “Artık ısıcağa dayanamıyorum,” dedi.

Bunun üzerine Adelaide ikram büfesinin etrafından dolaşırken örtüye takılıp tökezledi ve yere düştü.

O sırada Imogen şaşkınlık dolu bir çığlık atarken, düşes de “Ah, Bayan Frampton!” dediğinde bütün salon onlara baktı.

Planlandığı gibiydi.

Eh, *neredeyse* salonun tamamı onları seyrediyordu.

Bölüm İki

Caleb Calhoun balo salonunun balkonunda, yanından geçen garsonun teysisinden bir kadeh şampanya alarak aşağıdaki oyunu seyretmeye devam etti.

Sesily kadehini masadan almış, arkadaşlarının yarattığı karmaşaya hiç bakmadan karanlık bahçelerde gözden kaybolmuştu.

Peşine düşmemek için kendini zor tutuyordu.

Başkası olsa kesinlikle genç kadının peşine düşerdi. Sesily'nin en büyük ablasıyla iş yapan, kayınbiraderinden at eti, kız kardeşinden kitap alan ve aynı zamanda vaftiz oğlu da olan yeğenini dizinde hoplatan başka bir adam, bahçeye çıkıp genç kadının başına açabileceği bütün belalardan korumayı adeta ahlaki bir görev kabul ederdi.

Asalet timsali bu başka adam, hanımefendi için kılıcını çekerti.

Ama Caleb Calhoun'da asaletten eser yoktu.

Ah, o oyunda kendi payına düşen rolü oynuyor, Sesily'nin bütün salonu dolduran ısıltılı gülümsemesini, arsız sevimliliğini, vahşi güzelliğini ve günaha davet eden dolgun göğüsleriyle

incecik belini iyice belirginleştiren göz alan renkli elbisesini fark etmemiş gibi yapıyordu.

Onu görmezden geliyordu.

Yine de cümbüşü yukarıdan izlerken onu fark etmemesi mümkün değildi. Londra'ya döndüğünün altıncı saatinde sadece bu baloda fark etmemişti, neredeyse bir yıl kadar önce Atlantik onu fark etmemesini imkânsız kılmiştı.

Öte yandan sürekli onu düşünmüş de değildi.

Dişlerini sıkıp burkulan bileğiyle salonda topallayarak herkesin dikkatini çeken Bayan Adelaide Frampton'a baktı. Gerçi deli gibi elini kolunu sallayarak herkesten sürekli yolu açmalarını isteyen Leydi Imogen Loveless'in ondan geri kalır yanı yoktu.

Ve Londra'nın en iyilerinden ve gösterişlilerinden oluşan kalabalık sahneyi adeta gözleriyle yiyordu.

şampanyasından büyük bir yudum alan Caleb, daha sert bir içkiyi tercih ederdi. Keşke burada, Trevescan Düşesi'nin sırf sosyete-yi skandala boğmak için zengin Amerikalıları münzevi kocasının Mayfair'deki evine davet etme ihtiyacı olmasa asla gitmeyeceğı bu aptal baloda olmak yerine bambaşka bir yerde olsaydı.

Dahası davetiyesiz çıkıp gelmesi düşes için hiç sorun olmamıştı.

Otuz beş yaşındaydı. Boston sokaklarında yoksulluktan sıyrılıp son derece zengin bir adam olmuştu. Başarısının mutluluğundan kaynaklandığını, Atlantik'in batı kıyılarında elde ettiğı para ve gücün kendisi için yeterli olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Boston'da bir kraldı ve Londra'da benzer bir taç takmak gibi hevesleri yoktu.

Kendi açısından bir dükün evinde olması adeta bir kozdu, ama nasıl bir koz olduğunu sadece kendisi biliyordu. Bir de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bardan en sevdiği burbon şişesini almak için eğildiği zaman –im-
kânsız olsa da– Sesily Talbot’u fark etmeme şansını kazanıyordu.

Gerçi o günler geride kalmıştı.

Dediklerine göre genç kadın artık nadiren tavernaya gidiyordu.

Umurunda değildi. Kendisi okyanusun öteki ucundaydı.

Sesily yetişkin bir kadındı, kendi başının çaresine bakabilirdi.

Onu ilgilendirmezdi.

Karanlık bahçelere açılan cam kapılara baktığında içinden bir
küfür savurdu.

Acaba kiminle buluşacaktı?

Boş kadehini yanından geçen bir garsonun tepsisine bıraktı.

Dişlerini sıktı. Sesily Talbot’u o bahçelerde bulacak kadar
şanslı bir adamın asla bir centilmen olarak kalmayacağını bil-
mek dişlerini sıkımdan ağrıyan çenesindeki kasları daha da
geriyordu.

Ama Caleb, onu iki yıldır tanıyordu. Bütün Londra’nın giz-
li iskambil odalarında yelpazeleriyle ağızlarını kapatarak *Sexily*
dediği kadın hakkında bildiği bir şey varsa, o da Sesily’nin kendi
başının çaresine bakabileceğiydi. Genç kadın gücünün farkın-
daydı ve hem erkekler hem de kadınlara karşı bu gücünü kullan-
maktan sakınmıyordu. Onun her seferinde paçayı kurtardığını
görmüş, kaybettiğine asla tanık olmamıştı.

Onunla kimse başa çıkamazdı.

Belki kendisi çıkabilirdi.

Çıkmazdı ama çıkabilirdi.

Her şeye rağmen aşağıdaki züppe kalabalığına bakarak mer-
divenlere yöneldi. Aralarında kaçak burbon seven ve sıkı yum-
ruk atabilen birkaç kişiyi tanıyordu. Muhtemelen salondaki her-
kes sırf eğlenmek için gelmemişti.

Lanet olsun. Londra'dan nefret ediyordu. Geçmişi ve günahlarıyla buradayken şehrin adeta boğazına sarılmasından ve gerektiğinden fazla kalırsa bütün sırlarının ortaya çıkma tehlikesinden nefret ediyordu.

Ve gözünü çelen Sesily Talbot, tehlikeyi daha gerçek kılıyordu.

Birkaç dakika sonra, serin kasım havasına çıkmıştı. Paltosunun kumaşını aşırıp ısırarak rüzgâra karşı omuzlarını büzdü.

Sesily'nin üzerinde ne bir pelerin ne de şal vardı. Buz gibi hava herhalde çıplak tenini yakıyordu.

Çıplaklığı aklından atmak için kendiyle savaşıyor Caleb, merdivenlerden karanlık bahçeye inerken kulak kesilmişti. Sesily'nin kolayca duyulmayacağını biliyordu. Dahası yaprakları hışırdatan sert rüzgâr bütün sesleri bastırıyordu. O yüzden onu bulmak istiyorsa içgüdülerine ve Sesily Talbot'la ilgili bilgisine güvenmek zorundaydı.

Gerçi onu bulmak zor olmayacaktı, çünkü Caleb istemese de son iki yılını Sesily Talbot hakkında bilgi toplamakla geçirmişti.

Şimdi de muhtemelen labirentteydi.

Ve soğuk bir kasım akşamı Sesily gibi bir kadının labirente girmesinin sadece tek bir nedeni olabilirdi. Kendisini ısıtacak biriyle birlikte olmalıydı.

Genç kadının gizli gece randevularının onunla hiçbir ilgisi olmadığını kendine hatırlattığı halde bu düşünce gerilmesine neden oluyordu. Dahası bu randevular kimseyi ilgilendirmezdi. Kardeşleriyle yıllardır neden oldukları skandallar Londra'nın bütün dedikoducularının dudaklarını süslemiş, Sesily'yi genelde kınama ve özelde hayranlığın nesnesi haline getirmişti. Şehirde ona tamamen kapalı tutulan kapılar kadar onu memnuniyetle davet edenler de vardı.

Sexily gittiği her yerde ilginin odağı olurdu.

Trevescan labirentinde bile, diye düşündü Caleb içi içini yerken. Sesily'yi son âşığıyla sarmaş dolaş bulmayı istemezdi. Zevk seslerini duymayı ya da zevk ânında al al olan yanaklarını görmeyi hiç istemezdi.

Farkında olmadan sıkıldığı yumruğunu gevşetti.

Ona neydi?

Kadının kiminle buluştuğu ya da labirentin derinliklerinde ne yaptığı umurunda bile değildi. Aslında baloya geri dönmesi daha doğru olurdu.

Görkemli kemerden labirente girdi.

Kahretsin.

Balo salonuna geri dönmeyecekti.

Soldaki loş koridora girdiğinde özentî skandal kraliçelerinin seçtikleri yolu işaret ettiği kanaat getirdiği bir meşalenin uzakta ışığını seçti. Dahası bir hareket görür gibi olmuştu.

Sadece hareket değildi. Hızlı bir hareketti.

Sesily karanlıklardan karşısına çıkıverdi.

Gösterişli elbisesiyle uğraştığından Caleb'ı hemen fark etmedi. Eteğini düzelttikten sonra çalılığın içine fırlattığı bir şey yakınlardaki bir meşalenin ışığında parladı. *Kadeh.*

Sonunda Caleb'ı fark ettiğinde hâlâ nefes nefeseydi. Heyecan değildi, harcadığı güçten nefesi kesilmiş gibiydi. Eli ânında göğsüne gitti. Dekolte çizgisi öncekilerden daha mı aşağıdaydı?

Genç kadının alev almış gibi görünmesinin nedenlerini düşünürken Caleb'ın sınırları iyice geriliyordu.

“Caleb,” dedi Sesily hemen.

Caleb, genç kadının –şâşkın görünse de– aradan bir yıl geçmesine rağmen ismini, sahibiymiş gibi rahatça kullanabilmesinden

nefret ediyordu. Dahası genç kadın, orada değilmiş de bambaşka bir yerde karşılaşmışlar gibi rahatça gülümsüyordu. Sanki onu gördüğüne sevinmişti.

“Burada ne işin var?”

Caleb buna elbette cevap vermeyecekti. “Ben de aynı soruyu sormak üzereydim.”

“Bahçenin karanlıklarında saklanmama mı şaşırdın?” diye cıvıladı Sesily. Sesindeki cilve katıksızdı, ama başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi bir parça telaşlıydı. “Eh, buna bir tek sen şaşırabilirsin,” dedikten sonra omzunun üzerinden geriye baktı. Ardından tekrar dönüp muzafferane bir tavırla kocaman gülümsedi.

Başka bir adam olsa ve karşısındaki başka bir kadın olsa, Caleb bu gülümsemedeki düzinelerce vaadi mutlulukla kabul ederdi. Ancak başka bir adam olsa, şehvetli baştan çıkarma, zevk ve çılgın eğlence vaadinin yarattığı duygu yoğunluğunu da yaşayamazdı.

Korku duygusunu yaşayamazdı.

Genç kadının omzunun üstünden karanlığa bakarken tetikteydi. Sesindeki ani öfkeyi bastırma umuduyla sakince, “Kaçamak,” dedi.

Labirent koridorunda yanından geçip giderken bile Sesily bu tek kelimedeki sinir bozucu imayı duymazdan geldi. “İçeride miydin?”

“Başka seçenek var mı?”

“Henüz dönmüşken mi?” Sesily kısa bir es verdi. “Ayrı kaldığımız zamanda perişan olduğun için partiyi boş verip doğrudan beni bulmaya çıkmak çok muhtemel.”

İçini sızlatan bu sözleri duymazdan gelmeye çalışan Caleb dudaklarını sıktı. “Karşıma çıkarsın umuduyla deli gibi karanlıkta dolaşarak mı?”

“Belanın göbeğinde olmakta çok iyiyimdir.”

“Bu gece aradığın belanın ben olduğumu sanmıyorum.”

“Ve böylece bütün gençlik hayallerim kül olur.” Sesily küçük çantasından bir saat çıkarıp balo salonundan yayılan ışıktaki kontrol etti, sonra yürümeye devam etti. “Sen de mi kaçamak yapmaya çıktın?” diyerek hayal kırıklığıyla cıkcıkladı. “Kalbimin defalarca kırılmasına alışsam iyi olur.”

Caleb bu sözlerdeki alaya aldırmandan arkasından yetişip onu durdurdu. “Kimle beraberdin?”

“Ah Bay Calhoun,” dedi Sesily, yapmacık bir hayretle. “Bir centilmen asla bu tür sorular sormamalı.”

“Asla centilmenlik taslamadım.”

Genç adamı tepeden tırnağa süzerken Sesily’nin ateşli gözleri adeta onu delip geçiyordu. “Oysa aksine dair herhangi bir kanıt da görmedim.”

“Sesily...” Caleb’in gürlemesinde uyarı vardı.

“Kusura bakma Amerikalı, ama hiç vaktim yok.”

Genç kadın yanından geçip labirentin kemerli girişine yönelirken Caleb döndü. “Bir yerde mi olman gerekiyor?”

“Aslında *olmamam* gerekiyor,” diyen Sesily, balo salonunun parlak ışıklarına yöneldi.

Caleb peşinden koşup kolayca onu yakaladı. “Orada ne yapıyordun?”

İradesiz birini kolaylıkla afallatacak son derece deneyimli bir gülümsemeyle baktığı halde Sesily yavaşılamadı. “Bir hanıma sırları sorulmamalı.”

Caleb’in onun karanlıkta kaçamak yaptığını düşünmesi gerekiyordu. Belki başkaları bunu yutardı ama genç adam o gözlerdeki gerçeği görebiliyordu. Sesily labirentte ne yaptığını kimse-nin bilmesini istemiyordu.

Yani Caleb'in öğrenmek için üstelemesi gerekecekti. "Peki," diyerek durdu ve topuklarının üstünde döndüğü gibi yine labirentin yolunu tuttu.

"Olmaz!" diye cıyıkladı Sesily. Ardından hızla elindeki saate baktı.

Caleb da baktı. "Neyi kaçırmaktan korkuyorsun?"

"Bilakis," dedi genç kadın, labirente göz atarak. "Kaçırmaya-
cağımdan korkuyorum."

"Sesily." Balo salonunun zayıf altın ışığı, onu... *Ruhunu* görmesine yetiyordu. Caleb içinden bir kez daha sıkışan göğsüne küfretti. Ne ummuş olursa olsun, bir yıllık ayrılık bu kadına karşı hislerinde hiçbir fark yaratmamıştı. Aslında buna şaşır-mamalıydı. Çünkü Sesily Talbot, meleklerin özenle tasarladığı kullardandı. Pürüzsüz altın teni, yıldızlı gece gibi parlayan siyah saçları ve dudaklarını büzüp bir sonraki hamlesini düşünürken bile karşısındakinin yerlere kapanmasına neden olabilecek güzelliği...

Caleb bu sefer Boston'a geri dönmek üzere Southampton'a gitmeye karar verdi. En azından aralarında koca bir okyanus varken, onun için bu kadar yanıp tutuşmuyordu.

Yalan.

Arkasındaki bir sesle düşüncelerinden kurtuldu. Labirentte bir hareket duymuştu. Zarif, narin ya da incelikli olmadığı için sesi duymamak imkânsızdı. Sanki içeride biri iri bir hayvanı salıvermişti. Geçtiği her yeri sarsan bir öküz ya da boğa...

İnlemenin karıştığı bir homurtu.

Sesily'ye baktı. "Ne yaptın?"

"Bir şey yaptığımı da nereden çıkardın?"

Caleb daha sonra onun bu pervasızlığından etkilenecekti. Dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi elini tutmuş, onu en yakındaki ağacın gölgelerine çekmişti.

“Ablam döndüğünü biliyor mu?” Soru son derece sıradandı. Sanki şu anda arkadaşlarının kuşkusuz hâlâ ortalığı birbirine kattığı ikram büfesinin başında öylesine konuşuyorlardı.

“Biliyor. Önce Kırlangıç’a gittim.” Genç adam, Covent Garden’daki, Sesily’nin en büyük ablası Haven Düşesi Seraphina Bevingstoke’un ortak olduğu Şarkı Söyleyen Kırlangıç tavernasından bahsediyordu.

“Ve her seferinde en son öğrenen ben oluyorum,” dedi Sesily onu sessizce ağacın gövdesine yaslarken.

Caleb bu an aklına geldikçe direnmediği için de kendi kendini yiyip bitirecekti. Tanrı’nın cezası bu ülkeye geleli yirmi dört saat dolmadan teslim oluvermişti. Ama üzerine abanan Sesily Talbot’un eli göğsünde ve saçlarında dolaşırken nasıl direnebilirdi ki? Sonuçta o da insandı.

“Geliş gidişlerimden seni haberdar etmem gerektiğini bilmiyordum,” derken bir kolunu beline sarıp genç kadını kendine çekti. Bunun tek nedeni dengelerini sağlayabilmektir. Başka bir amacı yoktu. Bedenlerinin birbirine yapışmasını istediğinden değildi.

“Neden şimdi?” dedi Sesily. Soruyu labirentten başka bir inleme takip ettiğinde Caleb’in aralarındaki kumaşla ilgili vahşi düşüncelere kapılmasını sağlayacak kadar sokuldu. “Bunu yapmamaya yemin etmiştim,” diye ekledi, saçlarını sınıksı kavrayıp genç adamın yüzünü kendine doğru çekerken.

Caleb direnmeye çalıştı. “Neyi yapmamaya?”

“Seni öpmemeye,” dedi Sesily.

Bir an için bu soğukkanlı sözler yüreğini sızlatınca Caleb onu durdurmaya yeltendi.

Ama Sesily Talbot’u hiçbir şey durduramazdı. Adeta kendiyle konuşurcasına fısıldamaya devam edip parmak uçlarında

yükseldiğinde Caleb'in eli ister istemez dolgun kalçalarına kayd. "Bunu hak etmiyorsun."

Nedenmiş o?

Caleb kesinlikle bunu hak etmiyordu, ama Sesily'nin *neden* böyle düşündüğünü merak ediyordu. Böyle düşünmesi için hiçbir neden yoktu.

"Maalesef... Şartlar..."

Hayır. Onu öpmeyecekti. Öpüşmenin sonu delilikti. Avuçladığı kalçaların, göğsünde hissettiği göğüslerin, bir vaat gibi kıvrılan dudakların ya da Sesily'nin hoşuna gitmeyen hiçbir skandala karışmamış olmasının önemi yoktu.

Önemli sayılan şey, ablasıyla iş ortağı olmasıydı. Seraphina hayatta dost diyebileceği tek kişiydi. O bir İngiliz leydisiydi, bir kontun kızıydı, İngiltere'nin en zengin dört adamından birinin baldızıydı. Üstelik bu adamlardan üçü son derece saygın unvana sahipti. Dahası Seraphina lanet olası bir kasırgaydı.

Bir saniye... *Maalesef?*

"Hangi şartlar?"

Labirentteki hayvan öfke dolu bir acıyla küfretti.

Caleb sesin geldiği yere bakmak istiyordu; fakat Sesily parmaklarıyla tuttuğu çenesini tekrar kendine çevirdi.

Tam karşısındaydı. Bir nefes ötedeydi.

Kahretsin.

Hayır, Caleb onu öpmeyecekti.

Bundan neredeyse emindi.

Öpmedi de.

Onu öpen Sesily oldu.

Öte yandan kimin kimi öptüğünün önemi yoktu, çünkü Sesily'nin yumuşacık, sıcacık, tatlı, mükemmel dolgunluktaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dudaklarından daha önemlisi olamazdı. Caleb kendini bundan nasıl mahrum bırakabilirdi ki? Sesily *oradaydı*, hak etmediği... Kabul edemeyeceği bir hediye gibi kollarındaydı.

Ama aptal değildi. Elbette paketi açacak, hediyenin tadına bakacaktı.

Sadece bir an için...

Sonra doğru olanı yapacaktı.

İnceden bir iç çekişle yumuşayan dudaklarının tadına baktı, vücutları birbirine yapışırken dilleri buluştu. Lezizdi. Özellikle de sesi. Görüntüsü. Verdiği his...

Caleb durmak istemiyordu, çünkü en son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu.

Sanki her şey olması gerektiği gibiydi.

Oysa tam tersiydi.

“Hey!”

Sesily bağırsının etkisiyle şaşkın ve Caleb’in en yeni hayalini... Onu tekrar öpme hayalini dağıtacak şekilde geri çekildi. Caleb onu hemen şimdi tekrar öpmek istiyordu.

Ama bunu yapabilmesi için yalnız kalmaları gerekiyordu ve tam o sırada labirentin koridorlarından başı ağrıyormuş gibi elini alnına götüren bir adam tökezleyerek ortaya çıktı.

Caleb tam bakacaktı ki Sesily fısıldadı. “Sakin durmasına neden olma, bırak gitsin.”

Demek görölmek istemiyordu.

Caleb meraklandı, ama üstelememesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine onu iyice kendine çekip gölgelere sığındı. “Ne oldu?”

Sesily başını iki yana salladı.

Her ne olduysa, yardımına ihtiyaç duyduğu belliydi.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı, Sesily’nin başının üstünden balo salonuna yönelen adama baktı.

“Sen misin Calhoun?” dedi adam. Dili dolanıyordu. “Okyanusun öteki tarafında kalmaya karar verdiğini sanıyordum. Gelmen sanırım bizim talihsizliğimiz.” Küçümseyen sözleri adileşmeye kayıyordu. “Ailesi kızın Amerikan çamuruna battığını biliyor mu?”

Caleb, adamın sesini tanıyınca adeta taşa döndü.

Totting Kontu Jared, piçin önde gideniydi. Dehşete düşürmeye karar verdiğinde kendini son derece tehlikeli biri yapacak kadar zengin ve unvanlıydı. Sıklıkla da insanları dehşete düşürmeye karar verirdi. Daha ilk açıldığı günlerde Caleb’in tavernasından kovulmuştu. Kont, ortalığı karıştırmadan bardan çıkmayanlardandı ve sadece iyi gecelerinde bununla yetinirdi. Kötü gecelerinde Covent Garden genelevlerinin yarısı onu görmezdi.

Ve Sesily labirentte onunla birlikteydi.

Caleb bundan hoşlanmadı. Aslında bu zengin ve unvan sahibi dallamaya, bundan hiç hoşlanmadığını göstermeye hazırdı.

Sesily’nin çelik kesen parmakları bileğini kavradı. “Caleb,” diye fısıldarken ismi dudaklarında adeta ipek yumuşaklığındaydı. “Lütfen.”

Caleb onu dinlemeyebilirdi.

Genç kadının yakarışını ve uyarısını duymazdan gelebilir ve o puştı yere yapıştırmak için gereksiz gururunun onu ele geçirmesine izin verebilirdi. Ama o sırada karanlıktan Trevescan balo salonunun pencerelerinden sızan altın ışıklara çıktığında... Caleb kontun yüzünü gördü.

Totting’e yapabilecekleri, Sesily’nin yaptığıyla karşılaştırıldığında bir hiç sayılırdı.

Caleb başını eğip genç kadına bakarken gözlerindeki dehşeti yansıtmamaya çalışıyordu.

“Lütfen,” derken Sesily’nin parmakları bileğinde adeta men-
gene gibiydi. Sesi fısıltıdan da sessizdi ama gerisi çığlık çığlığa
duyulabiliyordu. *Sakin bir şey söyleme.*

Caleb bu kadarına katlanamayacaktı. Pervasız Amerikan ak-
sanına şeytani bile umursamayan bir sırıtış ekledi ve konta, “İyi
akşamlar Totting,” dedi.

Adam ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyip balo
salonuna yollandı.

Yine yalnız kaldıklarında Caleb, genç kadının sıcaklığını his-
sedebileceği kadar eğildi. Tatlı badem gibi kokuyordu ama şu
anda bu tür ayrıntılara kendini kaptıramazdı. Zaten fazlasıyla
dehşete düşmüş haldeydi. “Bana her şeyi anlatacaksın,” diye fısıl-
dadı kulağına. “Sırrını saklamamın karşılığı say.”

Sesily ona baktığında, sıcacık altın ışıklar yüzündeki gümüş
ışılıtlara karışıyordu. “Bence ikimiz de neler olduğunu biliyoruz,”
dedi. “Hem beni öpmene izin verdim. Sen de bunu ödemeye say...”

“Beni sen öptün.”

Sesily çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Emin misin?”

“Sesily, sen ne işler karıştırıyorsun?”

Genç kadın yine oyunlarına geri dönmüştü. “Bir işler karış-
tırdığımı da nereden çıkarıyorsun?”

“Çünkü zengin ve güzelsin, bu ikisinin getirdiği özgürlüklere
sahipsin.”

“Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Sesily, san-
ki hiçbir anormallik yokmuş gibi.

“Bence fena halde korkusuzsun ve bu seni inanılmaz tehlikeli
kılıyor.”

Sesily omzunun üzerinden balo salonunun merdivenlerini
tırmanan kontu seyretti. “Kimin için tehlikeli?” diye sorarken,
sanki karanlık bahçede değil de balo salonundaydılar.

Benim için.

Caleb cevabını yuttu. “Kendin için.”

Sesily ona bir bakış fırlattıktan sonra dikkatini yine kontaya verdi. “Saçma. Ben sadece başı belaya girdiğinde iyi bir kızın yapacağını yapıyorum.”

“Neymiş o?”

Sesily tekrar gülümsedi. “Beni koruyacak iyi bir kahraman bulmak.”

Bu kadın sadece tehlikeli değildi, Caleb’in sonunu getireceği de kesindi. “Aman Tanrım... Sesily! Ayıldığında geri gelmeyeceğini mi sanıyorsun...”

“Son on yedi dakikayı hatırlamayacak,” diye fısıldadı Sesily, onu susturmak istercesine parmağını sallayarak. “Bak.” Artık tamamen balo salonuna dönmüştü. Mum ışığında gözlerindeki heyecan kıvılcımları seçilebiliyordu. “İşte başlıyor,” dedi sessizce. Caleb da gözlerini kalabalığı yarmaya çalışan Totting’e çevirince ekledi. “Seyret.”

Birkaç saniye içinde salonda bütün dikkatler Totting’e yöneldi. Yelpazeler açılmış, fısıltılar başlamış, herkes başını eğip ciddiyetle sohbete girişmişti. Sonra... kahkahalar koptu. Parmakla göstermeler başladı. Bütün salonun adeta bağışsıkları boşalmıştı.

Dahası o kibirli ayyaş Totting hiçbir şeyin farkında değildi. Kafası o kadar karışmıştı ki bir ara hemen arkasında duran birini aramaya başladı.

İşte o zaman Caleb, Sesily’nin ne yaptığını dehşetle gördü.

Kontun koca alnına kapkara bir mürekkeple tek bir kelime yazılmıştı.

SOYSUZ.

Bu altı harften oluşan unvan, Londra’nın bilmediği şey değildi. Sadece unvan sahibi erkekler söz konusu olduğunda yenilmez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve inkâr edilmez güce olanak sağlayan para, isim ve ayrıcalıklar nedeniyle herkesin o güne kadar görmezden geldiği şey şimdi karşılarındaydı.

Ve o akşam Sesily o gücü yenmiş, inkâr etmiş, hatta diğer aristokratlara aynısını yapma gücü vermişti.

Caleb tekrar baktığında genç kadının duygularını okuyabiliyordu.

Asla kabul etmese de bu duyguyu kendi yüreğinde hissediyordu.

Gurur.

“Sesily Talbot, sen şeytana pabucunu ters giydirirsin.”

“Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun Bay Calhoun,” dedi Sesily. Gözlerinin önündeki büyüleyici sahnede sergilenen oyunu seyrederken dalgındı. “Bu gece gördüklerinden sonra, şeytana pabucunu ters giydirmeye hiç ihtiyacım olmadığını bilirdin.”

Caleb onu oracıkta bırakmalıydı. Sesily ister baloya ister evine isterse de savaştan sonra *Valkürler* nereye gidiyorsa oraya kendi başına gidebilirdi. Tanıştıkları andan beri kendisi için bir tehdit olan bu kadından derhal uzaklaşmalı, asla soru sormamalıydı.

“Niyeymiş o?” diye sordu.

Genç kadının kıpkırmızı dolgun dudakları kıvrılıp gözlerinde saf tatmin kıvılcımları uçuşurken Caleb midesine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu.

“Fark etmedin mi Amerikalı? Ben *şeytanın* ta kendisiyim.”

Bölüm Üç

Saray Covent Garden

Üç Gece Sonra

Londra'da adı skandallarla anılan birinin, Covent Garden'ın en derinlerindeki *Mekân* dışında, dikkat çekmeden bir kadeh bir şeyler içip birileriyle sohbet edebileceği pek yer yoktu. Üstelik oraya gitmek için Bedford Caddesi ile St. Martin's Lane arasındaki sokakların labirentini ezbere bilmek gerekirdi.

O yüzden burası Sesily'nin en sevdiği yerdi.

Evet, kadınları kabul eden kumarhaneler vardı, hatta bir tanesi kadınlara özeldi. Bununla birlikte ablasının sahibi olduğu dahil, kadınların güvende hissedebileceği birkaç bar ve Londra'nın kadınların her türden zevkine yönelik en iyi partilerini düzenleyen bir hanımlar kulübü olan 72 Shelton Sokağı sayılabilirdi. Hepsinde gizlilik garanti edilse de bu yerlere daha çok müdavimleri giderdi. Nadir durumlarda *tanınmak* istemeyenler olurdu, ama kaçış yoktu ve tanınmak, işlerin sarpa sarmasına neden olurdu. Toplumun yüz karalarını mahvetmek üzerine konuşmaların duyulması çok daha beter sonuçlar doğururdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mekân, görünmek için gidilen yerlerden biri değildi. Orası yaşanırdı. İçki, dans, kahkaha, hiç çekinmeden ait olma duygusu... Günlerini katı toplumsal baskı altında geçirenlerin kendini evinde hissedeceği türden bir yerdi. Topluma, baskıyı nerelerine sokmalarını söyleyen bir yerdi. Tabii yerini bulabilirlerse... Bulamazlardı.

Dünyanın uymalarında ısrar ettiği katı toplumsal kuralları eğip bükmeyi ve bunu yapmayı dileyen herkesi desteklemeyi iş edinmiş dört hanım için mükemmel bir uğrak yeri.

Orada kimse Sesily'nin skandallarına, Adelaide'nın kız kurusu olmasına, Imogen'in tuhafliklarına ya da düşesin evli bir kadın değilmiş gibi hayatını yaşamasına takılmazdı. Ve tam da bu yüzden dört kadın barın müdavimi olmuştu.

"Bu sabah Bayan Fenwick'ten duydum," dedi Trevescan Düşesi.

Sesily, barın en arka köşesindeki masada hemen yanındaki sandalyeye henüz oturmuştu. Masa Mekân'ın, renkli camlarıyla lambaların aydınlatmadığı bir noktadaydı. Kahkahalardan, nesheli haykırışlardan ve müdavimlerin yarısını dansa davet eden gürültülü müzikten biraz uzak duruyorlardı.

"Umarım çıkardığımız işten memnun olmuşsundur?" dedi Sesily, masanın karşısında oturan Imogen ile Adelaide'a birer öpücük göndererek. O sırada dibinde biten barmene gülümsedi. "İyi akşamlar Geoffrey."

"Viski mi canım?" diyen adam göz kırptı.

Sesily bir an için onu yakışıklı bulabileceğini hayal etti... ama başka bir zaman ve başka bir yerde.

Dört gece önce. Bir yıl önce. İki yıl önce.

Başını salladı. "Biliyorum, çok sıkıcıyım."

“Bu imkânsız,” diyen barmen içkiyi getirmek üzere uzaklaştı.

Adelaide devasa gözlüğünün ardından gözlerini kırıştırtıyordu. “Nasıl oluyor da biz fark edilmek için kırk beş dakika bekliyoruz ve sen barın en kalabalık zamanında gelip saniyesinde fark ediliyorsun?”

“Benim tarifsiz cazibem,” dedi Sesily sırtıtarak. Hemen ardından uzanıp Adelaide’in tabağındaki kızartılmış havuçlardan birini kaptı.

“Bir o, bir de Londra’nın yarısının seninle yatmak istemesi,” dedi Imogen.

“Sadece yarısı mı?” diye takıldı Sesily, pelerinini çıkarırken. “Beni incitiyorsun.”

“Bu elbiseyle, yarısından fazlası olacağı kesin.”

Sesily başını eğip dolgun göğüslerini sergileyen derin dekol-teli daracak elbisesine baktı. Kırmızı şarap rengine ipektendi. Yürürken etekleri adeta pırpır ediyordu. Etmeliydi de. Çünkü küçük bir servete mal olmuştu. “Tabii ki yarısından fazlası olacak,” diye cıvıldadı. *Mükemmel* görünüyordu.

Imogen kıkırdadı. Adelaide bir kahkaha atıp başını iki yana salladıktan sonra dikkatini yine elindeki dedikodu bültenine yöneltti. Düşes, saraydaymış gibi şampanyasından yudum alırken Sesily onun gerçekten de sarayda olabileceğini hayal etti. Birlikte çalıştıkları iki yıldır düşes, *sorun* olarak gördüğü meseleleri çözmek için geniş çevresini devreye sokmuştu ki bu çevreden birçok kadın o anda bardaydı.

Eli ağır gaddar kocalar, kızlarına ve kız kardeşlerine mal muamelesi yapan babalar ile abiler, çalışanlarını sömüren işverenler, çalıştırdıkları kızlara saygı göstermeyen genelev sahipleri, *hayır* kelimesinden hiç hoşlanmayan erkekler... Hepsi sorunun bir parçasıydı.

Uzun zaman önce düşesin davetiyle Trevescan Evi'nde buluşmalarıyla ilgili anıları canlandı. Düşes ona özellikle uygun bulduğu bir tür yeni ortaklık önermişti. Asla ciddiye alınmayan skandallar kraliçesi böylece dünyanın gözü önünde istediği gibi hareket edebilecekti.

Sesily, kendinden daha büyük bir şeyin parçası olma teklifini duyduğunda kalbinin deli gibi atışını hâlâ hissedebiliyordu. Girdiği yeni yol onu buralara, Tilly Fenwick'i mahvedecek... belki daha kötü duruma düşürecek bir evlilikten kurtardıktan üç gün sonra bu masaya getirmişti.

"Bayan Fenwick ne diyor?" diye sordu.

Düşes gülümseyip kadehini Sesily'ye doğru salladı. "Eh, coşkulu teşekkürlerle başladı."

Sesily gururla dolup taşı. "Nişan ne oldu?"

"Anlaşılan Bay Fenwick, herkes arkasından *Kontes Soysuz* diyecekse kontes bir kıza sahip olmanın bir işe yaramayacağına karar vermiş."

"Halihazırda yüzüne karşı diyorlar," dedi Sesily.

Sosyete bu unvanı silmeyecekti ama bir iki nesil sonra Totting, soysuzluğundan kurtulabilirdi.

"Ve zavallı Tilly başka bir gün evlenmek üzere hayatına devam edecek," dedi Adelaide gazetesinin ardından.

"Eh, Tilly Fenwick'in son derece azimli yardımcıları olduğu göz önüne alınırsa... Babasının bir dahaki sefere evlendirme konusunda iki kere düşünmesi gerekecek."

"Şanslı kız," dedi Sesily sakince.

Bu doğrudu. Mekân'daki birbirinden alacalı ve şamatacı kalabalığın büyük bir kısmı düşesin inanılmaz gücüne ve bu gücü hayra kullanmasına hayret ederken, çok az insan onun Londra'nın en korkulan kadınlarından bazılarıyla geniş bir ağ

kurduğunun farkındaydı. Bu ağa masadaki üç kadın dahildi. Elbette hemen hiç kimse bunu bilmiyordu. Bilenler de kimseye söylemezdi.

Dört hanım, beklenmedik durumlar ve gereklilikler sayesinde bir araya gelmişti. Düşes aradığı korkusuz ve zeki kadınları son derece faydalı ve tehlikeli konularda uzmanlaşmış Imogen’de, sili tabiatıyla üstün yetenekli bir hırsıza dönüşen Adelaide’de ve hergele tiplerle balo salonundan çıktığını ancak birkaç kişinin fark edebildiği, birçok gece sosyeteyi şok eden skandallar kraliçesi Sesily’de bulmuştu.

Aynısını daha üç gece önce de yapmamış mıydı? Sebep olduğu skandala hiç bulaşmadan balo salonundan çıkacak kadar akıllı davranmamış mıydı?

Ama birinden kaçamamıştı.

Caleb onu görmüştü.

Onu yakalamıştı.

Onu korumuştur.

Sesily düşüncelerini kovalamak için içkisini yudumladı. Adamın saçmalık derecesindeki geniş omuzlarını, gereksiz yakışıklılığını ve hayatı boyunca onu öpmek için yaşamış gibi öpüşmesini düşünme zamanı değildi. Belli ki hayatı boyunca onu öpmek için yaşamamıştı, yoksa ne zaman karşılaşsalar *ülkeyi terk etmek* gibi bir alışkanlık edinmezdi.

Boğazını temizleyip daha önemli meselelere geri döndü. “Bana sorarsanız, Lord Soysuz hafif atlattı. Daha beteri de olabilir. Açıkçası daha beterini yaşatmayı tercih ederdim.”

“Sorunun icabına bakma teklifinde bulundum,” dedi Imogen. “Hepiniz kendinizden *emin* bir şekilde bana onun uyanması gerektiğini söylemişsiniz.”

Düşes eğleniyormuş gibi kıkırdadı. “Uyanması da gerekiyordu.”

Imogen cevap vermeyince Adelaide gazeteyi indirdi. “Anlamıyorsun, değil mi Imogen?” dedi. Sessizlik sürünce üsteledi. “*Değil mi Imogen?*”

“Elbette anlıyorum,” diye terslendi sonunda Imogen.

“Güzel.”

Barmen elinde Sesily’nin viskisiyle geri geldiğinde Imogen savunmaya geçerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Adam gide-ne kadar bekledikten sonra Sesily’nin minnettar gülümsemesine keyifle gülümseyerek ekledi. “Sadece diyorum ki *uyanmasaydı...*”

“Uyanmasaydı, baş etmemiz gereken bir cesedimiz olacaktı,” diye araya girdi Sesily, Adelaide’in önünden yarım bir patates alırken.

“O tiplerle baş edecek başka yollar da var,” dedi Imogen.

“Eh, bu yolları soracak değilim,” dedi Sesily. “Ama *icabına baksaydık* bile Peel’in çocuklarından kaçmak için herhangi bir yere giden bir gemide olacağımdan eminim.”

Robert Peel’in yönettiği Metropolitan Polisi, dörtlünün çözmeye yardım ettiği *sorunlar* için daha yaratıcı çözümler gerektiren zorlu bir düşmana dönüşmüştü. Hayır, Scotland Yard bir kontun ölümüne hoş gözle bakmazdı.

Ama kont ölmemişti. Ortaya çıkan gerçeklerle ölümden beter olmuştu. Bu gerçeği sadece bakışlarıyla anlaşılan ve ayrıcalıklı uyarı avantajına sahip genç hanımlar tarafından alaşağı edilen erkekler biliyordu. Kendilerinden birine zarar gelmediği sürece bu gerçek hep görmezden gelinmişti. Herkes Totting hakkındaki gerçeği biliyordu ve bir tanesi bile onu durdurmak için kılını kıpırdatmamıştı. O yüzden Sesily, Adelaide, Imogen ve düşes başkalarının yapmayacağını yapmıştı. Ve Sesily bundan en ufak bir pişmanlık bile duymuyordu.

Artık bütün aristokrasi, ödlele Totting Kontu'na sırtını dönecekti. Gerçeğin ortaya çıkmasıyla gözden düşmesini izlemek hem rahatlık hem de katıksız bir keyif veriyordu.

"*Skandal Bülteni* hemen yazmış... *Soysuz Bir Son*," dedi Adelaide.

"Elbette öyle diyecekler," dedi Sesily, viski kadehini düşesin kadehiyle tokuştururken. "Yine de dedikodunun nasıl bu kadar hızlı yayıldığını merak ediyorum!"

"Meğer gazetenin yayıncısı balodaymış. İnanabiliyor musun? Büyük şans," dedi düşes bir kahlkaha atarak. "Neyse, artık şehrin geri kalanı o hergeleden kurtuldu. East End civarında yanlış elle-re düşmesi, dünyanın en kötü şeyi olmaz."

Adelaide başını kaldırdı. "Tanrı biliyor ya onu yakalamak isteyen sayısız yanlış el var."

"Bir de *bana* tehlikeli diyorlar," dedi Imogen.

"Sen yangını başlatmayı seviyorsun."

"Öfkemle değil, kimyasallarla," diye karşılık verdi Imogen.

Adelaide gülümseyip masumca omuz silkti. "Gerçekten Imogen... Seni hiç anlamıyorum."

Sesily ister istemez güldü. Adelaide, Mayfair'in en silik insanı olarak görülebilirdi... ama tuhaf adalet duygusu ve adaletin yerini bulması için elinden geleni ardına koymaması takdire şayandı.

"Her halükârda, hiçbirinizin adaletin yerini bulmasıyla ilgili endişelenmesine gerek yok," dedi düşes. "Duyduğuma göre Totting önümüzdeki günlerde pek de hoş görülöl olmayan tefecilere borcunu ödemek zorunda. Kötü şans."

Trevescan Düşesi'nin saraydan rıhtım tavernalarına kadar yarılan bir muhbir ağı vardı. O yüzden Londra'daki bütün asil ser-serileri ve asil olmayan birkaç tanesini tanıyordu. Totting'in yara

almadan Londra'nın karanlık köşelerinden kaçmak için daha büyük şansa ihtiyacı olacaktı.

"Soysuz herif gerçekten bir asalak olmasaydı, onun için üzüldüm," dedi Sesily.

"Adamın kişiliği bir yana, herkes itibarını böylesine zedeleyen kim olduğunu merak ediyor," dedi Adelaide.

"İtibar demek abartılı kaçmaz mı?"

"Sadece tek bir sütunda gazete ona yarım düzine lakap takmış."

"Ya?" dedi Sesily, sakince arkadaşının tabağını işaret ederek. "Oradaki kalkan balığı mı? Bitirecek misin?"

Adelaide bir hışım gazetesini kucağına bıraktı. "Birileri şunun hayranlarını çağırıp beslenmesini sağlayabilir mi?"

Düşes oradan geçen bir garsona el salladı.

Yeni siparişler verildikten sonra Adelaide, "En suçlular parlamentoda..." diye söze başladı.

"Aman sus," dedi Sesily. "Lordlar arasında onurlu bir adam bile yok."

"... büyük borcu olan bir bahisçi..."

"Saçma. Muhasebecisi daha beterini yapabilir."

"Ama bir lorda yapmazlar!" diye cıvıladı Imogen.

Sesily gururla sırtıttı. "Kesinlikle haklısın."

Adelaide devam etti. "Terk edildiği için mahvolan eski sevgili."

Sesily homurdandı. "Eh, şahsen Totting'in ismini verdiği bir şüpheli. Beyni biraz olsun çalışan herkes, o adamın uyduruk dostluğunu kaybetti diye perişan olmaz." O gece labirentte bulunduğu, kontun centilmenlikle uzaktan yakından alakası olmamıştı. Neyse ki verdiği içkiyi kabul etmişti de eteğinin altındaki bıçağı kınından çıkarması gerekmemişti.

Sesily ve diğerlerinin gece etkinliklerinin yanı sıra kadınlık sezgisi de evden silahsız ayrılmamalarını gerektiriyordu. En azından 1838 Londra'sında. Tahttaki kraliçe çok fazla erkeğin aklını kaybettiğinin kanıtıydı.

"Aman dikkatli ol Sesily," dedi düşes. "Duyan da isminin listede olmadığını sanacak."

"Listenin yaratıcılıktan fazlasıyla uzak olduğunu sen de kabul edersin."

"Gerçek zanlıyı gözümüzün önünde tuttuğumuz ve Londra'da gerçek, en iyi saklanan sır olduğu sürece böyle bir şeyi kabul etmeyeceğim."

"Bence sorun yok," diye karşılık verdi Sesily. "Eee? Soysuz'un defterini dürdüğümüze göre sırada ne var?"

"St. Giles'te dulları avlayan bir tefeci var," dedi Imogen. "Kötü şans kurbanı olduğunu görmek hoşuma gider."

"Bir de Coleford var," diye atıldı Adelaide. Balodaki vikontu hatırlarken sesi buz kesmişti. "Onu mahvedecek herhangi bir şey olmasını istiyorum ve bundan hiç utanmıyorum."

Dedikodulara göre Lord Coleford, Vakıf Hastanesi'ne yaptığı bağışlardan edindiği konumunu, zaten yetimhaneye teslim edilmiş çocuklarını bulmak isteyen anneleri soyup soğana çeviren iki canavar biradere yardım etmek için kullanıyordu.

"Ben de bu konuda sana bir şey ayarlamıştım. Yeni vikontesten akşam yemeği daveti gelirse şaşırma. Ve o daveti kabul et," dedi düşes. Sonra Sesily'ye döndü. "Sen de."

Sesily başını salladı. O korkunç adamın başını yakacak her şeye hazırды. "Baskınlarla ilgili yeni haber var mı?"

Son birkaç aydır, Londra'nın çeşitli yerlerinde baskınlar oluyordu. Kumarhaneler, tavernalar, kulüpler... Birçoğu da kadınlara sahibi ve müdavimi olduğu yerdi.

Orada burada başlayan birkaç arbede, son birkaç aydır ciddiye binmişti. Kensington'da kadınların çalışıp işlettiği son derece gizli ve lüks bir randevuevi yakılıp yerle bir edilmişti. Londra'nın en iyi korunan kulüplerinden 72 Shelton Sokağı bile basılıp mahvedilmişti ve hâlâ yeniden inşa sürecindeydi. Aynısı sadece kadın üyelerin gittiği yakınlardaki bir kumarhanenin de başına gelmişti.

Bütün bunlar kadınların yönettiği yerlerdi. Ve ister taht ister kulüp isterse de bir labirent olsun kadınların güç sahibi olduğu her yere erkekler gözlerini dikmişti.

"Serserileri parayla tutmak kolay," dedi düşes başını iki yana sallayarak. "Ama koparıldığında bile kafaları tekrar çıkıyor. Şu anda görüldüğü kadarıyla asıl kas gücü Zorba Çocuklar."

Sesily bu ismi duyunca yüzünü ekşitti. Sokak serserileri en yüksek parayı verene çalışıyordu. "Para gücü olmadıkları kesin."

"Evet," diye ona katıldı düşes. "Parada Avam Kamarası'nın parmağı olduğunu düşünüyorum. Kimse tahtta özgürlük için esin kaynağı olan bir kadından hoşlanmaz. Özellikle de kadınları avuçlarının içinde tutmaktan faydalanan erkekler... Çaresine bakacağız."

Sesily sinirle homurdandı. Dörtlü aylardır bu baskınların izini sürüyordu, ama şehre dehşet salan erkeklerin kim olduğuna dair bir ipucu yakalayamadıkları için sabırsızlanıyor, bu arada cezayı kesinlikle hak eden Totting gibi adamlarla kendilerini meşgul ediyorlardı.

"Sesily," dedi düşes, onun düşüncelerini okumuş gibi.

Sesily ona baktı. "Efendim?"

"Bahçemde olanları sadece biz dördümüz biliyoruz, değil mi?"

Sesily'nin kalbi deli gibi atmaya başladı. Düşes kimliklerinin ortaya çıkmasından endişeleniyordu. Soruyla birlikte aklına

üşüşen anıları bastırmak için içkisine davrandı. Uzun boylu ve geniş omuzlu Caleb Calhoun'un kendini tehlikenin önüne atmasını düşünme zamanı değildi.

“Eh. Bir biz, bir de Bayan Fenwick biliyor.”

Çöken sessizlik arkadan gelen kahkaha ve bağırışlarla iyice belirginleşiyordu. Oysa o sesler bile arkadaşlarının üzerine diki-len gözlerinden daha gürültülü değildi. Başını çevirip komik bir yorumla konuyu değiştirebileceğini bildiğinden kalabalığa bakarak, “Ah Maggie,” diye cıvıladı.

Maggie tabii ki oradaydı. Mekân, Maggie O'Tiernen demek-ti. Özgürce kendisi olabilmek üzere yeni bir hayat kurmak için İrlanda'dan Londra'ya gelen siyahi bir kadındı. Ve Londra'nın en davetkar mekânlarından birini açmıştı. Kim olursan ol, kimi se-versen sev, hangi yola çıkmış olursan ol Mekân'da bütün kadın-lara yer vardı.

Sesily çaresizce cesur ve şamatacı Maggie'yle göz göze gelme-ye çalıştı. Kadının onu dostlarının delici bakışlarından kurtar-maya geleceğinden emindi, ama o da kendisini iştahla dinleyen leziz hikâyelerinden birini anlatmakla meşguldü.

“Bir saniye...” Imogen sohbette bir kopukluk olduğunu fark etmişti ki bu ancak ve ancak çok önemli bir mesele olabilirdi. “Ne oldu şimdi?”

“Hadi anlat bize,” dedi düşes. Hem rahat hem de gergindi, o yüzden kendine bir kadeh daha şampanya doldurdu. “Bahçede fark edilmemeyi nasıl başardın?”

“Eh,” diye geçiştirdi Sesily. “Karanlıktı.”

Masada üç çift kaş havaya kalktı.

“Bunu bütün sevgimle söylüyorum, sen tanıdığım en kötü ya-lancısın,” dedi Adelaide.

“Hayatlarımızı yalan dolanla asilzadelerin sırlarını çalarak geçiremeyiz Adelaide.”

“Niyeymiş o?” diye karşılık verdi Adelaide.

Düşes derin bir iç çekti. “Kim biliyor Sesily?”

Sesily hepsini bir araya getiren kadına baktı. “Bunu sormanın bir nedeni olduğunu hissediyorum.”

Düşes kırmızı dudaklarını büktü. “Elbette var. Güvenliğini sağlamadan bu sorunu çözmen için seni göndereceğimi mi sanıyordun?”

Sesily fena halde gerildi. “Bahçeye gözcü mü yerleştirdin?”

“Bu kadar... Korunacağını bilsem...”

Düşes devamını getirmede ama Adelaide ile Imogen, kedinin farenin peşine takıldığı gibi hemen izin üstüne atladı.

“Bir saniye!”

“Nasıl korunmakmış bu?”

Kahretsin. Sesily söylemek zorunda kalacaktı. Bu kadınların duru durağı yoktu.

“Hiç!”

“Ben buna *hiç* demezdim,” dedi düşes.

Sesily ona bir bakış fırlattı. “Olanları asla kimseye söylemez.”

“*Kim* söylemez?”

“Ne oldu?”

Sesily, parmağını şampanya kadehinin ağzında tembelce dolaştıran düşese bakıp dudaklarını sıktı. “Herkes dedikodudan heyecanlanmayacağını *düşünüyor*. Fakat *içinin gittiğini* görebiliyorum.”

Düşes kocaman gülümsedi. “Hem de nasıl!” Sesily inleyince ekledi. “Imogen lafı ağzından almak için son icadını ortaya çıkarmadan anlatsan iyi edersin.”

Bunun üzerine Imogen atıldı. “Alkol şişesinin ağzındaki bir mendili ateşe verdiğiğinde şahane bir patlamaya sahne olacağını biliyor muydun?”

“Aslını istersen bilmiyordum,” dedi Sesily.

“Bahçede gördüğün kişinin icabına bakmak için işe yarayabilir bence.”

“Onu patlatmanın hiç gereği yok. Caleb Calhoun ablamın ortağı. Öyle olmasa bile arkadaşı. Bu bile bahçede gördüklerini kimseye anlatmayacağını garantisidir.”

“Bahçede *ablanı* görmedi,” diye iğneledi Imogen.

“Adamı tanımıyoruz bile,” diye ekledi Adelaide.

Sesily, Caleb’i savunma ihtiyacı duymaktan hiç hoşlanmıyordu. Kaldı ki adam son iki yılda bu savunmayı hak edecek pek bir şey yapmamıştı. Londra’ya nadiren geliyordu, o zamanlarda da tek yaptığı –doğrusunu söylemek gerekirse– sinir edici bir şekilde Sesily’yi görmezden gelmekti. Ama bazı adamlar düzgün karakterliydi. Ve Caleb onlardan biriydi.

Pek de düzgün karakterli biri gibi öpüşmüyordu.

Aklına gelen sahneyi unutmaya çalışırken düşes konuşmaya başladı. “Sessizlik konusunda teorik sadakate güvenemem. Önce kanıt ya da güvence görmek isterim.” Sandalyesinde arkasına yaslandığında boynundaki muhteşem elmas kolye göz alıyordu. “Caleb Calhoun aptal biri değil. Seninle ilgileniyorsa...”

“İlgilenmiyor.”

Düşes ona inanmıyormuş gibi bir bakış attı. “*Seninle ilgileniyorsa...*” diye tekrarladı. “*Bizimle de ilgileniyor demektir ve Mekân’daki sefahat gecelerimizin görüldüğü kadar masum olmadığını anlaması uzun sürmez. Güvenceye ihtiyacımız var. Yani Amerikalının sırlarını öğrenme zamanıdır.*”

“Size söyledim, kimseye bir şey söylemez. Seraphina’nın arkadaşları olmasa... Atlantik’in öteki yakasından onunla on binlerce poundluk işe girmiş olmasa bile aristokrasiye hiçbir borcu yok.”

“Ve bundan emin olmanın nedeni...”

“Amerikan olması.”

Düşes bu sözler üzerine düşündü. “Pekâlâ. Amerikan olsun olmasın, Atlantik’in bu yakasında yeterince iş yapıyor. Sadakatinden emin olmak istiyorum. Dahası sadakatinin bizden yana olmasını istiyorum. Bilgi istiyorum.”

Zor değildi. Düşes özellikle bilgi üzerinden kendine bir hayat kurmuştu ve son iki yılda Sesily, Adelaide ve Imogen ona katılmıştı. Şehirde birçok insanın anlayamayacağı türden çok değerli sırlara sahiptiler. Ve saklanan sırlar, ortaya çıkarılanlardan her zaman daha güçlüydü. Yine de gerçek yüzünün ortaya çıkması için insanların sırlarının olması gerekiyordu.

Sesily başını iki yana salladı. “Hiçbir sırrı yok.”

“Mmm.”

“Sence ablamla iş yapan adamı iki yıldır çözmemiş miyimdir?”

“Eh, öncelikle çözsen bile bunun ablanla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

Sesily, düşesin bu rahat ifadesini umursamıyordu ama dilini tuttu.

“Ve bahçemde olanlar düşünülürse onu... Çözdüğün ortada.”

“Bir saniye!” Imogen’in gözleri kocaman açıldı. “Bahçede neler oldu?”

“Hiçbir şey olmadı!” Tanrım. *Kızarmış* mıydı? Korkunç. Bu korkunçtu. “Yakalanmamak için yapmam gerekeni yaptım,” dedi.

Düşes sırtırtırken şampanyasını yudumladı.

“Hem tavernada kim şampanya içer ki?”

Kadın omuz silktilti. “Düşesler.”

“Sen...” Adelaide kısa bir es verdi, sonra Sesily’nin duyduğu en gürültülü fısıltıyla devam etti. “*Biliyor muydun?*”

“Onunla düzüştüğünden bahsediyor,” dedi Imogen bir gerçeği ortaya koyarcasına.

“Evet Imogen, o kadarını anladım.” Sesily de kısa bir es verdi. “Hayır. Düzüşmüyordum. İnanmayacaksınız ama Caleb Calhoun benimle düzüşmek isteyen Londra’nın yarısına dahil değil.” Hemen ardından ekledi. “Hem daha uygun bir kelime bulsak çok daha iyi olacak. Düzüşmek hiç... hoş değil.”

“Ne tercih ederdin? *Havadan sudan bahsetmek? Kroket oynamak?*”

Adelaide kakhaha atınca Sesily ona sertçe baktı. “Şuna yüz verme.”

“*Bahçeyi bellemek?*”

“Aslına bakarsan, ağzından çıkan her şey kulağa müstehcen geliyor Imogen,” dedi Adelaide.

Imogen sırtıttı. “Öyle, değil mi?”

Neyse ki düşes ortalık karışmadan araya girmeye karar verdi. “Havadan sudan bahsetmek, kroket oynamak ya da bahçe bellemek söz konusu değil. Sesily yakalanmamak için gerekeni yaptı.”

“Neymiş o?”

“Onunla öpüştüm.”

“Adamın çok hoşuna gitmiş olmalı,” dedi Adelaide.

“Bunu ona karşı kullanabiliriz,” dedi Imogen. “Ablan senden faydalanmasından hiç hoşlanmayacaktır.”

Seraphina muhtemelen faydalanılanın Caleb olduğunu düşünecekti. Sesily düşüncesini dile getiremeden düşes, Sesily’nin üç

gece önce öptüğü adama şantaj yapmayı konuşmuyorlarmış da sıradan bir sohbet ediyorlarmış rahatlığıyla, “Bu yetmez,” dedi.

“Ona şantaj yapmayacağız!” diyen Sesily, utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Herkes bu meseleyi unutsa daha iyi olacak.”

“Ah,” dedi Imogen.

“Ne demek şimdi bu?”

“*Hoşuna* gitmemiş.”

Oysa gitmişti. Sesily onunla öpüşmekten çok hoşlanmıştı.

“Ay olamaz.” Bu sefer Adelaide atılmıştı. Her şeyi ânında anlayan lanet olası Adelaide. “*Hoşlanmışsın*.”

“Aslında hoşlandım,” diye homurdandı Sesily.

“Ve o da...”

“Pek etkilenmemiş gibi görünüyordu,” derken, Sesily sesine sıızan küskünlükten nefret ediyordu.

Üç kadın hemen öne eğildi.

“Nasıl...”

“Bir saniye!”

“Meğer pisliğin tekiymiş.”

Onu köşeye sıkıştırmış olabilirlerdi ama o anda Sesily daha iyi arkadaşlar hayal edemiyordu. Resmen onun adına alınmışlardı ve Sesily kendini biraz olsun daha iyi hissetmekten kendini alamıyordu.

Ama sadece birazcık daha iyi hissediyordu.

Çünkü Caleb Calhoun’la öpüşmek için iki yıl beklemişti ve düzinelerce öpüşme hayali arasında adamın öpüşmelerinden etkilenmeyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Hayallerinde Caleb perişan oluyordu. Ölüp bitiyordu. Bazen çam yarması adamın dizlerinin üzerine çöküp öpücük için şükrettiğini hayal ettiği de oluyordu.

Ama etkilenmeyeceği aklına gelmemiştir.

Kahretsin.

O akşam, düşesin bahçesindeki ıhlamur ağacının altında Caleb belini sarıp kendine çekince birleşen göğüsleri alev alırken ve İskoç viskisinin isli kokusunu içine çekip tadarken bir an için... sadece bir an için onun etkilendiğini düşünmüştü. Hatta dudaklarının pelteye döndüğüne, boğazının derinlerinde belli belirsiz bir inleme koptuğuna yemin edebilirdi.

Ama sonra Totting labirentten çıkınca Sesily'ye hep baktığı gibi bakmıştı. Britanya topraklarındayken zaman ayırıp ona atmaya zahmet ettiği o kaçamak bakışlarda gözleri, onunla değil de ıhlamur ağacıyla öpüşmüş gibi duygudan yoksun olurdu.

Bu ilgisizliği en kötüsüydü. Sesily Talbot otuz yıldır dünyanın çeşitli duygularını tatmış, eğlenmiş, baştan çıkarmış, dostlar kazanmış, yabancılarla oynamış, zevkin asıl nedeni olduğu kadar arada sırada bıkkınlığa neden olmuştu. Ama asla unutulmamıştı.

Unutulmak en kötüsüydü. Caleb Calhoun'un onu hatırlamasını yana yakıla istemesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Gerçi dürüst olmak gerekirse Sesily, tutkulu bir kucaklaşma ya da buruna inen tutkulu bir yumrukla hatırlanmak isteyip istemediğinden emin değildi. Belki bu ikisi birbirinden pek farklı değildi.

İmogen'in, "Cin kokteyli üzerinde denememi istemediğinden emin misin?" diye sormasıyla düşünceleri dağıldı.

"Duyduğum en kötü fikir değil," dedi.

"Gereksiz bilgiye sahip adamla ilgili sorunumuzu çözebilir," dedi düşes. "Ama açıkçası bu fazla nazıklık olur. Artık sırlarını daha çok merak ediyorum. Hem güvenliğimiz hem de Sesily'nin onuru için."

“Beni istemedi diye birini cezalandıramazsın.”

Düşes gözlerini kıstı. “Niyeymiş o?”

Sesily yine güldü. “Hem bulabileceğimiz bir sırrı yok.” Londra’dayken Caleb ya ablasıyla ortak olduğu barda ya da Marylebone’da tuttuğu evinde olur, evinde yalnızken herhangi bir adamın yapacağı şeyleri yapardı. “Aşırı içkisi ya da kumarı yok. Burada bir kulübe bile üye değil.”

“St. James mekânlarından hiçbirisi Amerikalıları kabul etmez,” dedi Imogen.

“Düşmüş Melek kabul edebilir,” diye belirtti Sesily. St. James üzerinde diğer erkek kulüplerinin aşırı sıkıcı görünmesine neden olan kumarhaneden bahsediyordu. “Ama Caleb orayla da ilgilenmez. Size söylüyorum, çok sıkıcı biri.”

En azından kendini böyle kandırıyordu.

“Mmm,” dedi düşes yine. “Ve sen bunu hiç tuhaf bulmuyorsun? Hiç sırrı olmaması normal?”

“Herkesin sırrı vardır,” dedi Adelaide. “Tek gerçek bu.”

“Sırlarını öğrenmeyi mi öneriyorsun?” Sesily ağzındaki tattan nefret ediyordu.

“Hayır ama düşünsene Sesily. Calhoun gibi bir adamın keşiş gibi yaşaması bir şeyler sakladığının kesin kanıtı.” Küçük bir es. “Ve muhtemelen sakladığı şey çok büyük.”

Elbette haklıydı. Başkası olsa Sesily de aynısını söylerdi. “Eh, Londra’da olmadığı kesin. Muhtemelen Amerika’da,” dedi. “O yüzden hep orada, buraya nadiren geliyor.” Gerçi adamın nerede olduğu umurunda değildi.

Yalan.

Düşes başını salladı. “En iyi şartlarda dünyanın öbür ucundan cevapları bulmak en az üç ay alır. Hemen harekete geçmemiz gerekiyor.”

Sesily can sıkıntısını yuttu. Düşesin planını kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Caleb yaptıklarına tanık olmuştu. Tıpkı arkadaşları gibi o da adamın sessizliğini sağlamalıydı. Ama onun sırlarını bilmek *istemiyordu*. Onu düşünmesine neden olabilecek hiçbir şey istemiyordu.

Öte yandan Caleb'in sırlarını *başkalarının* öğrenmesini de istemezdi.

"Belki ablanın bir fikri vardır," dedi düşes duygusuzca. "Ziyaret etsem iyi olacak."

"Olmaz." Bu çıkışa üç çift göz kocaman açılınca Sesily boğazını temizledi. "Yani ben ziyaret ederim."

Düşesin kaşı kalktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Sesily."

"Neden?" diye sordu Adelaide. Gözlüğünün ardında kocaman görünen gözleriyle yine meraklıydı.

Imogen bile bir parça meraklanmış, sonunda konuşulanlara ilgi göstermeye başlamıştı. "Evet, neden?" Bir düşese bir de düşesin bakışları karşısında yelkenleri suya indirmeyen Sesily'ye bakıyordu.

"Sebepsiz." Düşes arkasına yaslandığında kararlı görünüyordu.

Ya sen anlatırsın ya da ben.

Sesily iç çekip homurdandı. "Peki. Çünkü bir keresinde... çok uzun zaman önce..."

"O kadar da uzun sayılmaz," diye araya girdi düşes.

Keşke düşes öldürmek büyük bir suç olmasaydı.

"İki yıl önce... Onun belki de..."

Hayatımın erkeği.

Bu iki kelimeyi dile getirmiş gibi masaya birden sessizlik çöktü.

"Ah."

Sesily, Adelaide'in anlayış dolu tepkisi karşısında yüzünü ekşitti. "Dediğim gibi iki yıl önceydi."

"Sadece iki yıl önce," dedi düşes. "Ve hatırladığım kadarıyla kalbin kırılmıştı."

"Kalbim kırılmamıştı," dedi Sesily. "Sadece... Reddedildim. Hepimiz arada sırada reddedilmişizdir."

"Sen değil," dedi Imogen.

"Eh, o zaman reddedilmiştim. Hem yanılmıştım."

"*Her halükârda yeni patlayıcıyı üzerinde denemek istiyorum.*"

"Nasıl?" diye sordu Adelaide.

"Bence evinde yapmalıyız, çünkü Seraphina'nın barın patlatılmasından hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Calhoun'u patlatmaktan bahsetmiyorum Imogen," dedi Adelaide. "Sesily'nin kalbini nasıl kıldı?"

Berbat bir andı. "O..." Sesily duraksadı. "Aslında *kalp kırma* abartılı kaçır."

"Sesily'nin ilgisine karşılık vermeden ülkeyi terk etti. Hem de o gün."

"Kahretsin düşes!"

Kadının gözleri kocaman açılırken elmas küpeleri mum ışığında göz kırpyordu. "Sadece anlatmaya çalışıyorum!"

"Ona *söyledin* mi? Ne düşündüğünü..."

Sakın söyleme.

Sesily hemen atılıp Adelaide'in sözünü kesti. "Söyledim."

"Ah canım. Korkunç."

"Onun açısından o kadar da korkunç değil."

"Ne dedi?" diye sordu Imogen.

Bir şey demedi. Sadece...

“Söylediğim anda çekip gitti.”

“Eh, yine geri geldi, o yüzden patlatma konusunda ciddiylim.”

Sesily bezginlikle iç çekti. “Konuyu kapatabilir miyiz?” Tanrı’ya şükür kimse üstelemeyince ekledi. “Size söylüyorum. Ondan endişelenmemize gerek yok. Scotland Yard’ı bahçede olup bitenleri araştırmaya gönderecek hali yok ya.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Adelaide.

“Kesinlikle.”

“Hmm.”

Sesily’nin kaşları çatıldı. “Neden?”

“Önemli olmadığından eminim,” dedi Adelaide. “Ama Bay Calhoun az önce kapıdan içeri girdi.”

Sesily dönüp bakmamak için kendiyi savaşıyordu. “Burada ne işi var ki? Buradan beş dakika uzakta kendine ait son derece nezih bir barı var.”

“Bilmiyorum ama hoşuma gitmedi,” diyen Adelaide, gözlüğünün ardından gözlerini kıstı.

“Neden?” Sesily’nin midesi kasılıyordu.

Bakma, sakın bakma.

“Yanında Thomas Peck var.”

Sesily sonunda dönüp baktığı anda Caleb’i gördü. Deli gibi atan kalbine aldırmmamaya çalışarak yanındaki sakallı adamı süzdü. Ondan daha uzun, en az onun kadar geniş omuzluydu. Bow Caddesi’nin gururu Thomas Peck, Metropolitan Polisi’nin en meşhur yüzlerinden biri olmuştu.

“Arkadaşları böyleyse...” dedi düşes her bir kelimesini vurgularak. “Bay Calhoun’un sırlarını öğrenmemiz şart oldu.”

Böylece karar verilmişti. Sesily ne yapması gerektiğini biliyordu. Ayağa kalktı. “Masaya davet edeyim.”

Bölüm Dört

O nun burada ne işi vardı?

Gerçi fark etmesi gerekmiyordu. Tavernada düzinelerce kadın vardı. Soğuk geceden içeri adımını attığı anda suratına çarpan sıcak ve parfüm dalgasına bakılırsa yüzlercesi bile olabiliirdi.

Maggie O'Tiernen'in mekânı her zaman kadınlarla dolu olurdu. Güvenlik, emniyet ve özgürlük ortamı düşünülürse bu normaldi. Kadınlar, diğer tavernalarda nadiren buldukları ayrıcalık ve mahremiyet ortamını burada bulabiliyordu.

Caleb'in hayatı tavernalarda geçmişti. On iki tavernası vardı, kadınlara ortam sağlayan mekânlar yaratmak için çok sıkı çalışmıştı. Ama kendi barları bunu sağlamaya çalışırken, Mekân öyle doğmuştu.

Haliyle her akşam Maggie'nin yeri dolu oluyordu. Kadınlar dans ediyor, içiyor, kahkahalarla gülüyordu. Kalabalığın arasında birini seçmek kolay değildi. Çoğu kocaman gülümsüyor, hiç çekinmeden kahkahayı basıyordu. Çoğunun teni pürüzsüzdü, vücut kıvrımları vahşice göz alıyordu. Çoğu esmerdi. Çoğu güzeldi.

O yüzden bu kalabalıkta özel birini fark etmemesi gerekirdi.

Ama etmişti. Daha salonun diğer ucundaki lambanın altında dans eden grubu, sağ tarafından gelen kadeh tokuşturmalarını, sol tarafında kakhahalarıyla ortalığı çınlatan Maggie'yi, parfüm, bira ve mutfaktan gelen nefis kokuları henüz fark etmişti ki... İşte oradaydı.

Aslında fark edilmeyecek kadar uzaktaydı. Göz göze gelmelerinden önce turuncu ışığın altında parlayan kapkara saçlarını görmesi abesti. Dudaklarının kırmızı boyasını ya da ancak şeytanın tasarlamış olabileceği derin dekolte eli bisesini fark etmesi abesti. O günahkâr elbiseyi, dekoltesine hapsolan göğüslerini ya da kalça kıvrımlarını görebilmesi abesti. Barın gürültüsünde kakhahasını duyması, bademli pasta kadar tatlı ve sıcak kokusunu alması abesti.

Yine de onu görmüştü. Hem de ânında.

Çünkü bunları hep görüyordu. Duyuyordu. Kokusunu alıyordu. İki yıl önce ilk karşılaştıkları andan beri hep farkındaydı.

“Siktir.”

Onun burada ne işi vardı?

Londra'nın en iyi dedektiflerinden Thomas Peck yanında kaskatı kesildi. “Bir şey mi gördün?”

Hep görüyorum. Oradaysa mutlaka görüyorum.

“Hayır,” diyen Caleb, yakındaki bir masaya kurulmuş kadınların bakışlarına aldırmadan nazikçe kalabalığı yarararak ilerledi. Aptal değildi. Fark edilecek türden bir adam olduğunu biliyordu, dahası mekândaki birkaç adamdan biriydi. Dolu olduğunda burada olmaktan hoşlanmıyordu. *Davetsiz misafir* olma hissinden hiç hoşlanmıyordu. “Maggie'yi bulup çıkarım.”

Sesily'yi görmezden gelmek için elinden geleni ardına koymayan Caleb dikkatini uzun boyuyla herkese tepeden bakan,

siyah saçlarını örüp tepesinde topuz yapmış, bira bardaklarını doldururken kölelerine hükmeden, kimseyi ayırmadan flört eden, aynı zamanda kalabalığı gözeten mekânın sahibine yöneltti. Barın üzerine eğilmiş, Hintli bir kadınla hararetli bir sohbete kendini kaptırmışken göz göze geldiklerinde kapkara gözlerinde hayret kıvılcımları çıktı. Özellikle o saatte erkekler Mekân'a pek gelmezdi. Bakışları Caleb'in yanındaki adama kayıp kim olduğunu anlayınca Maggie'nin gözlerinde bu sefer memnuniyetsiz kıvılcımlar uçuştı. Hemen bir kaşını kaldırıp daha sessiz olan barın diğer ucunu işaret etti.

Ama Sesily Talbot bu kadar yakındayken barın diğer ucunun uzun süre sessiz kalmayacağı kesindi.

Dişlerini sıkıyan Caleb, işaret edilen yere yönelirken kadın sohbetine devam etti. Peck'le birlikte kalabalığı yararken köşedeki masadan bütün hareketlerini izleyen keskin mavi gözleri görmezden gelmeye çalışıyordu.

O sırada Peck, "Kadının bizimle konuşacağından emin misin?" diye sordu.

"Benimle konuşur," dedi Caleb. "Ama sanırım bunu zaten biliyorsun, yoksa beni zorla buraya getirmezdin."

"Seni zorla getirmediğim Calhoun. Sadece bir ricada bulundum."

"Hı hı," diye terslendi Caleb. "Ben de kabul ettim, çünkü yufka yürekli bir adamım. Yoksa Peel'in adamlarından biri olmanla hiç ilgisi yok."

Peck bu soğukkanlı imadan hoşlanmamıştı ama Caleb genel olarak üniformalılara güvenmiyordu. O yüzden sevimlilik yapma zahmetine girmeyecekti. Öte yandan Peck, Caleb yanında olmasa kapıdan içeri giremeyeceğini çok iyi biliyordu. "Sana bir iyilik borçlu olmamın dünyanın en korkunç şeyi olduğu söylenemez."

Caleb bir hukuk adamıyla böylesine yakın olmaktan daha korkuncunu düşünemiyordu ama en azından Thomas Peck bildik aynasızlardan değildi. Ceplerini doldurmak için adalet ADINA çalışan Londra'nın ilk kolluk gücü Bow Caddesi polisindeki birkaç kişiden biri olarak henüz Metropolitan Polis Gücü kurulmadan önce isim yapmış düzgün bir adamdı.

Gündüz vakti Peck, Şarkı Söyleyen Kırlangıç'ın kapısını çaldığında aklında adaletten başka bir şey yoktu. Son aylarda East End'de kadınların sahip olduğu ya da kadınlar tarafından işletilen yarım düzine yere ya baskın yapılmış ya da bu yerler soyguna uğramıştı. Ve bu olayların hiçbirisi polise yansımamıştı. Peck aptal değildi, bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Haliyle meseleyi anlamak istiyordu.

Ama bunun için konuşmaya gönüllü birini bulmak gerekiyordu. Bilgiyi, Londra'nın en zengin kadınlarına üyelik veren özel kulüplerden bulması mümkün değildi. Kravat bile bağlamayı bilmeyen kaba saba Thomas Peck o kapılardan içeri adımını atamazdı.

Oysa Mekân kapılarını açıyordu, hatta nadiren de olsa erkekler hoş karşılanıyordu. Dedektif buraya tek başına gelmesinin pek hayırlı olmayacağını farkındaydı, çünkü soracağı soruların cevabı kolay değildi. Dahası Covent Garden'ın dolambaçlı sokaklarında kimse Scotland Yard'a güvenmiyordu. Haksız da sayılmazlardı.

Kadınların kendini güvende hissettiği bütün mekânlara öfke ve intikam duygularıyla saldıranlar hakkında bilgi toplayacaksa, Peck'in Maggie'yi tanıyan birine ihtiyacı vardı. Ve Metropolitan Polisinden biriyle takılmaktansa kolunu kesmeyi tercih eden Caleb da Garden'daki mekânlara saldıranların kim olduğunu bilmek istiyordu. Bunun nedeni, bir kadının sahip olduğu ve kapılarını kadınlara açan Şarkı Söyleyen Kırlangıç değildi. Peck'in

ricasını geri çevirmek, Scotland Yard'ın hiç de hayra olmayacak bir şekilde gözünü üzerine dikmesi anlamına gelirdi ki bunu göze alamazdı.

Yani sonuç olarak buraya, Maggie'nin beklediği yerden sadece on adım ötede maharetle yanaşmaya çalışan kadın için değil, iş için gelmişti. Mavi gözlerle bir kalp atımı süresince göz göze gelince başını çevirdi. Bu akşam başı zaten beladaydı. Sesily Talbot bekleyebilirdi.

Bilmiyor musun Amerikalı? Benim göbek adım bela.

Sanki nabızı atan herhangi biri aksini söyleyebilirmiş gibi...

Maggie barın en ucunda yanlarına geldi. "Saatini kurmayımı unuttun Amerikalı? Bu saatte kapıma dayanman hayra alamet değil. Özellikle de sevimsiz arkadaşlarınla gelmen hiç hoş değil." Müdavimlere gösterdiği o rahat gülümseme kaybolmuştu. Başıyla çaktırmadan dedektifi işaret etti. "Bunlar işimiz için hiç iyi değil."

Caleb başını sallarken, hiç çekinmeden gösteriyi izleyen Sesily'ye sırtını döndü. "Benim işler için de iyi değil."

"Aynen," dedi kadın İrlanda aksanıyla. "Ama daha büyük endişelerim var. Bira?"

"Ne vereceksin?"

Kadın gözlerini kıstı, sonra dönüp yakındaki küçük bir fiçidan bira doldurdu. Bardağı bara bıraktıktan sonra, "Dilenciler bira seçemez Amerikalı," dedi.

Caleb bardağını şerefe kaldırdı. "İyi dedin."

Londra barlarında verilen sudan farksız biralardan olduğunu farz ettiği içkisinden büyük bir yudum aldı, oysa bira beklemediği kadar iyiydi. Bardağı uzak tutup inceledi, sonra mekânın sahibi kadına baktı. "Bu ne?"

Maggie gülümsedi. Kimse sırları onun kadar sevmezdi. “Aynı deviren cinsten, değil mi?”

“Kesinlikle. Nereden buldun?”

“Şehirde yeni bir biracı var.”

“Tanışmak isterim.”

“Bakarız. Yard’ı mekânıma getirmişken, şu anda sana bir şey veresim gelmiyor Amerikalı,” diyen Maggie, Peck’e baktı.

“Bira için gelmedim,” dedi dedektif.

“Çok şaşırdım.” Kadının sesi kum kadar kuruydu.

Peck, tavernanın gürültüsünde duyulmasın diye barın üzerine iyice eğildi. “Birkaç hafta önce Mekân’a saldıran çocukları arıyorum,” dedi.

Söyleyebileceği en yanlış şeydi ama Caleb’in ona yardım etmek gibi bir niyeti yoktu. Özellikle de Maggie ona sert bir bakış fırlatıp belinden çektiği uzun bir bezle parlak maun barı silmeye giriştiğinde böyle bir şey yapmazdı. “Hangi mekâna saldırmışlar?”

Kasten yanlış anlamıştı. Caleb da Mekân’daki hasarı duymuştu. Sandalye ve masalar kırılmış, duvarlardan lambalar ve perdeler sökülmüş, bir oda dolusu fıçı parçalanmış, Maggie ve birkaç müdavim saldırganları, söylentilere inanılırsa kırık bir ayna parçası ve bir et satırıyla kovalayana kadar iki pencere patlamıştı.

“Bayan O’Tiernen, sonrasında bir hafta kapalı kaldınız,” dedi Peck. İnanamıyormuş gibi konuşması, Maggie’nin diş dokunur herhangi bir bilgi vermeyeceğinin garantisiydi.

Kadın ona soğuk bir gece gibi bakarak, “Tadilat vardı,” dedi. Scotland Yard’a bildiklerini anlatmamak için binlerce nedeni vardı ve Caleb en azından bir düzine nedeni onun gözlerinde görebiliyordu. Bunlar arasında umursamadığı korku da vardı.

Peck sesini iyice alçalttı. “Burayı basan adamların Londra’da çeşitli suçlara karışan Zorba Çocuklar adındaki bir çete olduğuna inanıyorum... Ve size yardım etmek istiyorum.”

Bu sefer Maggie ona inanamıyormuş gibi baktı. “Bana yardım etmek istiyorsunuz.” Küçük bir es verdikten sonra ekledi. “Dedektif... buraya gelip belinizdeki cici silahla atış yapmayı öğrendiğinizden beri tanıyordum gibi bana Zorba Çocuklardan bahsediyorsunuz. Buradaki kadınlar, sizinkilerin Zorba Çocuklarla ilgili bildiklerinden çok daha fazlasını çoktan unuttu.”

“Öğrenmek istiyorum,” diye üsteledi Peck.

“Eee... Sonra koruyucumuz mu olacaksınız? Bizi güvende mi tutacaksınız?” Maggie gözlerini devirdi.

Peck hiç duraksamadan, “Evet,” dedi.

Maggie’nin dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yıllardır kendini korumayı bilmişti. “Tabii sadece Mayfair için, öyle değil mi?”

Caleb da sırtımdan edemedi. Tommy Peck’in böylesi dişli kadınlarla sık karşılaştığını hiç sanmıyordu.

“Dediğim gibi,” dedi sonunda Maggie. “Tadilat için kapalıydık.”

Peck sinirle kaskatı kesildiğinde Caleb, Mekân’dan kovulmadan önce onun önüne geçti. Maggie’den bir şey öğrenemeyeceklerdi. En azından o gece. Belki hiçbir zaman. Elini adamın omzuna koyarak, “Tadilatmış,” dedi.

“Siz ikiniz müşterilerimi kavga ederek eğlendirmeyeceksiniz...” Maggie’nin gözleri Caleb’in gözleriyle buluşmadan önce iki adamın geniş omuzlarında dolaştı. “Mesai saatlerinde burada istenmiyorsunuz. Bence kendi barına git ve siz de...” Peck’e yapmacık bir gülümsemeyle baktı. “Majestelerinizin hizmetine geri dönün. Burada size ihtiyacımız yok. Tabii şu kaslarınızı göstermek istiyorsanız başka.” Son sözlerinde sesini yükseltmişti.

Caleb dişlerini sıktı. Mekândaki kadınlardan en azından birinin bu özel imayı duyacağından adı gibi emindi.

“Kavga mı edeceksin Amerikalı?”

Tanrım.

Sesily omzunda bitmişti. Ne zaman yerinden kalkmıştı? Nasıl fark edememişti? Dönüp en soğukkanlı tavrını takınırken kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışıyordu. “Çok hoşuna giderdi, öyle değil mi?”

Sesily yapmacık bir şekilde ikisini süzdü. Hatta dedektifi biraz daha uzun inceledi. O kadar dikkatle inceliyordu ki Caleb barda kavga çıkarma fikrini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

Bu kadın sonunu getirecekti.

“Söylesenize dedektif, sizce kavgayı kim kazanır?”

Peck’in kaşları, bu arsız soru karşısında hayretle kalktı. “Pardon hanımefendi?”

“Seremoniye gerek yok.” Sesily’nin sıcacık ve kocaman gülümsemesi dedektifin başını döndürecek türdendi. Caleb Metropolitan Polisinden birinin cesedini nereye atabileceğini düşünüyordu. “Lütfen. Bana Sesily deyin.”

Çok beklerdi. “Sakın bunu aklından bile geçirme.”

Genç kadının masum gözleri kocaman açıldı. Sanki haylaz biri masum olabilirmiş gibi. “Ah Bay Calhoun, başkalarının bana nasıl hitap edeceğini söyleyebileceğin bir konumda olduğumu bilmiyordum,” dedi. Ardından daha sırnaşık bir gülümsemeyle dedektife baktı. “Dedektif, bana gönül rahatlığıyla Sesily diyebilirsiniz; ama ikiniz dövüştüğünüzde hanginizin galip geleceği tahmininizi söylemeniz şartıyla.”

Peck ne aptaldı ne de bir keşiş. Sesily Talbot’a en gönül çelen gülümsemesiyle bakıp, “Muhtemelen ben galip geldim hanımefendi,” dedi.

Sesily bir sarmaşık... ya da avını öldürene kadar sıkıp sonunda tek bir lokmada yiyen bir yılan gibi ikisinin arasından kayıp sokulduğunda Scotland Yard'ın gururu Thomas Peck'in hâlâ ayakta durmasının tek nedeni, Caleb'in ona duyduğu saygıydı.

Genç kadın, Peck'in yüzüne bakmak için başını kaldırdı. Caleb, sakal ve keskin yüz hatlarından hoşlanan bazılarının onu yakışıklı bulabileceğinin farkındaydı. "Ah bu özgüven!"

"Ah, bahis mi var?" dedi Imogen Loveless. Yanlarına gelmişti. Çekincesiz kelimeleri kana susamışlığının kanıtıydı. "Maç mı yapılacak?"

"Hanımlar hayalci olur," dedi Sesily cilveyle. "Şu anda kimin kazanacağını konuşuyoruz."

"Hepimiz bu konuşmaya dahil değiliz," diye homurdandı Caleb. Leydi Imogen, arkadaşının yanına geçip Peck'in omuzlarına daha iyi bakabilmek için parmak uçlarında yükselirken geriledi.

Onu görür görmez Peck birden değişti, dimdik dururken omuzları daha geniş görünüyordu. "Affedersiniz hanımefendi."

"Kavga varsa paramı Amerikalıya basarım!" diye bağırdı Adelaide Frampton uzaktan neşeyle.

"Kavga falan yok," diye gürlledi Caleb. Olmayan rekabette kendi yanında olduğunu hissettiği kişiye duyduğu minnet kırıntısına aldırmadan.

"Bayağı güçlü görünüyorsunuz," dedi Leydi Imogen.

Peck aksırdı. "Şey... Teşekkürler?"

"Kroket oynar mısınız?"

"Hayır?"

Caleb bu saçma sohbetle daha fazla oyalanmayacaktı. Yeterince sorunu vardı ama Sesily yer yokmuş gibi birden ona sokuldu. Güzel gözlerini yüzüne dikmişti. İki kadın onları

kasaplık koyun gibi incelerken yumuşacık kıvrımları sert kaslarında hissedebiliyordu.

Sertçe bir nefes alıp gerileyerek aralarında boşluk bıraktı. Boşluk gerekiyordu.

Sesily gözlerine baktı. “Gerçekten mi Bay Calhoun? Sizin gibi erkeklerin yolunun Mekân’a düşmesi için pek fazla neden yok... Aslında gelmenizin tek nedeni bir dövüş maçı yapmak olabilir. Burnunuza sevimsiz bir koku gelmiş gibi görünmeniz gerekmiyor.”

Gerçi koku hiç de sevimsiz değildi. Bilakis büyüleyiciydi. Covent Garden labirentlerindeki loş bir tavernada bulunmaması gereken, baş döndüren harika bir kokuydu.

Yine de Caleb bir kaşını kaldırdı. “Berbat bir kükürt kokusu alıyorum gerçekten.”

Genç kadının gözlerinde kahkaha kıvılcımları çaktı.

O sırada Leydi Imogen hiç düşünmeden, “Ah, koku muhtemelen benden geliyor,” dedi. “Yeni patlayıcı deneyleri yapıyordum.”

Peck’in kocaman açılan gözleri, kadının darmadağın saçlarının üzerinden Caleb’la buluştu. “Patlayıcı mı?”

“Mmm,” dedi Leydi Imogen. Başını bir kez salladığında saçları iyice dağıldı. “Ben paramı bu aygıra basıyorum. Boyu birazcık daha uzun ve dövüş eğitimi aldığı kesin.”

Dövüş eğitimi, Caleb’in rakibini bir ağaç gibi yere devirmesini sağlardı. Buralarda dövüş kuralları geçmezdi.

Peck ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu, o yüzden boğulurcasına teşekkür etmekle yetindi.

“Umarım bana güvenmediniz Bay Calhoun,” dedi Leydi Imogen. Oysa tavrı tam tersini söylüyordu.

“Aman, Caleb güvenmez,” diye elini havada salladı Sesily. “Sonuçta her şey ortada Imogen.”

Caleb'a olta atıyordu. Ve Caleb oltayı yutmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Kimin kazanacağını asla öğrenemeyeceğiz, çünkü bu akşam burada kavgı falan olmayacak hanımlar," diye araya girdi Maggie. "Bu ikisinin yaratacağı hasar çok pahalıya patlar. Üstelik onlar da gitmek üzereydiler. *Şimdi.*"

Sesily hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. "O zaman başka zamana," derken Caleb'ın önünden bara geçti. "Maggie, bu akşam şu leziz etli çöreklerinden yoktur sanırım?"

Böylece, hiç orada olmamışlar gibi iki adam unutuldu. Caleb, Sesily'yle karşılaştığı her seferinde böyle olmasını diliyordu.

En azından *kendine* böyle söylüyordu.

"Kim bu kadın?" diye sordu Peck yarım ağızla.

Sana göre değil.

Bu kelimeleri kullanmamak için kendiyi savaşıyor Caleb, dedektifin yanından geçerek, "Sesily Talbot," diye terslendi. "Araştırmanızın bir parçası değil." Oysa bunları söylerken bile, bunun doğru olmadığını hissedebiliyordu.

"Talbot kızından bahsetmiyorum. Onun hakkında çok şey duydum..."

Caleb dişlerini sıktı. Elbette Peck bile onu duymuştu. Sesily, hakkında konuşulan kadın olarak kendine bir hayat inşa etmişti.

"Ötekini soruyorum. Kavgada seni devirebileceğimi düşüneni."

"Hayal göreni mi soruyorsun? Imogen Loveless. *Leydi* Imogen Loveless," derken kadının önemini vurgulama ihtiyacı duydu.

"Leydi?"

"Bir kontun kızı. Anladığım kadarıyla patlayıcılara düşkünlüğü var."

Dışarısı تنها ve soğuktu. Kapı arkalarından henüz kapanmadan Caleb, Peck'e döndü. "Sana Maggie'yi ziyaretten bir şey çıkmayacağını söylemiştim."

"Alakası yok," dedi dedektif. "Kapıdan içeri girdim. Onunla konuştum. Onunki gibi mekânları gözüne kestirenler olduğunu bildiğimi biliyor. Ve belki yakında onları yakalamak istediğime de inanacaktır."

Caleb onu süzdü. "East End'de kimsenin aynasızlara güvenmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Peck'in çenesi, aynasız sözü üzerine gerildi. "Ben burada büyüdüm. Düşman değilim."

Caleb, bir yerde büyümenin oraya düşman olmaya engel sayılmadığını bilecek kadar tecrübeliydi ama sesini çıkarmadı. Peck'in ne dostu ne de danışmanıydı. Dahası onunla daha fazla yakınlaşmak istemiyordu. Hatta bu ihtiyacı olan en son şeydi.

Asıl ihtiyacı Amerika'ya dönüp bir daha geri gelmemekti.

Hem de hemen.

"Dedektif!"

Kahretsin.

Peşlerinden gelmişti.

Caleb çenesini indirip yakasıyla sardı. Tavernanın parlak ışıklarına... ve Sesily'ye bakmayı reddediyordu. Zaten kendisine seslenilmediği için gitmesinde sorun yoktu. Sesily artık Peck'in sorunuydu ve adam, genç kadının dostane seslenişine çoktan karşılık vermişti.

"Dedektif!" diyen Sesily yaklaşıyordu. Sık nefesleri, nefessiz kalma nedenlerini hayal etmeye yeterdi.

Hayır. Caleb bunları düşünmeyecekti. Tavernasına dönüyordu. İşleri vardı. Sesily'nin bela arayışı onun sorunu değildi.

“Leydi Sesily,” dedi Peck, nezaketle ve centilmence. Sanki dünyanın bütün zamanını ona ayırmaya hazırды.

Güzel. Al başına belayı.

Caleb tam kendini uzaklaşmaya zorluyordu ki Sesily büyük bir mutlulukla konuştu. “Arkadaşınızla... Birazcık sohbet etmem sorun olmaz herhalde, öyle değil mi?”

Caleb olduğu yerde kaldı.

“Söz veriyorum, siz yokluğunu fark etmeden geri getireceğim.”

Omzunun üzerinden baktı. “Konuşacak hiçbir şeyimiz yok.”

Sesily gülümsedi. “Merak etmeyin Bay Calhoun, ben konuşurum.”

Caleb, “Hiç kuşum yok,” dediğinde gülümsemesi daha da büyüdü. Soğukkanlılığı sinir bozan türdendi.

“Bana geri getirmenize hiç gerek yok Leydi Sesily,” dedi Peck, başıyla tavernayı işaret ederek. “Yapacak işlerim var. Hem zaten orada istenmediğim açıkça belirtildi.”

“Ah, yerinizde olsam üstüme alınmazdım,” dedi Sesily. “Kavga etmeyeceğinizi söyledığınız anda *ikiniz* de orada olma hakkını kaybettiniz.”

Peck gülerken aptal aptal çenesini sıvazladı. “İyi bari, yalnız olmadığuma sevindim.”

“Bir dahaki sefere kavgayı denemelisiniz,” diye fısıldadı Sesily. “Ne kadar sevileceğinizi tahmin bile edemezsiniz.”

“Bayan O’Tiernen da mı?”

Sesily omuz silkti. “Muhtemelen hayır, ama *şahsen* çok hoşuma giderdi.”

Bu kadının duru durağı yoktu.

“Aklıma yazdım,” diyen Peck şapkasını eğerek ikisini de selamladı, sonra kimselerin vermeye gönüllü olmadığı bilgilerin peşinde nereye gidecekse oranın yolunu tuttu.

Sesily adamın karanlıkta kaybolduğunu gördükten sonra usulca, “Düzgün adama benziyor,” dedi. “Polis olması ne fena.”

“Ne istiyorsun Sesily?” Soru, Caleb’in dudaklarından niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı.

Sesily, orada olduğuna şaşırmış gibi ona baktı. Sanki peşinden koşan kendisi değildi. “Ha! Evet.” Etrafına bakındıktan sonra birkaç adım ötedeki karanlık eşiğe yöneldi. Caleb’in kıpırdamadığını anlayınca da döndü. “Bay Calhoun. Sorun olmazsa?”

Caleb kollarını göğsünde kavuşturdu. “Benim için sorun aslında. Boğazlanma havasında değilim.”

“Ah, boğazlama bir seçenek mi? Keşke boğma telimi getirseydim.”

“Erkeklerle neler yapabileceğini gördükten sonra yanında taşımamana şaşıyorum.”

Sesily ona tehlikeli bir bakış fırlattı. “Gel.”

Bir parça meraktan, biraz da korkudan Caleb, Sesily’nin sırtını yasladığı karanlık eşiğe yaklaştı. “Yalnız dolaşmamalısın.”

“Yalnız değilim.”

“Ben olmasam yalnız kalacaktın.”

“Ama buradasın ve kendimi mükemmel bir şekilde güvende hissediyorum.”

“Emin misin? Kavgada kaybedeceğime inanılıyor,” dedi Caleb hiç düşünmeden. Kulağa nasıl geldiğini sözler ancak ağzından çıktığında fark etti.

Genç kadının güzel dudakları eğleniyormuş gibi çarpıldığında sokaktaki soğuk kulak ısırان cinstendi. “Belli ki bundan hoşlanmamışsın.”

Tabii ki hoşlanmamıştı. Ama Caleb bunu asla kabul etmeyecekti.

“Peck’e bir şampiyon olduğunu söylemek gibi bir niyetim yoktu,” dedi Sesily. “Sen balınla daha çok sinek yakalarsın. Gerçi beni yakalamak gibi bir derdin yok.”

“Seni yakalamak gibi bir derdim gerçekten de yok Sesily.”

Genç kadın, “Evet, evet, bunu açıkça belli ettin,” dedi. Caleb bir an için bu sözlerde bir burukluk duyduğunu sandı, ama ardından yine kocaman bir gülümseme geldi. “Nedenini hayal bile edemiyorum. Ben şahane bir sineğim.”

Tanrım, bu kadın azizleri bile baştan çıkarmaya çalışırdı. “Peki Peck’i yakalama ilgin nereden çıktı?”

“Onu fark etmemek için ölü olmak gerekir Caleb. Adam bir efsane.”

Caleb’in içini kızgın bir öfke sardı. “Tahmin etmeliydim. Zavallı Peck en sevdiğin tuzağına düşmek üzere.”

“Neymiş o tuzak?”

“Saçma sapan skandallar. Onu ne bekliyor?”

“Daha karar vermedim. Hem kararlarımdan şikâyetçi olanı hiç duymadım.”

Bu kadarı fazlaydı. “Sanırım Totting Kontu...”

Sesily hemen uzanıp avcunu ağzına bastırdı. Yumuşacık parmaklarıyla onu susturmuştu. Neden eldiven takmamıştı ki? “Ben daha çok senin kaderinle ilgiliyim Amerikalı,” diye fısıldadı sertçe. “Scotland Yard polisiyle kedi gibi ortalıkta dolaşman... Bay Peck’in, geçen gece gördüğün şeyi öğrenmesi umurumda bile değil.”

Caleb’in onu Peck’e ispiyonlayacağını düşünmesi saçmaydı. Ama Caleb elbette bunu ona söylemeyecekti. Bunun yerine genç kadının elini ağzından çekmesini bekledi, ardından, “Emin ol, Peck senin gece faaliyetlerinle hiç ilgilenmiyor,” dedi.

“Güzel. Bence sen de ilgilenmemelisin. Seni hiç ilgilendirmez.”

Sinirlenme sırası Caleb’daydı. “Kesinlikle ilgilendirir.”

“O niye o?”

“Ablanla dostluğumdan doğan sorumluluğum bir yana...”

Sesily gözlerini devirdi. “Ay, gereksiz erkeklik onurunu unut gitsin. Bana işlemez.”

“Ablan aynı zamanda iş ortağım...”

“Konuyla hiç alakası yok...”

“İtibar fırçası büyük darbeler atar Sesily.”

Genç kadın bu saçma sözlerle güldü. “*Boşandığı adamla tekrar evlenen* ablamın sahip olduğu *tavernadan* bahsetmesek bile benim için iş işten geçmiş durumda Calhoun. Londra’nın yarısından fazlası bana Sexily diyor.”

Caleb, bu ismi duyunca yine dişlerini sıkı. Vasat bir espri ve iğrenç bir küçümseme. “Dememeliler.”

“Niye ki?” Gerçekten... Alınmış mıydı? “Beni gerçekten incitiyorsun.”

“Neden? Ben sana öyle demiyorum.”

“Ah, evet. Farkındayım. Aslını istersen üzücü.”

Elbette üzücüydü.

“Ki bu da bizi asıl konumuza geri getiriyor.”

Konu ne olabilirdi ki? Öpüşme değildi.

Öpüşme olamazdı.

Uzaklardan gelen bir haykırış, Londra sokaklarında olduklarını ve öpüşmeyi aklından bile geçirmemesi gerektiğini hatırlatıyordu.

“Neler olduğunu kimse öğrenmemeli. Arkadaşın Peck...”

“O benim arkadaşım değil.”

Caleb’in ânında inkârı karşısında Sesily’nin gözlerinde şaşkınlık kıvılcımları çıktı. “Kapıdan içeri girerken ona kefil olan sensin.”

Caleb sinirle iç çekti. “Başka şansım yoktu.”

“Neden?” Soru saniye sektirmemişti. Fazlasıyla merak içeriyordu.

Caleb gerçeğin yarısını söylemeye karar verdi. “Çünkü Scotland Yard’dan birine bir iyilik borçlu olmaktansa, tam tersini tercih ederim.”

Sesily bir kaşını kaldırdı. “Kaçak burbon korkusu mu?”

Bütün tavernalar tadını iyileştirmek için ucuz burbonu tuzlardı, ama gerçeği söylemek yerine iyi bir cevap olurdu. “Aynen öyle.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Sesily, Caleb’in sinirlerini iyice gereyerek. “Gerçekleri benden saklıyorsun Caleb. Ve kendi sırlarımı güvenceye almak için sırlarını öğrenmem gerekirse, bundan asla çekinmem.”

Cesaret gösterisi değil, adeta bir vaatti. Caleb umursamadı. Sesily’nin sırlarına bulaşmasını istemiyordu. Geçmişi oldukça karanlıktı ve genç kadının bu karanlığa bulaşması fikri bile yüreğindeki öfkeyi harlıyordu. Ama ona bam teline bastığını gösteremezdi. Öylesi kendini ele vermek olurdu. Bunun yerine zoraki bir kahkaha atıp, “Açık bir kitap gibiyim,” dedi.

“Öyle olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz,” dedi Sesily sakince. “Ama Scotland Yard’ın sana iyilik borcundan daha beter şeyler var. Anlaşılan bu hafta bütün iyilik borçlarını topluyorsun.”

“Bu da ne demek?”

“Yani ben de sana iyilik borçluyum. Beni bahçede saklama zahmetine girdiğin için.”

O anda zahmetle alakası yoktu. Sarılıp nefesini kestiğinde bütün borcunu ödemişti.

Sesily sokulduğunda gerilemedi. Sorumsuzluğu için kendinden nefret ettiği halde, genç kadının harika baştan çıkarıcılığına hayrandı. Oysa karşısındaki arkadaşının kardeşiydi. Yani birlikte olmaları imkânsızdı. “Bana bir iyilik mi öneriyorsun?”

“Adını sen koy.”

Sesily bir elini göğsüne koyduğunda Caleb kalın paltosunun altından kalp atışlarının hissedilip hissedilmediğini merak ediyordu. Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Adını ben mi koyayım?”

“Ne istediğimi bilecek kadar beni tanıdığını mı sanıyorsun?”

“Ne istediğini çok iyi biliyorum ama senin keşfetmeni beklemeye razıyım.”

“Ne keşfedecekmişim?”

Sesily süt içmiş kedi gibi gülümsedi. Bir şey demese de Caleb cevabı duyabiliyordu.

Beni.

Doğrudan. Küstahça. Cesur, mükemmel ve tam isabet.

Caleb onu istiyordu. Uzun zamandır, onu istememeyi hayal bile edemiyordu.

Öte yandan onunla asla birlikte olamayacaktı ve içini yakan da bu gerçektir. Davetsiz öfkesi tanıdıktı. Aklını başından alan ve asla sahip olamayacağı bu kadını her düşündüğünde içinde kopan fırtınayı kim bilir kaç kez dinlemişti?

Sesily de bir şey duymuştu. Keskin gözleri Caleb’in arkasında kalan tavernaya kaydı. Kapı ardına kadar açılmıştı, kadınlar çil yavrusu gibi kaçıyordu.

Belli ki fırtına Caleb’in kafasının içinde değil, Mekân’da kopuyordu.

Sesily onu itip tavernaya koştu.

Bölüm Beş

Caleb'in ardından seslenmesine aldırmadı. Zaten onu dinleyeceğini de nereden çıkarmıştı? Mekân'ın önüne yığılan kadın kalabalığını yardı. İçeri girmesi... Her ne oluyorsa bu işe el atması gerekiyordu.

Mutfağın arkasındaki kapıdan giren yarım düzine çirkin suratlı adam, ellerinde daha da çirkin sopalarla içeri doluşmuştu. Akıllarında, kapıdan girdikleri anda başlattıkları karmaşanın da dahil olduğu yıkımdan başka bir şey yoktu.

Sesily, arkadaşlarıyla birlikte oturduğu masaya baktı. Boştu.

Hızla etrafına bakınırken köşedeki kalabalığın arasında Adelaide'i ve uzun boyuyla hemen seçilebilen düşesi gördü. İkisi duvardan bir yağ lambası almaya yönelen serserilerden birine atılmak üzereydi. Adam mekânı yakmayı planlıyorsa iki kadın onu kolaylıkla durdurabilirdi.

"İmogen," diye fısıldadı Sesily. Meyhanenin ortasındaki bir masanın üzerine çıkmış, çantasında eline geçen her şeyi serserilere fırlatan diğer arkadaşını bulması uzun sürmedi. Onun *da* mekânı ateşe vermesi işten bile değildi, ama en azından amacı farklı olurdu.

Sesily daha bu olasılığı düşünürken çok yakınından gelen bir çığlık duydu ve ipek eteğindeki gizli cebin biraz üzerinde, baldırına bağladığı bıçağını çekti. Tam kargaşanın içine dalacaktı ki kolunu kavrayan sert parmaklar onu durdurdu. Kendisini durduranın kim olduğunu görmek için bir hışım döndüğünde bıçağı saplamak üzere kaldırmıştı bile.

Ama Caleb hantal biri değildi. Tuhaf bir şekilde keskin görünen bıçak karşısında gözleri kocaman açıldığı halde saldırıya hazırdı. Sesily'nin bileğini, bıçak yanağını kesmeden yakaladı. "Bu iş bittikten sonra birkaç meseleyi konuşacağız. Bu meselelerin, biraz yavaş olsam gözümü oyacağın gerçeğiyle alakası yok."

"Savaşta tereddüt oyuncu acemiler içindir," dedi Sesily. Genç adam yeşil gözlerinde hayranlıkla bileğini bırakırken, yalnız kaldığında bu ânın tadını çıkarmak için kendine söz verdi.

Çığlıklar yükselirken Imogen, çıktığı masanın üzerinden "Hah!" diye bağırdı. Belli ki aradığı korkunç şeyi bulmuştu.

"Başka?" diye sordu Sesily. Sımsıkı kavradığı bıçağıyla bir sonraki hamlesini düşünüyordu.

"Başka ne?" diye terslendi Caleb. Ardından sopasıyla üstüne gelen bir adama döndü ve darbeyi engelleyerek sıkı bir yumruk attı.

Etkileyici.

"Bu iş bittikten sonra başka ne konuşacağız? Yani gözünü çıkarmanın eşiğinden dönmem dışında?"

Saldırı altındayken sohbete devam etmek son derece sıradan bir şeymiş gibi Caleb dövüşmeye devam ediyordu. "Herkesin dışarı kaçtığı mekâna *koşmanı* konuşacağız."

Sesily, genç adamın attığı aparkatı hayranlıkla seyretti. "Aferin."

"Teşekkürler," dedi Caleb. "Meğer kavgada kazanabilirmişim, ha?"

Sesily, onun hâlâ kafayı taktığı meseleye gülümsememek için kendini zor tutuyordu. “Ne yapmamı bekliyordun ki? Kaçmamı mı?”

“Aynen bunu bekliyordum,” dedi Caleb, rakibinin sopasını elinden alıp serseri yere yapışana kadar iki kere vurdu.

Palto giymesi yazık olmuştu. Gerçekten. Sesily iş başındaki kaslarını seyretmeyi çok isterdi. Havlarcasına küçük bir kahkaha attı. “Söylesene Amerikalı... Kaçtığımı ne zaman gördün?”

“Bu ahırdan kaçan bir at meselesi değil Sesily. Çok ciddi bir mesele.”

“Her şey bir yana, bir ahıra asla koşmazdım.” Arkasında kopan bir gümbürtüyü çığlıklar takip edince Sesily döndü ve devasa bir adamın köşede birbirine sokulmuş bir grup kadına yönelirken masaları devirdiğini gördü. Bıçağının kabzasını avcunda öfkeyle sıkarken sözlerini sürdürdü. “İkincisi, bu adamların ne kadar ciddi olduğunu görmediğimi sanıyorsan, beni hiç tanımamışsın.” Ardından adama bağırdı. “Hey! Silahlı birini denemeye ne dersin, ökül?” Adam dönüp baktığında baş döndüren gülümsemelerinden biriyle ekledi. “Yoksa bir kadının hakkından gelebilmesinden mi korkuyorsun?”

Müstakbel rakibi yön değiştirirken başka bir masayı tüy gibi devirdi. Arkasındaki birkaç müdavim, tehdit altındaki kadınlara yardım etmek için koşuyordu. West End barlarını sessizce ele geçiren son derece zeki bir bira imalatçısı olan Mithra Singh kadınları aceleyle mekândan dışarı çıkarttı. Aynı sırada Leydi Eleanora Madewell, Britanyanın en iyi kaçak mal işini yürüttüğü için Garden’da çoğunlukla sadece Nik olarak bilinen Norveçli harika partneriyle birlikte düşes ve Adelaide’in destek beklediği köşeye atılmıştı.

Sesily elinde bıçağıyla dövüş pozisyonuna geçti. “Gel bakalım!”

Çam yarması adam homurdandığında, onun belki de karmaşık bir dil öğrenecek kapasitede olmadığını düşünmeden edemedi.

“Sesily...” diye uyardı Caleb, iki yumruk arasında. “Sakin...” Ne var ki korkunç bir darbeyle devamını getiremedi. “Kahretsin.”

Caleb yine dövüşmeye başlamıştı. Sesily için sorun değildi. Üzerine yürüyen serseriye saldırmak için doğru ânı kolluyordu. Kaslı olmayabilirdi, ama eksikliğini beklenmedik becerilerle kapatıyordu. Şu anda başvurması gereken şaşırtma hayati önem taşıyordu.

“Yakışıklı serserisin,” dedi, rakibi yaklaşırken. “Aslında Drury Lane seni sahneye çıkarmalı.”

Adamın kaşları kafası karışmış gibi çatıldı.

“Sesily...” dedi Caleb tekrar.

“Ah Caleb, şunu görmelisin. Masallardan fırlamış devler gibi görünüyor.”

“Dev falan görmek istemiyorum lanet olası! Kimseyi kışkırtma...”

Karşısındaki adam yumruğunu sallayınca Sesily devamını duyamadı. Aniden eğilince dengesini kaybeden rakibinin yan tarafına bıçağıyla derin bir çizik attı. Adam acıyla haykırdığında, “Pardon!” diye bağırdı, ardından harekete geçmesine fırsat vermeden, yerden aldığı kırılmış bir sandalyenin ayağını adamın çenesine geçirdi.

Serseri arka üstü yığılıp ağırlığıyla üzerine düştüğü masayı kibrit çöplerine dönüştürdüğünde Sesily arkasını dönmüştü bile. “Kahretsin,” dedi. “Masalardan birini de ben kırdım.”

“Ne yaptın?”

Dönüp baktığında Caleb’la göz göze geldi. Onun da rakibi acıyla iki büklüm olmuştu. “Erkekler dövüşebilen kadınlarla ne yapacağını asla bilemiyor. Dahası en önemlisini hep unutuyorlar.”

“Neymiş o?”

“Kavgaya kazanmak için girdiğimizi.” Sesily çenesiyle Caleb’in rakibini işaret etti. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Caleb gözlerini kısıtı. “Kesinlikle yok. Lanet olsun Sesily. Burası tehlike altında. Sen tehlike altındasın. Deli gibi karmaşanın içine koştun. Hem de beni beklemeden.”

“Bekleseydim içeri girmeme izin verir miydin?”

“Tabii ki vermezdim.”

“Siz erkekler çok komiksınız.”

“Güvende olmanı istediğimiz için mi?”

“Asıl tehlikenin siz olmadığınıza inandığınız için.” Sesily kollarını kocaman açtı. “Etrafına bak.”

Haklıydı, ama Caleb’in bunun üzerine düşünecek zamanı yoktu, çünkü rakibi doğrulmuş, koşarak üstüne geliyordu. Kaşlarını çatıp döndüğünde omzunun üstünden Sesily’ye bağırdı. “Bana iyilik borcunu ödemeni istiyorum. Buradan çıkmanı istiyorum. Binadan çıkmanın en az altı düzine yolunu bildiğinden eminim.”

“Doğrusunu istersen biliyorum, ama hiçbir yere gitmiyorum.”

“İyilik borcu da buraya kadarmış. Cehennemliksin.”

Sesily gülmeden edemedi.

“Kahretsin Sesily...”

Bir haykırışın ardından gelen gümbürtüyle devamını getiremedi. Gözü Maggie’ye takıldı. Barın arkasında uzun boyuyla güçlü görünüyordu, ama kötü bakışlı iki adam üzerine yürüyordu.

“Geçen seferden ders almadın değil mi?” dedi serserilerden biri.

Sesily arayı kapatırken adamın sesindeki nefreti duyabiliyordu. İyice yaklaşınca, Zorba Çocuklarla takılan mahallenin serserilerinden Johnny Crouch’u tanıdı. Söylenenlere bakılırsa son zamanlardaki mekân baskınlarının çoğunda görülmüştü.

“Sesily!” diye bağırdı Caleb. Dövüşürken bile onun durmasını, beklemesini ve saçma sapan bir şey yapmamasını istediği açıktı.

“Okulda hiç iyi bir öğrenci değildim Johnny,” dedi Maggie, en yakınındaki viski şişesini bir silah gibi kaldırarak.

“Tüh,” dedi adam. Maggie’ye iyice yaklaşmışlardı. “Bu sefer unutmama şansın yok. Polisleri işe karıştırmak hiç akıllıca değildi. Buralarda dedektiflerin iz sürmesi hayra alamet değil.”

Sesily duydukları karşısında dişlerini sıktı. Demek Zorba Çocuklar, mekânı gözlüyordu. Demek Caleb’la Peck’in içeri girdiğini görmüşlerdi. Maggie’nin önceki baskınla ilgili tek bir kelime bile etmemiş olmasının önemi yoktu. Polise kapısını açması, cezalandırılması için yeterdi.

Öfkesi bir alev gibi bütün vücuduna yayılırken Sesily üçlüye yaklaştı. “Hiç fark etmiş miydin Maggie?” diye söze başladı, eteklerini kaldırırken. Rahat hareket edebilmek için altına pantolon giymişti. Bir sandalyenin üzerinden bara çıkarken tereddütsüzdü. “Bu hödükler konuştuğça başa çıkmak daha da kolaylaşıyor!”

Ona dönüp bakan adamın burnunun çeşitli yerlerden kırıldığı görülebiliyordu. Dahası boncuk gibi gözlerinden birinin yanında çarpık bir yara izi vardı.

Sesily gülümsedi. “Selam Johnny.”

Crouch’un gözü bir süre dolgun göğüslere takıldı. “Sen de kimsin?”

Belli ki bu ahlaksız çetenin liderliğini üstlenen adamın kendisini süzen iğrenç bakışları karşısında büzüşmemek için Sesily kendiyle savaşıyordu. “Hatırlayamaman büyük hayal kırıklığı, ama önemli değil. Maggie’ye bir ders mi veriyordun?”

“Sesily!” diye haykırdı Caleb dövüşün ortasında.

Sesily aldırmadı.

“Hem de ne ders... Burayı yeniden açmadan önce iki kere düşünmesi gerekecek. Kadınların hadlerini bilmesi gerekiyor.” Adamın eli barın üzerindeki terliğinin üzerinden bileğine kaydı. “Buna sen de dahilsin.”

Yakın.

Bu sözler karşısında ağzına kadar gelen safrasını yutan Sesily, eteğinin arkasında sakladığı masa ayağını eliyle tarttı. “İzin almadan kadınlara dokunamayacağını sana kimse söylemedi mi?”

“Dinlemeye değer herhangi birinden öyle bir şey duymadım,” diyen adamın pis parmakları bacağından yukarı tırmanırken ipek eteğini kirletiyordu.

Sesily, Crouch’un ceza listesine yeni elbisesini mahvetmeyi de ekledi.

Daha yakın.

Salonun diğer ucunda bir gürültüyü bir erkeğin acıyla uluması takip etti.

“Anlaşılan burayı ateşe vermeye çalışan arkadaşın ağlıyor. Sıra sende.”

“Peki beni kim ağlatacak yavrum?” Adamın eli baldırını sıkıyordu. “Sen mi?”

Sesily kocaman gülümsedi. “Pençelerimin keskinliğine şaşıracaksın,” dedikten sonra, bir saniye bile duraksamadan savurduğu masa ayağıyla adamı arkasındaki fiçılara gönderdi.

Ondan daha iri ve belli ki daha az zeki arkadaşı bağıırıyordu. “Johnny! N’oldu?”

“Orospu!” Gözlerinde öfke ateşiyle sendeleyerek ayağa kalkan Johnny tükürdü.

Sesily’nin arkasındaki bir kükremenin ardından başka bir masanın kırılma sesi duyuldu. “Sen iyi misin Maggie?”

“İyiyim.” Maggie bileğinin küçük bir hareketiyle şişeyi barın kenarında kırdı, sonra kırık ucunu havaya kaldırdı.

Sesily başını yana eğmişti. “Etkileyici.”

“İdare eder. Hepimizin üzerinde ismimizin yazdığı bir bıçağı yok,” diye karşılık verdi Maggie.

“Sana da bir tane yaptırayım.”

“Sağ ol canım.”

Sonrasında sohbet için zamanları olmadı, çünkü Johnnny tekrar dengesini sağlamıştı. Sesily hemen barın arkasına atladı. Adam, başına aldığı darbe düşünülürse fazlasıyla çevik adımlarla peşine takılmıştı. Genç kadın cezalandırmaya hazır bir şekilde geriledi. Kalbi deli gibi atıyordu. Arkadan gürültüler ve çığlıklar koparken bile dövüşmeye hazırды.

“Sizin çocuklardan biri daha yeri boyladı. Şu Amerikalı hayvanı görüyor musun? *Beni* burada görmek hiç hoşuna gitmiyor, ama *sizi* görünce içindeki canavar ortaya çıkıyor.”

Gözlerinde endişeli kıvılcımlar uçuşan adam, sözlerin kanıtını görmek istercesine onun arkasına baktı, ama korkacağı bir şey görmek yerine, başka bir şey fark edince zafer dolu çarpık bir sırıtma bütün yüzüne yayıldı. “Yeri boylayan *benim* çocuklardan biri değil.”

Endişelenme sırası Sesily'deydi. İster istemez arkasına bakınca, Caleb'la dövüşen serserinin bara doğru gelirken önüne çıkan masaları devirdiğini gördü.

Caleb yoktu.

Caleb neredeydi?

Onu göremeyince panikle duraksadı. Ve o duraksama ânında adam üzerine atılıp sertçe sol bileğini kavradı. Hiç hoş değildi. Neredeyse bileğini kıracaktı.

“Sesily!” Adelaide salonun diğer ucundan bağırdı, ardından bir emir geldi. “İmogen!”

“Gördüm!” diye yanıtladı İmogen, ama yeterli değildi. Oldukça uzaktaydı.

Mithra kapıdan içeri giriyordu. Nora ile Nik, salonu geçerken kırılan eşyaları kenara fırlatıyordu.

Herkes çok uzaktı.

Kabadayının bileğini sıkarak parmakları yüzünden suratını ekşiten Sesily, sağ elini yumruk yaptı. Solaktı ama yumruk atabilirdi. Adamın yanağını ertesi sabah morartacak türden bir yumruk

attı. Gerçi karşısındaki aynaya bakmak şöyle dursun, aynaya sahip biri gibi bile görünmüyordu.

Ne var ki adam istifini bile bozmuyordu. Bu sefer yumruğunu suratına indirirken dizini sertçe bacaklarının arasına yapıştırdı. Adam ânında iki büklüm olup yana devrildiğinde hemen ayağa fırladı. Gözleri etrafı tarıyordu. “Caleb!” diye bağırdı oraya doğru koşarken.

Oysa serseri arkadan yine yakalamıştı.

Adamın elinden kurtulmak için kıvrılırken etrafına baktığında, birkaç metre ötedeki düşesin cebindeki sivri ve tehlikeli bir şeye uzandığını gördü.

Sesily başını iki yana salladı. “Caleb’in yardıma ihtiyacı var!”

Daha bunları yeni söylemişti ki adamın kolu çelikten bir mengene gibi boğazına sarıldı. Tırnaklarını onun eline batıran Sesily kurtulmaya çalışıyordu ama adam fazlasıyla iri ve güçlüydü. Onu öldürecekti.

Caleb'i öldürmüş müydü?

Caleb onun uğruna öldüğü için nefretle dolmuş olmalıydı.

Nefes alamamasına rağmen her yandan kızların yardıma koştuklarını görebiliyordu. Sonrası bulanıktı ama bağışmaları, çatırtıları ve kükremeleri duyabiliyordu. Imogen’in kimyasal reaksiyonlardan bahsettiğini sandı, sonra bütün sesler uzaklaştı...

Bölüm Altı

“**K** ahretsin Sesily, uyan. Hemen.”
Uyanışlarının en keyiflisi değildi ama ayıldı. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Keskin bir acıyla nefesini tutarken kaşları çatıldı.

Dikkatinden asla kaçmayacak yayvan Amerikan aksanıyla savrulan küfrün ardından kararlı bir kükreme duydu. “Hadi bakalım, uyan.”

Gözlerine parlak bir ışık tutulduğunda yüzünü sıcak karanlığa gömdü. “Hayır!”

“Evet. Aç gözlerini Sesily.”

İşığa doğru elini tutarken, “Kes şunu,” dedi. “Çok parlak.”

Kısa bir duraksamanın ardından cevap geldi. “Peki. Aç gözlerini.”

Sesily gözlerini açmak istemiyordu. Başının ağrısı geçene kadar deri ve kehribar kokan sıcacık minderde kıvrılmak istiyordu. “Hayır.”

“Of be...” Minder kıpırdandı. Aslında minderde değil, Caleb’in kucığında yatıyordu. Genç adam, yüzünü görmek için onu tüy kadar hafifmişçesine sarsıyordu.

Sesily keyifsizce inleyince ışık azaldı.

Şükürler olsun.

“Sesily Talbot, gözlerini şu saniye açmazsan...” Uyarıda öfkenin yanı sıra başka bir şey daha vardı. Şey olabilir miydi... korku?

Gözlerini açtı. Fenerin ışığı gözlerini acıtacak kadar parlaktı. Midesi bulanırken elini gözlerine siper ederek homurdandı. “Açtım işte. Mutlu musun?”

Feneri kaldırıp ışığını kısan Caleb, “Hayır,” diyerek gözlerini dikti. “Bana bak.”

“Çok emrivakisin.” Sesily yine de söyleneni yaptı ve uyanmasının tek nedeninin çektiği acı olmadığını hemen fark etti. Bir arabadaydılar ve sarsıntı feciydi. Boğazındaki yumruya rağmen yutkundu.

“Biraz söz dinlesen, emretmek zorunda kalmazdım,” dedi Caleb. Dalgındı. Çenesini tutup ışığa çevirdiği gözlerine baktı. “Kıpırdama.”

“Bu...” Sesily gözlerini yumup derin bir nefes aldı. “... hiç kolay değil.”

Caleb yeni bir küfürle kıpırdayınca sarsıntı canını yaktı. Midesi altüst olurken çıkarmak istemiyordu. Burada olmazdı. Onunlayken kusamazdı. Dehşeti, acısı ve utancıyla savaşıyordu. “Belki beni...” *Arabadan atıp acıma son versen daha iyi olur.*

Aslında ne diyeceğinden emin değildi ama Caleb üçüncü bir seçenekle onu sımsıkı kucakladı. Ardından iri bedeniyle ona kalkan olup çizmesini arabanın penceresine indirdi. Camlar sokağa patladı.

Şaşkınlık ve şüpheli şekilde içini saran bir heyecanla Sesily bir an için mide bulantısını unuttu.

Patlama sesiyle araba yavaşlarken şoför, “Efendim?” diye seslendi.

“Devam et,” diye bağırdı Caleb. Sonra cebinden çıkardığı bir mendili eline sarıp pencerenin kenarındaki cam kırıklarını temizledi, ardından onu serin rüzgâra yaklaştırdı. “Nefes al.”

Sesily gözlerini yumup taze havanın yüzünü yalamasına izin verdiğinde midesi neredeyse ânında yatıştı. “Teşekkür ederim.”

“Arabama kusmanı istemem.”

“Eh, o zaman ikimiz de mutluyuz.” Tekrar derin bir nefes aldıktan sonra ekledi. “Yeni camın parasını ödemeliyim.”

“Gerek yok.” Caleb’in eli yine çenesindeydi ama devamını getirmedi. Sesily gözlerini açtığı anda burun buruna olduklarını fark etti. “Athena’nın araba yolculuğunda uslu uslu yatması camın bedelini karşılar.”

“Athena mı?” Benzetme Sesily’nin hoşuna gitmemeliydi. Ya da hoşuna gittiğini asla belli etmemeliydi.

“Athena’ya benziyordun,” dedi Caleb gözlerinin içine bakarak. Hayır. Gözlerinin içine bakmıyor, adeta inceliyor, kuşkusuz yaralandığına dair bir kanıt arıyordu. “Savaş meydanlarında doğmuş gibi kavganın ortasına atlamak...” Sesi alçak ve yumuşaktı. Sesily onu tanımasa, kendisi için endişelendiğini sanabilirdi. Oysa elbette endişelenmiyordu. Daha bir saat önce bunu açıkça belirtmişti. *İlgini çekmek gibi bir niyetim yok.* “Ama Athena’nın bile askerlere ihtiyacı vardı, deli kadın.”

Son sözlerindeki aksi tını rahatlatıcıydı. Bu yumuşak sözlerle nasıl tepki vereceğini bilemediğinden Sesily minnettarlık hissetti. Bu adam onunla ne zaman yumuşak konuşmuştu ki?

“Arkadaşlarım nerede?”

“Seninle birlikte kavgaya karışan şu kadın çetesi mi?”

Sesily, yumuşacık sözleriyle tezat oluşturan gözlere baktı. Dudaklarını sıkırmıştı, çenesi gergindi, sinirle burun delikleri açılmıştı.

“Askerlerin diyebilir miyiz?”

“Hepimiz birbirimizin askeriyiz,” dedi Sesily. Caleb tekrar çenesinden tutup yüzünü fenerin ışığına çevirdiğinde direnmedi, hatta boğazını okşayan parmaklarının sırtına yaydığı ürpertiye aldırmamaya çalıştı. “Hepsi iyi mi?”

“Nefes alabiliyor musun?”

“Evet. Arkadaşlarım. Onlar...”

Caleb parmağını nazikçe ensesine bastırdı. “Acıyor mu?”

Sesily parmaklarıyla onun bileğini kavrayıp kendisine bakmasını bekledi. “Arkadaşlarım Caleb.”

“Düşes arabaya bindiğimizi gördü. Yanında Bayan Frampton vardı. Oradan uzaklaşmanın bir yolunu bulacaklarını söylediler.”

Sesily başını salladı. Daha önce böyle olaylardan kaçmakta hiç zorlanmamışlardı. Birden gözünün önüne bir şey geldi. Nik ve Nora. Mithra. Maggie. “Peki diğerleri? Maggie?”

“Hepsi güvende. Leydi Imogen, gizemli bir karışım ve bir mendille sana saldıran adamı uyuttu.”

“Ah evet. Bununla gurur duyar.”

“Duymalı da,” derken Caleb’in sesinde takdir vardı. “Keşke o zevki bana bıraksaydı.”

“Senin de mi ölümcül bir mendilin var?”

“Sana bunu yapan adamı cezalandırmak için mendile ihtiyacım yok.”

Bu sakın sözler bir kez daha içini titretti; ama bir açıklama istemesine fırsat kalmadan Caleb tekrar ensesiyle ilgilenmeye başlamıştı. Sesily boşluktan faydalanıp onu süzdü. Kaşı yarılmıştı, dağılmış kızıl kahve kıvrıkcık saçlarının dibinden şakağına doğru kopkoyu bir kan süzülüyordu. Eli telaşla genç adamın yüzüne gitti. “Kanıyorsun!”

“Önemli değil,” dedi Caleb, dokunuşundan kaçıp elini dekoltesinin hemen üstündeki çıplaklığa bastırdı. Sıcak ve kararlıydı. Güven veriyordu. “Nefes al.”

“Nefes almakta sorunum yok Caleb,” dedi Sesily, savunmaya geçerek. “Hayattayım, öyle değil mi?”

“Kendini ölümün kucağına attığın düşünülürse orası kesin.”

“Sadece senin...” Sesily cümleyi tamamlamadan yarıda kesti.

Caleb gözlerini kıstı. “Benim ne?”

“Kanıyorsun. Bırak da...”

Tekrar bileğini tuttu. “Benim ne Sesily?”

Sesily bileğini kurtarmak için kıvranıyordu. “Senin öldüğünü sandım. Yerde gördüğümde... dikkatim dağıldı.”

Söylenebilecek en yanlış şeydi. Caleb tokat yemiş gibi kaskatı kesilirken onu bıraktı. “Her şeyden önce o kavganın ortasına dalmamalıydın. Boğazın...” Aksırarak kendi boğazını temizledi. “Boğazın ağrıyor mu?”

Sesily temkinli bir şekilde yutkundu. “Pek ağrımıyor.”

“Ağrıyacak. Muhtemelen yarın sesin çatlayacak.”

“Bir şey olmaz,” dedi Sesily, onun eline vurarak. “Ben iyiyim. Ama Caleb, sen kanıyorsun. Üstelik başına darbe almışsın. İzin ver de...”

Caleb yine dokunuşundan kaçarak karşı koltuğa geçti ve iyice köşeye yaslandı. Ondan olabildiğince uzak olmaya çalışıyordu. “Yardıma ihtiyacım yok. Sen mideni boşaltmamaya çalış. Yakında ulaşacağız.”

“Nereye?”

“Ablanın evine.”

Mide ağrısı geri döndü. “Olmaz.”

“Ya ablanın ya da annenlerin evi. Tercih senin.”

“Park Lane’i seçiyorum o zaman.” Wight Kontu’nun kocaman, harika aile evi oradaydı.

Caleb başını salladı. “Kıyafetin karşlarına çıkmak için pek uygun değil ama akşam olanları açıkladığımda beni anlayışla karşılaşacaklardır.”

Sesily ona sertçe baktı. “Peki nasıl açıklamayı düşünüyorsun? Scotland Yard’dan arkadaşınla ortaya çıkana, burnunu gereksiz yere soktuğun için serserileri mekâna davet edene kadar gayet emniyette olduğum gerçeğiyle başlamak ister misin?”

Caleb’in gözleri bir anda dehşetle açıldı. “Maggie’nin yerini gözlediklerini düşünüyorsun.”

“Kendini güvende hissetmemeye alışmış insanlar için güvenli bir mekân açmakla gurur duyan Maggie gibi birini, o adamların ve destekçilerinin düşman olarak gördüğünü düşünüyorum.” Boğazındaki ve midesindeki ağrıların sıkıntısıyla küçük bir es verip yüzünü temiz havaya çevirdi. “Hem biraz olsun düşünsen bence sen de aynısını düşünürdün.”

Bu kınama karşısında Caleb o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Sesily onun bir daha konuşup konuşmayacağını merak etti. Belki en kısa zamanda kalkan gemiyle Boston’a geri dönerdi.

Alakası yoktu. “Doğru olabilir ama sizinkiler beladan uzak kalman için seni bir yerlere kilitlese daha güvende olacağından kuşku yok.”

“Ben bir çocuk değilim Caleb.”

“Bunu görmediğimi mi sanıyorsun?”

Sesily duymamış gibi devam etti. “Ben yetişkin bir kadınıym. Kilit gibi küçük bir şeyin hayatımı yaşamaktan beni alıkoyabileceğine inanman çok komik.”

“Kilit gibi küçük bir şeyin seni hayatta tutacağına inanıyorum. Konu kapanmıştır.”

“Abartıyorsun,” dedi Sesily.

Caleb’in gözleri açıldı. “Daha az önce *baygındın!*”

“*Ve şimdi gayet iyiyim!*” Karşılıklı koltuklarda gözleri kilitlendiğinde araba sanki daha da küçülmüştü. “İşlerime burnunu sokman için hiçbir neden yok. Seni hiç ilgilendirmez.”

Caleb sert bakışlarla karşılık verdi. “Daha bir saat önce seni yerle bir edilen bir tavernadan kucağımda taşıyarak çıkardım Sesily, o yüzden beni fazlasıyla ilgilendirir.”

Sesily tekrar pencereye döndü. Artık mide bulantısına arabanın sarsıntısının neden olduğundan emin değildi. “Bakıyorum da kahramanlık taşıyorsun.”

“Yardıma koştüğüm ve taşraya gönderilmen gerektiği gibi son derece mantıklı fikrim için bütün ailenin bana teşekkür etmeyeceğini söyleyemezsin. Sonsuza kadar taşrada kalmalısın.”

Sesily ona bakıp gülümsedi. “Ah, annemle babamın minnetle ayaklarına kapanacağından hiç kuşku yok,” dedi. “Yaramaz kızları sonunda dizginlenmiş olurdu. Aslında sana sunduklarımla hiç *ilgilenmemenle* karşılaştırıldığında annemle babamın teşekkürlerinin karşılığını verebilmek için dünyanın öbür ucuna gidebilirim.”

Caleb durgunlaştığında Sesily onun son on beş dakikanın aksine hâlâ akli başında davranmasına minnettar hissediyordu. “Evliliği kastediyorsun.”

Sesily bu kelimelerin istenmeyen bir sıyrık gibi dile gelmesinden nefret ediyordu. Sanki tabakta kayan bir bıçağın gıcirtısı gibiydi. Yine de aldırmadı. “Aynen! Tozlu rafımdan beni alsan, annem Hyde Park’ta taklalar atar. Babamsa...” Vurguyu artırmak için kısa bir es verdi. “Eh, çeyizimin hatırı sayılır olacağı kesin, çünkü iffetimin sorumluluğunu omuzlarından alırsan, babamın kazandığı her kuruşu mutlulukla vereceğinden eminim.”

Caleb yine gözlerini kısıtı. “Sizinkiler ikimizi evlenmeye asla zorlamaz.”

Zorlamak. Bu küçücük kelimeye sığan anlamlar inanılmazdı.

Sesily, cam kırığı gibi çınlayan tiz bir kahkaha attı. “Bana evliliği sormaya tenezzül etsen, bizimkiler kırk asır düğün yapar. Bence kirli gömleğin ve dağınık saçlarınla sabahın ikisinde beni ellerine teslim ettiğinde evlilik teklifi etmemeni hayatta kabul etmezler.”

Caleb karanlıkta uzun süre onu seyretti. Loş ışıktaki gölgeler sıkıntılı yüzünde oyunlar oynuyor, hızla sıktığı çenesindeki kasları daha da belirginleştiriyordu. “Haklısın.”

Kendi içinden aynı şeyin geçtiğini bildiği halde Sesily bu kelimeden nefret etti. En az onun kadar evlenmek istemediğini bildiği halde hissettiği zafer duygusundan nefret ediyordu. İyi de böylesine dehşete düşmüş gibi görünmesi gerekiyor muydu?

Yüzünü tekrar rüzgâra döndü. “Haklı olduğumu biliyorum ama endişelenmene gerek yok. Rahibin darağacına mahkûm değilsin.”

“Neden?”

Sesily ona keskin bir bakış fırlattı. “Öncelikle, daha önce de söylediğim üzere, kilisede yürümeyecek kadar yetişkin bir kadıyım. İkincisi, annemle babam bahara kadar Fransa’nın güneyinde kalıyor.”

Başka bir gece başka bir adamla olsaydı, karşısındaki yüzde gördüğü vahşi duygu karmaşasından zevk alabilir, genç adamın saklayamadığı suçluluk, şaşkınlık, şok, sıkıntı ve bezginlik karşısında keyiflenebilirdi.

Ama başka bir gece değildi. Karşısındaki başka bir adam değildi. Ve Sesily, Caleb’in sonunda rahatlamış gibi görünmesini hiç keyif verici bulmuyordu.

“Yani benimle oyun mu oynuyordun?”

Sesily ona en tatlı gülümsemesiyle baktı. “Sana göbek adımın bela olduğunu söylemiştim.”

“Tanrı biliyor ya bu çok doğru.”

“Beni eve bırak lütfen.”

“Olmaz.”

Bu sakın retten hiç hoşlanmayan Sesily başını çevirdi. Caleb iri kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, sığmakta zorlandığı küçük bir araba yerine bir Amerikan arabasıymış gibi arkasına yaslanıp yayılmıştı.

“Pardon?”

“Seni gecenin bir vakti tek başına Talbot Evi’ne bırakmayacağım.”

“İster inan ister inanma, ama Talbot Evi’nde sayısız gece yarısı geçirdim.”

“Eh, her şeyden önce, bu akşam yaptıklarını düşünürsek bunun doğru olduğundan hiç emin değilim.”

Haklıydı ama Sesily bunu asla kabul etmeyecekti.

“İkincisi, sizinkiler evde değilse bir refakatçiye ihtiyacın olacak.”

Sesily’nin gözleri kocaman açıldı. “Otuz yaşında olduğumu yine mi unuttun?”

“Hayır Sesily. Yaşını söylemeye bu kadar meraklı başka bir kadın tanımıyorum.” Kısa bir esten sonra ekledi. “İlk planımda kararlıyım. Seni ablana götürüyorum.”

“Olmaz.” Sesily, ablasına gitmektense lanet olası arabadan aşağı atlamaya razıydı.

Caleb sıkıntıyla iç çekti. “Sesily.”

“Refakatçiye falan ihtiyacım yok!” diye bağırdı Sesily.

“Bu akşam var!” diye bağırarak karşılık verdi genç adam.

Of, bu adam bu kadar sinir bozucu olmak zorunda mıydı? “İyi o zaman, eve dönme zamanım gelene kadar beni Londra’da dolaştır. Gecenin köründe Haven Evi’ne gidemem.”

“Niyeymiş o?”

Binlerce nedeni vardı. “Ablam çobanım değil.”

“Ben de değilim.”

“Yine de çobanlık yapmaktan bir türlü vazgeçemiyorsun.”

“Kahretsin Sesily, bu gece neredeyse öldürülüydün! Hem de... birazcık... ilgi çekmek için?”

Mide bulantısı o anda kayboldu. Aslında öfkesi, mide bulantısına üstün gelmişti. “Birazcık *ilgi* için mi?”

Yanlış yaptığını fark etmiş olmalıydı ki Caleb başını çevirme nezaketini gösterdi. “Ben bunu demek istemedim...”

“Ama dedin,” diye onun sözünü kesen Sesily öfkesine hâkim olamıyordu. “*Kastederek* söyledin. Ah, yaşını alırken rezaletlerine gömülmekten başka işi olmayan, en iyi halinde gözlerinde yavan kıvılcımlar, en kötü halinde trajik bir eksik etek ama her halükârda onu dizginleyecek bir erkeği ya da ailesi olmadığı için sıkılmış ve yalnız... skandallar kraliçesi, zavallı Sesily.”

“Bunların hiçbirini söylemedim.” Kelimeler genç adamın ağzından suçluluk duygusu gibi homurtuyla dökülmüştü.

“Bu gece söylemedin,” diye patladı Sesily. Bunu söylediği için kendinden nefret ediyordu.

Göz göze geldiklerinde, aralarındaki hava şölen ateşi gibi çatırıyordu. “Ben bunları hiçbir zaman söylemedim.”

“Söylemesen de düşündün,” dedi Sesily. “Dünyanın geri kalanı gibi sen de tanıştığımız anda böyle düşündün. En kötü kadın. Çılgın bir skandal. Bir tehdit. Londra erkeklerinin vaftiz ettiği Sexily isminin hakkını veren kadın... Böyle düşünmedin mi?”

Caleb aniden öne eğildi. “Yapma. Kendin için bu ismi kullanma.”

“Neden? Doğru değil mi?”

Genç adamın karanlıkta doğru cevabı bulmaya çalışması kakhaha attıracak cinstendi. Sesily bu kadar kızgın olmasa kakhaha atardı.

“Londra’daki herkes gibi sen de eteğimi ve saçlarımı savurarak hayatı yaşadığımı düşünüyorsun. Sırf eğlenmek için kavganın içine koştuğumu düşünüyorsun. Şimdi de dizginleyebileceği, bir sonraki kavgadan uzak tutabileceği umuduyla beni ablama götürüyorsun.”

Caleb’in dudakları dümdüz bir çizgiye dönüşmüştü.

“Boş versene,” diye devam etti Sesily, pencereye dönerek. Ablasının evi yaklaştıkça Piccadilly üzerindeki dükkânlar yanından hızla geçip gidiyordu. “Mekân güvenlik demek. Ablamın ve kardeşlerimin seçtiği türden bir hayata sahip olmayan biz gibiler için bir lütuf. Ve erkekler saldırdığında hem ben hem de *sen*, insan olanın yapması gerektiği şekilde savaştık.”

Dönüp tekrar Caleb’a bakarken içinde yükselen öfkeyle daha çok bağırıp çağırmak istiyordu. Çok sevdiği Mekân’a girip tehdit eden bütün erkeklere çıgıllıklar atmak istiyordu. “O serseriler arkadaşlarıma saldırdı, ben de savaştım. Aptallık, yanlış anlama ya da eğlence değildi. Dahası kavgaya düşünmeden dalmadım. Sırf çekip gidemedin diye benim pervasız olduğumu söylemeye bayılan ablam başta olmak üzere hiç kimseye hesap vermek zorunda değilim. Hata *senin*. Benim değil. Ve bu yüzden gereksiz yere sorumluluk, suçluluk ya da kahramanlık hislerine kapılman tamamen *senin* sorunun. Bedelini ben ödemeyeceğim.”

Son sözleri, arabanın parke taşlar üzerindeki tekerlek ve toynak sesleriyle dolu ağır sessizliğinde adeta kayboldu. Sesily

uzunca bir süre Caleb'i seyrederken, cevap verip vermeyeceğini merak etse de sonunda umursamadan pencereye döndü.

"Seni bırakmalı mıydım? Hem de baygın halde?" dedi sonunda Caleb.

Sesily derin bir nefes çekerek boğazındaki ağrıya rağmen yutkundu, sonra, "Yalnız değildim," dedi. "Arkadaşlarımlaydım. Kurtarıcım olmanı istemedim. Aslında kurtarıcıya ihtiyacım da yoktu. Ta ki sen..."

"... müdahale edene kadar. Evet. O kadarını anladım." Caleb'in ağzından çıkan sözler çelik kadar sertti. Öfkeli olduğu belliydi.

Güzel. Sesily de öfkeliydi. Midesi yine kaynamaya başlamıştı.

Ardından sonunda, *sonunda* soru geldi. "O zaman?" Sesinde yenilgi hissedilebiliyordu.

"O zaman ne?"

"Gece karanlığında ya da günışığında bir ara, bu arabadan inmen gerekecek."

"Nedenmiş?"

"Çünkü her yere kusman ya da atların mola vermesi an meselesi. Yani nereye gidiyoruz? Birinin sana göz kulak olabileceği neresi var? Gerekirse seninle kim ilgilenir?"

Sesily iç çekti. "Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok."

"Daha bir saat önce neredeyse ölüyordun. Hiçbir şey olmamış gibi seni ayaklarını sürüyerek yatak odana çıkacağın boş bir eve götürmeyeceğim."

Gıcık adam.

"Trevescan Malikânesi'ne götür."

Düşesin bir düzine misafir odası ve nefis kahvaltılıklara eğilimi vardı.

“Hayır.” Caleb başını kararlı bir şekilde iki yana salladı. “Londra’nın geri kalanı anlamayabilir ama siz dördünüz bir işler peşindesiniz ve buna izin veremem. Özellikle de bu gece.” Kısa bir esten sonra ekledi. “Bu akşam senden çok daha güçlü, çok daha iri ve çok daha acımasız bir rakibe meydan okudun.”

Sesily pervasızca elini salladı. “Bu bahsettiğin türden bir erkekle karşı karşıya gelmeyen bir kadın bul, öyle konuş...”

“Evet ama bu hafta ikincisiydi. Siz dördünüz ne işler peşindesiniz?”

Kahretsin. Düşes tam olarak bundan korkuyordu. Görmesi gerekenden fazlasını gören Caleb’in daha çok meraklanmasını istemezlerdi. Bunun iki anlamı vardı. Öncelikle arkadaşları, gerektiğinde susmasını sağlamak için onun hakkında bilgi isteyecekti.

“Söylemeyeceksin değil mi?”

İkincisi, Caleb’in şaşırtılması gerekecekti.

Sesily parmağını burun kemerine götürdü. “Caleb başım korunç ağrıyor, midem altüst olmuş durumda ve bu akşam serserilerin çetesiyle yumruk yumruğa dövüştüm. Lütfen...”

Caleb uzanıp tavana üç kez vurduğunda araba ânında döndü.

Nefesini tutup boş pencere kenarına tutunan Sesily dengesini ve midesini zapt etmekte zorlanıyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Evime.”

Sesily’nin gözleri kocaman açıldı.

Evine.

Ocağı, mutfak ve yatak odasıyla bir evinin ve bir yatağının olması düşüncesi ne tuhaftı. Ve şimdi tutmuş onu sırlarla dolu evine götürüyordu.

Gözlerini kaçırmak için bir bahanesi olduğu için minnetle pencereye döndü.

Nefes alması gerekiyordu.

Tam taptaze serin havayı içine çekmişti ki...

“Bana borçlusun Sesily Talbot. Ve ben borcuna sadık insanları severim.”

Sesily, kelimeler tehditten ziyade bir vaat gibi yüreğine otururken bu sözlerin doğruluğunu hissedebiliyor, borcunu nasıl tahsil edeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Başka bir adamla herhangi bir zamanda, bambaşka bir yerde olsaydı, bunu açık yüreklilikle sorabilirdi. Başka bir adamla herhangi bir zamanda, bambaşka bir yerde vereceği cevap umurunda bile olmazdı.

Ama işte umurundaydı. O yüzden sessiz kaldı. Aslında kahramanca bir sessizlikti, çünkü zora koşarsa genç adamın onu yine ablasına götürmesinden korkuyordu.

Araba Piccadilly’den Regent Caddesi’ne çıkıp Mayfair’i es geçtiğinde Sesily dilini ısırды. Yeni bir semte girerken konuşmayı reddediyordu.

Onu tanıdığı iki yıl boyunca Londra’da sadece iki kere açtığı ev bu semtteydi.

Bildiğinden değildi.

Gidip araştırdığından değildi.

Araba yavaşlayıp Marylebone’un labirenti andıran تنها sokaklarında köşeleri dönmeye başladı. Sessizlik midisinin daha fazla bulanmasına neden oluyordu. Sonunda durduklarında kapının açılmasını beklemeden yuvarlanırcasına indi. Arabadaki temiz havanın faydası olmuştu ama araba tutmasının sağlam bir zeminden daha iyi bir tedavisi yoktu.

Ayakları yere bastıktan sonra Wesley Caddesi’ndeki iki numaralı eve baktı. Temiz ve bakımlıydı, üç kat sessizce ağaçların arkasında yükseliyordu. Araba uzaklaşırken sokağı gözden geçirdi. İn cin top oynuyordu.

“İçeri,” diye homurdanarak emretti Caleb, yanından geçip bembeyaz kapıya doğru basamakları tırmanarak anahtarı kilitte soktu.

İşte burasıydı. Caleb Calhoun’un Londra’daki evine gelmişlerdi.

Kapıyı açıp geri çekildiğinde içerinin karanlığını, yakındaki küçük bir sehpanın üzerinde yanık bırakılmış tek bir fenerin ışığı aydınlatıyordu. Muhtemelen yatmaya gitmeden önce aklı başında bir hizmetkâr bırakmıştı.

“Teşekkürler,” dedi Sesily mutlulukla. Yanından fuayeye girerken genç adamın suratındaki can sıkıntısı ve şaşkınlığın tadını çıkarıyordu. İçerisi onun gibi kehribar, deri, kâğıt ve viski kokuyordu. Acele etmeden evin kokusunu içine çekti. Burası Caleb’in Londra mabediydi.

Caleb fenerin ışığını açtığında ev biraz daha seçilir hale geldi.

Sol tarafta bir oturma odası vardı. Sesily loş ışıktaki ateşin söndürüldüğü süslü şömineye bakan alçak bir divanla deri kaplamalı büyük bir koltuğu seçebiliyordu. Görünmez hizmetkârlar iyi iş çıkarıyordu doğrusu.

Küçük bir masanın üstü kâğıtlarla kaplıydı. Muhtemelen ablasıyla ortak olduğu tavernayla ya da belki Amerika’da sahip olduğu bir düzine işle ilgiliydi.

“Çalışma odan mı?” diye sordu.

“Buraya kimse gelmiyor. Bütün odalar aynı işlevi görür.”

Odaya girdiğinde Sesily’nin topukları kalın halıya gömüldü. Şimdiye kadar gördüğü tüm halılardan daha yumuşaktı. İster istemez gülümsedi. Caleb Calhoun, bir lokma bir hırka yaşamayı tercih eden basit bir Amerikalıyı oynayabilirdi ama belli ki halının iyisini seviyordu. Özellikle de o kocaman koltuk...

“Dağınıklığın...” Eliyle kâğıtları gösterdikten sonra parmaklarını saçlarına daldırdı ve devamını getiremeden sustu. Gergin miydi? “Seni beklemiyordum.”

Sesily belli belirsiz gülümsedi. “Beni ben de beklemiyordum.”

Caleb gülmedi. Bunun yerine boğazını temizleyip holün diğ er ucundaki merdivenlere yöneldi.

Sesily peşinden giderken açık bir kapıdan içeri bakma isteğine karşı koyamadı. Burası da karanlıktı ama içerideki devasa mobilyayı seçti. Kuyruklu piyano olabilir miydi? Işıkla birlikte Caleb da kaybolunca adımlarını hızlandırıp yukarıdaki karanlığa açılan merdiven sahanlığında ona yetişti ve eteklerini kaldırarak önce birinci, ardından ikinci kata çıktı.

Caleb’ın önünde durduğu başka bir açık kapıdan içeri baktığında, söndürülmüş şöminenin belli belirsiz korlarının ışığı yarıdıcısı oluyordu.

Burası bir yatak odasıydı.

Kalbi deli gibi atmaya başladı.

Caleb içeri girip ışıkları yakarken kapıda bekledi. Dönüp tekrar baktığında genç adama hem masum hem baştan çıkarıcı nasıl görüneceğini planlıyordu.

Hadi ama Sesily. Yapmadığın şey değil.

Yeterince gönül çelmişti. Amerikalının da dikkatini çekeceğinden emindi.

Oysa Caleb hiçbir zaman oralı olmamıştı.

Zaten *kalbini* de bu yüzden kırmamış mıydı? Farkına bile varmayarak? Onunla hiçbir şey yaşamak istediğini açıkça belli ederek?

Karanlığın çağrıştırdıklarıyla birlikte anılar yine başına üşüştü.

Ablasının taşra evinde dışarı çıkmışlardı. Sesily baş döndüren gülümsemeleri, akıllı cevapları ve muhteşem vücut

kıvrımlarıyla onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapmıştı ama imkânsızdı. Genç adamın kendisini istediğini bildiği halde onu bir türlü elde edememişti.

Seninle yakınlaşmak bana göre değil, demişti.

Sen aşk istiyorsun.

O zaman Caleb'in yanıldığını düşünerek bu sözleri reddetmişti. Aşk, evlilik ve çocuk; koruları, gölleri ve daha bir sürü şeyiyle büyük taşra evi isteyen başka kadınlar içindi. Sesily aşk istemiyordu ki? Sadece *onu* istemişti. Kafa karışıklığına yer yoktu. Ama Caleb Calhoun kafa karışıklığından *başka* bir şey değildi.

İsteyip de elde edemediği tek adam olsa da önemli değildi. Kollarını göğsünde kavuşturdu, onun ilgisini tekrar çekme dürtüsüyle savaşıırken anılar ve öfke onu yine ele geçiriyordu. Yeterince çabalamıştı ve boşunaydı. Hem bu dev Amerikalının ilgisini çekebilse bile bu gece o gece değildi, çünkü yorgundu ve muhtemelen sabaha her yanında ağrılarla uyanacaktı.

Caleb belki de yüzüncü mumu yakarken büyük odanın güzelliği gözler önüne seriliyordu. Bu güzel yatakta uyumak büyük mutluluk olurdu. Ancak güzelim yatağa, yatağın yanındaki küçük komodinin üzerindeki kitap yığınınına ve şöminedeki ateşe bakarken buranın sıradan bir yatak odası olmadığını fark etti.

“Burası *senin* yatak odan,” dedi.

Bir fenerle uğraşırken cevap yerine homurdanan Caleb'in çenesi yine kasılmıştı. Herhalde... birlikte...

Yok artık. Bu düşünceyi ve gözünü yummadan vereceği cevabı aklından kovmaya çalışıp genç adamın ışıklarla ilgilenmesine odaklandı. “Çok fazla mum var.”

Caleb odanın diğer ucunda bir feneri kibritle yaktı. “Herkesin yok mu?”

Herkesin bu kadar mumu yoktu. “Geceleri çok mu okuyorsun?”

“Sadece yaptığımı görmeyi seviyorum.”

“Neyi? Ya da kimi?” Bu belden aşağı soru, sonunda dikkatini çekmişti. *Bingo*. “Ah. Sonunda beni fark ettin.”

Caleb söyleyecek sözü varmış gibi gözlerini kısıtı ama bir şey diyemedi; çünkü o anda alev alan fener yüzünden kıvılcımlar parmağına sıçradı. Tıslarcasına küfrettiğinde Sesily hem lambaya *hem de* ona küfrettiğini düşünmeden edemedi.

Genç adam fenerin cam kapağını sertçe çarptı. “İsteri inan ister inanma, burada olman hiç hoşuma gitmiyor. Sadece son çareydi.”

Elbette öyleydi. Ama bunu söylemesi gerekmiyordu, öyle değil mi?

Yüreğine hançer gibi saplanan gururunu yutmaya karar veren Sesily içeri girdi. “Tarihi yeniden yazmana gerek yok Amerikalı. Gayet yerinde bir alternatif sundum.”

Caleb yerinden kıpırdamadı ama yatağa yaklaşırken onu dikkatle izledi.

Sesily parmaklarını yatak örtüsünün üstünde dolaştırdı. “Beni görmek istemiyorsan daha küçük bir odada kalabilirim.”

Genç adamın gözleri dokunduğu örtüye, sonra tekrar yüzüne kaydı. “Evdeki tek yatak odası bu.”

Başını yana eğdi. “Evde tek bir yatak odası mı var?”

Caleb’in kaşları çatıldı. “Nadiren geliyorum. Misafir ağırlayacak zamanım yok.”

Sesily gülümsedi. “Yani sadece tek bir yatak var.”

Genç adam kapıya yöneldi. “Ve o yatak senindir.”

“Caleb...” Dokunacak kadar yakınından geçerken dokunmak için kendini zor tutuyordu. “Seni yatağından edemem.”

Caleb dilinin ucundakini söyleyecekmiş gibi ona baktı. Odadaki yüzlerce mum sayesinde yüz ifadesini görebiliyordu. Ama bir şey diyemedi; çünkü Caleb da ışıklar sayesinde Sesily'nin yüz ifadesini fark edince gözleri yanağına kaydı ve kaşlarını çattı. Öylesine bir iğrentiyle bakıyordu ki Sesily irkildi. Hemen ardından eli yanağına uçtu. "Yüzümde bir şey mi var?"

Caleb'in cevap vermesi gerektiğinden de uzun sürdü. Çene kaslarının seğirmesine bakılırsa aklından geçeni söylememek için kendini zor tutuyordu. "Sen..." diye başladı ama devamını getiremedi. Bakışları yüzünde, boynunda, elbisesinin daracık dekoltesinde dolaşıyordu.

Sesily çok uzun zamandır, başkalarının göz zevkine hitap etmek yerine sadece kendisi için giyiniyordu ama şu anda kendini onun gözünden görebilmeyi çok isterdi.

Bunu gerçekten ister miydi?

Bu düşünceyi de bir kenara itti. "Ne var?"

Genç adam belli ki soruyla kendine geldi. Hemen başını iki yana salladı. "Yüzünü yıkasan iyi olur." Sonra başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Bölüm Yedi

Elbette büyük hataydı. Gecenin bir körü, evinde Sesily'nin olmasından hayır gelmesi mümkün değildi.

Caleb kötü bir karar verdiğinin farkındaydı. Hayatı boyunca birkaç yanlış karar almış, hayatını tehlikeye atarak geleceğini yeniden yazmak zorunda kalmıştı. Hatalarının kontrolsüz duygulardan kaynaklandığını biliyordu. Ve duygularını kontrol altında tutmayı ilke edinmişti.

Ama Sesily demek katıksız duygular demekti. O sevinç, öfke, zevk, hüznün ve her an bambaşka duygular demekti. Zaten bu yüzden cehennem gibi baştan çıkarıcı ve korkutucuydu. Caleb'in iki yıl önce onu görüp gönlünü ateşe kaptırmasının ve ondan uzak durmak için kendine söz vermesinin nedeni buydu. Sağduyulu biri olarak sonuçlarını kestirebiliyordu.

Oysa Mekân'da Sesily'nin o serserinin kollarında bayıldığını görünce, öfke ve panik sağduyusuna galip gelmiş, o da katıksız duygulara dönüşmüştü. Tavernanın yapış yapış yer döşemesinde koşup Sesily'yi karmaşadan dışarı nasıl çıkardığını hatırlamıyordu. Ve bu biraz endişelenmesine neden oluyordu. Sağduyu

öfkeye yenik düşmüş, ardından korku gelmişti ve tecrübelerinden bu ikilinin tehlike olduğunu çok iyi biliyordu.

Arabada sağduyusu geri geldiğinde kararlılığını sürdürmeliydi. Ama Sesily gözlerini açtığında korkuları, rahatlama tarafından kovulmuştu. Sonra olanları ve kendisi için planlarını duyduğunda Sesily öfkeye kapılınca... suçluluk duygusuyla inanılmaz bir şekilde yelkenleri suya indirmişti. En azından kendine bunun nedeninin duygular olduğunu söylüyordu. Diğer olasılık düşünmeye değmezdi. Diğer olasılık Sesily'nin kendisiydi.

Eh. İster suçluluk ister rahatlama, ister öfke ister korku olsun... misafir ağırlamadığı, dahası Sesily'yi ağırlamayı hiç istemediği sığınağına gelmişlerdi. Sonra onu yatak odasına götürmüştü. Kendi yatağına.

Kendine, gösterişli ipek eteğin tabanca kadar gürültülü hışırtılarını duymazdan geldiğini, belli belirsiz yumuşacık nefesini duymadığını ama aynı zamanda her yanını sardığını, sıcacık güneş ışığını ile bademleri hatırlatan çılgın ve harika kokusunu almadığını, odanın ışıklarını yakmakla uğraşırken bir dükkânın vitrinindeki pasta kadar yumuşak, sıcak ve ağız sulandıran kıvrımların çekiciliğine kapılmadığını, onunla yapmak istediği günahkâr düşünceleri ışıkla kovabileceğini söyleyip durmuştu... sonra dönüp baktığında ışığın büyük bir hata olduğunu fark etmişti, çünkü ışıktaki birden tavernada yanağına ve dekoltesinin üstündeki altın tenine bulaşan kapkara izi görmesi daha kolaydı. Dahası tehlikeye ne kadar yaklaştığının kanıtı olan boğazındaki çürükler en kötüsüydü.

Öfke yüreğine tekrar dolarken orada kalmak şöyle dursun, konuşmaya bile cesaret edemedi odadan çıkmıştı. Her zaman böylesine yakın ve çekici bulduğu kadından uzak kalıp etkilenmeyeceğine güvenememişti.

Öte yandan odadan çıkmak da hataydı, çünkü orada bulunduğu birkaç dakika bütün evi doldurmasına yetmişti. Kaçacak yer yoktu. Caleb mutfakta süt ısıtarak kafasını dağıtmaya çalışmış, bir çocuğa davranır gibi davranırsa onu aklından çıkarabileceğini düşünmüştü. Süt ısıtmak için yanlış tencereyi kullandığı için kâhyasının surat asacağı gerçeği aklına bile gelmemişti. Belki kâhya kadın, aklından çıkaramadığı günahkâr düşünceler nedeniyle onu haşlardı.

Süt başka bir hataydı. Isındıktan sonra bardağı odaya götürmekten başka çaresi yoktu. Kendine bunu yapmayı istemediğini, hatta oturma odasındaki rahat koltukta onu sabah güvenli bir şekilde evine götürene kadar uyuyacağını söylüyordu. Sonuçta geceyi geçirdiği en rahatsız yer olmazdı.

Ama ya Sesily'nin ona ihtiyacı varsa?

Ya gece nefes almakta zorlanırsa?

Ya Covent Garden'da saldıran adamlar onu burada bulursa?

Ya peşlerinden geldilerse?

Caleb doğru dürüst düşünemediğinden buna dikkat etmemişti. Onu bir kez daha tehlikenin kucağına atmış olabilirdi.

O yüzden sıcak sütle yukarı çıktı. hâlâ kendini asilce davranışına ikna etmeye çalışıyordu. Bir hanımı koruyordu. Bu centilmenlik değildi de neydi?

Yatak odasının kapısını tıklattığında Sesily girmesini söyledi. Girer girmez genç kadının odadaki mumların yarısını söndürdüğünü görünce rahatladı. Bu sayede ona bakmaktan kaçabilirdi.

Mükemmel.

Bardağı komodine bırakıp odadan çıkacaktı. Koridor uyku için mükemmel rahatlıktaydı. Gerçi zaten uyumayacaktı.

Genç kadının nefes aldığından, rahatının yerinde olduğundan emin olduğu anda oradan çıkacaktı.

O bir canavar değildi, bu kadından uzak durabilecek güçteydi. Bunu daha önce de yapmıştı. Evet, okyanusun öteki yakasına gitmişti ama önemli değildi.

Onun yatağında yattığını bile görmeyecekti.

Aslında bunu göremezdi, çünkü Sesily yatakta değildi.

Banyo paravanının arkasındaydı.

Yıkaniyordu.

İşte o anda bütün centilmenliği pencereden atladı.

Baştan çıkarmanın rengindeki elbisesi paravanın yanındaki sandalyeye atılmıştı. Demek çıplaktı. Gerçi bunu bilmek için süper güçlere sahip olmak gerekmiyordu, çünkü paravandan gölgesini seçebiliyordu. Sesily yanına bir mum almıştı. Sıradan branda, hayal edebileceğinden bile daha fazlasını gösteriyordu. Genç kadın yüz yıkama leğenine eğildiğinde paravan adeta bir pencereydi. Doğrulup bezi tembelce kolundan boynuna kaydırırken iştah açan silueti mükemmel bir şekilde görülebiliyordu.

“Yıkaniyorsun,” dedi. Çünkü bir şey söylemesi gerekiyordu. Arkasını dönmeliydi.

Arkasını dönen Sesily olduğunda muhteşem kıvrımları nefesinin kesilmesine neden oldu.

“Yıkanmamı söylemiştin,” dedi genç kadın. Sıradan bir anmış gibi tembelce bezi vücudunda dolaştırmaya devam ediyordu.

Tanrım. Evet, yıkanmasını kendisi söylememiş miydi? Üstelik bunu isteyerek söylemişti. Vücudunda akşamdan kalan bütün izlerin silinmesini istemişti. Tıpkı kendisi gibi olan biteni unutmamasını istemişti.

Oysa şu anda paravanı seyrederken bu akşamı unutmayı aklından bile geçiremezdi.

“Caleb?”

Tuhaf yumuşaklıktaki ismi aklını başına getirdi.

Kahretsin, hâlâ onu seyrediyordu. Öksürdü. Yakalandığı düşüncesiyle yüzü yanarken sırtını döndü ve sütü bulduğu en yakın yere bıraktı. “Buyur.”

Sesily’nin sesi gülümsüyordu. “Dikkatli ol Amerikalı, neredyse İngilizler gibi konuşmaya başladın.”

Caleb kalakaldı. “Asla.”

“Burası o kadar da kötü değil ya?” dedi Sesily. Sanki her şey yolundaymış, Caleb çizmelerine, halıya, tavandaki bir küfe değil de saf bir baştan çıkarıcılıkla titreşen gölgesinden başka bir şey bakmıyormuş gibi konuşuyordu.

Gerçekten çırılçıplak mıydı?

“Boston’da daha az zaman geçersen, burayı daha çok seversin,” diye ekledi.

“Boston’da olmam gerekiyor,” dedi Caleb. Sesi bile kendisi için en hayırlısını biliyormuş gibi alçak ve resmiydi. Kaldı ki doğruyu söylüyordu. İş Boston’daydı. Evi. Dostları. Hayatı.

Ve Londra’ya ayak bastığı her seferinde bunları riske atıyordu.

Leğendeki su şırıltılarını duymazdan gelmeye çalıştı. Sürahide kalanı kullanıyorsa su soğuk olmalıydı suyu ısıtmayı önermeyecek, kendi sabununu kullanıp kullanmadığını ya da sabunun onda nasıl koktuğunu merak etmeyecekti.

“Yine de buradasın,” diye yanıtladı Sesily. “Neden?”

“Ablan bebek doğuracak.” Gerçeğin tamamı değildi ama yalan da sayılmazdı.

“Ebe olduğunu bilmiyordum,” derken Sesily’nin dalga geçtiğine kuşku yoktu.

Caleb kaşlarını çatıp Marylebone çatılarına bakan pencereye döndü. “Ablan... kuluçkadayken birinin Kırlangıç’la ilgilenmesi gerekiyor.”

“Kuluçka mı?”

Sesily’nin paravanın arkasından gelen kakhkahası içini ısıtıyordu. Yapmaması gerektiğini bildiğı halde yaklaştı. Kendine hâkim olamıyordu. “Başka bir şey mi demeliydim?”

“Beş kardeşten biriyim. Dahası Sera’nın tavuk olduğunu hiç sanmıyorum. İki son derece makul sayıda çocuk yaptı.”

“Mmm,” dedi Caleb. “Peki sen? Seviyor musun?”

“Çocuk mu?”

“Mmm.” Bunu da niye soruyordu ki? Sesily Talbot’un çocuk merakı, hayatına hiçbir şey katmayacaktı. ‘

“Mükemmel bir teyze olduğumu söylemem yeter sanırım.”

“Sahi mi?”

“Dokuz yeğenim var. Sera ve Mal’ın yeni bebeğıyle on olacak.”

“Aman Tanrım.”

“Çok haklısın,” dedi Sesily. “Ama ağaca tırmanma, çamurda oynama ve anne babaları sinir etmede üstüme yoktur... iyi bir teyze olmak için bu üçü şart.”

Caleb cevaba gülümsemeden edemedi. “Teyzelerin yeğenlerden daha uslu olması gerektiğini sanıyordum.”

“Teyzeliğı çocuklar değerdendirdiğine göre, onların beklentilerine bakmak daha adil olur.”

Farkına varmadan attığı kakhahaya Caleb’in kendisi de şaşırdı. “Demek beklentileri karşılıyorsun.”

“Bunu hakaret sayarım,” dedi Sesily. “Beklentileri *aşıyorum*.”

Elbette aşıyordu. Sesily Talbot, beklentileri aşmak üzerine bir hayat kurmuştu.

Gerçi Caleb’in bunu söylemeye niyeti yoktu.

“Eh,” dedi genç kadın bir süre sonra. “Sera istediğinde gelecek kadar iyi bir arkadaşsın. Hem bu sefer... hem de bir önceki sefer.”

Gecenin bir yarısı kendi yatak odasında Sera'nın kız kardeşi için yanıp tutuğu için aslında berbat bir arkadaşı. "Oğlunun vaftiz babasıym. Bu gibi durumlarda ricaları kırmak kolay değıl." Kelimeler daha ağızından çıkarken pişman oldu. Londra'ya son gelişini hatırlıyordu. Ailesiyle birlikte mutlu ve güzel Sesily'yi en son, Oliver'ın vaftiz töreninde görmüştü.

O bakış...

Sık rastlanan bir şey değildi. Fark etmişti, çünkü ona bakmak mümkün değildi.

Çıkması gerektiğini bildiğinden aksırdı. Sesily güvendeydi, burada olmasına gerek yoktu. Genç kadın yıkanırken karanlık pencereye yansıyan puslu manzarayı izleyerek orada, o yatak odasında olması için hiçbir neden yoktu.

"Geceliğın yoktur herhalde?"

Soruyu duyup döndüğünde Sesily'nin başını paravanın kenarından uzattığını gördü. Kapkara saçları omuzlarına dökülüyordu, yanakları soğuk sudan pembeydi, soru sorarken masmavi gözleri kocamandı.

Soru... neydi...

Gecelik!

"Gecelik," dedi.

"Elbisem çok kirli, onunla uyuyamam."

"Elbette olmaz," dedi Caleb. Demek kendisinden giyecek bir şey isteniyordu. Sıradan bir şeymiş gibi. Yine.

Cezalandırıldığım çok açık.

"Kombinezonumla çıkmaından hoşlanacağını sanmıyorum," diye ekledi Sesily neşeyle.

Bilakis, Caleb bundan fazlasıyla hoşlanırdı ama dişlerini sıkıp, "Evet," demekle yetindi.

Bütün gece, başından sonuna büyük bir hatadan ibaretti.

Gardıroba gidip karıştırdı. İki yıldır okyanusun öteki yakasından bile görmezden gelmeye çalıştığı ve daha şehre gelir gelmez bahçede öpüşüp Covent Garden'daki serserilerin saldırısına uğradığına tanık olduğu, ortağının henüz evlenmemiş kız kardeşine uygun bir şeyler arıyordu. Kesinlikle içinin gitmediği bir kadının için uygun bir kıyafet...

Ne yazık ki gardıropta zırh yoktu.

Eline geçeni kaptığı gibi dönüp paravanın kenarından uzattı ve onun aldığını anladığı anda tekrar pencerenin güvenliğine döndü.

Kısa bir sessizliğin ardından...

“Demek gecelik yok.”

“Ben ihtiyaç duymuyorum.” Cevap gelmeyince Caleb, nede-nini bilmesede de açıklama ihtiyacı hissetti. “Üç hizmetçim var, uşağım yok, yataktayken ya da henüz giyinmemişsem odama kimse girmez.”

“Hiç kimse mi?”

Soruyu duyunca yine döndü. Nasıl dönmezdi ki? Kadın ona sevgililerini soruyordu.

Yine de cevap vermesine fırsat kalmadan Sesily çekingen bir telaşla, “Kusura bakma,” dedi. “Pek...” Paravanın arkasından çıktı. “Uygun kaçmadı.”

Tanrım. Caleb adeta sınındığını hissediyordu.

Kombinezonunun üzerine giydiği ve fazlasıyla büyük gelen paltoyla komik görünmesi gerekirdi. Etekleri çok uzundu, omuzları fazlasıyla boldu, yaka çizgisi dolgun göğüslerin çatalını saklayamıyordu. Ve kombinezon o kadar inceydi ki resmen içi görünüyordu. Karnı, beli, kalçaları ve arasında...

Bakma. Bir centilmen bakmaz.

Ağız sulandıran bir gölge.

Sesily omuz silkti. “Umarım haklısındır.”

Neden bahsediyordu?

“Hmm?” diye sorarken sesi parke taşlarını döven tekerleklerden farksızdı.

Kendine gel be adam.

“Kimsenin içeri girmeyeceği konusunda,” dedi Sesily yaklaşırken. “Komik görüldüğümden eminim.”

Oysa denizde geçen bir aydan sonra kavuşulan kara gibi görünüyordu.

Caleb geri kaçmamak için kendiyi savaşıyordu. Gerçi sırtı pencereye dayandığından geri çekilme gibi bir şansı da yoktu. Aşağı atlamak herhalde saçma kaçardı. Gerçi genç kadın yaklaşırken bu bile kötü bir fikir sayılmazdı.

“Evde gecelik bulundurman iyi olur.”

“Eve gitmeyi reddeden bir kadınla baş başa kalırım diye mi?”

Sesily’nin gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Herhalde eve gitmek istemeyen kadınlara alışkınsındır.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Genç kadının attığı kahkahanın sırlarla dolu olması hoşuna gidiyordu. Bu kahkahadan hoşlanmaması mümkün değildi ama bu aynı zamanda tehlike demekti. Sadece bu mu? Kapkara kirpiklerin çevrelediği masmavi harika gözleri, kalp şeklindeki yüzü, pembe yanakları, tadını bildiği için daha da tehlikeli hale gelen dolgun dudakları...

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Bu anormal ânı normalleştirmek istiyordu.

Sesily durup elini pürüzsüz boynunda tomurcuk gibi açan morluğa götürdü. “Fena sayılmaz.”

Ama iyi de değildi. Caleb dişlerini sıktı. Ona dokunan adamı öldürmeliydi. Onu öldürmek istemişti. Ama her şeyden çok Sesily'nin güvenliğini istiyordu. "Yarın biraz ağrıyabilir," dedi.

Sesily gülümsedi. "Daha da önemlisi yarın göze *batabilir*."

"Kimse umursamaz." Sesily Talbot'un göze batmak için bir çürüğe ihtiyacı mı vardı?

Bunu söylediği anda genç kadının alnı kırıştı. Gözlerini yüzüne dikerek elini uzattı. "Hâlâ kanıyorsun."

Caleb onun dokunuşuna dayanabileceğini sanmıyordu. Üstelik bu halde. Burada.

Başını çevirdi. "Önemli bir şey değil."

Sesily kaşlarını iyice çatı. "Ölmaz olur mu?" Aniden dönüp paravanın arkasına gitti, sonra elinde bir bezle geri döndü. "İzin ver de..."

Caleb onun dokunuşundan kaçtı. "Olmaz."

"Caleb..."

"Hayır. Ben iyiyim. Senin dinlenmen gerekiyor. Daha bir saat önce baygın olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"*Sen de baygındın.*"

"Önemli değil."

"*Olmaz olur mu? Başına darbe aldın ve şu anda yaran kanıyor.*"

"Boş ver," diye gürlledi Caleb, onun bileğini yakaladığında. "Sesily. Boş ver."

Sesily sustu ama ateş saçan gözleri üzerindeydi. Caleb onun boş vermeye niyetli olmadığını farkındaydı, buna rağmen, "Benimle ilgilendiğin için ablam sana minnettar kalacak," demesini beklemiyordu. Hatta Seraphina'dan bahsetmesinden bu kadar rahatsız olacağını hayal bile edemezdi.

"Ablan iyi bir arkadaş."

“Ve kardeşiyle ilgilenerek arkadaşlığının hakkını verdin.” Sesily küçük bir esten sonra ekledi. “İzin ver de ablamın hatırına arkadaşıyla ilgileneyim.”

Caleb elini alnına götürüp acıyan noktaya dokundu. “Artık kanamıyor.”

“Temizlenmesi lazım.”

“Sen uyuduktan sonra temizlerim.”

“Neden şimdi yapmama izin vermiyorsun? Sonra ikimiz de uyuruz?”

Sanki Caleb orada uyuyacakmış gibi.

Sessizlik çöktü. İradelerin çarpıştığı bir sessizlikti.

Caleb nefesini salarak elini bıraktı. “İnanılmaz inatçısın.”

“Sen de fazlasıyla söz dinliyorsun,” diye karşılık verdi Sesily gülümseyerek. “Hem inatçılığım sevimliliğimin bir parçası.”

“Bu mu yani? Sevimlilik?”

“Fark etmedin mi?” Caleb alnına değen bezin acısıyla irkilince Sesily durup gözlerinin içine baktı. “Beni incittin.”

“Seni fark etmemek mümkün değil.”

Kahretsin. Ağzından kaçırmıştı.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılırken genç kadın yaraya odaklandı. “Ay Bay Calhoun... Beni şımartıyorsunuz.”

Yapmaması gerektiğini bildiğı halde Caleb, yaraya odaklanmasını seyretmeye koyuldu. Gözlerini kısmıştı, dudağını hafifçe ısıırıyordu. Başparmağıyla okşamak, o yumuşacık dudakları öpmek istiyordu.

Ama okşayamaz, öpemezdi.

Buna hakkı yoktu.

O dudaklar onun için değildi. Daha bir hafta önce öpüşmüş olmalarının bir önemi yoktu.

“İlk konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?”

Bu yumuşacık soruyla dikkati dağılınca gözlerinin içine baktı. Sesily artık yarasına değil, ona bakıyordu. Kahramanca başını geri çekip aralarına mesafe koydu. “Çöpçatan annelerden oluşan bir orduyu skandallarınla altüst ediyordun.”

Sesily gülümseyip başını iki yana salladı. “*Baş başa* konuştuğumuz ilk seferinden bahsediyorum ama ilk karşılaşmamızı hatırlaman etkileyici.”

Caleb ne yazık ki onunla geçirdiği her saniyeyi hatırlıyordu. Dahası biraz sonra söyleyeceklerini biliyordu. Sıklıkla gerçekliğinden bile emin olmadığı bir şeyi hatırlatacaktı.

İflah olmaz cilveleriyle Sesily Talbot, arzularına teslim olsaydı yaşanabileceklere atıfta bulunarak onunla dalga geçiyordu.

Şahane olurdu. Kaçınılmaz bir şeymiş gibi.

Öte yandan arzular korkularını azdırmıştı.

Yine de hatırladığını söyleyemezdi. Söylemesi yıkımın başlangıcı olurdu. O yüzden sadece, “Üzerime vahşi bir kedi salmıştın,” dedi.

“Süslü erkeklerden hoşlanmıyor,” dedi Sesily hiç düşünmeden. İşini bitirmişti. Başını eğip ona bakarken gözlerinde hayal kırıklığı okunabiliyordu. “Metresin mi var?”

“Efendim?”

“Biri mi var?”

Evet demeliydi. En kolay çıkış bu olurdu. “Hayır.”

Sesily onu uzunca bir süre süzünce Caleb, genç kadının ne yapacağını merak etti. Hayatı boyunca insan sarrafı olmakla övünmüştü. Her zaman insanların bir sonraki hamlesini tahmin edebilirdi. Oysa Sesily Talbot söz konusu olduğunda kendisini neyin beklediğini asla kestiremiyordu.

Sonunda genç kadın aldığı cevaptan tatmin olmuş gibi başını sallayıp yatağın başına gitti.

İşareti alan Caleb odada dolaşıp onun yanık bıraktığı mumları söndürmeye başladı. Sonuncusu yatağın yanındaki komodinin üzerindeydi ve Sesily artık yataktaydı.

İçini kavuran bütün duyularına aldırmadan sönmeye yüz tutan ateşin önündeki koltuğa oturup bacaklarını uzattı. “İhtiyacın olursa buradayım.”

“İhtiyacım olacağından eminim...”

“Yardıma ihtiyaç duyduğunda yabancı bir evde dolaşmanı istemiyorum,” diye homurdandı kollarını göğsünde kavuşturarak. “Gecenin bir yarısı evimde boynunu nasıl kırdığını ablana açıklamak zorunda kalmak istemem.”

Sinir bozucu kelimeleri sessizlikte asılı kalırken kendinden nefret ediyordu.

Sonsuzluk gibi gelen uzun bir sessizliğin ardından...

“Bu akşam yardım ettiğin için sana minnettarım.”

“Sadece...”

“Evet, biliyorum,” diye sözünü kesti Sesily. Sesindeki gerginliği duymamak imkânsızdı. “Arkadaşın için yardım ettin.”

Bunu Caleb söylemeliydi. Yine de sessiz kaldı.

“Sanırım bu akşamı ablama anlatmamaya seni ikna edemem, değil mi? Nutuk dinlemek zorunda kalmasam hoş olurdu.”

“Bana da nutuk çekecektir.”

“Olabilir.” Sanki gülümsüyordu. “Ama benimki daha beter bir nutuk olur.”

Sesinde hâlâ öfke vardı ve Caleb yapmaması gerektiğini bildiği halde onu rahatlatmak istiyordu. “Düşüncesizce pervasızlık yapmadın,” dedi.

Çöken sessizlik hiç rahat değildi. Sanki Sesily odanın içinde uçuşuyor, daha fazlasını duymak için bekliyordu ama Caleb yatağa bakmayacaktı. “Sen...” Başladığına pişman bir şekilde sustu.

Asır gibi gelen uzun bir andan sonra sordu. “Ben ne?”

Caleb bir cevap bulmaya çalışıyordu. Sonunda karar verdi. “Sen Athena’yydın.” Sessizlik uzadı. Bu sefer o kadar da rahatsız edici değildi. “Ablana söylemeyeceğim.”

Odanın diğer ucundan gelen uzun iç çekiş bir lütuf gibiydi. Ardından fısıltı gibi bir, “Teşekkür ederim,” geldi.

Caleb içinden, bunun gecenin son sözü olmasını diliyordu. Daha fazlasına dayanabileceğinden emin değildi.

Ne var ki karanlıktan bir soru daha geldi. “Neden bu kadar çok mum var?”

Cevap vermemeliydi. Bu kadının sorduğu her soruyla daha da yakınlaşıyorlardı, çünkü bu sorulara kayıtsız kalamıyordu. Üstelik cevaplar, başka hiç kimseye anlatmadıklarını anlatma tehlikesini doğuruyordu. Her şeye rağmen, “Karanlıktan hoşlanmıyorum,” dedi.

Uzun süre tepki gelmeyince onun uykuya daldığını sandı. Sonra...

“O zaman bunu söndürmeyeyim.”

Loş ışıktaki otururken tek mumun ışığı, yatağın yanından tavana vurup gölge oyunları yaratıyor, Caleb o odada olmaması için çeşitli nedenleri düşünmeden edemiyordu. Sesily Talbot’la bu kadar yakın olmaması için o kadar çok nedeni vardı ki...

Arkadaşının kardeşiydi.

Evlenmemişti.

Ve baştan çıkarıcılığın en saf temsiliydi.

Ne istediğini çok iyi biliyorum ama senin keşfetmeni beklemeye razıyım.

Tavernanın önünde fısıldadığı bu kelimeler bir vaat, baştan çıkarıcı bir davetti.

Caleb bu daveti kabul etmek, onun tadını yine almak istiyordu. Belki yeterli olurdu. Belki tadını alırsa onu unutturdu.

Çünkü onunla asla birlikte olamazlardı.

Asla.

“Caleb?”

Derin bir iç çekti. İyi de adını böyle söylemesi gerekiyor muydu? Hem de karanlıkta? Koca dünyada sadece ikisi kalmış gibi?

“Hmm?”

“Benim de sevgilim yok.”

Bu sözler başka bir adamı şok edebilirdi ama Caleb hiç şaşırmadı, hatta şaşırtıcı olacağı aklının ucundan bile geçmedi. Sesily evlilik yaşını geçmiş yetişkin bir kadındı ve onun hiç sevgilisi olmadığına inanarak kendini kandıracak değildi. Yine de...

“Bunu niye söylüyorsun ki?”

“Bilmek istersin diye düşündüm.”

Davet içini gıcıklıyor, arzularını depreştiriyordu. Hayatı boyunca bu kadar hoşuna giden bir şey duyduğunu sanmıyordu.

Ama hoşuna gitmesini istemiyordu. Öte yandan tıpkı kendisi gibi Sesily’nin de gecelerini yapayalnız geçirmesini istemiyordu. Bunu bilmek, haklı olma isteğini artırıyordu.

Oysa Sesily Talbot’u tanımadan çok önce sadece onunla değil, başka herhangi biriyle bir gelecek kurmasını engelleyecek seçimler yapmıştı.

Fark etmiyordu. Bütün gece, şafağın ilk ışıklarında mum kendi kendine titreyerek sönene kadar genç kadının sözlerini defalarca aklından geçirdi. Ve Sesily Talbot’la son günü olduğuna yemin etti.

Bölüm Sekiz

“B erbat görünüyorsun.”

Caleb, cilaladığı Şarkı Söyleyen Kırlangıç'ın maun barından başını kaldırıncaya, iş ortağı ve berbat göründüğünü söyleyecek kadar cesaretli tek kişi olan Haven Düşesi Seraphina Bevingstoke ile göz göze geldi.

Eh, en azından sadece o değildi.

Diğeri berbat görünmesinin nedeniydi ama bunu ne kendine ne de Sera'ya itiraf etmeyecekti. Aslında bütün sabah, berbat görünmesinin nedenini yatak odasındaki rahatsız koltukta uyu-yakaldığı için boynunun tutulması olduğuna kendini ikna etmeye çalışmıştı. Yoksa tutulan boynuyla uyanıp Sesily'nin gittiğini görmesiyle bir alakası yoktu.

Genç kadın, şafakla birlikte –herhalde Caleb sonunda uyuyakaldıktan birkaç dakika sonra– bir şekilde elbisesini giymiş, çıt çıkarmadan ve haber vermeden gitmiş, yorgun argın kendi evine dönmüştü.

Caleb'in bundan mutlu olması gerekirdi. Sonuçta gecenin köründe yaralı bir kadını Mayfair'in en gözde yerindeki evine

götürmesinden daha kötüsü sabahın köründe götürmesi olurdu. Ve Sesily onu bu dertten kurtarmıştı.

Tamamdı. Bir daha o kadını düşünmesine gerek kalmamıştı.

“Gayet iyiyim,” dedi dikkatini yine ışıldattığı ahşaba yönelterek. “Sadece meşgulüm.”

Seraphina boşalttığı mum kutusundan başını kaldırdı. “Sabah dokuz buçukta hem de.”

“İnsanlar sabah dokuz buçukta çalışmaya başlıyor.”

“Bana mı söylüyorsun?” diye takıldı kadın. “Hem işim hem de çocuğum var. Sabah dokuz buçukta öğle yemeğine hazır hissediyorum.”

İç çeken Caleb ona baktı. “O zaman sorun ne?”

“Sabahın dokuz buçuğunda asla işle ilgilenmezsin. İlgilensen bile... sadece iki nedenle olabilir. Bir...” Zarif parmaklarından birini kaldırdı. “Ya henüz yatağa bile girmedin ya da iki...” İkinci parmağını kaldırıp şaklattı. “Berbat durumdasın.”

Caleb gözlerini kıstı. “Biliyor musun? İçim sıkılıyor. Acaba nedeni ne olabilir?”

Seraphina sırtıttı. “Ben olabilir miyim?”

“Senden hiç hoşlanmadım zaten.”

“Sözlerine dikkat et Calhoun.”

Caleb’in gözleri ortağının omzunun üstünden, kapının yanında hep oturduğu masada oturan düke kaydı. Yine gözlüklerini takmış, önündeki kâğıt yığınının gömülmüştü.

“Ondan da *hiçbir* zaman hoşlanmadım.”

Dük başını kaldırmadan, “Duygularımız karşılıklı Amerikalı,” dedi.

Caleb sohbeti uzatmamak için birkaç düzine ağır kutuyu birinden diğerine taşıma niyetiyle tavernanın diğer ucundaki depoya yöneldi.

Peşinden gelen Sera'nın belli ki planı başkaydı.

Kapının açılmasıyla birlikte deponun boş olmadığı anlaşıldı. Şarkı Söyleyen Kırlangıç'ın müdür yardımcısı Fetu Mamoe, odanın bir tarafından diğerine taşıdığı içki kasalarının üzerinden başını kaldırıp baktı. Sonra Sera'ya dönüp, "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

"Ben buranın sahibiyim!" diye çıkıştı Caleb.

Samoalı adamın kaşları kalkınca Sera, "Bugün pek havasında değil," diye açıklama ihtiyacı hissetti. "Yoksa bizim de buranın sahibi olduğumuzu unutmazdı."

Caleb'in İngiliz topraklarındaki ilk ve tek işi olan tavernayı iki yıl önce açtıklarında, Seraphina'yla eşit ortaklıkta anlaşmışlardı. Çok geçmeden rıhtımdaki hamallık işinden ayrılarak Fetu'yu işe almış, adam da mekâna ciddi katkılar sağlamıştı. Öyle ki birkaç ay sonra ortak kararla ona mekânda küçük de olsa bir ortaklık payı vermişlerdi. İki yıl sonra Fetu'nun sakın mizacı ve mekânı saat gibi tıkır tıkır işletmesi sayesinde işler çok iyiydi.

"Dahası o canı çektikçe Londra'ya gelirken, bizim yıl boyunca mekâna sahip çıktığımızı da unutmuş olmalı."

"Siz çağırdınız diye geldim!" diye savunmaya geçti Caleb.

"Eh, bu seni daha sık görmekten mutlu olmayacağımız anlamına gelmiyor," diye cıvıladı Sera.

Caleb ona aldırmadan diğer ortağına döndü. "Her şey yolunda mı Fetu?"

Fetu başını salladı. "Yolunda," dedikten sonra odanın diğer ucuna götürmesi için Caleb'a bir kasa cin verdi. "Şuraya konacak."

Konunun kapandığına sevinen Caleb isteneni yaptı ama geri döndüğünde Seraphina'nın deponun eşigini işgal ettiğini fark etti ve Fetu'nun verdiği başka bir kasayı alarak onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Ne yazık ki Talbot kardeşleri

görmezden gelmek imkânsız görünüyordu. Pes etmeden önce iki kasa daha taşıdı.

“Kahretsin Sera. Ne var?”

Kara kaşlarını kaldıran kadın imayla Fetu'ya baktı.

“Yine berbat göründüğümü söylemeyeceksin umarım,” dedi Caleb uyarırcasına.

Seraphina, ellerini her geçen gün biraz daha büyüyen karnının üstüne yerleştirdi. “Ayılar gibi bir şeyleri oradan oraya taşımamı seyredemez miyim? Gömleğini çıkarsan, gösteriye bile bile satabiliriz.”

Fetu kıkırdadı.

Dişlerini sıkkan Caleb diğer kasalara yöneldi. “Bir dükle evlenmeseydin, eğlenmek için böyle şeyleri kocandan isteyebilirdin.”

“Aslına bakarsan, kocamın dük olması her şeyi daha eğlenmeli kılıyor.”

Caleb gözlerini devirip viski fiçilerinden birini omzuna attı. Kapıya yaklaşırken ortağının eşikten çekilmesinden mantıksız bir keyif alıyordu. “Sürekli meşgul olduğunu söylemen komik,” diye homurdandı, mantar tıpasını çıkarmak için meşe fiçiyi bara bırakırken. “Gördüğüm kadarıyla hiç işin yok.”

“Mmm,” dedi Seraphina ilgisizce. Kaçış yolunu tıkamıştı. “Başına ne oldu?”

“Hiç.” Caleb, kendi yatak odasında Sesily'nin temizlediği yara dokunmamak için zor duruyordu. Gece de en temel içgüdülerine teslim olmamak için kendini zor tutmuştu.

Hayır, genç kadının ablasına *geceyi* kesinlikle anlatmayacaktı.

“Hiç gibi görünmüyor,” diye seslendi Fetu depodan.

Bu ikisi, onu sinir etmekten keyif alıyordu.

“Önemli değil,” dedi Caleb.

“Mmm,” dedi Sera yine. “Biliyor musun? Bu sabah çok acayip bir şey duydum.”

Tıpayı çıkaran Caleb, kullanılmamış viski musluğuna uzandı. “Terzide skandal mı çıkmış?”

“Çok komiksin Caleb. Unvanımla sürekli eğlenmenden hiç sıkılmıyorum.”

“Eğlendiğim unvanın değil, unvanınla birlikte gelen yaşam tarzı.”

“O yaşam tarzının burada para harcaması hoşuna gidiyor.”

“Gerçekten de öyle.” Musluğu taktıktan sonra Caleb fıçıyı olduğu yerden kaldırıp barın arkasındaki sağlam rafa yerleştirdi.

“Her neyse... Çok acayip bir şey duydum diyordum.”

“Teknik olarak aslında *ben* duydum,” dedi Fetu eşikten.

“Doğru.”

“Demek ben gelmeden önce ikiniz sabah dedikodusu yapıyordunuz?”

“Sen ortada yokken bizim var olabilmemiz inanılmaz değil mi?” diye takıldı Sera. Caleb’in aklı başında olsaydı, ses tonundaki imayı da duyabilirdi. Kadın, Fetu’ya baktı. “Sen mi anlatırsın?”

“Yok,” dedi adam. Kapı pervazına dayanırken çok rahat görünüyordu. “Seyretmesi daha güzel.”

“Dedikodulara bakılırsa Zorba Çocuklar dün gece Maggie O’Tiernen’in yerini basmış.”

Caleb’in eli meşe fıçının üstünde donakaldı.

“*Dahası...*” İşte geliyordu. “*Sen* de dün gece oradaymışsın.”

“Kim diyor?” diye sordu Caleb, Fetu’ya bakarak.

Çam yarması adam iri omzunu silkti. “Tanıdığım bir kadın.”

“Kiliseden tanıdığına eminim.”

“Bir centilmen asla konuşmaz.”

“Ama benim hakkımda konuşmaktan çekinmiyor, öyle değil mi?” diye terslendi Caleb.

Fetu tekrar omuz silkerken Sera tatlılıkla ekledi. “Sadece senin hakkında değil, çünkü... yani çok tuhaf... ama duyduğuma göre *baygın kardeşimi* kucağında çıkarmışsın.”

Caleb tavana baktı. “Siktir.”

Sera artık eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Bilakis fena halde kızgındı. “Aynen!”

Ona bakmak için döndüğünde arkadaşı iki eliyle göğsünden itti. Caleb direnmedi ama haksızlığa uğradığını belirtmek için, “Hey! Dikkat et!” dedi.

“Hayır, dikkat filan etmeyeceğim! Şu şişelerden birini başına geçirmediğime şükret!”

“Sera...” dedi kocası, oturduğu masadan başını bile kaldırmadan. “Nezaket.”

Caleb, Haven Dükü’nün kendi adına nezaket önerdiğini düşünmüyordu. Düşes üstüne yürürken kollarını iki yana açtı. “Hiçbir şey olmadı.”

Kraliçeler kadar güzel, uzun boylu kadın durup boynundan ikinci bir baş çıkmış gibi ona bakakaldı. “Hiçbir şey olmadı.”

Caleb başını iki yana salladı. “Hiç.”

“Mal?” Seraphina onun omzunun üstünden kapının yanında ki kocasına baktı. “Onu öldürürsem...”

“Tanıdıklar var,” dedi Haven. Tartışmalarıyla hiç ilgilenmiyordu. Şahsen Caleb’dan hoşlanmayabilirdi ama Sera’nın onunla tartışırken güvende olduğunu biliyordu.

“Aman,” dedi Caleb. “Senin tanıdıklarına ihtiyacı yok. Bu ikisinin Covent Garden’daki suçluların yarısıyla ilişkisi var.”

Sera yine ona döndü. “Bir Amerikalının Thames’te çay gibi sallandırıldığını görmekten mutlu olacakların sayısını hatırlatmak isterim, o yüzden vereceğim cevaplara dikkat ederdim.”

Fetu yine gülünce Caleb omzunun üstünden ona bir bakış fırlattı. “Hain.”

“Piyes seyretmeyi sevdiğimi itiraf etmeliyim.”

Caleb bunun üzerine gözlerini devirdi.

Sera tekrar sordu “Hiçbir şey olmadı mı?”

“Hem de hiç.”

“Caleb, kardeşim Mekân’da bayıldı mı?”

Caleb donakaldı. “Evet.”

Kadın başını salladı. “Ve onu oradan uzaklaştırırken hâlâ baygın mıydı?”

“Evet.”

“Ve arabana attığın gibi onunla birlikte oradan uzaklaştın.”

Caleb, Fetu’ya baktı. “Senin kadın tanıdığın çok dikkatliymiş.”

“İlişkimi koparmasam iyi olacak.”

“Yani onunla birlikte uzaklaştınız,” diye devam etti Sera. “En acayip bulduğum buydu, çünkü dün gece yaralı kardeşimi getirmek için kapımı kimse çalmadı.”

“Sera, ben...”

“Mal?” dedi Seraphina, başını çevirmeden.

“Efendim aşkım?”

Ortağı sorusunu sorarken Caleb kollarını göğsünde kavuşturmak zorunda hissediyordu. “Dün gece Caleb yaralı kardeşimi teslim etmek için seni uyandırdı mı?”

“Hayır aşkım.”

“Siz ikiniz bu tatlı replikleri kesinlikle sahneye taşımalsınız,” dedi Caleb kuru bir sesle.

Seraphina gözlerini ona dikti. “Yumruğu böbreğine yersin.”

“Hamilesin,” diye uyardı Haven.

“Kocan haklı,” dedi Caleb. “Bu halinle kendini zorlamamalısın.”

Fetu öksürünce Sera başını yana eğdi. “Ya? Neymiş bu halim?”

Bu sözler Caleb’in hemen anlayamadığı uyarılar içeriyordu. “Her an doğuracakmış gibi görünüyorsun.”

Haven sonunda başını kâğıtlardan kaldırıp neşeyle, “Büyük hata Amerikalı,” dedi.

Sera gözlerini kısmıştı. “Hem doğurup hem de baygın kardeşimi Tanrı bilir nereye götüren birinin hakkından gelebileceğime emin olabilirsin Calhoun...”

“Arabada ayıldı.”

“Aman iyi,” dedi kadın dramatik bir tavırla. “O zaman *bir süre baygın kaldıktan sonra ayılan kardeşimi Tanrı bilir nerelere götüren...*”

“Tanrı’nın bildiği bir yere.”

Sera duraksadı. “Öyle mi? Neresiymiş o?”

Caleb tereddütteydi.

Kadın onun omzunun üstünden Fetu’ya bakınca, küçük ortakları, “Bana verilen bilgi, arabanın kapısı kapandığı anda sona eriyor,” dedi. Bunun üzerine tekrar Caleb’a baktı. “Hemen şimdi bana her şeyi anlatıyorsun. Kardeşimden bahsediyoruz! Onu nereye götürdün?”

Bilmiyordu. Seraphina önceki gece olanlar hakkında bütün gerçeği bilmiyordu. “Marylebone’a götürdüm.”

Kadın şaşkın bir kafa karışıklığıyla kaşını kaldırdı. “Marylebone’da *nereye?*”

“Evime.”

Sera adeta havladı. “*Neyine?*”

Sessizlik çöktüğünde Caleb, dışarıdaki parlak güneşe rağmen barın içindeki gölgelere şükrediyordu, çünkü fena halde... Utanç mıydı bu? Suçluluk duygusu? Başka bir şey?

“Ben bile evini görmedim.”

Caleb sırttı. “Davetiye mi istiyorsun?”

Seraphina espiye aldırmadan gözlerini üzerine dikti. “Bu yüzden berbat görünüyorsun.”

“Ben...”

“Caleb, kardeşimi baştan mı çıkardın?”

Arkada ayaklarını sürüyen Fetu yine aksırdı. Piyes sinirlerini germiş olmalıydı ki homurdanırcasına izin isteyip deponun kapısını yavaşça kapattı. Caleb, onun kulağını kapıya dayadığına, diğer on bir tavernası üzerine bahse girebilirdi.

Sera hâlâ ona bakıyordu. “Caleb.”

“Hayır. Tanrı aşkına, tabii ki hayır.” Doğruydı bu. Şükürler olsun ki doğruydı. Baştan çıkmaya hazır olduğu birkaç ânı bilmesi gerekmiyordu. “Bayıldığında onu Mekân’dan kucağımda taşıyarak çıkardım. İnsan önce kardeşinin durumunu sorar.”

“Kardeşimin durumunu merak etmiyorum,” dedi Seraphina. “Sabah erkenden eve döndüğünü bilmesem bile, gerektiğinde kardeşimle ilgileneceğini biliyorum.”

Caleb, Sesily’nin sabah evine döndüğünü nereden öğrendiğini soracaktı ki birden kadının ne kastettiğini anladı. Böylesi sarsılmaz bir inanç karşısında hem gurur duymuş hem de suçluluk duygularından sıyrılmıştı.

Tanrı aşkına... Sesily’nin yıkanmasını seyretmiş, paravana vuran gölgesinden bütün kıvrımlarını aklına yazmış, onun için yanıp tutuşurken uyuyakalmış, aynı yangınla uyanmıştı. Nesiyle gurur duyuyordu ki?

Sera soru sormaya devam etti. “O seni baştan çıkardı mı?”

Caleb kaşlarını kaldırdı. “Hayır.”

Benim de sevgilim yok.

“Teklif etti mi?”

Bu kelimeler Caleb’i rahatsız etmemeliydi. Londra’daki herkes gibi Seraphina’nın da Sesily’nin herkesi baştan çıkarmaya yelte-neçeğine inanmasının bir önemi yoktu. Neydi o sözler?

Gözlerinde kıvılcımlar, en kötü halinde trajik bir eksik etek, skandallar kraliçesi Sesily.

“Kol kanat geren abla rolünü pek iyi oynayamıyorsun Sera,” dedi. “Ablalar kardeşlerinin onurlarını böyle ayakaltına almaz.”

“Ay ne komik!” dedi Seraphina. “Arkaik bir rol falan üstlen-miş değilim. Sesily kendi onurunu koruyabilir.”

Şaşkınlık sırası Caleb’daydı.

“O yetişkin bir kadın, istediği gibi sevgili yapabilir.” Kısa bir esten sonra Sera ekledi. “Ama o sevgili *sensen* işler değişir.”

Sesily Talbot’la sevgili olmak gibi bir niyeti olmasa da Caleb daha sonra bu sözlerden incindiğini hissedecekti. “Neden?”

Sera ona bir bakış fırlattı. “İkimiz de senin duygusal açıdan... Sorun olduğunu biliyoruz.”

“Pardon?” Haven masada kıkırdayınca Caleb ona baktı. “Diyeceğin bir şey mi var düğün? Komik aşk hikâyenize ne demeli? Geçen yıllar, kıtalar ve...”

“Elbette bu doğru Caleb. Sen elinde olmadan bir ilişkiyi mah-vedecek türden bir sorunsun. Bilinmeyen ve muhtemelen saçma sapan nedenlerle sevgisizliğinde öylesine boğuluyorsun ki ken-dini dünyaya kapatıyorsun.”

“Aslına bakarsan hiç de saçma sapan nedenlerim yok.”

“Ah, eminim öyledir.” O kadarını çoktan çözmüş gibi eli-ni sallayan Sera sözlerini sürdürdü. “Ne dememi bekliyordun? Kardeşime zarar verirsen, seni mahvetmekten başka çaremin kalmayacağını mı?”

Yanlış olmazdı. “Tabii ki hayır.”

“Evet, çünkü hepimiz akli başında insanlarız,” dedi Sera. “Ama Sesily’yi ne bana ne de diğerkardeşlerimize götürdün. Ve o saatte kardeşimi kendi evine götürmeyi planlamadığını bilecek kadar seni tanıyorum. Neden bana gelmek istemedi?”

“Bilmiyorum.”

“Muhtemelen pervasızlığını öğrendiğimde ne diyeceğimi bildiğindendir.”

İşte... Sesily de aynı kelimeyi kullanmıştı.

Pervasız.

Yaptığım ne aptallık ne de pervasızlıktı, hem kendimi kimseye açıklamak zorunda değilim.

“Pervasızlık değildi. Kavgayı o çıkarmadı.” Caleb, genç kadını savunmayı sorumluluk kabul ediyordu. Zaten kendisi oraya gitmese kavga falan da çıkmayacaktı. Peck’i Maggie’nin kapısından içeri sokan oydu.

Öfke ve endişeden uzak parlak günışığında, suçluluk duygusu daha şiddetliydi. Hele Sesily’nin arabada yakındığı kelimeleri Sera’nın ağzından duymak daha da ağırına gidiyordu.

Sesily pervasız davranmamıştı.

Hem ben hem de sen, insan olanın yapması gerekeni yaparak savaştık.

Bütün ağırlığıyla bardan aşağı atladığında yüzünde ilginç bir şey görmüş gibi gözlerini kısan Sera birkaç adım geriledi. Caleb kendini duyacaklarına ve duydukları doğru olsa da olmasa da inkâr etmeye hazırlandı.

“Yanında olduğun için şanslı varmış,” dedi Sera usulca.

Caleb da önceki gece böyle düşünmüştü ama günışığında o kadar da emin olamıyordu.

Arkadaşı iç çekip uzun barın etrafını dolandı. Kararlı ve uzun adımlarla daha önce boşaltmakla uğraştığı mum kutusuna

yönelmişti. Sonra bir avuç dolusu mumla salonun diğer ucundaki sahnenin avizesine doğru yürüdü.

Başkası olsa konunun kapandığını düşünürdü ama Caleb arkadaşasını iyi tanıyordu.

Sera daha on adım atmamıştı ki döndü. “Sesily bir işler çeviriyor.”

Bu dört kelimeyle Caleb, önceki geceyi birlikte atlatmış olmalarının şans olmadığını daha iyi anlıyordu.

“Geceleri çıkıyor, evine sabahları sinsi sinsi giriyor,” diye ekledi Sera.

Caleb karışmaması gerektiğini biliyordu, hatta kendine sürekli karışmaması gerektiğini hatırlatıyordu, buna rağmen kendini tutamayıp, “Her türlü nedeni olabilir,” dedi.

Sera başını iki yana salladı. “Olabilir ama hepimizden adeta kaçıyor.” Talbot kardeşlerin tamamını kastediyordu. “Ah, sadece davet edildiğinde öğle yemeğine, akşam yemeğine ya da taşradaki eve geliyor ama geldiğinde... farklı hissettiriyor. Sanki aklı başka bir yerde.”

Caleb merak etmemeli, umursamamalıydı.

Ortağı ona baktı. “Çarşamba gecesi... aslında perşembe sabahı, son derece sıkıcı bir müzikale gitmesi gerekiyordu; fakat eve geç saatte döndüğünde eteklerinde kan vardı.”

Caleb kaşlarını kaldırdı. “Kimin kanı?”

Sera başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Kanı nereden gördün?”

“Talbot evindeki çamaşırcı kız kâhyaya söylemiş, o da bana söyledi.”

Başını iki yana sallayan bu sefer Caleb oldu. “Peşine hizmetçileri mi taktın?”

Sera ona bir bakış fırlattı. “Bizden kaçıp durmasa, takip ettirmekle uğraşmazdım. Annemle babam Fransa’da. Onlar gittiğinden beri üç ayını bir kardeşine diğerinde kaldığını söyleyerek geçirdi. Sonunda on beş gündür onu akşam altıdan sonra hiçbirimizin görmediği ortaya çıktı. Çıldırmağa işten değil.”

Caleb, yöntemin zekice olduğunu düşünüyordu. “Buraya geliyor mu? Yani Kırılmağa?”

“Gelsin de ne işler karıştırdığını öğrenmemi göze mi alsın? Asla gelmez. Sana söylüyorum, *bir işler karıştırdığı* kesin. Ve bu işler sadece Maggie’nin mekânında kavga etmekle kalmıyor.”

Gizli cebinde sakladığı bıçağına ve önceki gece dövüşme şekline bakılırsa bu oldukça açıktı. Sanki ring eğitimi almıştı. Özellikle Trevescan bahçelerinde Totting’i perişan etmesi...

O akşamki davetsiz anılar bir anda damarlarını ateşe verdi.

Sesily bahçede, kollarında...

Bunu asla yapmamaya yemin etmiştim.

Ama ne yazık ki... Şartlar izin vermedi.

Totting’in sarhoş bir öküz gibi bahçede yuvarlanması... Hayır, sarhoş değil. Uyuşturulmuş. Günahı alına yazılmış. Tam da hak ettiği gibi ama aynı zamanda tehlikeli.

Fark etmedin mi Amerikalı? Benim göbek adım bela.

“Bir *baskına* karışmış,” derken Sera’nın sesi ilk kez titriyordu.

Bunu duyan Haven ânında karısının yanına gelip sarıldı ve dudaklarını şakağına dayadı. “Hiçbir şeyi yok. Caleb yanındaymış.”

Beni kahramanlaştırma düğ.

“Sesily’nin suçu değildi,” diye tekrarladı Caleb; fakat bu sefer, daha yumuşak bir tavırla konuşmuştu. “Bela aramıyordu. O baskın her yere yapılabilirdi.”

Sera başını salladı. “Garden’da kadınların sahip olduğu ve müdavimleri çoğunlukla kadınlardan oluşan mekânların yarısı son altı aydır güvenlik önlemlerini artırdı,” dedikten sonra yüzünü ekşitti. “Yeni kraliçemizin eseri.”

“Bizde sorun var mı?”

“Fetu ön kapıda dört, arkada üç ceset buldu,” diye yanıtladı Sera. Sonra kocasına baktı. “Mal çatılara adam yerleştirdi. Piçler de devriyeleri sıklaştırdı.” Çıplak Yumruklu Piçler, Covent Garden’ın en karanlık köşelerini korumayı üstlenmişti.

Haven, karısının omzunu sıktı. “Denemeye kalkarlarsa günlerini görürler.”

Caleb başını salladı. Bugün Maggie’nin mekânına gidip benzer bir koruma sistemi için yardım etmeliydi.

“Dün gece?” diye atıldı Sera. “Dün gece onlara gününü kim gösterdi?”

Caleb kim olduklarını söyleyebilir, adlarını sıralayabilirdi. Dün akşamki gibi akşamlara hazırlanmış gibi bu kadınların nasıl birlikte çalıştığını görmüştü. Parasının getirdiği güçle Trevescan Düşesi. Herkes silik bir kız kuruşu sandığı halde sıradan bir şeymiş gibi bıçak çekebilen Adelaide Frampton. Caleb’in sonucunu asla öğrenmek istemediği bir şekilde ser-serilerden birini bir karışımla bayıltan Imogen Loveless. Her yerde gözü olan Maggie. Ve diğerleri.

Özellikle de Sesily. Barın üstüne yayılan kırmızı etekleri fener ışığında göz alırken, yüzünde gülümsemesi ve sivri diliyle zorbalardan birinin başını çelik çomak oynuyormuş gibi bir masa ayağıyla patlatırken adeta bir tanrıçayı andırıyordu.

Bildiği bir şey varsa, o da bir çeteyle karşı karşıya olduğuydu. Kürk ve ipekle kuşanmış bir devrim...

Ama bir şey demedi. Sadece Peck’i yanında götürerek baskına davetiye çıkarması sonucunda o kadınları tehlikeye attığı, kadınların omuz omuza birlik olduklarını gördüğü ya da onlarla birlikte savaştığı için susmuyordu. Aynı zamanda Sesily’ye hiç kimseye bir

şey söylemeyeceğine söz vermişti. Ve bu söz, ona verebileceği yegâne sözdü. O yüzden sessiz kalıp arkasındaki şişe rafına döndü ve gerek olmadığı halde yeniden düzenlemeye başladı.

“Caleb.”

Sera düşüncelerini dağıtınca baktığında, ortağının bakışlarındaki umudu görebiliyor, ne isteyeceğini biliyor, bundan nefret ediyordu. “Yardıma ihtiyacım var.”

Kahretsin.

“Olmaz.”

Caleb, arkadaşı her ne isterse istesin yapmamakta kararlıydı. Yapamazdı. Sesily’den uzak durması gerekiyordu. Sera’yla dostluğunu sürdürebilmesi, aklını koruması adına...

“Kendim yapardım ama...”

“Kesinlikle kendi başına bir şey yapmıyorsun,” diyen Haven elindeki kâğıtları bıraktı. “Bebek doğmak üzere.”

“Caleb’a hem çocuk doğurabileceğimi hem de yumruk atabileceğimi söylerken beni duymadın mı?”

“Caleb’a yumruk atacaksan at ama Sesily’nin iş çevirdikleriyle yumruklaşmana izin veremem.”

“Mesele de bu ya!” dedi Sera. Caleb’a bakarken gözlerinde bezginlik vardı. “Kimlerle iş çeviriyor?”

Caleb gereksiz yere cin şişeleriyle-viski şişelerinin yerini değiştirirken, “Öğrenmesi için Gardendaki çocuklardan birini gönderin,” dedi. Şarkı Söyleyen Kırlangıç’ın Covent Garden’daki itibarı sayısız muhbir ağına erişim sağlıyordu.

“Sesily çok akıllı. Hemen anlar. Hem onu biraz olsun tanıyorsam, muhbiri kendi tarafına çeker. Sevimliliğine bağışıklığı olan birine ihtiyacım var.”

İyi şanslar.

“Caleb... Dünya üzerinde onun sevimliliğine bağışıklığı olan tek adam muhtemelen sensin.”

Haven aksırarak boğazını temizlerken Caleb yumruğun onun için de bir olasılık olmasını bütün içtenliğiyle diliyordu.

“Niye böyle söylüyorsun?” diye sordu. Sormaması gerektiğini biliyordu. Sera’ya elini verirse kolunu kaptıracağını biliyordu. Talbot kardeşlerle başa çıkılamayacağını çok iyi biliyordu.

“Eh,” dedi Sera. “Her şey bir yana, iki yıldır senin için yanıp tutuştuğu halde onu yatağına atmadın.”

Caleb duydukları karşısında donakaldı. Doğru olamazdı, öyle değil mi?

Sevgilim yok.

“Ne?”

“Sesily’yi otuz yıldır tanıyorum. Bir şeyi istediğinde anlarım. Ve doğrusunu istersen, direndiğini görünce çok şaşırdım.” Sera kısa bir es verdi. “Tabii dünyanın diğer ucundan direnmek o kadar da zor olmasa gerek.”

Caleb tecrübesiyle kolay olmadığını biliyordu.

Sesily onu istemişti.

Siktir. Bu imkânsızdı. Olması mümkün değildi.

“Sera. O senin kardeşin.” Oysa Sesily’nin Sera’nın kardeşi olmasıyla alakası yoktu.

Caleb’in beyninde isyan çıkaran düşüncelerin farkına varmayan Sera sözlerini sürdürdü. “Daha iyi ya. Belki Sesily’nin sevimliliklerine *bağışıklığın* yoktur... Zaten kimin var ki? Ama kendini kaptırmaya niyetli olmadığını açık.”

Her ne derse desin, gereğinden fazlasını söylemiş olacağını bildiğinden Caleb sustu.

Hayal ettikleri, Sesily’le yaptığını hayal ettiği şeyler...

“Dürüst olalım... kendini kaptırsan... perişan olurdun.”

Kaşları çatılan Caleb dönüp baktığında, arkadaşının dibinde olduğunu fark etti. “*Sesily’nin* perişan olacağını kastettin galiba?”

Sera ona dürüst gözlerle bakıyordu. “Hayır Caleb. İkinizin ilişkisi, kardeşimin kalp kırıklığıyla son bulabilirdi... ama mahvolan sen olurdu.”

Daha önce hiç düşünmediği bu sözler üzerine panik bütün damarlarına yayılırken Caleb depodan cin getireceğini söyleyip arkasını döndü. Depoya girdiğinde Fetu kapının arkasında duvara yaslanmış oturuyordu. Az önce yerleştirdikleri kasalardan birini almaya giderken Caleb onun bir şey dememesi için içinden dualar ediyordu.

Ama ne gezer?

“Her halükârda ona sürekli göz kulak oluyorsun,” dedi adam, önündeki işten gözünü ayırmadan. “Sera’ya bu kadarı da yeter.”

Caleb iki eliyle kasayı sımsıkı kavrarken başını öfkeyle eğdi. “Sürekli göz kulak olduğum falan yok.” *Yalan.* Sesily, denizdeki fırtına bulutları gibiydi. Görmemek imkânsızdı. “Buraya neredeyse hiç gelmiyorum.” Burada olamazdı. Olursa herkesi tehlikeye atardı. Şu anda bile burada olması hataydı. Gitmeli, bir daha dönmemeliydi.

“Olabilir,” dedi Fetu ayağa kalkarak. “Ama burada olduğun sürede ona göz kulak oldun. Buraya geldiğinde.”

“Neden artık gelmiyor?”

Gelmemesini kendisi istemişti. Mekânı açtıklarında ve sonsuzluk gibi gelen iki ay boyunca ona direndiğinde. Geçen yıl sadece iki haftalığına gelmiş, planladığından daha az kalmıştı. *Onun yüzünden.*

“Yakalayabilirsen kendin sorabilirsin.”

Heyecanlanmamalıydı ama buna dayanamadı. Kasayla birlikte salona geri döndü.

Sera son kozuyla onu bekliyordu. “Bir tek sana güvenebilirim.”

Caleb dişlerini sıktı. “Gittiği her yere felaketi götüren kardeşini güvende tutmak için mi?”

Sera, güzelliğinin farkında olan, eninde sonunda istediğini elde edeceğini bilen gülümsemesiyle baktı.

“Gülümseme şuna,” diye homurdanan kocası alnına bir öpücük kondurduktan sonra köşesine geri çekildi.

Bana güvenmemelisin. Özellikle Sesily söz konusu olduğunda...

“Konuşmanın başında bana hiç güvenmiyordun,” dedi.

“Tecrübelerime dayanarak erkeklerle bütün konuşmalarına aşırı güvensizlikle başlıyorum.”

Caleb onu bu konuda suçlayamazdı. “Kocan seni fena bozmuş.”

“Evet bozdu,” dedi Sera. “Ama bedelini mutlulukla ödüyor, öyle değil mi düğ?”

Haven uzaktan homurdandı ama Caleb gerçeği biliyordu. Dünya üzerinde düğün düşesi sevdiği kadar karısını seven erkek sayısı azdı ve Caleb’in bu tavernada aristokratlara katlanabilmesinin tek nedeni buydu.

“Lütfen Caleb,” diye üsteledi Sera, şiş karnını okşayarak. “Sadece bebek doğana kadar.”

“Bebek doğana *kadar* buradayım,” dedi. “Sonra kardeşinle kendin ilgileneceksin.”

Sesily onu istiyordu.

Bunu bilmek Caleb’i yavaş yavaş mahvedecekti, çünkü asla onunla birlikte olamazdı.

Sera’nın gözleri parladı. “Yapacaksın.”

Büyük bir hata.

Kelimeler yılan gibi midesine çöreklenip içini kemirirken içti. “Bebek doğar doğmaz Sera...”

Ortağının yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. “Sen iyi bir adamsın Caleb Calhoun.”

Bu, yalanların en büyüğüydü.

Bölüm Dokuz

“Adamın *yatağında* mı uyudun?”

Odada asılı duran Vikont Coleford’un fazlasıyla sıkıcı portresini inceliyormuş gibi yapan Sesily arkadaşına fısıldadı. “Adelaide. Bütün Londra’nın duymasını hiç istemem.”

Adelaide elini sallayarak onu geçiştirdi. “Hadi canım. Kimsenin bizimle ilgilendiği yok.” Kısa bir esten sonra ekledi. “Eh, en azından *benimle* ilgilenen yok.”

“Evet, ama bence sorunu duyanlar fikir değiştirebilir, çünkü farkındaysan *akşam yemeğindeyiz*.”

Trevescan Düşesi’nin bahsettiği üzere Adelaide ve Sesily, yeni Vikontes Coleford’un ev sahipliğini yaptığı ilk akşam yemeğine davet edilmişlerdi. Davetliler arasında düşesin kendisi ve para babalarından –Sesily’nin hayatında tanıdığı en sıkıcı adamlardan biri olan– bir dük de dahil olmak üzere bir düzine başka konuk daha vardı. Dükler nedense hep böyle oluyordu.

Her halükârda ikili daveti memnuniyetle kabul etmiş, muhtemelen katil ve kesinlikle piçin teki olan Coleford’un gerçek yüzünü ortaya çıkarabilmek için üstlerine düşen rolü oynamaya ve

bilgi toplamaya hazır bir şekilde gelmişlerdi. Adamın ne mal olduğu ortaya çıkınca Mayfair yıllarca ona sırtını dönecekti. Ama elbette parası, unvanı ve gücü olan erkekler bunu yapmayacaktı ki işte bu noktada Sesily, Adelaide ve Düşes devreye giriyordu.

O gün öğleden sonra üçlü akşam için planlarını tartışmış, her biri rolüne iyice hazırlanmıştı. Sesily davetlilerin dikkatini müstehcen bir hikâye ya da skandal bir oyunla dağıtırken Adelaide kimseye çaktırmadan Coleford'un çalışma odasına giderek Vakıf Hastanesiyle ilgili yolsuzluğa karıştığını kanıtlayan belgeleri bulacak, bu arada düşes planın sorunsuz işlenmesini sağlayacaktı. Planı en az bir düzine kez bir düzine farklı yönüyle ele almışlardı. Zaman sıkıntısı yaşanmazsa kusursuz bir plandı ve erkekler yemekten sonra sigara ya da viski için bir kenara çekildiğinde yürürlüğe konacaktı.

Sesily'ye kalırsa, hanımların payına sadece şeri ve piyano düşmesi haksızlık, hatta zulümdü. O yüzden vikontes mutlulukla köşedeki piyanoda bir parça çalarken Adelaide ile omuz omuza durmuş, odadaki diğer sanat eserlerini cüce bırakan tabloyu inceliyordu.

Sonunda arkadaşı, "Ay bu çok çirkin," dedi.

Devasa boyutlarda bir yağlı boya portreydi. Renkler o kadar parlaktı ki insan göz alan türden gümüş varaklı bir çerçevenin içindeki tabloyu yapan ressamın bir göz doktoruna görünmesi gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Sesily'nin ressamın gözünden rahatsız olduğuna inanmasının önündeki tek engel, tabloda odanın aynen tasvir edilmiş olmasıydı. Her yer birbirleriyle hiç ilgisi olmayan abartılı renklere sahip eşyalarla doldurulmuştu. Cafcaflı evi sönük kılan sadece cafcaflı sahipleriydi. Yaşlı vikont, altın işlemeleriyle kan kırmızı renkte süslü bir yelek giymişti. Üçüncü eşi olan taze gelin vikontesin üzerindeyse kanarya sarısı ve doğada görülemeyecek bir yeşil tonunda ipekten elbise vardı.

“Tablonun mu, yoksa tablodakilerin mi çirkin olduğuna karar veremiyorum,” dedi. Uzunca bir süre daha tabloyu inceledikten sonra Sesily ekledi. “Belki her ikisi de çirkindir?”

“Kesinlikle ikisi de çirkin,” dedi Adelaide, piyano başındaki ev sahibesine bakarak. “Zavallıcık. O adamla evlendiğini düşünsene.”

“Korkunç,” dedi Sesily, minicik şeri kadehini dudaklarına götürürken. “Adam portredekinden de beter. Ama gelin hanım biraz kafa yorarsa, kendini kurtarmanın yolunu bulabilir.”

“Tabii adam ondan önce davranmazsa,” dedi Adelaide, sıkıntıyla kapıya bakarken. Plan zamanı gelmişti ve başlamak için sabırsızlanıyordu. “Hadi bakalım. Anlatmaya devam et. Adamın yatağındaydın. Sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı.” *Ne yazık ki.*

Arkadaşı ona inanmıyormuş gibi baktı. “Saçma. Senin için bara döndüğünde nasıl baktığını hepimiz gördük Sesily.”

Sesily de en az onun kadar inanamıyordu. “Bu da ne demek? Nasıl bakıyordu ki?”

Adelaide bir an için düşündü. “Endişeli.”

Bu gerçekçi değerlendirmenin ardından Sesily tabloya geri döndü. “Sinir olmayı endişelenmekle karıştırıyorsun.”

“Hayır, karıştırmıyorum. Olanları görünce adam resmen bir canavara dönüştü.” Adelaide küçük bir esin ardından ekledi. “Bu arada davetli topluluğundan hoşlandım. Bir şekilde hem ağırbaşlı hem de skandallara gebe. Boğazın nasıl?”

Sesily, üç gece önceki olaylardan kalan morlukları kapatmak için terzi elinden çıkma siyah renkli mükemmel bir mantoyla safir mavisi ipek elbisesini, bembeyaz bir kravatla tamamlamıştı. Muhtemelen skandal gazeteleri haftaya Sexily Talbot’un erkek kıyafetlerine eğilimini yazacaktı ama boynundaki morlukların

sorgulanmasından iyiydi. Hem kıyafet seçimiyle muhteşem göründüğünü çok iyi biliyordu.

Ama o anda görünüşü önemsizdi. Sadece Caleb'in kavgadaki halini konuşmak istiyordu. Kabul etmek istemese de Caleb'in canavarlaşması fikri hoşuna gitmişti. "Gayet iyi," diyerek arkadaşının endişelerini savuşturdu. "Sen bana canavarı anlat."

Adelaide gülümsedi. "Sanki daha önce erkekleri canavara dönüştürmemişsin gibi."

Caleb gibi erkekleri canavara dönüştürmemiştir.

Canavarlaşmasını istediği erkekler Caleb gibi değildi.

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordu Adelaide usulca. "Bir aslanla dövüştüğünü görmekten hoşlanacağımı mı? Aslanı yeneceğinden emin olduğumu mu? Tavernaya geri döndüğünde sana ulaşmak için tüydenmiş gibi önüne gelen *her şeyi* yıkıp devirdiğini mi?"

Sesily'nin kalbi deli gibi atmaya başladı. Evet, bunlar mükemmel bilgilerdi. "Arabada hiç de öyle görünmüyordu. Hatta uyanımda hiç mutlu olmadı."

"Eh, tavernada *gayet* ilgiliydi. Başını kanıyordu ama yumruğunu savurduğunda sana saldıran herif tomruk gibi yere devrildi. Sonra seni kucağına aldığı gibi dışarı taşıdı. Onu durdurmaya çalıştık, gerekirse seni doktora, aksi takdirde eve götüreceğimizi söyledik... ama hiçbirimizi dinlemedi."

"Sahi mi?" Sesily, bütün bunları gözünde canlandırmakta zorlanıyordu.

"Sahi. Son derece ilkel davranıyordu," dedi Adelaide düz bir sesle. Sonra ekledi. "Ama aynı zamanda bir şekilde ilginçti. Şimdi deli gibi bakan gözlerini düşünüyorum da... aslında seni... *kroket oynamaya* götüreceğini tahmin etmeliydik."

Sesily, havlarcasına kahkahayı bastığında hem odadaki herkesin dikkatini çektiği hem de zaten ağrıyan boğazını zorladığı için pişman oldu. Davetlilere kocaman gülümsedikten sonra arkadaşına geri döndü. “Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm... ama kroket falan oynamadık.”

Adelaide resmen incinmiş görünüyordu. “Hiç mi?”

“Hiç.”

“Tek bir vuruş bile olmadı mı?”

“Adelaide!”

“Pardon!” dedi arkadaşı başını iki yana sallayarak. Kızıl lüleleri şömine ateşinin ışığında adeta alev almıştı. “Ben sadece... çok şaşırdım!”

Sesily ona bir bakış fırlattı.

“Yani, o sırada nasıl hissetmiş *olabileceğini* hayal bile edemiyorum. Kırk yıl düşünsem gecenin böylesi... *sıkıcı* geçeceği aklıma gelmezdi.”

Ne var ki sıkıcı geçmemişti.

Aslında kesinlikle ilgilenmiyormuş gibi görünse de Caleb’in çarşaflara sinen kokusuyla yatağında uyumak, hatta odadaki düzensiz nefesleri bile fazlasıyla heyecanlanmasına neden olmuştu.

Sana Athena dedi.

Hatırlayınca göğsü sıkıştı.

Arabadayken genç adam onu dinlemiş, anlamış ya da anlamış gibi görünmüştü. Dahası gerçek Sesily’yi çoğunun göremediği gibi görmüştü. Onun için pervasız değildi, ilkelerine odaklanmıştı. Caleb, kendisinin bile farkında olmadığı ihtiyaçlarını anlıyor, onu umursuyordu.

Sonra sessiz karanlıkta ona Athena demişti. Bir savaşçı... Sesily, bu ismi duyduğundan beri, kafasının içinde bir sır gibi kim bilir kaç kere evirip çevirmiş, kim bilir kaç kez tekrar söylemesi için tavernasına ya da evine gitmemek için kendini zor tutmuştu...

“Belki onur meselesi gibi gördüğünden uzak durmuştur.”

Sesily belli belirsiz iç çekti. “Olabilir. Yani hiç halim... yine de...”

Adelaide’ın her şeyi gören devasa kahverengi gözleri anlayışla yumuşadı. Acıyordu.

Utanç verici.

Sesily omuz silkti. “Aynı odada uyuduk. Yaşayabileceğimiz... her şeyi düşünmemek çok zordu...”

“Kroket oynamak gibi mi?”

“Evet,” dedi Sesily sıkıntıyla. “Ama... Hiçbir şey yaşanmadı! Londra’daki herhangi bir adam kroket oynamak için can atardı. Oysa...” Bir an düşüncelere daldı. “Sanki sahanın farkında bile değildi!”

Adelaide ona yine inanamıyormuş gibi baktı. “Sesily. Seni fark etmemek mümkün mü?”

Seni fark etmemek mümkün değil.

Alnındaki yarayla ilgilendiği sırada Caleb da aynısını söylemişti. Aptal herif! Kendisini öpmesini nasıl da arzulamıştı. Yine de... “Eh, farkında olmadığını iyice belli etti.”

“Hiç hoş değil.”

“Nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsin,” dedi Sesily mahcup bir ifadeyle. “Her halükârda Caleb Calhoun burada değil ve mükemmel akşamımı onu düşünerek mahvedemem.”

Caleb burada olsaydı kuşkusuz incelikli planlarına dahil olur ve onu omzuna atıp binadan çıkarmak gibi saçma sapan bir şey yapardı.

Ve Sesily hiçbir şekilde Caleb’in omzuna atılmak istemezdi.

Neyse ki o anda salonun kapısı açılıp erkekler içeri girince Caleb Calhoun’un onu omzuna nasıl atacağını hayal etme zahmetinden kurtularak, “Ah,” dedi. “İşte başlıyoruz.”

Hanımların çok uzun zaman önce görmezden gelmeyi öğrendiği altmış yıllık rahatsız edici sinirli ifadesi ve ince uzun boyuyla Coleford salona girdi. Ve Sesily onun halihazırda sarhoş ve iğrenç olduğuna bahse girebilirdi. Çapaklı bakışları odadaki kadınların üzerinde dolaşırken adamın dudakları hiç de sevimli olmayan bir sırıtişla kıvrılıyordu.

Adelaide yanında iğrenmiş gibi inledi. “Bu adamla kırıştırmak istediğinden emin misin?”

“Birkaç el iskambil oynamak beni öldürmez,” dedi Sesily, vkontun gözleri kravatıyla dekoltesinin arasında kalan tenine takıldığıında. Daha sonra banyo yapması gerekecekti. “Elini çabuk tut da bir daha karşı karşıya oturmak zorunda kalmayayım.”

Coleford, karısının piyano çaldığı tarafa dönerek, herkesin duyabileceğı bir şekilde sertçe, “Şamatayı kes,” dedi.

Müzik aniden sustu. Çenesi göğsüne inen gencecik vikontesin sırtı çelik gibi dimdikti.

Yaşlı adam kulakları zorlayan bir kahkahayla erkek konuklarına, “Yavrucak kendini Mozart sanıyor,” derken, bestecinin adını resmen katlediyordu. “Gürültünün kusuruna bakmayın.”

Adelaide da kaskatı kesilmişti. “Ben sana gürültü neymiş göstereceğim,” diye fısıldadı.

“Plan,” dedi Sesily usulca. Rahatsız edici bir sessizliğı pis sırıtişlar takip ederken şerisini yudumlayıp gözleriyle odayı taradı ve yaşlı adamın kaba sözlerini zevkle dinleyenleri aklına yazdı.

“Hadi gel buraya,” dedi Coleford, karısını eliyle yanına çağırarak.

Sağır eden sessizliğı ve bir aristokratın karısı olmak üzere öğrendiğı bütün yeteneklerini sergileyerek genç kadın ona doğru yürümeye başladı. Hayatı boyunca zarafet, letafet, hitabet, el işi, menü hazırlama ve şiir dersleri almıştı. Hiç kimse aristokrat bir kocayla nasıl baş edeceğini öğretmemişti.

Adelaide yanında resmen hırsından titriyordu. Sesily arkadaşının koluna dokunarak yine akşamki planı hatırlattı. Her şey yolunda giderse vikontun sonunu getirecek, vikontesi tek bir hamlede bu rezil evlilikten kurtaracaklardı.

Fakat Adelaide daha da öfkeleniyordu. Sesily, onun planı çoktan unuttuğunun farkındaydı.

O sırada gözücuyla kapıdan giren bir centilmeni fark etti. Yemekte yanında oturduğu sıkıcı Clayborn Dükü geç geldiği için sahneyi kaçırmıştı. Şanslı herif evine gitse daha iyi ederdi.

Oysa adam, kocasının Leydi Coleford'un çenesini kaldırıp gözlerine bakarken, "Kimse gürültünü dinlemek istemiyor, yavrum. Burada gürültü yapmak için bulunmuyorsun," demesine tanık olacaktı.

Genç kadın gözlerini yere indirip usulca, "Evet lordum," dedi.

Coleford sesini yükseltti. "Gerçi piyano şamatanı dinlemek, gülerken yaralı bir at gibi kişnemeni dinlemekten daha iyi."

Sesily gereksiz kabalıktaki bu sözler karşısında nefesini tuttu. Adelaide'in kolu da taş kesmişti.

Salonda kimse kıpırdamıyor, sadece bu rahatsız sahneden gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Elbette çıtları çıkmayacaktı. Güçlü olan vikontes değil, vikonttu. Tıpkı Totting meselesinde olduğu gibiydi; zarar verdiği kızlar hep güçten yoksun olmuştu.

Sesily vikontla ilgili bir dosyayı baştan sona okumuştü. Adamın iki karısını öldürdüğünden neredeyse emindi. İlk karısı Fiona, Coleford'un vârisi de olan oğlu Bay Bernard Palmer'in vefatından sadece birkaç ay sonra, henüz kırk üç yaşındayken *ateşli hastalıktan* ölmüştü. İkincisi, iki yıl çocuk veremediği bir evliliğin ardından henüz yirmi ikisindeyken, Coleford'un West Midlands arazisinde bulunan gölde *kazara* boğulmuştu.

Ve bu akşam odayı dolduran güçlü şahsiyetler, öylece durmuş, adamın gencecik yeni karısını yerin dibine sokmasını izliyordu. Catherine henüz on dokuz yaşındaydı. Kimse tek bir kelime bile etmiyordu.

Hepsinin canı cehennemde.

Genç vikontes başını kaldırıp kocasına baktı. “Evet lordum.”

Keşke sesi çatlamasaydı. Keşke yüzünü göremeselerdi. Keşke gözlerindeki yaşlara tanık olmasalardı. Belki o zaman Adelaide plana sadık kalırdı. Ne var ki öfkeden köpürüyordu, haliyle planlar suya düştü. Sesily’nin elinden kurtulup odanın ortasındaki çifte yönelerek, “Şahsen Leydi Coleford’un piyano çalmasını çok beğendim,” dedi.

Bütün gözler ona dönmüştü. Sert yüz hatları ve yumuşak tavırlarıyla bilinen silik kız kurusu Adelaide Frampton... Bu akşam kesinlikle silik değildi.

Kahretsin.

Sesily etrafına bakınırken düşesin kapkara gözleriyle karşılaştı. Plan yatmıştı.

Coleford arkadaşına döndüğünde, Sesily adamın sesindeki nefreti hissedebiliyordu. “Size soran olmadı.”

Adamın sözlerini genç kadının hatırına duymazdan gelen Adelaide sözlerini sürdürdü. “Aslına bakarsanız, o zorlu parçanın ikinci kısmını merak ediyordum. Şahsen bu parçayı hiç doğru çalamıyorum. Bana öğretme nezaketini gösterir miydiniz?”

Coleford karısının önüne geçtiğinde Adelaide istifini bile bozmadı. “*Karım*,” diye tısladı adam. “Seninle asla görüşmeyecek.”

O zaman Adelaide onun gözlerine baktı. “Hadi ama moruk, benimle görüşmesi, *seninle* birlikte görünmesinden daha yakışık alır.”

Aman Tanrım.

Sesily'nin kaşları dehşetle kalktı. Coleford'un suratı renkten renge giriyordu. Muhtemelen kırmızının bu tonu daha önce hiç görülmemişti.

Bütün davetliler afallamış, öylece bakıyordu. Yine de ödlelerin kıpırdamaya niyeti yoktu.

Eh, kapıda duran Clayborn Dükü hariç... Adam olan biteni daha iyi görebilmek için yaklaşırken, Sesily ona bakıp burnunu kırıştırdı ve elini eteklerinin arasına atarak gizli cebi buldu. Bu cep, Sesily'nin asla baldırından eksik etmediği bıçağa ulaşabilmesi için tasarlanmıştı.

Salonun karşı tarafında düşes, abanoz üzerine kırmızı ipek gerilmiş yelpazesini gürültülü bir şaklamayla açtı.

Coleford bir adım daha atsa gözlerini kırpmadan arkadaşlarını savunmaya geçeceklerdi. İşte o zaman tereyağından kıl çekmek üzerine yaptıkları plandan daha büyük bir sorunları olurdu.

"Bayan Frampton..." dedi vikontes.

"Konuşma onunla," diye atıldı Coleford. "Ben hallederim..." dedikten sonra dışı bir aslan gibi dimdik duran Adelaide'a doğru bir adım attı. "... seni çirkin... seni vasat... *Sen kimsin?*"

Son kelimelerinde ağzından tükürükler saçıyordu. Sesily bu adamı mahvetmeyi hayal etmekle bu kadar meşgul olmasaydı, vikontun davranışı tamamen normalmiş gibi odadakilerin bu sözlerden alınmalarına kahkahayla gülerdi. Bu halde olmasaydı elbette Clayborn Dükü'nün üçlüye yaklaşıp Adelaide ile Coleford'un arasına girdiğini de fark ederdi.

"Bu kadarı yeter."

Bu sessiz güç karşısında Sesily, soran gözlerini omuzları belli belirsiz gerilmiş düşese çevirdi. Kadın omuzlarını silkti. Sesily de hiçbir şey anlamamıştı, ama Clayborn Dükü için Trevescan Evi'nde parmak kalınlığında bir dosya hazırlanacağı kesindi.

Adam, Adelaide'a gözlerini kısıp bakarken sesini gürleştirdi. "Gitseniz iyi edersiniz Bayan Frampton."

Adelaide bundan tabii ki hoşlanmayacaktı. Adamın geniş omzunun üzerinden vikontese baksa da genç kadın gözlerini kaçırıyordu.

"Hemen şimdi. Ve bu bir rica değildir," diye devam etti Clayborn. "*Haddinizi aştınız.*"

Bu adam kim olduğunu sanıyordu? Sesily memnuniyetle onun da hakkından gelecekti. Bir adım yaklaştığında kapıya bir öksürük uzaklığındaydı.

Plan.

Hâlâ bir plan var mıydı?

Düşese baktı. Kadın kendini olan bitene kaptırmıştı.

"Umarım anlaşılmışımıdır?" dedi Clayborn. Buz gibi sert bakışlarını Adelaide'a dikmişti. "Haddinizi aştınız."

Dallama herif.

Adelaide çenesini havaya kaldırdığında öfkesi dalgalar halinde gözlerinden adeta fışkırıyordu. "Bilakis düğ," dedi. "Gördüğüm kadarıyla burada haddini bilen bir tek ben varım."

İkisi uzunca bir süre bakıştı. O anda Sesily, arkadaşının, adamın dümdüz düğ burnuna yumruk indirmek dahil bir sürü şey yapabileceğini fark etti.

O zaman plan falan kalmazdı.

Ama Adelaide bir şey yapmadı. Hatta gerileyip başıyla Leydi Coleford'u selamladıktan sonra, "Bu harika akşam için teşekkür ederim leydim," dedi. Lord Coleford'un gözlerinin içine bakıp, "Size de vikont," diye ekledi. "Umarım layığınızı bulursunuz." Ardından düğ öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra topuklarının üzerinde döndüğü gibi çıktı.

Bütün davetlilerin bu beklenmedik olay karşısında gömüldüğü sessizlik rahatsız vericiydi. Herkesin eve gitme zamanı gelmiş miydi? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaklardı? Orta yol bulunabilir miydi?

O sırada biri ellerini çırpıp, “Kelime oyunu oynamak isteyen?” diye bağırdı. Düğümü çözen Trevescan Düşesi olmuştu. “Takım arkadaşım olursunuz, değil mi Lord Coleford?”

Sesily arkadaşıyla göz göze geldiğinde, Adelaide’nın gözden kaybolduğu kapıya kaçamak bir bakış attığını gözden kaçırmadı.

Demek plan hâlâ devredeydi.

Ve Sesily iş başındaydı.

Kimseye çaktırmadan odadan çıkıp koridordaki uşağın sessizce verdiği bilgiye uyarak biraz ötede hanımların dinlenmesi için ayrılan odaya yöneldi. *Plan şaşı* da gelmeden önce inceleme akıllığını gösterdiği haritaya göre bu oda, loş ışıklı alt kata inen arkadaki hizmetçi merdiveninden sadece iki kapı uzaktaydı.

Lord Coleford’un çalışma odası karanlıktı ama kapı kilitlenmemişti. “Mükemmel,” diye fısıldarken sürgü elinin altında kolayca kaydı. Maymuncuk da kullanabilirdi, ama bir odaya girmek için tercih ettiği yöntemlerden biri değildi. Her şeyden önce uğraştıran bir işti, o yüzden kaba kuvvet kullanmayı tercih etmeyenlere daha uygundu.

Temiz hava için arabanın camını çizmenin topuğuyla patlatmak gibi.

Sesily aklına üşüşen hatıraları kovdu. Etkilenmemesi gereken bir adamın etkileyici gücünü düşünmenin zamanı değildi.

Sessiz adımlarla içeri sızıp kapıyı sessizce kapatırken, ay ışığının yeterli olacağını umuyordu. Böylece ışık aramak zorunda kalmayacaktı. Ne var ki ışık konusunda, kapı kilidi kadar şanslı değildi. Oda zifiri karanlıktı. Eteğindeki cepten çıkardığı mumu

kibritle yaktığında hemen odaya hükmeden son derece büyük ve ağır masaya yaklaştı.

Akşam yemeği davetinde işler sarpa sarmışken bir çalışma odasında araştırma yapmak hızlı olmayı gerektiriyordu. Mumu koyabileceği bir yer bulur bulmaz, hemen işe koyulup aradığını bulana kadar çekmeceleri becerikli bir şekilde açıp kapatmaya başladı.

Masanın alt çekmecesindeki gizli bölmede bir defter bulmuştu.

“Diğerleri kadar sıradan,” diye mırıldandı, defteri halının üstünde açıp Vakıf Hastanesi yönetiminde kendini adadığı hayır işlerinden zimmetine para geçirdiğine dair Vikont Coleford aleyhine bir kanıt aramaya girişti. Tabii adamın alengirli işleri bunlarla kalmıyordu. Bunların arasında taciz, zina, borç ödeme ve kiracılarını soyup soğana çevirme... İğrenç herif resmen yetimlerin parasına çöküyor, aristokratların yaptığı bağışları kendi hesabına aktarıyordu.

Saygın unvan ve isimlerle dolu sayfaları çevirirken Sesily’nin kalbi deli gibi atıyordu. Her ismin yanında iki kayıt vardı: hastaneye verilen paranın miktarı ve Coleford’un özel hesabına aktardığı paranın miktarı. Bu arada bazı satırlara, muğlak bir şekilde *tam ödeme* notu düşülmüştü.

Daha fazla bilgi için defterin sayfalarını karıştırırken kaşları çatıldı. Sonra aradığını buldu.

Bir isim listesi ve tarihler.

Sesily, listedekilerin çocuklarını hastaneye veren kadınlar olduğundan emindi.

Teslim tarihleri.

Hiçbir şeyleri olmayan ve yardım almak için soyup soğana çevrilen kadınlar.

“Canavar herif,” diye fısıldadı. Sayfaları yırtarken öfke yüregine çörekleniyordu. Bu kadınları bulabilirlerse, onları bu hale getiren adamları da bulabilirlerdi.

Ve bu defterle, Coleford’un iğrenç sahtekârlığını gözler önüne serebilirdi.

Kalın defteri gizli bölmeye geri koyarken içinden adama küfretti. Paraya para demeyen, güç ve unvan sahibi, aynı zamanda tarif edilemeyecek kadar zalim bütün erkeklere küfretti.

Adam karısına ve Adelaide’a iğrenç bir şekilde davranırken kimse çıtını çıkarmamıştı. Muhtemelen çok eğlenmişlerdi.

Sesily sonunda defterden yırtarak aldığı kâğıtları mantosunun iç cebine sığacak şekilde iyice katladıktan sonra yere damlayan mumları temizleyip ayağa kalktı.

O sırada koridordan bir ses geldi. Kapının önünde biri vardı.

Mumu büyük masadan aldığı gibi üflledi. Karanlıkta çömelirken sıcak balmumundan yanan parmakları umurunda bile değildi. Metrelerce ipek kumaştan eteklerini toplayıp masanın altına sindiği anda karanlıkta kalmak için dualar ediyordu.

En iyi ihtimal? Şömineyi yakmaya gelen bir hizmetçiydi.

En kötü ihtimal? Yukarıda olması gereken vikontun, düşesin arkadaşlığına bayılmasıydı.

Kapı açılıp kapandıktan sonra kilitte dönen anahtar duyunca suratını ekşitti.

Yumuşak halının üzerinde yaklaşan kararlı adımları dinlerken dişlerini sıktı.

Bu arada seçeneklerini değerlendiriyordu. Londra’nın büyük çoğunluğu, Sesily Talbot’un karanlıkta bir adamla buluşması fikrine yabancı değildi, yine de bu tür randevular için ev sahibinin özel çalışma odası hiç alışıldık değildi. Dahası masanın altı hiç uygun kaçmazdı. Üstelik onun Coleford gibi iğrenç bir adamla birlikte olacağına kimse inanmazdı.

Kim olduğunu hayal bile edemiyordu ama tek silahı ayağındaki topuklu ayakkabıydı ki muhtemelen yetişkin bir adamı devirmeye yeterli olmayacaktı. Elini cebine attığında fena halde endişeliydi. Bunu daha önce hesaplamalıydı fakat bir vikontu bıçaklamak o akşamın en ideal davranışı olmazdı. Düşes bile, boğaz kesen bir kadının eteklerindeki kanı kimsenin fark etmemesini sağlayamazdı. Bir de Sesily daha önce kimsenin boğazını kesmemiştir. Bu akşam kesmeyi de hiç tercih etmezdi.

Yine de adım sesleri yaklaşırken başka çaresi olmadığıнын farkındaydı.

Adımlar masaya yakın bir yerde durdu. Kahrolası karanlık, kimin geldiğini görmesini imkânsız kılıyordu.

Bir çıkmak sesiyle, oda altın renkli yumuşacık bir ışıkla aydınlandı.

Tam önünde bir adam duruyordu ama vikont değildi. Vikont beyaz pantolon giymiştir. Yeleği ve paltosu, daha az pis koktuğunu düşündüğü zamanlardan kalmaydı.

Bu adamın pantolonu koyu renkliydi. Çömeldiğinde Vikont Coleford'a ait olamayacak iri baldırlarıyla birlikte, siyah desenli yeleği ve geniş göğsü görüş alanına girdi. Başu hâlâ görünmüyordu ama Sesily, hayatında gördüğü en geniş göğüsle karşı karşıyaydı.

Ve bu göğsü daha önce görmüştü.

Rahatlayarak uzun bir nefes saldığı anda, Caleb başını masanın kenarından eğdi. Çenesi öfkeyle kasılmıştı, gözlerinden ateş saçıyordu.

Sesily nefesini saldığına pişman oldu, çünkü nefes almakta zorlanıyordu.

“Lanet olsun Sesily.”

Bölüm On

Onu masanın altında bulduğunda Caleb fena halde rahatladı. En çılgın hayallerinde bile Sesily'yi Vikont Coleford'un özel çalışma odasında, hatta Vikont Coleford'un bu kadar yakınında bulacağı aklına gelmezdi.

Berkeley Meydanı'na çıkan Bruton Caddesi'nin en güzel yerindeki eve girdiğini gördüğünde, kendi evinden akşam yemeği davetine çıkan kadınlardan farksız bir şekilde çıkmasına rağmen akşam bir şeylerin sarpa saracağını anlayarak adeta delirmişti. Evet, Sesily manto giymiş, kravat takmıştı. Onu bu halde görmek, hem kravatın neyi sakladığını bildiği için öfkelenmesine hem de vücut hatlarını sakladığı kadar ortaya seren mantosundan gözünü alamamasına yaramıştı. Ama Sesily Talbot, evinden asla sıradan bir kadın gibi çıkmazdı. Asla.

Arabadan inişini gölgelerin arasından izlemiş, aristokrat saçmalığı sıkıcı bir akşam yemeği daveti beklentisiyle tuttuğu arabada beklemişti. Böylece genç kadını birkaç saat izleyip evinde yatağına girdiğini görünce de kendi hayatına geri dönebilecekti.

Ama Coleford Evi'nde sıkıcılıktan eser yoktu. Dahası bu ev ikisi için de hiç *güvenli* değildi. Sesily'nin bu evde olması fikri bile, Caleb'in damarlarını öfke ve... buz gibi bir korkuyla yakıyordu.

Ama onu orada yalnız bırakmak bir seçenek olmadığı için indigi arabayı gönderdi ve yarım düzine arabadan inen aristokrat davetlileri seyretmeye koyuldu. Sesily'nin oraya tek başına gitmediğini fark ettiğinde midesi panikle düğümleniyordu. Genç kadının oraya tesadüfen gittiğine elbette inanmayacaktı.

Senin de sırların var, demişti Sesily, üç gece önce Mekân'ın önünde. Ve gerekirse bu sırları öğreneceğim.

Kahretsin. Demek sözünü tutmaya karar vermişti. Bu kadın katıksız kaos demekti.

Sesily'ye Londra'da göz kulak olmasını isteyen Sera'ya içinden küfürler sayarken yarım saat kadar bahçenin gölgelerinde durdu, sonra taş duvarların üzerinden atladı. Sonunda, Londra'ya geldiğinde özellikle kaçındığı Coleford'un evine girmenin yolunu buldu.

Sesily'nin buranın yakınından bile geçmemesi gerekirdi. Dahası tahmin edebileceğinden de tehlikeli bir adama ait özel bir çalışma odasında defterleri karıştırması tam bir felaketti.

Kahretsin, ya yakalanırsa?

Yine de nedense onu orada bırakmak yerine, Caleb aptal kuratıcı olmaya karar verdi.

Bu kadın ikisinin de yakalanmasına neden olacaktı.

Kahretsin, Sera bebeğini doğurur doğurmaz Boston'a dönecek, bir daha geri gelmeyecekti.

Tabii öncesinde darağacını boylamazsa...

Karanlık odaya girdiğinde, söndürülmüş mumun kokusuna karışan belli belirsiz güneş ve badem kokusunu almış, bir av

köpeği gibi koklayarak, altında ne bulacağından emin bir şekilde vikontun devasa masasındaki lambayı yakmıştı.

Ve yüzünü görmek için eğildiğinde, sanki odaya giren biri tarafından bulunması mümkün değilmiş gibi Sesily'nin oraya büzüşüğünü görmüştü.

Endişe, öfke ve panik tehlikeli bir üçlüydü. Sesily, rahat gülümsemesiyle yangını körüklüyordu. "İyi akşamlar Caleb."

Caleb, canı yanana kadar dişlerini sıktı. "Senin burada ne işin var?"

"Çok açık değil mi?" dedi Sesily.

İç gıcıklayan fısıltılı sesi Caleb'i daha da öfkeliendiriyordu, çünkü Mekân'daki serserinin pençelerinden onu nasıl kurtardığı hâlâ aklındaydı. "Espri havamda olduğumu sanıyorsan, fena halde yanıyorsun."

Neyse ki Sesily akıllı davranıp karşılık vermedi.

Caleb onu bulduğunda sakinleşeceğini sanmış, sonrasında ne yapacağını zamana bırakmıştı. Onu bu evden nasıl çıkaracağını ve bu durumdan nasıl kurtaracağını hiç düşünmemişti. Onu bulduğunda bir şeyler düşüneceğinden emindi.

İyi de Sesily nereden öğrenmişti? Burayı nasıl bulmuştu? Burada saklı sırları nereden biliyordu? Ve kilit altındaki sırlarını nasıl bu kadar kolay keşfetmişti?

"Çık masanın altından."

Sesily elini salladı. "Tepeme dikilmiş dururken biraz zor."

Caleb homurdanıp geri çekildi. "Saklanmak için iyi bir yer bile değil. İçeri girdiğim anda nerede olduğunu anladım."

"Eh, saklanmam gerekeceğini düşünmemiştim," dedi Sesily, eteklerini silkelerken. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Hem siniri bozulduğu hem de nasıl cevap vereceğini bilmediği için Caleb soruyu duymazdan geldi. "Ya başkası olsaydı? O zaman ne yapacaktın?"

“Silahlıyım,” dedi hemen Sesily. “Sandığının aksine aptal değilim.”

“Ne yani? Vikontun koluna bir kurşun mu sıkacaktın?”

“Aslına bakarsan bıçaklayacaktım.”

Caleb tavana baktı ve Sesily’nin kendi evinde bir aristokrati bıçakladığını gözünde canlandırırken boğuk bir kahkaha attı. “Adamın kanı durmadan seni asarlardı, deli kadın. Şansına ben geldim.”

“Aman evet,” diye fısıldadı Sesily. “Sen yanımdayken kendimi acayip güvende hissediyorum. İçeri girmesen masanın altına saklanmam gerekir miydi? Başka kim gelecek?” Onu itip masanın etrafından dolaşarak lambaya gitti.

“İçeri girmesem...”

“İçeri girmesen hiçbir şey olmayacaktı. Evdeki herkes başka şeyle meşgul.”

“Arkadaşlarının kelime oyunları mı?”

“Aslına bakarsan evet.”

Caleb kulağına inanamıyormuş gibi güldü. “Ve özel çalışma odasında dolaşırken Coleford’u oyalamaya bu oyunlar yetiyor, öyle mi?”

“Arkadaşlarımı hafife alma.”

“Bunu kesinlikle yapmam. Ödümü koparıyorlar.”

Sesily gülümsemeden edemedi. “Bunu duyduklarında sevinecekler.”

“İflah olmazsınız,” diye söylendi Caleb. “Hadi, gitme zamanı. İkimizin de yakalanmasına neden olacaksın.”

“Pardon!” diye çıkıştı Sesily alınarak. “Beni sadece *sen* yakalıyorsun!”

“Herhalde *kurtarıyorsun* demek istiyorsun canım,” dedi hemen Caleb. “Geçen gece bir sürü serserinin arasına daldığında...”

“Aman boş versene.”

Caleb onu duymazdan geldi. “Hatta öncesinde bir kontu barbarca *mahvettiğinde...*”

“Yani adamın bunu hak etmediğini mi söylüyorsun?”

“Sonuna kadar hak etti ama bu, senin bir kasırğa gibi üstüne çullanman gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Başkası bir şey yapmıyordu,” diye çıkıştı Sesily. “Sadece bir adamın bile şu canavarların hakkından geleceğini düşünsem...”

“Canavarların hakkından gelmek canavarları eksiltmiyor,” diye patladı Caleb.

“En azından sayıları azalıyor!”

“Kahretsin Sesily!” Genç kadının itirazı ipleri koparmıştı. Burnunun dibine girdiğinde kalbi yıllardır hissetmediği bir öfke ve korkuyla deli gibi atıyordu. “Sen ne dediğini bile bilmiyorsun. Bu adamları eksiltmenin sonuçlarından haberin yok. Başına gelecekleri, nasıl bir tehlikeye girdiğini anlayamıyorsun. Bu adamlar paralarına, güçlerine ya da unvanlarına bir tehdit olduğunu anladıkları anda gözlerini kırpmadan seni yok eder.” Kısa bir es verdikten sonra ekledi. “*Sonunu* getirebileceklerini göremiyorsun.”

Sesily duydukları karşısında masmavi harika gözlerini şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla kırıpıştırdı. Bir şeyi anlamıştı. Buraya gelmesinin nedenleri arasında onun sırları yoktu. “Caleb sen...”

Caleb başını iki yana salladı. Sırlarını onunla paylaşmaya niyeti yoktu. “Hayır. Şimdi gidiyoruz. Bir daha buraya dönmek üzere bana söz vereceksin. Bir daha asla Coleford’a bulaşmayacaksın.”

Sesily katıksız bir bezginlikle nefesini saldı. “Benimle hiç ilgilenmediğini dilinden düşürmeyen biri olarak resmen peşimden ayrılmıyorsun! *Kaldı ki* aslen bu senin sorunun. Seni buraya ben davet etmedim.”

“Burada olmamalıydın,” dedi Caleb, omuzlarını dikleştirip ona sokulurken. Göz göze geldiklerinde durdu. “Burada seni ilgilendiren hiçbir şey yok.”

“Beni neyin ilgilendirdiğine karar vermek benim işim Amerikalı,” diye terslendi Sesily. Mavi gözlerinde gurur kıvılcımları çakıyordu. Caleb’in hiç hoşuna gitmeyen uzun bir sessizliğin ardından ekledi. “Bekle.”

Bu kadın iyilik bilmiyordu. Caleb dişlerini sıktı. “Gitme zamanı Sesily.”

“Seni buraya ben davet etmedim,” dedi tekrar Sesily usulca. Sanki bütün taşlar yerine oturmuştu. “Kimse davet etmedi. Yemekte *yoktun*. Burada ne...”

“Hayır. Buradan çıkmamız gerekiyor.”

“Neden *buradasın*?”

“Seni takip ediyordum.” Caleb ışığı söndürmek için fenere uzandı. Karanlığa gömülmek istiyordu.

“Hayır.” Sesily’nin eli şaşırtıcı bir hızla eline dokunduğunda, ipek eldivenin altından bile dokunuşu yakıyordu. “Onu nereden tanıyorsun?”

Demek bilmiyordu.

Caleb rahatlamayla birlikte içini yakan bir öfkeyle gözlerini yumdu. “Bunun önemi yok. Önemli olan, onun nasıl bir adam olduğunu bilmem. Ve ondan uzak durman için gerekirse seni kilit altında tutarım.”

Sesily yüzünü süzüyordu. “Anlat.”

Caleb nedense inanılmaz bir şekilde anlatmak istiyordu. Cevapladığında, ona her şeyi anlatıp bütün yüklerinden kurtulduğunda acaba nasıl hissederdi?

Herhalde muhteşem olurdu. Sonra ikisi birden mahvolurdu.

“Ben...”

Sesily’nin eli uçarcasına dudaklarını kapattı. “Şşş.”

Aralarında uzayıp giden ve eninde sonunda fısıltısıyla doluracağı sessizlikte bir zil sesi duyuldu. Belli belirsiz ve uzaktı. Koridorun diğer ucunda olmalıydı.

“Kahretsin,” diye fısıldayan Sesily kapıya baktı. “Düşesin onu biraz daha oyalayabileceğini umuyordum. Bu arada buraya gelmiş olmasaydın, şimdiye çoktan bu odadan çıkmış olurdum Caleb. O yüzden yakalanmamız... Senin suçun olacak.”

Caleb gözlerini kıstı. “Yakalanacak mıyız?”

Lambayı söndürmeden önce Sesily’nin eteğinden çıkardığı bir şey ışıktaki göz kırptı. Bıçak mıydı? “Çabuk ol,” diye fısıldadıktan sonra elinden tutup onu kapıya çekiştirdi. Ardından kapıyı sessizce araladı. Yine bir şey parladı. Silah değildi. Sesily, kapıyla pervaz arasındaki dar boşluğa bir ayna kaydırması.

Zekice.

“Şimdi.” Aynada gördüğünden tatmin olmalıydı ki kapıyı açtığı gibi onu boş koridora çekti. “Çabuk.”

Uzaktan bir erkek sesi duyulabiliyordu. “Coleford.”

Çıt çıkmıyordu. Caleb, genç kadının elini sıkarken, “Hadi Sesily,” dedi.

“Ah Clayborn,” diye karşılık geldi yine uzaktan. Genizden gelen ses Caleb’in duymak istediği bir ses değildi. “O köpek suratlı sonradan görmenin hakkından geldiğin için teşekkürler. *Karım...*” Coleford bu kelimeyi tükürürcesine söylemişti. “Onu hiç davet etmemeliydi. Bu züppeler hadlerini hiç bilmiyor.”

“*Karım...*” Clayborn’un sesi sert ve soğuktu. “... daha iyi muameleyi hak ediyor.”

Coleford ne diyeceğini bilmeden kekelerken Sesily’nin gözleri kocaman açıldı. Oysa konuştuğu adam istifini bozmadan sakince konuşmaya devam ediyordu. Caleb, onun bu konularda deneyimli olduğunu düşünmeden edemedi. “Bence karınla yeni bir sayfa açmalısın.” Sözlerindeki uyarı, zil sesi kadar berraktı. “Ve o züppeye gelince... Bayan Frampton’dan uzak durman hayrına olur.”

Sesily, Caleb’a bakakalırken fısıldadı. “Adama bak?”

“Eh, adam bir dük, o yüzden ne yapacağı belli olmaz,” diye karşılık verdi Caleb fısıltıyla. “Ama şimdi bununla kaybedecek zamanımız yok. O taraftan geri dönemezsin.”

“İyi ki gelmişsin, yoksa bunu düşünemezdim,” diye terslendi Sesily. Belli ki bunu çoktan düşünmüştü. “Hele *burada olmaman gerektiği için* senin hiçbir yere *gidemeyeceğin* aklımın ucundan bile geçmedi.”

Caleb cevap vermedi. Bunun yerine aradığını bulana kadar parmaklarıyla duvarı yoklamaya başladı. Ardından küçük bir dolabı açtı. İçi kovalar ve temizlik bezleriyle doluydu. Temizlik dolabı.

“Geliyor,” diyen Sesily, onu minicik alana itip kapıyı üstlerine kapattığında karanlıkta kaldılar.

Caleb sırtını iyice arkaya dayarken ayağı yerdeki bir kovaya takılınca belli belirsiz bir tıngırtı duyuldu.

Sesily hemen elini onun ağzına bastırdı. “Şşş.”

Caleb beline dolanarak onu sımsıkı tuttu ve avcunu dişledi. Sesily elini çekip ânında koluna bir çimdik attı. Başka bir yerde ve başka bir zamanda çok eğlenceli olabilirdi. Ancak o anda tek yapabileceği genç kadını korumaktı.

Ağır adım sesleri yaklaşıp koridorda açılan bir kapının ardından kaybolana kadar beklediler. Vikont çalışma odasına girmişti.

“Bu dolabın burada olduğunu nereden biliyordun?” diye sordu Sesily, duyulması imkânsız bir fısıltıyla.

Ama Caleb elbette onu duymuştu. “Zengin evlerinde bu dolaplardan olur.”

Sesily bir süre cevap üzerine düşündü. Oysa Caleb artık soru sormayı bırakmasını diliyordu. “Tam olarak nerede olduklarını bilmek gibi bir meziyet mi geliştirdin?”

“Bu dolabın burada olduğunu bilmeme sevinmedin mi?”

“Burada olmasaydın, dinlenme odasından dönerken yolumu kaybettığımı söyleyebilirdim.”

“Farklı bir katta?”

“Erkeklerin lahana beyinli kadınlara inanmak için can attığını bilmiyor musun?”

Caleb bilmiyordu. Hem Sesily lahana beyinli değildi. “Sesily...” Kelimelerini dikkatle seçmesi gerekiyordu. “Coleford. O iyi bir adam değil.”

“Biliyorum,” dedi Sesily.

“Bilmiyorsun... hiçbir şey bilmiyorsun.”

Kısa bir sessizliğin ardından neredeyse yakaran, anlayışlı bir soru geldi. “*Sen nereden biliyorsun?*”

Caleb, boğazına oturan yumruya rağmen yutkunmaya çalıştı. “Her ne işler karıştırıyorsan... buna bir son vermelisin. Yakalanırsan, seni düşman beller... ve gözünü bile kırpmaz.”

“Düşman belleyeceğini bile bile davetsiz bir şekilde bu eve girdin. Neden?”

Çünkü zaten beni düşman biliyor.

Bunu asla söyleyemezdi. Sesily bunu asla öğrenemez, öğrenmenin yakınına bile gelemezdi. Eğer ondan uzak kalabilirse, zaten öğrenmesi de gerekmeyecekti. Ama bir türlü uzak kalamıyordu. Sorun da bu değil miydi? Başından beri sorun buydu.

Sessizlik uzayıp giderken belki de genç kadına sarılmayı bırakması gerektiğini düşündü. Aslında onu bırakması *gerektiği* su götürmez bir gerçektir. Ama bunu istemiyordu. O yüzden yapmadı. Kendini, onu güvende tutmaya çalıştığına ikna etmişti. Kızcağız sabunlara basıp kayabilirdi. Paspaslar, kovalar, yığılı temizlik bezleri. Çamaşır suyu. Çamaşır suyu tehlikeliydi.

En iyisi ona sımsıkı sarılmaktı.

Kollarındaki yumuşacık sıcaklığının, her nefesinde inip kalktığını hissettiği göğsünün ya da vücuduna bastırıldığı ellerinin konuyla hiç ilgisi yoktu.

“Demek...” diye fısıldadı Sesily sonunda. “O gece tavernada benim için kavgaya girdin.”

Caleb cevap vermedi.

Ama bu kadın duymazdan gelinebilecek bir kadın değildi. “Caleb, dikkatli olmazsan insanlar peşimden ayrılmadığını fark edip konuşmaya başlayacaklar.”

Caleb’in kalbi deli gibi atıyordu. Londra’dan ve bu evden nefret ediyordu, öte yandan ona sınıksız sarılmaktan kendini alıkoymıyordu. “Ne konuşacaklar?” Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

“Kızların peşinden koşan adamlarla ilgili ne konuşuyorlarsa onu.”

“Neymiş onlar?” Kokusu pasta dükkânındaki leziz kokular gibi etrafını sarıyor, başını döndürüyordu. Caleb, çıldırtıcı parmaklar yeleğinin yakasıyla oynarken onun yine harika bir şekilde gülümsediğini hayal edebiliyordu.

“Bana boşuna Sexily demiyorlar.”

Caleb nedenini anlamakta hiç zorlanmıyordu ama şimdi bunu tartışacak değildi. Durumun ciddiyetini anlayamıyor muydu? “Şimdi olmaz Sesily,” dedi.

Genç kadının sesindeki cilve daha belirginleşti. “Yakınımda olmak için bu kadar çırpınıyorsan, beni düzgün bir yerlere götürmeyi düşünebilirsin.”

“Ah? Vikont denen bir adamın evindeki temizlik dolabı düzgün değil mi?”

“Vikont denen adammış,” dedi Sesily. Orada değil de bambaşka bir yerdeymişler ve yakalanmamak için saklanmıyorlarmış gibi sesindeki gülümseme duyulabiliyordu. “Unvanlar konusunda daha saygılı olmalısın.”

“Ben Amerikalıyım. Kafam karışıyor.” Karanlıkta boğuk bir kahkaha atan Caleb gevşediğini hissediyordu.

“Karışık bir konu tabii.”

“Mesela?” diye fısıldarken endişelerini unutturduğu için ona minnettardı.

“Herkes dükler hakkında her şeyi biliyor elbette,” diye fısıldadı Sesily. Parmakları hâlâ yeğinin yakasıyla oynuyor, dikişler üzerinde dolaşırken Caleb’a adeta işkence ediyordu. “Ama bence Amerikalıların kafası... markizden sonra karışıyor. Hatta çoğunuzun kelimeyi *markiiz* diye söylemesi korkunç.”

“Fransızlara şeref borcumuz var,” diye takıldı Caleb.

Sesily bu sefer neredeyse haykırırcasına küçük bir kahkaha attı. Ses çıkarmasın ve önceki gecenin ağrılarını hissetmesin diye, Caleb daha sıkı sarılarak onu korumak istercesine kendine çekti. “Ben unvanlardan bahsetmiyorum Sesily.”

Genç kadın sustu. Caleb onun karanlıkta başını kaldırmış, soran gözlerle baktığını hayal edebiliyordu. Tıpkı kendisi gibi. “Yani?”

“Seni götürebileceğim düzgün yer neresi?”

Elbette öyle bir yer yoktu. Dahası Caleb’ın, Sesily Talbot’la bir yere gitmesi gibi bir senaryo da hayaldi. Gunter’in yerinde dondurma, Covent Garden çiçekçisinden buketler, Sophie’nin sahip olduğu kitapçıya uğramak... Flört, gelecek hayali kurmak demekti. Ve Sesily’le bir gelecek kurmak imkânsızdı. Hayatında olmasını istediği tek kadın olmasına rağmen...

Ama orada, karanlık dolabın içinde genç kadının duymak istediğini söylemek istiyordu.

Sesily cevap vermeye fırsat bulamadan koridordan sesler geldi. Alçak Coleford, çalışma odasının kapısını kapatıp geldiği yoldan ağır ve emin adımlarla yürüyerek merdivenlerden yukarıdaki partiye çıktı. Adımları, odasını birinin karıştırdığını bilen bir adamın adımları değildi.

İyi de Sesily ne arıyordu?

Ve ne bulmuştu?

Artık yakalanma tehlikesini atlattıklarına göre sorabilir, gerçeği söyletene kadar onu karanlıkta tutabilirdi.

Ama o sırada Sesily bir önceki soruyu yanıtladı. “Beni Boston’a götürebilirsin.”

Onu Boston’daki tavernasında, Beacon Hill’deki evinin güneşli bahçelerinde ve Atlantik sahillerinde hayal ederken bu sözler, Caleb’in kalbini deşiyordu. Özel kamaralarında geçecek altı haftalık deniz yolculuğu... Özel kamaralarında yaşanabilecekler...

“Orası hiç de düzgün bir yer değil,” dedi usulca.

“Tahmin ederim,” dedi Sesily. “Ama belki...” Devamını getirmedi. Suskunluğu söylenmeyen binlerce söze bedeldi.

Dahası Caleb artık teslim olmuştu, çünkü onun ağzından çıkacak her kelimeyi duymak istiyordu. “Belki?”

“Belki bana sırlarını söylersin,” diye fısıldadı Sesily.

Asla.

Caleb sırlarının yükünü asla onun omuzlarına bindirmeyecekti. Hele burada, o adamın sahip olduğu bu evde...

Sesily aklından geçenleri duymuş gibi küçük bir kahkaha attı. “Eninde sonunda sırlarını öğreneceğimi biliyorsun. Ancak o zaman ödeşmiş oluruz.”

Caleb’in yüreğine bir sıkıntı çöktü. “Ödeşmemiz gerektiğini de nereden çıkardın?”

“Orantısız güçten hiç hoşlanmıyorum.”

Bu kadın bir kontun kızı, bir düşesin, müstakbel başka bir düşesin ve bir kontesin kız kardeşiydi. Bir servete konacaktı ve Londra’yı şimdiden parmağında oynatıyordu. Güzel elini şöyle bir sallasa onu mahvedebilirdi.

“Hiç sırrım yok,” diye yalan söyledi.

“Karanlıktan niye hoşlanmıyorsun?” diye sordu bu sefer Sesily. Sorusu nazik ve imalıydı.

“Şu anda karanlığı hiç sorun etmiyorum,” dedi Caleb. Genç kadına sarılmasını sağlayan karanlığa bayılıyordu. Cevap gelmeyince ekledi. “Küçükken iki ay boyunca bir geminin ambasında kaldım.”

Sesily nefesini tuttu. “İki ay.”

“Uzun bir yolculuktu. Fırtına vardı. Ve...” *Korkunçtu.* Pencereleli kamarada kalacak ya da güvertede zaman geçirecek paraları yoktu. “Karanlıktı.”

“*Caleb...*” diye fısıldarken Sesily’nin parmakları ipek yumuşaklığında dudaklarında dolaştı.

Caleb hemen boğazını temizleyip elini tuttu. “Dediğim gibi, şu anda karanlık hiç sorun değil.”

Çünkü seninleyim.

Parmağını öpüp hafifçe ısırırken, genç kadının inlemesi hoşuna gidiyordu. “Peki sen? Senin sırların?”

“Çoğunu zaten biliyorsun,” diye fısıldadı Sesily. Boştaki eli hiç çekinmeden, sanki sahibiymiş gibi adamın omzunda, boynunda, saçlarında dolaşıyordu.

Peki sahibiyse? Coleford’a yakalanmanın eşliğinden döndükten sonra onu bulmanın rahatlığıyla oracıkta, o karanlık dolapta kendini arzularına teslim etse ne olurdu?

Caleb genç kadının dokunuşlarıyla kontrolün elinden kaydığını hissedebiliyordu. Bu kadın onu mahvedecekti.

İyi de bir kerecik buna izin verse ne olurdu ki?

Sesily onu istiyordu.

“Sana güvenebilir miyim? Sırlarımı saklar mısınız?” Saçlarını kavrayan parmaklar başını aşağı eğdiğinde öpülmeyi bekleyen dudaklar bir *nefes* uzaklığındaydı. “Sana güvenebilir miyim Caleb?”

Sınır yoktu.

Sesily’nin sınırlara ihtiyacı yoktu.

“Evet.”

Öpüştüler.

Bölüm On Bir

Dolabın dışında olup bitenleri, düşesin yanına nasıl döneceğini, vikonta yakalanmamayı, bütün gece dolapta kapalı kalırsa eve nasıl döneceğini dert etmesi gerekirdi; fakat Sesily Caleb'dan başka bir şeyi dert etmekle ne ilgileniyor ne de bunun için bir neden görüyordu.

Genç adam karanlıkta ona sımsıkı sarılıp kendine sokulmasına izin verdiğinde bir şeyler değişmişti. Sanki teslim olmuştu, sanki başından beri birbirlerine aitlerdi. Bir şekilde her şey daha özgür ve daha tehlikeliydi, çünkü bu adama sahip olma... ona dokunma... onunla sınırsızca öpüşme fikri bile... Geleceğini tehlikeye atıyordu.

Sonuçta Caleb'ın kollarında olmanın tadını aldıktan sonra ondan bir daha kopamayabilirdi; ama genç adamın kendisiyle aynı hislere sahip olmadığı fikrine katlanabileceğini hiç sanmıyordu.

Oysa karanlık ve küçücük dolabın içinde, risk kavramı yepyeni bir anlam kazanmıştı. Parmakları Caleb'ın sıcak teninde dolaşırken, kehribar ile deri kokusu her yanını sarıp göğsünde

kopan hırıltılar hemen oraya uzanma arzusunu körüklerken Sesily kendini fena halde kaptırdığının farkına varıyordu.

Gerçekten de Caleb onu sımsıkı sarıp kendine çekerken, nefesleri hırıltıya dönüşürken... Öpüşürken başka bir alev bütün vücudunu ele geçiriyordu.

İnleyerek dudaklarını aralayıp teslim oldu. Caleb'ın dili bir anlığına, tadını almaya karşı koyamıyormuş gibi diline değdi. Sesily de karşı koyamıyordu. Caleb dilini geri çekince Sesily, pes etmesine hazır hissetmediğinden aynısını yaptı.

O boğuk kükreme lezizdi. Güçlü eller saçlarına dalarken bütün firketeleri yere saçılabilirdi.

Sesily'nin umurunda değildi.

Bu öpüşmeyi kim bilir kaç kez hayal etmişti! Caleb istemiyor-muş ve onu hiç düşünmüyormuş gibi yapma konusunda oldukça ciddi göründüğünden kim bilir kaç kez bu ânı yaşayacağından şüphe etmişti!

Meğer hepsi yalanmış.

Sesily hepsinin yalan olduğundan emindi, çünkü Caleb'ın nefesleri hırıltıya dönüşüyordu. Tıpkı kendi inlemeleri gibi... Tıpkı kendisi gibi onun da kopmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Ve tıpkı onun Caleb'ı istediği gibi, arzulandığını biliyor, arzunun tadını alabiliyordu.

Ateşli bir şekilde öpüşürken adamın başparmağının yanığında dolaştığını hissetti. Bir zafer dalgasıyla sarsıldı. Sesily artık onun dokunuşlarında, sarılışında, sertliğinde kaybolmuştu. Böylesine mükemmel bir uyumu başından beri tahmin etmişti.

"Caleb," diye inledi. Adını fısıldamaktan kendini alamıyordu, çünkü çok uzun zamandır bu ânı beklemişti.

Caleb yanağına, çenesine, kravatının üzerindeki pürüzsüz tenine sıcacık öpücükler kondurmaya devam ederken nefeslenmesine izin

verdi. “Bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadı tenini yakarcasına. “Bu kravatın sakladıklarından nefret ediyorum.” Duraksadı. “Canın yanıyor mu?”

Soru can yakan cinstendi. Öylesine ilgili, öylesine tatlı, öylesine mahrem...

“Hayır.”

“Yalan söylediğinden eminim.”

“Sakın durmak için geçen akşam olanları bahane etme,” diye fısıldadı Sesily, parmaklarıyla saçlarını kavrayıp dudaklarını boynuna bastırarak. Saçları nasıl bu kadar yumuşak olabiliyordu?

Caleb, konuşabilecek kadar, nefesleri birbirine karışacak kadar geri çekildi. “Başka bahanem olamaz mı?”

Sesily vikontun masasını karıştırdıktan sonra temizlik dolabına saklanmışlardı ve bulunmaları an meselesiydi. Durmaları için bir sürü nedenleri olduğunun farkındaydı.

O sırada günah gibi kelimeler genç adamın dudaklarından döküldü. “Sesily... Bahanelerimin bu evle alakası yok.”

Sesily tam açıklamasını isteyecekti ki kulak memesini emen dudakları hissedince zevkle ürperdi.

“Durmam gerekiyor, çünkü çalınmaya hazır bir hazine kadar muhteşemsin.”

Ah. Ah. Sesily buna bayılmıştı.

“Durmam gerekiyor, çünkü kendimi bir hırsız gibi hissetme neden oluyorsun. Dokunuşunu, kokunu, öpüşlerini çalıyormuşum gibi hissediyorum...” Bütün ateşiyle bir kez daha dudaklarına saldırdı.

Ama çalmıyordu.

Sesily dudaklarını gönüllü bir şekilde teslim etmişti.

Sonunda geri çekildiğinde Caleb kulağına sıcacık fısıldadı. “Durmam gerekiyor, çünkü durmazsam... bir daha durmak istemeyebilirim.”

Sesily gözlerini yumdu. Her bir kelimesinde kaybolmak istiyordu. Bu sözleri çok uzun zamandır duymak istemişti ve Caleb sonunda, *sonunda* söylüyordu. “Peki ben durmanı istemiyorsam?”

İşkenceye uğramış gibi bir inleme, Sesily’nin damarlarını yakıyordu.

“Sakın öyle söyleme.”

Genç adamın dudakları kravatının hemen üstünde dolaşırken Sesily parmaklarıyla saçlarına iyice yapıştı. Sanki vücudunun en hassas yeri boynuydu. “Yine de söylersem?” derken, dudaklara yer açmak için başını hafifçe yana eğdi. “Devam etmeden başka bir şey istemediğimi söylersem?” Karanlıkta iç çekti. “O zaman ne olacak? Cezalandırılacak mıyım?”

Caleb mantosunun yakasını indirip daracık elbisesinin üzerinden omzunu nazikçe dışledi. “Şahsen cezalandırırım.”

Sesily’nin sırtı yay gibi gerildi. “Söz mü?”

Cevap derin bir kükremeden ibaretti. Caleb mantosunu omzundan düşürdü, ardından genç kadının beline sarılıp kendine çekerek diğer eliyle özgür kalan çıplak omzunu okşadı.

Hiçbir şey göremediği için olsa gerek küfrü bastı. “Cezadan bahsetmişken,” diye ekledi fısıltıyla. “Bir birkaç kaçamak dakika... bu kaçamak öpücükler... dolap dolusu zevk...” Parmakları ipek elbisenin altına kayarken Sesily zevkten titriyordu. “Görememem resmen bir işkence.”

Sesily karanlıkta gülümsedi. “Hissediyorsun ya.”

“Evet, hissediyorum,” dedi Caleb. Elbisenin darlığına rağmen parmakları yolunu bulmuştu. “Tam burada benim için yanıp tutuşuyorsun.”

Meme ucu çimdiklendiğinde Sesily'nin sık nefeslerine küçük bir kakhaha karıştı. “Yanıyorum,” dedi dudaklarını onun kulağına dayayarak.

Bu sözlere karşılık Caleb elbisenin omzunu parmaklarıyla kavrayıp kumaşı iyice aşağı çekti. Göğüsleri özgür kaldığında Sesily dar elbiseden kurtulmanın etkisiyle nefesini tuttu. Sonra genç adamın canını neredeyse yakan parmakları memesini kavradığında, “Caleb,” diye inleyerek nefesini saldı.

Caleb cevap vermeden karanlıkta onu kendine döndürüp dolabın köşesine sıkıştırarak şekilde kucağına aldı. “Rahat mısın?”

Sesily bu soruya, sorudaki özene giderek daha çok ısınıyordu. “Çok,” dedi, yeleğinin yakasını kavrarken sesine espri katmaktan çekinmiyordu. “Bir dolap için fazlasıyla rahat. Sence birinin gizli buluşma yerini mi kullanıyoruz?”

Caleb’in dili, omzuyla boynunun birleştiği yerdeki pürüzsüz tende dolaşıyordu. “Muhtemelen birinin değil, birilerinin buluşma yeri.”

“Küçükken bir keresinde hizmetçilerden biriyle seyisi basmışım.”

Dudaklar omzundan göğsüne kayıyordu.

“Cici bir kız olarak derhal oradan ayrıldın mı?”

“Hayatımda hiç cici bir kız olmadım.”

Caleb ödül olarak başını eğerek meme ucunu ağzına aldı. Ateşli dili yavaş daireler çizerken Sesily'nin aklı gidiyordu. Caleb sonunda başını kaldırdığında dolgun göğsünü yakan nefesini saldı. “Neredeydin?”

“Evde. Bizimkilerin düzenlediği davet sonrasında misafirler gitmişti. Hizmetçiler odalarına çekiliyordu.”

“Devam et,” diye emretti Caleb, diğer göğsüne yönelirken. Sıcacık dudaklarını meme ucunun hemen üzerine bastırıp uzun uzun emmeye başladı.

“Ben...” Eteğinin altından bileğine dokunan parmakları hissettiğinde sustu. Devam etmesini, daha yukarılara çıkmasını istiyordu.

Caleb’in göğsündeki harika dokunuşu da dondu. “Sesily?”

Gür sesiyle söylediği ismi bir günah gibiydi. Sesily her şeye hazırdı. “Durma,” diye fısıldadı. “Devam et.”

Caleb’in tenindeki dudakları gülümsüyordu. “Sen durmazsan, ben de durmam tatlım.”

Nerede kalmışlardı? Ah, evet. “Neden yukarı çıktığımı hatırlamıyorum,” dedi. “Ama batı kanadındaki en son odaydı. Benimkinden çok uzaktı. Kapı aralık kalmıştı.”

Parmaklar eteğini çekiştirerek yukarı kayıyor, baştan çıkaran bir yavaşlıkta çoraplarında dolaşıyordu. “Kendilerini kaptırmışlar.”

“Olabilir,” diye fısıldadı Sesily. “Muhtemelen düşünmediler bile, çünkü başka bir şey düşünemiyorlardı...” Parmaklar yumuşacık baldırlarına değdiğinde nefesi kesildi.

“Belki yakalanmak istiyorlardı,” dedi Caleb. Katıksız erkeksi kibri, Sesily’nin erimesine neden oluyordu. “Belki sen de yakalanma fikrinden hoşlanıyorsun.”

Sesily bacaklarını biraz daha açtı. “Hem de nasıl.”

“Kötü kız,” diye fısıldadı Caleb. Parmakları bıçağın deri kınına değdiğinde ipek bir kurdeleymiş gibi okşadı. “Baldırı bıçaklı kötü kız. Savaş tanrıçası.”

Sesily, onun sırlarına bu kadar yaklaşmasıyla derin bir iç çekti. Ama Caleb oyalanmadı. Kim bilir bulacağı daha neler vardı... Belki daha çok şey anlatırdı.

“Ne yapıyorlardı?”

Sesily hatırlamak için gözlerini yumdu. “Başta anlamadım... Adamın sırtı dönüktü. Hizmetçi dağınık yatakta uzanmış, bacaklarını beline, kollarını boynuna dolamıştı.” Yumuşacık dokunan parmaklar, olmasını istediği yere yaklaşıyordu.

“Sonra?”

“Kadın... Belli belirsiz inliyordu.”

“Mmm,” dedi Caleb, sanki ilginç bir doğa fenomenini tartışıyorlarmış gibi. Sonra parmakları hedefe ulaştı, tüylerle oynastıktan sonra bir parmağını daldırdı.

Birden durdu.

Sefil adam bir anda *durmuştu*.

Sesily delirecek gibiydi. Saçlarını çekiştirdi. “*Caleb*.”

“Sustun. Hizmetçiyle seyisi anlatırsan devam ederim.”

Sesily bu oyundan hem nefret ediyor hem de fena halde bayılıyordu. Kalçalarını kaldırdığında Caleb parmağını geri çekerek üsteledi. “Anlat. Anlatırsan istediğini veririm.” Karanlıkta dudaklarına yapıştığında dili tatlı bir sürprizdi. Sonra alnını alnına dayayıp, “Anlat,” dedi.

Sesily tereddüt etmeden, “Düzüşüyorlardı,” dedi.

Bu günahkâr sözler karşısında Caleb zevkle hırlarken bir parmağını ıslak ve bekleyen yumuşaklığa kaydırды. Başparmağı Sesily’nin yanıp tutuştuğu noktaya baskı yapıp kararlı daireler çiziyordu. Sanki hayatını onu nasıl mutlu edeceğini öğrenmekle geçirmişti. Sanki onu mutlu etmek için doğmuştu.

Sesily ismini sayıklarken başını geriye atınca dolabın duvarına çarptı. “Evet,” derken cesaret gösterdiğini ve Caleb’in bundan hoşlandığını biliyordu.

Ve Caleb gerçekten hoşlanıyordu. “Evet,” diye tekrarladı, ikinci parmağı birincisine eşlik ederken. “Seyrettin mi?”

Genç adamın başparmağı zevk merkezinde daireler çizerken Sesily dudağını ısırды. “Seyrettim.”

Caleb kınarcasına cıkcıkladı. Tam bir yalandı. “Yaramaz kız.”

Sesily omuzlarını kavradı. Bu oyun hiç bitmeyecek gibiydi. Caleb kınıyor, o kınanmayı reddediyordu. “Bence yaramaz olan asıl o *hizmetçi*ydi,” dedi, parmaklar içini kavuran kararlı daireler çizmeye devam ederken. “Sadece o mu? Adam da yaramazdı.”

“Şanslı piç.” Caleb’in kulağına bastırdığı dudakları, tenini kor gibi yakıyordu. “Peki şimdi?”

“Şimdi,” dedi Sesily, yumuşacık, günah dolu öpücüğüne karşılık verirken. “Şu anda bence yeterince yaramazlık etmiyorsun.”

Caleb’in belli belirsiz nefesini tutması, sessizlikte patlayan bir tabanca gibiydi. “Dudaklarım yeterince yaramaz değil mi?” Onu tekrar öptü. “Peki dilim?” Kulak memesini yaladı. “Parmaklarım?” Parmaklarını iyice kaydırıp zevk noktasını bulduğunda, Sesily tam hıçkıracakken dudaklarını dudaklarına bastırıp hıçkırığı adeta içti. “Şşş Sesily. Sessiz ol, yoksa yakalanacağız.”

Bu kelimeler Sesily’yi daha da delirtiyordu. Onunla bu kadar yakınken, parmakları içindeyken yaşadığı zevki saklaması mümkün değildi.

Caleb kulağının dibinde güldü. “Ah... Demek bundan da hoşlandın. Sessiz kalman gerektiği sırada sana parmaklarımla zevk vermeme bayılıyorsun.”

Evet. Sesily buna *bayılıyordu*. “Evet,” diye fısıldadı. “Harika.”

Caleb zevkle titredi. “Beni mahvediyorsun.”

Genç kadın kalçalarını ona iyice yapıştırdı. “Sen de beni.”

Bir kez daha ateşli bir şekilde öpüştükten sonra Caleb dudaklarını ayırmadan fısıldadı. “Sessiz kalamıyor musun? Yoksa durmamı mı istiyorsun?” Çelik gibi kelimeler ne kadar *kararlı* olduğunu vurguluyordu. Tam orada her şeye son verebilirdi.

“Sesimi çıkarmam,” dedi Sesily. Genç adamın kolunda ve saçlarında gezen parmakları kaskatı kesilmişti. “Söz.”

İşte o zaman, Caleb'in parmakları çekincesiz bir yavaşlıkla kalçalarının hareketlerine eşlik etmeye başladı. Sesily'nin kulağındaki kelimeler yakıcıydı. "Sessiz kalmazsan yakalanabiliriz aşkım ve bu başımıza geleceklerin en hafifi olur..."

Bedeninin sıcaklığı, kasları, muhteşem dokunuşları dışındada her şey silinmişti. Sesily sanki bir müzik enstrümanı, o da virtüözdü.

"Yakalanırsak durmam gerekecek."

Sesily zevk dalgaları bütün vücuduna yayılırken kalçalarını hızlandırdı. "Sakin."

"Yakalansak bile mi?" diye sordu Caleb. Parmakları durmuyor, oynuyor, baştan çıkarıyordu. "Dolabın kapısı açılıp yakalandığımızda bile devam etmemi ister misin?"

Sesily aklını yitirmek üzereydi. "Caleb. Yalvarırım."

"O zaman bile parmaklarıma boşalır mıydın?"

"Evet," dedi Sesily nefes nefese. Kendini çoktan kaptırmıştı.

"Kanıtla," diye emretti Caleb. "Boşal."

Emir öylesine hükümdardı ki Sesily kendini tutamadı. Ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılırken sırtı iyice geriliyordu. Ve Caleb boşta ki koluyla onu sımsıkı sarıyor, dudaklarına öpücükler konduruyordu. Sesily bacaklarını beline sımsıkı sararken onu nasıl mutlu edeceğini kesinlikle bilen adama karanlıkta teslim olmuştu. Yumuşacık öpücükler yanaklarında dolaşp kulakları günah dolu sessiz fısıltılarla yanarken zevk dalgalarıyla sarsılmaya başladı.

Yıllardır bu adamı istemişti ve şimdi buradaydılar. Sesily bu ânı bırakmak istemiyordu. "Caleb," diye inledi. Caleb onu bırakıyordu. Yine normale dönüyorlardı ama Sesily normale dönmek istemiyordu. *Onu* istiyordu.

"Dur. Bekle..." Caleb'in hiçbir yere gitmediğini anladığında devamını getiremedi.

Genç adam diz çöküyordu.

Sesily karanlıkta gözlerini kırıştırdı. *Yoksa...*

Otuz yaşındaydı ve Londra onu skandallar kraliçesi olarak tanıyordu. Evlenilecek kadın olmadığı iyice anlaşıldığında ressam ve aktörlerle sayısız aşk ilişkisi yaşamıştı. Asla aristokratlarla birlikte olmamıştı, çünkü o dünyanın dramlarına asla katlanamazdı. Zevkin tadını almıştı ve bunu yaşamaktan çekinmiyordu. İlk öpüşmesinin üzerinden on beş, biriyle ilk kez sevişmesinin üzerinden on yıl geçmişti, ama çıldırtan bir orgazmın hemen ardından bir başkasını hiç yaşamamıştı.

Caleb'in ne yapacağını anladığı anda kafa karışıklığıyla kasatı kesildi. "Caleb, buna hiç gerek..." Devamını getiremedi.

"Peki, ben istiyorsam?" dedi Caleb, onun eteğini kaldırırken.

Of, keşke ışık olsaydı. Bir eliyle kumaşı kavradı. "Eh... o zaman olur sanırım."

Caleb dizinin kenarını dişledi. "Sanırsın."

Sesily gülümsedi. Karanlıkta böylesine oyuncu olması çok hoştu.

Aydınlıkta ne olacaktı?

Hayır. Şu anda bunu düşünmeyecekti. "Yani çok istiyorsan..." diye takıldı.

Caleb baldırlarını gıdıklarken kahkahasını bastırdı. "Çok nazıksın."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," diye kıkırdadı Sesily. Parmaklarını yine inanılmaz yumuşaklıktaki dalgalı saçlarına daldırmıştı.

"Mmm," dedi Caleb, bir bacağına omzuna kaldırırken. "Kuralı unutmadın, değil mi?"

Sesily onun sıcak nefesini kıvırcık tüylerinde hissederken gözlerini yumdu. Parmaklar kadınlığını yine çıplak bırakıyordu. Birkaç dakika önceki zevk doruğuyla hâlâ yanan etinde serin havayı hissedince iç çekti.

Caleb hırlıyordu. “Kokunu alabiliyorum aşkım. Ağzı su-landırıcı.”

“Caleb,” dedi Sesily yalvarırcasına. Yalvarmaması gerektiğini biliyordu. Yalvarmak hanımefendiliğe yakışmazdı.

Oysa hanımefendilik buydu.

“Kuralı unutmadın değil mi Sesily.”

Abartma.

Bu adama âşık olma.

Caleb iyice yaklaşmıştı ama yanıp tutuştuğu yerden hâlâ uzaktı. İsmi fısıldadığında Sesily aklındakileri kovdu. Bu uyarı lezizdi.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı.

Ödülü kadınlığında ağır ağır dolaşan dudaklar oldu. Caleb’in zevk dolu hırıltıları, etek ve etle boğuluyordu ama titreşimleri ta içinde hissedebiliyordu. Gözlerini yumarken arzuyla daha da ıslanıyordu.

Muhteşem erkeği günahkâr diliyle bu tepkinin tadını çıkardı. Yaladı, dilini bastırdı, acele etmeden onunla sevişti. Karanlık ve erkeksi sıcaklığı dışında her şey siliniyordu. Dudakları hem katıksız bir günah hem de bir lütuftu.

Kendini tutamayıp inlediğinde Caleb durdu.

Kahretsin.

“Sessiz,” diye hatırlattı.

“Tamam,” dedi hemen Sesily. “Devam et.”

Caleb yine hınzır bir kahkaha attı. Sesily bunu yeni keşfetmişti ve artık bu kahkahaları duymadan yaşayabileceğini hayal bile edemiyordu.

“Hep bu ânı hayal etmiştim...”

Caleb bu ânı mı hayal etmişti?

Sesily o anda karanlıktan nefret etti. Onu görmek istiyordu. Sözlerinin doğru olup olmadığını anlamak istiyordu. Bütün kadınlara aynı şeyi söyleyip söylemediğini bilmek istiyordu?

Caleb'in dili zevk merkezinde dolandı. "Bu an için susamıştım."

Hayır. Bütün kadınlara böyle söylemiş olamazdı.

Kasıklarının ısrarlı bir şekilde sunduğunda Caleb, bu muhteşem adam, dudaklarını yaklaştırdı. Sesily sessiz kalmaya çalışıyor, dudaklarını ısıyor, parmaklarını saçlarına daldırıp onunla birlikte hareket ediyor, daha fazlasını istiyordu.

Genç adam hırlamaya devam etti. Eli kalçalarına kayıp diğer zevk noktasını bulduğunda, Sesily ondan başka her şeyi unutmak, sadece onu hissetmek istiyordu. Kaba etleri sarsılmaya başladığında arsız bir zevk ödülü oldu. Sırtı iyice gerilmişti, kendini alabildiğine sunuyordu. Muhteşem dudaklar ve güçlü eller onu bayılmanın eşiğine getirirken, hareketleri yavaşlamaya başladı. Sesily bir kez daha karanlığa gömülmüş küçük zevk dolabının içinde nefesini saldı.

Caleb'in dudakları baldırlarına yavaş öpücükler kondurmaya devam ediyordu. Sesily onun, "İyi kız," diye fısıldadığını duyduğunu sandı. Sonra dizlerine düşen eteğini düzeltti.

Övgü içini gururla doldurmuştu. Erkeğini mutlu ettiğini biliyordu. Kendisi de mutluydu.

İmkânsız.

Caleb'in onu mutlu etmemesi mümkün değildi, çünkü Sesily hayatında böyle bir zevk tatmamıştı. Ve bunun ne anlama gelebileceği ödünü koparıyordu.

Daha düşüncelerini toplamaya fırsat bulamadan dolabın kapısında bir tıklama duyduklarında ikisi birden donakaldı. Caleb hemen öne geçip onu arkasına sakladığında Sesily onu kenara itip kapıyı açarak durumu kurtarmaya hazırdı. Dışarıdaki her

kimse, onu görmesi gerekmiyordu. Böylece Caleb kimseye fark ettirmeden kaçabilirdi.

Ama ona dokunduğunda çelik kaslarını hissetti.

Az önce kendisini öpen, dokunan, yumuşacık oyuncu adam gitmiş, yerine güçlü kaslar gelmişti. Her ne pahasına olursa olsun Sesily'yi koruyacaktı.

O sırada bir zil sesi duyuldu. Kısa ve hafifti. Hizmetçi zilini andırıyordu.

Ve arkadaş habercisiydi.

“Kapıyı aç,” diye fısıldadı.

Omzuna dokunduğunda Caleb'ın kasları dövüşmeye hazır bir şekilde seğiriyordu.

Oysa kapıyı açtıklarında dolapta olup bitenleri çok iyi bildiği anlaşılan düşesle karşılaştılar. Kadının bakışları Caleb'ın dolabın dibinde duran paltosuna, sonra Sesily'ye kaydı.

“Kroket oynamak için tuhaf bir yer, öyle değil mi?”

Bölüm On İki

“Sesily teyzenin abartılı makyaja ihtiyacı yok, Lorna.”

Dört yaşındaki en büyük yeğenin, annesini duyduğuna dair tek işaret, teyzesinin yüzünü incelerken belli belirsiz dümdüz bir çizgiye dönüşen dudaklarıydı.

Sesily, tıpkı Talbot kız kardeşlerin en sessizi ve alçakgönüllüsü olan ama gerektiğinde adeta bir balyoza dönüşebilen Sophie gibi azmin küçük bir portresine dönüşen yeğene gülmek için kendini zor tuttu.

Lorna, annesinden aldığı masmavi gözlerle ona baktı. “Daha bitirmedim.”

“Eh, ama artık bitirmen gerekiyor,” dedi Sesily, Highley Malikânesi’nin kütüphanesinde ortaya serilmiş halının ortasında yana eğilerek. “Kusura bakma Sophie, resmi yarım bırakırsa korkunç görüneceğim.”

Eversley Markizi ve müstakbel Lyne Düşesi Sophie, kucağında salladığı en küçük bebeği Emma’dan başını kaldırıp ona baktı. Yanında oturan kız kardeşleri Clare Kontesi Seleste, küçük oğlunun pantolon askılarını düzeltmekle uğraşıyordu.

“Olmaz tabii,” dedi Sophie. “Sen asla korkunç görünemezsin.”

Sesily sırtıttı. “Sizlere güzel görünmeyi seviyorum.”

“Biz de bunu takdir ediyoruz,” dedi Sophie.

Yirmi yıldır beş kız kardeş, kendilerini hem büyüleyici bulup hem de aşağılayan sosyete meydan okumuştı.

Babalarının servetini edindiğı kömür madenlerinden yola çıkılarak Kirli S’ler olarak anılan kız kardeşler, sosyetenin nefret ettiği her şeydi... ama ilginin merkezinde olmaktan duydukları mutlulukla bütün partilerin eğlencesi olarak da kabul ediliyorlardı. Her biri diğlerinden zengin kocalarının aldığı son derece şık ve sıradışı kıyafetleriyle bütün sosyete davetlerine katılıyorlardı. Ne var ki son yıllarda evlenen dördü çocuk yapmayı tercih etmişti. Çocuklar balolarda skandallar kadar rağbet görmediğinden dörtlü artık günlerini gittikçe artan bir sıkıcılıkla evlerinde geçiriyordu. Eh, sıkıldıkça da çocuk yapmışlardı.

Güzel günlerde gittikleri Serpentine gölünün kuzey kıyılarında çıkardıkları gürültü ve şamatayla Londra sosyetesinin küçümseyen bakışlarına maruz kalıyorlardı. Yine de içlerinden biri selam vermek için yanlarına geldiğinde herkes onları mutlulukla eğlenceye davet ediyordu.

Kasım ayı geldiğinde İngiltere’de güzel günlerin sayısı azaldığından kız kardeşler sıklıkla Londra’dan iki saatlik yolculukla ulaşılabilen Haven Dükü ve Düşesi’nin Highley’deki taşra evinde buluşuyor, kocaları ve çocuklarıyla devasa malikânenin bir düzineden fazla yatak odasını paylaşarak büyük bir aile gibi yaşıyorlardı.

Gerçi son iki yılda Sesily kendi arabasıyla geliyor, ertesi gün geri dönüyordu.

Yine de kardeşleri onu seviyor, eğlenceli buluyor, skandallarıyla dalga geçiyor, o balodan bu çay saatinden dedikoduları, operadaki özel localarda kimlerin görüldüğünü anlatmasını

istiyorlardı. Ve Şarkı Söyleyen Kırlangıç'ın kapısı Sesily'ye her zaman açıktı ama karnı iyice büyüdüğü için Sera nadiren mekâna gidiyordu. Haliyle Sesily onu eskisinden de az görüyordu.

O yüzden Mekân'ı bulmuş, Düşes, Adelaide ve Imogen'le orada buluşmaya başlamıştı.

Ablasının tavernasında olmanın kısa sürede cazibesini yitirmesinin nedeni orayı ortaklar olmadan düşünememesiydi. Ve Caleb iki yıl önce veda bile etmeden çekip gittiğinde... Hatta geçen yıl...

Sesily, Caleb Calhoun'un kendisiyle ilgilenmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Oysa...

Üç gece önce Vikont Coleford'un temizlik dolabında, üstelik aristokrat davetlilerin bir çılgık uzağında, bütün benliğini sarsan zevk zirveleri yaşatırken Caleb fazlasıyla ilgili görünmüştü.

Şşş *Sesily. Sessiz olmalısın.*

Bu kelimeleri hatırlamak bile bütün vücudunu alev basmasına neden oluyordu.

Düşesin peşinden hizmetçi merdivenlerini tırmanarak Caleb'i dolapta bırakmış, yukarıda beceriksizce özür dileyip vedalaşmıştı. Evine döndüğünde onu orada bulacağından emindi. Kimseye itiraf etmeyecekti ama gerçekten de o akşam eve girdiğinde genç adamın orada olduğunu, kendisini beklediğini, karanlıkta yaşadıkları heyecanları bu sefer mum ışığına boğulmuş odasında sabahlarken bulacaklarını hayal etmişti.

Ama hayaller insanı sıcak tutmuyordu. Gözlerine bakarak aklından geçenleri okumak, belki kaçamak bir öpücük kapmak üzere karşılaşmalarının hoş olacağını düşünerek, hatta bunu umut ederek, ertesi gün ablasına kurdele götürmek için tavernaya gitmesi de fayda etmemişti.

Sonraki gün Coleford'dan çaldığı belgeleri teslim etmek üzere Trevescan Düşesi'nin evine gittiğinde, divana yayılmış gazete okuyan Adelaidedân başkasını bulamamıştı. Arkadaşı onu görmek için gazetesini indirir indirmez Sesily itiraz edercesine parmağını sallayarak, "Olmaz," demişti.

Adelaide ise sadece kaşlarını havaya kaldırarak karşılık vermekle yetinmişti.

Caleb Calhoun'un Boston'a dönmesi umurunda mıydı? Ödlek herif muhtemelen yola çıkmış bile olabilirdi.

"Sesily."

Sophie kararlı sesiyle belli ki dikkatini çekmeye çalışıyordu. Sesily başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Kusura bakma, dalmışım."

Sophie'nin kaşı belirsiz bir endişeyle kalktı. "İyisin değil mi?"

Kardeşinin sezgileri canını sıkırsa da Sesily bunun haksızlık olduğunu biliyordu. Kardeşlik gerçeği görmek, sorgulamak ve kanatana kadar yaraları kaşımak değil miydi? Yine de bu yarayı kardeşleriyle rahatça konuşamayacağını hissediyordu. Beş yıl, hatta üç yıl önce olsa onlara her şeyi anlatır, aklından geçenleri, bütün arzularını ve Caleb'la ilgili sıkıntılarını paylaşırdı, ama o zaman hâlâ kardeşlerinin yolundan yürüyüp evlenerek çoluk çocuk sahibi olma ihtimali vardı.

Şimdi akşam yemeği davetinde Vikont Coleford'un çalışma odasını karıştırdıktan sonra temizlik dolabında neredeyse birlikte olduğu Caleb Calhoun hakkında bir şeyler söylese, hemen sorular başlardı. Doğrusu buna hakları olmadığı söylenemezdi ama Sesily en azından bugün, hatta mümkünse asla bu soruları yanıtlamak istemiyordu.

Kardeşleri onu seviyor ama anlayamıyordu. Anlayacaklarından da emin değildi.

Bütün gönülleri ve unvanları ele geçirme tehdidi taşıyan Tehlikeli Kız Kardeşler gülümsemesiyle, “Çok iyiyim,” dedi.

Sophie'nin üstelemesine fırsat kalmadan Seline'in Lorna'dan sadece birkaç ay küçük olan ve yeğeninden hiç ayrılmayan kızı Rose, daha iyi görünsün diye son yarım saati başındaki firketeleri takıp çıkararak geçirdikten sonra hayranlıkla, “Çok *güzel* görünüyorsun,” dedi. Sesily'nin zorlama gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Çocukların iltifatlarından daha mutlu eden çok az şey vardı.

“Çok teşekkür ederim tatlım. İltifatını kabul ediyorum, çünkü Lorna'nın kalem ve ruj yeteneğiyle senin saç yeteneğin bir araya gelince güzel olmamam mümkün değil. Ama merak ettim. *Akıllı* da görünüyor muyum?”

Kızlar yanaklarına allık sürmeye dalmışlardı.

Kız kardeşlerin buluştuğu malikânenin hanımı Haven Düşesi Seraphina, elindeki kitapları alçak bir rafa gelişi güzel yerleştirirken odanın diğer ucundan güldü. “Kızlar, Sesily teyzenize akıllı olduğunu söyleyin,” dedikten sonra şiş karnı yüzünden zorlukla doğruldu.

“Çok akıllısın,” dedi kızlar hep bir ağızdan.

“Başkası söyletince pek etkisi kalmıyor canlarım.”

Seraphina yalpalayarak yanına geldi. Karnı adeta evi dolduruyordu, ama daha önce dokuz kez teyze olduğundan Sesily bir şey dememesi gerektiğini biliyordu. Aşk meyveleri, o sabah bile Haven Dükü ve Düşesi mobilya yerine paket paket çocuk satın almış gibi kütüphanenin her yerine yayılmıştı.

Dokuz çocuk. Üçü, Sophie ve markiz kocasından. Seline ve Londra'nın en büyük at yetiştiricisi Bay Mark Landry'den akıllı bıdık iki kız. Dört yaşından küçük üç oğlan Seleste ve Clare Kontu kocasındı. Ve Sera ile Haven Dükü'nün bir buçuk yaşındaki küçük oğulları Oliver'a şimdi yeni bir kardeş geliyordu.

“Söylesenize,” dedi Sesily. “Ebe dördünüze de bir tür ispiro ruhu ya da tonik falan mı içirdi? Belki dozu abartmıştır? Nasıl hepiniz bu kadar doğurgan oldunuz?”

Seleste’nin büyük oğlu Adam, “Doğurgan ne demek?” diye sordu şöminenin oradan. Ortanca kardeşiyle kitapları yığıdıktan sonra devirmekle meşgullerdi.

“Hiç,” dedi annesi.

“Babana sor,” dedi Sesily aynı anda, kardeşine sırtarak. “Clare buna bayılacak.”

“Ah, şüphesiz,” dedi Seleste.

Kont elbette bundan hiç hoşlanmayacaktı ama en azından Seleste’le tartışmak için bir mazereti olacaktı ki bu, çiftin en sevdiği şeydi ve üç oğulları bunun su götürmez kanıtıydı.

Sesily, yeni doğacak yeğenini düşünürken yüzünü ekşitti. “Buradaki çocuk bolluğu... Bulaşıcı değildir, değil mi?”

“Bazen ben de öyle hissediyorum,” dedi Sophie kanepede arkasına yaslanıp iç çekerek. “Bence Sera’dan uzak dur.”

“Beş yaşından küçük on çocuk bana İncil’de bahsedilen veba gibi geliyor,” dedi Sesily. “Çok yaramazlık ettik de böyle mi cezalandırılıyor acaba?”

Seline, “Aristokrat takımı kesin öyle düşünüyordur,” deyince hepsi kahkaha attı.

“Aman neyse,” dedi sonunda Sesily. “Dadı ordularına sahip olduğunuz için şanslısınız. Tabii bir de *çok akıllı* bir teyzeleri var.”

“Ah, akıllıdan *çok akıllıya* mı terfi ettik?” dedi Sera, halının üzerinde küçük oğluya ilgilenirken.

“Ver bana,” dedi Sesily elini sallayarak. Minik oğlan yuvarlacasına kollarına koştı. “Senin adın neydi küçüğüm?”

“O Oliver!” diye yanıtladı Lorna.

Oliver, gözlerini kırpıştırarak teyzesinin makyajlı yüzüne bakakaldı. Kimse onu suçlayamazdı.

“Bu Oliver mı?” diye takıldı Sesily. “O kadar çoksunuz ki isimlerinizi aklımda tutamıyorum. Aslında sizi ikili üçlü gruplar halinde görsem her şey daha kolay olabilirdi.”

“Önce biz!” diye atıldı Rose.

“Tabii ki siz. Oliver da kalabilir.” Sesily, devasa pudra fırçasıyla çocuğun burnunu gıdıkladığında ödülünü harika bir kıkırdamayla aldı.

“Ben de!” diye bağırdı Adam, kitap yığınının üstünden.

“Sen kimdin?”

“Adam!” Adının hatırlanmaması çocuğun hoşuna gitmemiştir.

“Sen yeni misin?”

“Hayır!”

“Seni daha önce hiç görmediğime yemin edebilirim.”

Çocuk annesine baktı. “Anne, Sesily teyzem zorluk çıkarıyor.”

“Akıl alır gibi değil,” dedi Seleste, köşedeki masadan kendine çay doldururken. Sonra Sesily’ye döndü. “Şunları gıcık etmen bitti mi? Kendi başlarına gayet güzel oynuyorlardı.”

“Ben üstüme düşeni yapıyorum. Bu kadar çok doğurursanız, sonunda sayıca hepinizi geçerler,” dedi Sesily, omzunun üstünden kızlara bakarak. “Çok. Fazla. Bebek.”

Kızlar ciddiyetle başlarını sallıyordu.

“Üstelik *her şey* onlara alınıyor,” dedi Rose.

“Neler alınıyormuş?”

“Babam Sissy’ye geçen gün bir *midilli* aldı. Bana yok.”

“Aman Tanrım Rose,” dedi Seline odanın diğer köşesinden. “Kardeşin senin yarın kadar bir şey ve midillisi falan yok. Senin üç tane var, çünkü baban istediğin her şeyi yapıyor.” Onun da

babası İngiltere'nin en zengin adamlarından biriydi ve bütün Mayfair'in at eti ihtiyacını tedarik ediyordu.

"Yeni bir midilli istediğimde almadı," diyen Rose, kısa süreli dikkatini Lorna'nın işine vermeye karar verdi.

"Tanrım, sen beni şımarık çocuklardan koru," dedi Seline tavana bakarak.

"Ben şımarık değilim!" Lorna, şımarık birinin kibriyle. Sesily'nin gözüne kalem çekiyordu. "Ash'e her şey alınıyor."

"Pardon da küçükhanım," dedi Sophie uyarırcasına. "Kardeşinde olup da sende olmayan ne var?"

Lorna gözünü annesinin gözüne dikti. "Unvan."

Çöken ölüm sessizliğinde Sesily kıkırdamadan edemedi. "Bu ağır bir darbe oldu Lornacığım."

"Yeter artık Sesily Talbot." Bebeğini beline yerleştiren Sophie kanepeden kalktı.

Sesily yeğenlerine baktı. "Ceza alacağım galiba."

Minikler kıkırdadı.

"Alacaksın. Ayaklanma çıkardığın için." Sophie kızların yanına çömelerek ekledi. "Çok haklısın Lorna. Sen bir unvan almayacaksın. Ve bu hiç adil değil."

Lorna gözlerini kıstı.

Aferin sana, diye geçiriyordu içinden Sesily. *Gelecek senin.*

"Kız olduğum için."

"Evet, kız olduğun için. Bu berbat bir şey ve elimizde olsa babanla ben bütün unvanlarımızı, hatta dünyanın bütün krallıklarını sana verirdik." Tanrı biliyor ya Eversley Markisi, kızları için eşitlik sağlayacağını düşünse parlamentoyu ateşe verirdi.

Sophie devam ediyordu. Eliyle odadaki kadınları gösterdi. "Bize bak. Teyzen Seraphina'yla ben kendi işlerimize sahibiz,

Seline teyzen annesinin karnından atla doğmuş gibi at biniyor, Seleste teyzen birçok insanın hiç duymadığı kadar dil konuşuyor. Unvanlarımız yok ama biz varız ve birbirimiz için varız. Bana sorarsan bu, bütün unvanlardan daha güzel.”

Lorna artık dinlemese de Sesily kulak kesilmişti. Duydukları hiç beklemediği bir şekilde boğazına bir yumrunun oturmasına neden olmuştu. “Zor bir soru için çok güzel bir cevap,” dedi.

Sophie gülümsedi. “Tecrübe.”

“Etkilendim.”

“Peki Sesily teyze?” diye sordu Lorna.

Beklenmedik soru karşısında herkes sus pus oldu. Sesily, Sophie’nin kardeşlerinin yetenekleriyle ilgili harika listesinde kendisini saymadığı için küçük kızın üstelememesini sessizce beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

Ama onları her zaman şaşırtmayı bilen en küçük kardeşi Sophie tereddüt bile etmeden, “Sesily teyzen sevdi mi tam seviyor.” Kelimeler Sesily’nin yüreğini titretiyordu. Sonra kardeşi eğilip usulca ekledi. “Bir de sır saklama konusunda üstüne yoktur.”

Sesily gözlerini kırıştırıp dalaşmak için yer arayan biri için fazlasıyla sulu sayılabilecek bir kahkaha attı. “Aslını istersen bu doğru.”

Sophie ona bakıp göz kırptı.

“Hep en sevdiğim kardeşim olmuşsundur,” dedi Sesily.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Sophie mutlulukla. Sonra Lorna’nın elinden göz kalemini aldı. “Artık yeter. Teyzen eninde sonunda dünyaya geri dönecek ve daha fazla kalem çekersen gözleri kapkara olacak.”

Lorna’nın küçük suratı asıldı.

“Eh, annen artık bittiğinde ısrarcıysa, gidip bir ayna bulayım.”

“Lorna da elini yüzünü yıkayacak,” dedi Sophie.

Dadılar hemen onu götürmek için atıldığında küçük kız arkasına bakarak, “Babam görene kadar silme!” diye bağıırıyordu.

Sesily kardeşine döndü. “Sence King kızının şaheserini beğenir mi?”

Sophie’nin dudakları seğiriyordu. “Bence kızını ânında resim akademisine yollar.”

“Fransa’da.”

“Aşağısı olmaz.”

“Neyse, makyajı silmeyeceğim ama görmek istiyorum.” Sesily, Oliver’a döndü. “Ne düşünüyorsun?” Oğlan artık yapış yapış olan fırçayı alıp teyzesinin yanına sürdüğündeyse başını iki yana salladı. “Bu ailede herkes eleştirel yaklaşıyor.”

Çocuğu kucağına alıp koridora çıktığında, Seraphina’nın uşakla konuştuğunu gördü. Oliver da annesini görünce sızlanmaya başlayınca, Sesily akıllı bir teyzenin yapacağını yaparak yanlarına yaklaştı.

“... kalmaya karar verirse oda hazırlayın,” diyen Sera, oğlunu kucağına almak için döndü. “Of!”

“Kim kalmaya karar verirse?” diye sordu Sesily, uşak düşesin emrini yerine getirmek için koşarak uzaklaşırken. Ama cevabı biliyordu. Bir anda yüreğine adeta bir taş oturdu.

“Caleb,” dedi Sera dalgınlıkla oğlunun elinden fırçayı alıp eliyle karnını okşarken. “Bunu yemesine izin mi verdin? Fırça... sıırılsıklam.”

“Yediğı söylenemez,” dedi Sesily. Bir taraftan, nedenini bilmediğı, dahası adını koymak istemediğı huzursuzluğunu yatıştırırmaya çalışıyordu. Bunun yerine konuya geri döndü. “Burada ne işi var?”

“Oliver’ın mı?”

“Sera. İyi dinle. Caleb.”

“Ben davet ettim,” dedi Sera, sanki çok normal bir şeymiş gibi. Nasıl normal olabilirdi ki.

Sesily’nin gözleri kocaman açıldı. Nefret etse de bu duygunun adını koyabilirdi. Bu ihanetti. “Neden?”

“Hoşuna gider diye düşündüm,” dedi Sera. “Caleb taşrayı seviyor. Boston’daki evi su kıyısında.”

Sesily, ne *evini* ne de onu düşünmek istiyordu. “Aman ne hoş.”

Sera başını iki yana salladı. “Sesily, ne...”

“Tavernada kim duracak?”

Sera kardeşi aklını yitirmiş gibi bakıyordu. “Fetu. Ve maharetli çalışanlarımız.”

“İyi ya... Fetu ve o kadar maharetli çalışanınız varsa, Caleb’in İngiltere’ye gelmesine ne gerek var?”

Sera gözlerini kırıştırdı, cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı. Güzel gözlerindeki kafa karışıklığı okunabiliyordu. Sonunda başka bir şey, kafa karışıklığını silip süpürdü. Yerini kuşku almıştı. “Hmmm. Demek sevimliliğine karşı bağışıklık buraya kadarmış.”

Sesily’nin kaşları çatıldı. “Ne?”

“Sen ve Caleb.”

“Ne olmuş bize?” dedi Sesily umursamıyormuş gibi.

Ama ablası onu çok iyi tanıyordu. Başını eğerek, “Sesily,” dedi.

Daha önce olsa Sesily bunu inkâr ederdi. Ya da kabul ederdi. Ya da başka bir olasılık bulmak için düşünürdü.

Sera ekledi. “Nasıldı?”

Sesily’nin yanakları yanıyordu.

“Ne nasıldı?”

Sırtı dönük olduğu için Sesily minnetle gözlerini yumdu. Highley Malikânesi, yüz yirmiden fazla odasıyla İngiltere’nin en

büyüklerinden biriydi. Ve elbette bahsettikleri adam, tıpkı romanlardaki gibi tam *o anda* ikinci kattaki kütüphanenin önüne gelecekti. *Kahretsin.*

“Hiç,” diye atıldı Sesily, ablası işleri daha berbat etmeden.

Şansı yoktu.

“*Sen,*” dedi Sera, kucağında bebeğiyle Caleb’a dönerek. “Çok açık ki ikiniz...”

“*Ne?*”

“Aynı zamanda onu incittiğin de açık ama nedense bunu hiç umursamıyorum,” diye ekledi Sera, soruyu duymazdan gelerek. “Abla olarak değil, bir arkadaş ve iş ortağı olarak sinirlendim. Zamana bırakalım mı?”

“Sera...”

Caleb ile Sesily aynı anda konuşmuştu.

Sesily iç çekip son olarak neredeyse bir saat boyunca, o karanlık dolabın içinde vücudunun çeşitli yerlerini öpücüklerle boğarken ancak gölge gibi seçebildiği adamın yüzüne baktı ve en kötüsüne hazırlanarak, “Merhaba Caleb,” dedi.

Caleb’ın ölümcül bir ciddiyetle bakan gözlerine... Pişmanlıkla kasılması eşlik ediyordu.

Sosyeteye girdiği ilk yılında Sesily hanımların tuvaletinde jartiyerini düzeltirken genç bir kadının, “*Yer yarılsa da dibine girsem,*” dediğine kulak misafiri olmuştu. Kızcağız utançtan perişan görünüyordu.

Sesily o zaman onun abarttığını düşünmüştü.

Artık hiç öyle düşünmüyordu.

Gözlerini yere dikip mermerin sağlamlığına küfretti.

Sonra işler daha da sarpa sardı.

Çünkü Caleb selamına karşılık vermek yerine, “Yüzüne ne oldu?” diye sormuştu.

Bölüm On Üç

Sesily, çılgın bir ressamın saldırısına uğramış gibi görünüyordu.

Abartılı ruju ve allığı, şakağından başlayıp kaşlarının üzerine çıkan göz kalemi, her yerine takılmış firketelere rağmen her an dağılıp omuzlarına dökülecekmiş gibi görünen darmadağınık saçları ile üzerine mükemmel oturan pembe renkli ipek elbisesi tam bir tezat oluşturmuştu. Özetle bir kadının asla görünmemesi gerektiği halde pejmürde ve vahşi bir havası vardı. Onu gören herkes yüzüne ne olduğunu sorardı.

Ama dillendirdiği soru holde Sesily ile ablasının arasında asılı kaldığında, Caleb belki de hata yaptığını düşünmeden edemedi. Çünkü suratındaki boyaya ve fırtınaya yakalanmış bir hizmetçiyi andıran saçlarına rağmen Sesily'nin neredeyse sinirle, sert bir şekilde terslenmesi, hatta kendini ona kapatması hiç hoşuna gitmiyordu.

Fazlasıyla hak ettiği sivri bir cevapla karşılaştı. “Hiç böyle suratlar görmedin mi Amerikalı? Mayfair’de çok moda.”

Caleb kendini tutamadı. “Biliyor musun? Son günlerde Mayfair’de suratlara sürülen şeyleri gördükçe daha çok şaşıyorum.”

Burun deliklerinin genişlemesine bakılırsa Sesily, Trevescan bahçelerinde Totting Kontu’na yaptıklarından bahsettiğini anlamıştı. Ablası ondan önce davranmasa genç kadının yine terslenmesi hiç şaşırtıcı olmazdı.

“Amerikan belası Caleb Calhoun!” dedi Sera. “Söz vermiştin.”

Caleb, kucagında vaftiz oğlunu taşıyan kadına bakınca suçluluk duygularına kapılmamak için kendiyile adeta savaştı ve ellerini çırpıp küçük çocukla ilgilenmeye karar verdi.

Evet, Seraphina’ya söz vermişti ama kendine de bir söz vermişti.

Yine de düşüncelerini kovarak elini cebine attı ve yol üzerinde St. James’teki şekerçi dükkânından aldığı bir kese elma şekerlemesini çıkarıp ikram etti. “Tatlı getirdim.”

Seraphina gözlerini kıstı. “Böyle ucuz şeylerle kendini affettiremezsin.”

“Sera,” dedi Caleb kararlılıkla. “Hiçbir şey olmadı.”

Sesily’nin arkasında çıkardığı sesten sonra, genç kadın *oradayken* bunu söylemesinin yanlış olduğunu fark etti ve dönüp ona baktı. Yoksa ablasına o geceden...

“Caleb haklı,” dedi Sesily. “Zaten seni hiç ilgilendirmez.”

“*Bizzat* beni ilgilendirmeyebilir,” diye üsteledi Sera, bir hışım kardeşine dönerek. Şekerlemeleri Oliver’dan uzak tutmaya çalışıyordu.

Caleb hemen paketi alıp bir lolipop çıkardı, çünkü bu ortamda kendine alabildiğine yandaş toplaması gerekiyordu.

Sera ona baktı. “Sakın çocuğuma rüşvet verme.”

Oliver lolipopu çoktan ağzına atmıştı.

“Seni niye ilgilendirdiğini hiç anlamıyorum Sera,” dedi Sesily. “Otuz yaşında yetişkin bir kadını, kendi evim ve kendi gelirim var. Kimsenin korumasına ihtiyaç duymuyorum. Hem kiminle...” Elini hiç önemsemiyormuş gibi Caleb’a doğru salladı. “... ne yaptığım tamamen beni ilgilendirir.”

Kiminle?

Caleb umursamadı. “Umarım bu benim için de geçerlidir.”

İki kız kardeş kocaman gözlerini ona çevirdi.

“Yani... bir şeyler oldu,” diyen Sera, Londra’nın en büyük de-
dektifiymiş gibi zaferle bakıyordu.

“Bir şey olmasını mı istiyordun?” diye sordu Caleb.

Kadın cevap veremedi. Sesily homurdanarak öfkeyle tavana baktı. “Sessiz kalmak her zaman bir seçenek değildir Amerikalı. *Hiçbir şey olmadı.*”

Caleb da en başında aynısını söylemişti. Sera kendi işine bakmalıydı ve sorusuna verilebilecek en kolay cevap buydu. Ama Sesily’nin *gerçekten* de hiçbir şey olmamış gibi sözlerini vurgulamasından hoşlandığını söylerse yalan olurdu. Hatta sonuna kadar gitmeseler de bir şeyler yaşadıklarını söylememek için kendini zor tutuyordu. Sonunda dolgun göğüslerinin, dudaklarının ve kasıklarının tadına bakmış, genç kadın kendinden geçerken sessiz olmasını söylemişti. Yani lanet olsun... *bir şeylerin* yaşadığı kesindi.

Ayrı kaldıkları üç gün boyunca Sesily’yi gözünün önünden ve düşüncelerinden kovmaya çalışmıştı. Böylece tekrar karşılaşmalarında biraz olsun güç toplama şansı olacaktı. Belki sağduyusu güçlenir, ona direnmeyi başarabilirdi.

Ama hayır. İşte buradaydı ve onu deli gibi istiyordu. Hem de boya kutusuna düşmüş haliyle...

O sırada kapkara lüleleri ve parlak mavi gözleriyle küçük bir kız, elinde ışıldayan bir gümüş tabakla fuayeye koşup, “Sesily teyze!” diye bağırdı ve tuhaf sessizlik bozuldu. “Annem ayna olarak bunu kullanabileceğini söyledi!” derken en sevdiği teyzesini belli ediyordu.

Sesily, tuhaf hiçbir şey yokmuş gibi gümüş tabağa bakınca hayretle nefesini tutup elini saçlarına götürdü ve hiç duraksamadan, “Çok güzel olmuşum!” dedi.

Gerçekten de öyleydi. Çok güzel görünüyordu.

Sesily Talbot'un güzelliğini düşünmenin kimseye hayrı yoktu. Hatta Caleb'in buraya gelmesinden de bir hayır çıkmazdı. Zaten Sesily'nin *Sesily* gibi davranmasıyla konu dağılmasa, az önce hepsi bu konuda hemfikir olmaya yakın değil miydi?

Genç kadının kahkahalarından kendini alabildiği anda Londra'ya dönüşünü ayarlamak üzere kendine söz verdi. Sesily'nin kahkahaları cesur, kocaman ve mükemmeldi. Bu kakhaha, karanlık yolculuğun ardından herkese güneşin doğuşunu müjdeleyen türden bir davetti. Tek şartı o karanlık yolculuğu göze almaktı.

Ama bu yolculuk Caleb için değildi. Sesily bunu açıkça ortaya koymuştu.

Hem kendisi de bu yolculuğa çıkamazdı. Böyle bir yolculuğa, gelecek sözü vermeden çıkılmazdı.

Gelecek.

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Yok, zaten gelmemeliydi. Daha gelmeden bunun bir hata olduğunu biliyordu. Sesily'le bu kadar yakın olmak her zaman hayatdı. Cazibesine kapılmamak mümkün müydü? Üstelik şimdi tam da tahmin ettiği gibi onu daha çok istiyordu.

Neden gelmemesi gerektiğine dair bütün mantıklı nedenleri yok saymış, son üç gündür görmemek için elinden geleni ardına koymadığı halde yakın olma umuduna kulak vermişti. Kaçak içki işi yaptıkları için Londra'nın birçok yerinde ve Covent Garden'in her yerine eli uzanan biraderlerden Sesily'ye göz kulak olmalarını rica etmiş, bu şekilde hem Seraphina'ya verdiği sözü tutmuş hem de Sesily'yi görmekten kaçınabilmişti.

Ama birbirini seven insanlarla dolu sıcacık bir aile buluşmasına davet edildiğinde dayanamamıştı. Bu aileden birinin tadı hâlâ aklındaydı.

Haliyle gelmişti. Onu görmek istiyordu.

Sesily küçük kıza tabağı geri verip Caleb'i işaret etti ve sufler gibi, "Bu adam Bay Calhoun," dedi. "Seraphina teyzenin çok yakın arkadaşı. Ve nazikçe rica edersen, kardeşlerin ve kuzenlerinle paylaşmak üzere sana bir torba dolusu bonbon verecektir."

Kızın gözleri heyecanla kocaman açıldı.

Caleb rolünü biliyordu. Elindeki keseyi uzattı. Küçük kız adım adım yaklaştıktan sonra, belki adam fikrini değiştirir korkusuyla olsa gerek şekerleri bir anda kaptı ve doğrudan kütüphaneye koştu. Bunu seyretmek eğlenceli olabilirdi ama hâlâ Sesily'nin sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Seraphina teyzenizin çok yakın arkadaşı.

Peki Sesily'nin neydi?

Hiç.

Onun hiçbir şeyiydi. Asla bir şeyi olmayacaktı.

Olamazdı.

Küçük kız gözden kaybolduğunda Sera derin bir iç çekti. "Eh. Biriniz arkadaşım, diğeriniz kardeşim... İkinizden birinden vazgeçemeyeceğime göre meseleniz *her neyse* yemekten önce halledin." Sonra gözlerini Caleb'a dikti. "Anlaşıldı mı?"

Caleb, boğazındaki yumruyla yutkunmaya çalıştı. Sera'yla bir ömre bedel savaşları atlatmışlardı. "Evet."

Kadın, dudaklarını savunmaya geçmiş gibi sımsıkı kapalı tutan Sesily'ye bakıp direnci görünce, "Yoksa herkese her şeyi anlatırım," diye ekledi.

Sesily tehdit karşısında gözlerini kısıtı. "Zaten anlatacaksın."

"Tabii ki anlatacağım ama yemekten önce ya da sonra anlatmam tamamen senin seçimin olacak... Ve bu seçimlerden biri, akşam yemeğini sana zehredebilir."

Sesily kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aman iyi."

Haven Düşesi kendinden memnun adımlarla uzaklaşırken, beline oturttuğu bebeğe rağmen aristokratlığından ödün vermiyordu.

O da gittiğinde Caleb, Sesily'ye baktı. Sanki geldiğinden beri ilk kez bakıyormuş gibi hissediyordu, çünkü maskesi birden gitmişti. Çene kasları kilitlenmiş, başını havaya dikmişti, gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu ve dünyanın en saçma makyajı ya da korkunç görünen saçları bile onun gülünç görünmesine yol açmıyordu.

En azından Athena gibi savaşa hazırlandığı o anda...

Çaleb savaşmak, onunla dalaşmak, ayaklarını yerden kestiği gibi duvara dayamak, dudaklarını o sıkıdığı çenesine yapıştırmak istiyordu.

Büyüleyici görünüyordu.

Kendisi gibiler için fazlasıyla büyüleyiciydi. Verebileceklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Ben..."

"Sus," diye onun sözünü kesti Sesily. "Hiç ağzını açma. Sakın özür dileme, sakın bahaneler sıralama, sakın pişman olduğunu söyleme. Tabii pişmansan... Ve sakın bana..." Devamını getiremedi. "Sus işte."

Caleb'in aklından geçenler bunlar değildi. "Sesily..."

"Adımı da ağzına alma. Ablamı seviyorum, sen de onu seviyorsun ve ablam medeni davranmamızı istiyor. Medeni insanlar olarak bunu sağlayabileceğimize inanıyorum."

"Medeni," dedi Caleb düz bir sesle.

"Evet. Medeni. Daha önce yapmadığın şey değil. Şapkana dokunup şöyle bir selam verirsin..." Sesily dizini bükerek küçük bir reverans yaptı. "Sizi yine görmek büyük zevk, Bay Calhoun."

Oysa Sesily'yi görmek zevkli değildi. Ona bakmak, güneşe bakmak gibiydi.

"Medeniyet," diye tekrarladı genç kadın, çok basit bir şeymiş gibi.

Caleb medeni olmak istemiyordu. Tam da orada üstündekileri parçalamak istiyordu ve bu büyük bir sorundu.

"Şimdi izin verirsen gidip temizleneyim. Komik göründüğümünden eminim."

Komik görünmüyordu ama Caleb bunu söylemeye cesaret edemedi. Bunun yerine genç kadının, yatak odalarının olduğu evin doğu kanadına doğru yürümesini seyretti. Seyretmemesi gerektiğini biliyordu. Gerçek bir centilmen olsaydı, tozpembe eteğinin altındaki o dolgun kalçalara bakmaması gerekirdi. Gerçek bir centilmen olsaydı, elbisenin önündeki bağları çözme-yi hayal etmez, ayak bileklerine dolanan eteğine gözü takılmaz, altına ne giydiğini, jartiyerinin rengini ya da korsesinin neye benzediğini merak etmezdi.

Oysa ne zaman centilmen olmuştu ki?

Bütün Boston nüfusunun yaşayabileceği kadar büyük ve İngiltere'de kasım ayına rağmen fazlasıyla sıcak evin duvarları bir anda üstüne gelirken çıkıp gitmesi gerektiğini biliyordu.

Gitmeliydi.

Bunun yerine doğu kanadında gözden kaybolana kadar midesinde düğümlere neden olan kadını seyretti. Sessiz kalamayacaktı. Hayra alamet olmadığını bildiğı halde ardından seslendi. “Leydi Sesily.”

Genç kadın, daha önce hiç kullanmadığı bu medeni hitap karşısında olduğı yerde kalakaldı. Eh, medeni davranmasını o istememiş miydi?

Eline fırsat geçse ânında koparıp atacağı küçük bir kürkle kaplı omzunun üstünden geri bakan kadına dönüp, “Mantonuz var mı?” diye sordu Caleb.

Kahretsin. Ne yapıyordu?

Sesily tümenden ona döndü. “Manto mu?”

“Geleneksel olarak açık havada insanı sıcak tutan türden,” dedi. Genç kadının kıvrılan dudağından aldığı zevke aldırmandan ekledi. “Var mı?”

“Var.”

“Geri geldiğinde üstünde olsun. Yürüyüş yapacağız.”

Medeniyetin canı cehenneme.

Bölüm On Dört

Her ne olursa olsun, bu büyük bir hataydı. Ama işte dünyanın en normal şeyiymiş gibi yürüyüş yapıyorlardı. Gerçi yürüyüş yapmak çoğu insan için elbette normaldi. Çoğu insan yürüyüş yapmaktan keyif alırdı. Ve Sesily o kadar çok insanın neden tertemiz havadan ve doğanın güzelliğinden böylesine keyif aldığını çok iyi anlıyordu.

Highley Malikânesi, Surrey'in doğal güzelliğini ve tertemiz havasını alıyordu. Öte yandan Sesily, biri ona karşılığında Mayfair'deki bütün erkeklerin sırlarını teklif etse bile en yakındaki ağacın nerede olduğunu bile söyleyemezdi, çünkü uzun adımlarla birkaç adım önünden yürüyen ağaç kadar *iri* adamdan başka bir şeyle ilgilenmekte zorlanıyordu. Kasım ayında kendine saygı duyan her erkek gibi işi bittiğine karar verdiği için medenice görmezden geldiği kadına yürüyüş teklif ederek insanın sinirlerini hoplatan adam...

Amerikalıyla bir noktada anlaşmaya çalışmasının sonucu buydu. Mantosuna sarınıp yakasının içinde söylendi. “Yürüyüşe çıkmak hataydı.”

“Hmm?” diye sordu Caleb. Talep edildiği üzere son derece medeni davranıyordu.

Bu da hataydı. Sesily medeniyetten *nefret* ediyordu. Boğazını temizledi. “Nereye gidiyoruz?”

“Bazıları yolculuğun yola çıkmak olduğuna inanır.”

“O insanların başka işi yok.”

Genç adamın dudakları yarım bir gülümsemeyle çarpılırken Sesily bundan etkilenmemek için kendini tuttu.

Caleb yakındaki bir tepeyi gösterdi. “Oraya gidiyoruz.”

“Neden oraya?”

“Manzarası güzel.”

Sesily dalga geçercesine güldüğünden emin bir şekilde ona baktı. “Beni manzara seyretmeye mi götürüyorsun?”

“Evet.”

“Bulutlu bir kasım günü hem de?”

“Burası İngiltere leydim. Güneşi beklersek, hiç göremeyebiliriz.”

Sesily burnunu kırıştırdı. “Bana öyle deme.”

“Leydim?”

“Evet. Bu...” *Berbat*. Çoğu insan, Sesily’de asaletten eser olmadığı için bunu iğnelemek için kullanırdı. Ama ona viski ikram eden, sürekli dalaşan, ateşli bakışlarıyla içini gıcıklayan, gerektiğinden fazla sırrını bilen ve daha birkaç gün önce kendisiyle sevişen adamdan duymak daha berbattı. “Bu tuhaf.”

“Muhtemelen aksanımdandır,” dedi Caleb.

“Kesinlikle aksanından,” diye bu bahaneye sığındı Sesily.

“Ama sana Sesily dememi yasakladın.”

“Bu kadar çabuk sohbete dalacağımız aklıma gelmemişti.”

“Ama işte sohbet ediyoruz.”

“İyi. Bana Sesily diyebilirsin.” *Sinir herif*. “Neden zafer kazandığını düşünüyorsun?”

“Çünkü sen her şeyi savaş olarak görüyorsun,” dedi Caleb basitçe. Sesily olduğu yerde kaldı. “Bu doğru değil.”

Genç adam da durdu. “Değil mi?”

“Değil. Beni neyi nasıl gördüğümü nereden bileceksin?”

Caleb’in çenesindeki kaslar seğirdi. “İki yıldır fark etmeyeceğimi mi sanıyordun?”

Onun da takvim tuttuğu gerçeğinin sıcaklığını duymazdan gelmesi gerekiyordu. “Hiç buralarda değilsin ki.”

“Burada olmam gerekmiyor. Geldiğimde sürekli savaşa hazırsın. Normal halin bu. Kardeşlerinle, sosyeteyle, dünyayla savaş halindesin. Burnundan kıl aldırımıyorsun. İstedğin zaman istediğin yerde olmak istiyorsun. Geleceğini... Tuttuğun yolu kendin belirliyorsun.”

Sesily, kendisiyle ilgili sandığından çok daha fazlasını anlayan adamı dinlerken nefesini tuttu. Bu adam onu, anlamak isteyen birçok insandan çok daha iyi anlamıştı. Çoğu dar elbiselerini, davetkâr kıvrımlarını, gürültülü kahkahasını ve müstehcen şakalarını fark eder, onun Tehlikeli Kız Kardeşlerin en tehlikelisi olduğuna karar verirdi.

Ama Caleb onlardan biri değildi. Tuhaf ki değildi.

“Görmedim mi sanıyorsun?” Caleb dönüp hafif yokuşu tırmanmaya devam etti.

Sesily, boynunda tasma varmış gibi peşinden gidiyordu. “İlgilenmiyormuş gibi görünüyordun.”

Rüzgârın ters yönde taşıdığı cevabı neredeyse duyamayacaktı. Ama onu tanıdığı iki yılda ve birlikte oldukları sayılı günde Caleb’i adeta içmiş, ses tonunu, tiz kahkahasını, kokusunu ezberlemiş, Şarkı Söyleyen Kırlangıç’ta onunla cilveleşen kadınları

çaresizce kıskanmış, Boston'da flört ettiği kadınları, bir gün kendisini de oraya götürüp götürmeyeceğini merak etmişti. O yüzden cevabı kaçırmadı.

“İlgileniyordum.”

Kalbi deli gibi atmaya başladı. Tam soracaktı ki Caleb devam etti.

“Tanıştığımız andan itibaren ilgileniyordum. İngiltere’ye her geldiğimde savaşlarını izledim. Eğlencesine savaştığını düşünüyordum ki belki gerçekten öyledir. Belki dünyanın sana çizdiği yola ve geleceğe direnmenin bir yoluydu. Herkes gibi... ben de bir gün durulacağını, kendine bir yol çizeceğini düşünüyordum.”

Evlilik. Çocuklar. Aile.

“Evcilleşme,” dedi Sesily. Bu kelimedden hiç hoşlanmıyordu.

Caleb başını iki yana salladı. “Herkesin seni çılgın biri olarak görmesini istiyorsun.”

“Öyleyim,” dedi Sesily, en Sesily gülümsemesiyle. “En vahşisinden. Asla evcilleşmeyecek türden.”

Caleb’in gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. “Mmm. Olabilir.”

“Benim için hiç umut olmadığını söylemeyecek misin?”

Genç adam alaylı sözleri duymazdan geldi. Oyun oynamakla ilgilenmiyordu. Ve bu bile tek başına Sesily’yi çileden çıkarırmaya yetiyordu.

“Sen umut istemiyorsun. Sen eğlenmek için savaşmıyorsun.” Caleb, konu kapanmış gibi sırtını döndü.

Peşinden gitmeye devam eden Sesily’nin neşesinin yerine savunmacı bir öfke gelmişti. “Madem her şeyi biliyorsun, söylese-ne... Ne için savaşıyordum?”

Genç adam ona baktı. “Kendin için savaştığını düşünüyordum. Kendi yolunda savaştığını. Kardeşlerinin onlarla aynı yolu seçmeni ısrar etmesinden kaçtığını. Ama artık öyle düşünmüyorum.”

“Bunu nasıl anladın?” Sesily bunu kimseye söylememiştii.

Caleb ona aldırmadı. “Bir gün onların yolunu tutacağını düşünüyordum.”

Sesily başını iki yana salladı. “O yolu istemiyorum.”

“Biliyorum. Sen tanıdığım hiçbir teyzeye benzemiyorsun.”

“Tam dokuz kere teyze... Pratik mükemmelleştirir.” Genç adam gülümsediğinde, Sesily yapmaması gerektiğini bildiği halde kendini tutamayıp ona yaklaştı. “Yine de bunları fark ettiğine şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Çok teyzeyle tanıştın mı?”

“Teyze dediğin bulunmaz Hint kumaşı değil ya?”

“Yani doğal ortamlarında tanıştın mı? Mesela ben beş yaş altında bir sürü yeğenle kuşatılmış durumdayım.”

Gür bir homurtuyu andıran kıkırdama ödöl gibiydi. “Benim de teyzelerim var.”

Sesily şaşırdı. “Ben... sanırım vardır.”

“Teyzelerim olduğu için şaşırdın mı?”

“Sadece... senin yeğen olduğunu gözümde canlandırmakta zorlanıyorum.”

“Teyze ya da hala olmak normal bir şey, öyle mi?”

“Elbette. Ama daha çok çocukluğunu merak ettim şimdi.”

Caleb’in gözleri, karanlık ve son derece ilginç bir hüznle bulutlanırken Sesily dilini ısırđı. Sorsa devamının gelmeyeceğini biliyordu. Bunun yerine, “Bir anda bütün gürbüzlüğüne ortaya çıkıverdiğine bahse girebilirdim.”

Genç adamın neşesi geri geldi. “Sana Athena diyeceğimize karar verdik sanıyordum.”

Sesily sırtıttı. “Tanrıça olma fikrine gittikçe ısınıyorum.”

“Hiç kuşkum yok.”

“Hiç sırrı olmadığını söyleyen bir adam için bu teyze meselesi sürpriz oldu,” diye cıvıldadı Sesily. “Sakın başkaları olmadığını söyleme. Amca? Büyükanne?”

“Kız kardeş.”

Gerçek bir sır gibi hissettiren bu sözler karşısında donakaldı. “Kız kardeşin mi var?”

Caleb uçsuz bucaksız araziye bakarak derin bir iç çekti. “Evet.”

“O...”

Caleb onun sözünü kesti. “Uzun zamandır konuşmuyoruz.”

Sesinde bir tür... hüznün vardı. Belli ki derin bir hikâyeydi. Elbette derin olacaktı. Caleb sırlarla doluydu. Sesily onun bir sırrını öğrendiğinde, peşinden bir düzine daha sır geliyordu. Başını sallayarak içtenlikle, “Üzüldüm,” dedi.

“Sağ ol,” diyen Caleb, dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi uzanıp başparmağıyla yanağını okşadı.

Tepede hava serindi. Başparmak çene çizgisinden aşağı kayarken dokunuşu boynunda daha nazikleşti. “Hâlâ morluk var,” derken sesi çakıllı ve alçaktı. “Acıyor mu?”

“Hayır.” Sesily başını iki yana salladı. “Makyajla kapatmıştım ama...”

Caleb gülümsedi. “Temizlenirken o da silinmiş.”

“Teyzeliğin faydaları.”

“Diğer işlerin ortaya çıkacak.” Küçük bir esten sonra ekledi. “Anlatsana.”

Caleb eldiven giymemişti. Sıcak ve sert başparmağı bir an için nabzını yoklarken Sesily, deli gibi atan kalbini hissedeceğinden, ona her şeyi anlatmak isteyeceğinden korktu. Anlatmak büyük hata olurdu, çünkü teslim oldukça Caleb Calhoun’un onda daha çok hak iddia etmesini istiyordu. Ve Caleb’in onda hak iddia etmek gibi bir niyeti yoktu. Yine de cevap verdi. “Gördüklerin

dışında anlatılacak pek bir şey yok.” Kısa bir suskunluğun ardından ekledi. “Herkes bir yola gireceğimi düşünüyordu. Ben başka bir yola girdim.”

“O kadar kolay yani?”

Sesily, bu kuru sözlerle gülümsedi. “Toplumsal sunduğundan... toplumun doğru yol diye dayattığından farklı bir şeyler isteyen biriysen... ışık başka bir yolu aydınlatığında minnetle doluyorsun. Dahası o yolda seninle birlikte yürüyen başkalarıyla buluştuğunda kararında ne kadar haklı olduğunu anlıyorsun.”

“Düşes, Bayan Frampton ve Leydi Imogen.”

Sesily başını eğdi. “Onlar sadece üçü.”

“Kaç kişi?”

Maggie, Nik ve Nora, Mithra, yolu Trevescan Evine düşen bir düzineden fazla kadın... Unvan, koca ve çocuk sahibi hanımlar. Metresler, sefahat düşkünleri, iş sahipleri. Aktrisler. *Sihirbazlar*. Hatta kendi gerçeğini yaşarken kendilerine uygun yepyeni yolları aydınlatan daha birçoğu.

“Her geçen gün sayı artıyor,” dedi. “Anlaşılan hayatını bir hapishaneden diğerine geçerek yaşadığında, başkalarının kaçmasına yardım etmenin gücünü keşfediyorsun. Özellikle de yardım edebilecekler...” Vikontes Coleford’u hatırladığında devamını getiremedi.

“Yardım etmediğinde.”

Sesily onun gözlerine baktı. Aklından geçenleri okuması, kendisini anlaması için ısıtıyordu. “Çoğu insan etmediğinde değil, *edemediğinde* der.”

Caleb başını hafifçe yana yatırdı. “Ama işin aslı başka, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Bu, meseleyi daha tehlikeli kılıyor,” dedi usulca. “Tehlikedesin.”

“Öncesinde de tehlikedeydik. Ama önceden savaşıyorduk.”

Caleb bu sözlerdeki gerçeği kavrayabiliyordu.

İşte o anda Sesily, genç adamın iki yıl önce bütün yaklaşma girişimlerini savuşturup Amerika'ya giderek kalbini kırmadığını fark etti. O zaman Caleb ona başka bir gözle *bakıyordu*. Asıl şimdi kalbini gerçekten kırabilirdi.

Kahretsin.

“Ama bunlar öyle küçük savaşlar değil,” derken genç adamın ses tonunda belli belirsiz bir telaş vardı. “Karşındakiler çok daha büyük düşmanlar. Çok daha tehlikeliler. Totting, Zorba Çocuklar, Coleford... Bunlar haklı nedenleri olan ve kişisel nedenleri aşan savaşlar.”

Caleb Calhoun aptal biri değil. Düşes, Calhoun ve Peck Mekân'a geldiğinde Zorba Çocuklar saldırmadan önce o akşam bunu söylemişti. *Yakında her şeyi anlayacaktır.*

“Nedenlerim kişisel gibi değil mi?” diye sordu Sesily. “Şahsen fazlasıyla kişiselmiş gibi hissediyorum.” Boğazını temizleyip genç adamın dokunuşundan uzaklaştı. Bir an için Athena gibi hissetmişti, çünkü dokunuşundan uzaklaşıp yanından öne geçmek için güçlü olması gerekiyordu. “Geldik sayılır,” dedi omzunun üstünden, sanki duyguları karman çorman olmamış gibi. “Umarım yokuş çıkmamız manzaraya değer.”

Caleb sessizce peşinden gelirken uzun adımlarla kolayca yetiştii, ama bu sefer öne geçmedi. “Haklıydım, öyle değil mi?”

Yan yana yürürken Sesily ona bakmamak için kendiyile savaşıyordu. “Ne hakkında?”

“Bu savaşlar hayatını tehlikeye atıyor,” dedi Caleb. Sorudaki sıkıntıyı hissedebiliyordu.

“Diğerleri tehlikeli değil miydi?”

Caleb bunu düşünürken kaşlarını çattı. Cevap açıktı. Elbette diğer savaşlar da tehlikeliydi. Sadece onlar hayat boyu süren farklı tehlikelerdi. Oysa bu savaşlar, hayat veren türdendi.

Tepeye ulaştıklarında Highley arazisinin kuzeyi yağlıboya tablo gibi önlerinde uzanıyordu. Ufuktaki griliğe karışan mor huzmeler, hayat dolu yaz yeşilinin sonbahar renklerine teslim olduğu manzara üzerinden güzelim taş duvarları aşarak otlayan beyaz koyunları daha da belirginleştiriyordu.

“Kabul etmeliyim ki büyüleyici,” dedi Sesily, kırbaç gibi savrulan rüzgârdan korunmak için mantosuna iyice sarınırken. “İngiltere’de kış bir başka güzel oluyor.” İleride mükemmel bir kale kulesine benzeyen, on iki metre yüksekliğindeki gösterişli kuleyi işaret etti. “Haven orada Sera’ya aşkını ilan etti.”

“Ne zaman?”

“Her şeyi mahvettiği zaman.”

“Ne zaman her şeyi mahvetti?”

Sera’dan vazgeçemeyeceğini anlayana kadar Haven defalarca eşeklik etmişti. Sesily güldü. “Her şeyi telafi etmesinden hemen önce.” Gözleri nehrin kıyısındaki minik ağaçlara kaydı. “Şurada bir ev mi var?”

“Mmm,” dedi Caleb. “Arazi bekçisinin kulübesi.”

Sesily ona baktı. “Nereden biliyorsun?”

Genç adam sırtıttı. “Buradayken sık sık yürüyüşe çıkıyorum.”

“Formunu korumak için mi?”

“Evet... Bir de eniştene katlanamıyorum.”

Sesily yine güldü. “Haklısın.”

“Sera’nın ricasıyla ateşkes ilan ettik. Sanırım aslında o kadar da kötü biri değil.”

“Bu kadar övgüyü bile hak etmiyor ama ablamı deli gibi seviyor.”

“Ve harika bir malikânesi var.”

Sesily tekrar manzaraya baktı. “Bak bu çok doğru.”

Bir süre omuz omuza manzaraya daldılar.

Sesily uzun boyu ve sıcaklığıyla, sanki sonsuza kadar gri fırtına bulutlarına bakacak gibi dimdik yanında duran adamın varlığını bütün benliğiyle hissediyordu. Kendini tutamayıp hafifçe dönerek ona baktı. Güçlü profili gri gökyüzüne meydan okuyordu. Şapka takmadığı için saçları kasım rüzgârıyla dalgalanıyor, yumuşacık dalgalar alnına düşüyordu. Kim bilir kaç kez kardeşlerinin kocalarına sıradan bir keyifle dokunduğuna tanık olmuştu. Kolunu silkelemek, kravatını ya da saçlarını düzeltmek... Yıllardır bir gün doğal bir rahatlığa işaret eden bu tür keyifleri yaşayabileceği düşüncesine hiç takılmamıştı.

Şimdi yakışıklı adamın dokunamayacağı yüzüne bakarken farklı düşünüyordu.

Sesily sevdi mi tam sever.

Sophie böyle demişti. Nahoş.

O sırada Caleb'in gözücuyla kendisine baktığını fark ederek, yüreğini sıkan rahatsız edici bir hisle başını çevirdi. Aklından geçenleri mi duymuştu?

Bir şey deme.

Susması gerekiyordu.

Bırak o konuşsun.

Genç adam muhtemelen şakağındaki göz kalemi ya da kulağındaki ruj lekesi gibi bir şeye bakarken öylece bekledi.

Kulağına dokunma.

Kahretsin. O Sesily Talbot'tu. Son on yılını, son derece kayda değer kişiler tarafından seyredilmekle geçirmiş, adına şiirler yazılmıştı! Bu şiirlerden bazıları gerçekten iyiydi! Ressamlara esin kaynağı olmuştu! Ressamın tam bir hödük olması tamamen kendi sorunuydu. 1834 yılında Londra'daki terzilerin tavus kuşu tüyü siparişlerine yetişememesinin tek nedeni oydu! Erkekler ve kadınlar ona resmen salya akıtarak bakar, o da hayranları arasından tercih yapardı! Bunu *yapmıştı!*

O yüzden birinin bakmasını sorun etmemeliydi. İyi de neden Caleb'in bakışlarıyla birden her yanını alev basmış gibi hissediyordu?

"Ben onlar gibi değilim," dedi.

Bu da nereden çıkmıştı?

Caleb tereddüt etmeden karşılık verdi. "Biliyorum."

"Sera'nın tavernası, Sophie'nin kitap dükkânı, Seline'in at biniciliği, Seleste'in yabancı dil yeteneği var. Bende bunların hiçbiri yok."

"Sende başka bir şey var."

"Evet," dedi usulca. Nedense Caleb'in bunu fark etmesine seviniyordu. Hatta devamında duydukları daha çok sevinmesine neden oldu.

"Sadakatin... Tanrı biliyor ya biraz sadakat için cinayet bile işleyebilirim."

Ben sadakat verebilirim. Sesily aklından geçenleri yuttu. "Sen de insana sadakat hissi veriyorsun. Başkalarının görmesini istemesen de ben görüyorum."

İkisi de aniden kalakaldı. Hava ağırlaşmıştı. Sesily, onun gerilen çenesine ve bir çizgiye dönüşen dudaklarına bakıyordu. Yanlış bir şey mi söylemişti?

Caleb'in gözlerinde kızgınlığa benzer kıvılcımlar çakıyordu. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Ablamın yanında durmandan, istediği her konuda bir gram bencillik etmeden yardıma koşmandan bahsediyorum."

Caleb başını iki yana salladı. "Çoğu zaman bencilin önde gideniyim."

"Hayır, değilsin. Sürekli savaşlarımı fark ediyorsun ama benim de senin savaşlarını fark ettiğimi unutuyorsun. Sera'nın tavernasını Parlamento'dan, itibarını aristokrasiden, ihtiyaç duyduğunda kimliğini Haven'dan korudun."

Caleb kıpırdamıyordu.

“Amerika’da bir düzine barın var. İstesen burada bir imparatorluk kurabilirsin. Ama Sera’nın Şarkı Söyleyen Kırlangıç’ı bir efsaneye dönüştürmesine yardım etmekten başka bir şey istemedin.” Sesily kısa bir es verdi, çünkü genç adam onu duyamıyormuş, duyduklarından hoşlanmıyormuş başını çevirmişti. Devamından hoşlanmayacağı kesindi. “Çünkü sen iyi bir adamsın.”

Caleb uzunca bir süre gökyüzüne baktı. Çenesindeki ve boynundaki kaslara bakılırsa duyduklarına ne tepki vereceğini düşünüyordu. “Kırlangıç’a artık gelmiyormuşsun.”

“Hayır, gidiyorum.”

Bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu. “İki yıl önce ilk açtığımızda oradan çıkmıyordun.”

“Beni oradan uzak *tutamadığını* kastediyorsun galiba,” dedi Sesily savunmaya geçerek.

“Bu da ne demek?”

“Bana sürekli eve gitmemi söyleyen Sera değil, sendin Caleb.” Kısa bir suskunluğun ardından ekledi. “Her şeyi bir savaş olarak gördüğümü söylüyorsun ya? Benimle savaşı başlatan sensin.”

Sıra Caleb’daydı. “Bu doğru değil.”

“Tabii ki doğru. Beni sürekli ittin, sonra çekip gittin.”

“Gitmemin nedeni sen değilsin.”

Sesily ona inanmıyordu. “Peki, neden gittin?” Uzunca bir süre ağır bir sessizlik çökünce üsteledi. “Tek yaptığımız savaşmak. Artık yoruldum. Elimden gelse buna bir son verirdim.”

“O zaman birlikte son verelim,” dedi Caleb.

“O savaşlar sayesinde biraz olsun ilgini çekebildim.”

Caleb aniden başını çevirip gözlerini onunkilere dikti.

Bu da *nereden* çıkmıştı? Hem neden bunları söylemek iyi hissettiriyordu? Artık içindekileri dökmüştü ve geri alamazdı, o yüzden Sesily sözlerini sürdürdü. “Seni istemekten yoruldum Caleb. Belki beni istersin diye düşünmekten yoruldum. Öpüşmelerimizin en az benim kadar seni de etkileyip etkilemediğini düşünmekten... Dokunuşlarının tenimi dağladığı kadar benim dokunuşumun da seni dağlayıp dağlamadığını merak etmekten... Keşfettiğimiz zevklerin sıradışı olduğunu hayal etmekten... yoruldum.”

Başını çevirdi, çünkü utanç ve öfkeyle yüzünü ateş bastığını hissediyordu. Ne bu duygularla ne de onunla yüzleşmek istemiyordu. Ama ağzından dökülenlere engel olamıyordu. “Haklısın. Artık Kırılacağı’na gitmiyorum. Çünkü oraya gitmekten de yoruldum. Oradaki hatırandan yoruldum. Seni düşündüğümde kalbimin deli gibi atmasından yoruldum. Gerçeği mi duymak istiyorsun? Beni görmek istemeyenlerden dilenci gibi ilgi beklemekten yorulduğum için oraya gitmeyi bıraktım.”

Ne olduğunu anlamadığı halde beklentilerinin karşılanmayacağına bildiğinden orada kalmak istemiyordu. Tepeden düzlükteki ağaçlara doğru inerken, kendine Caleb’in peşinden gelip gelmemesini hiç umursamadığını söylüyor, bir taraftan da peşinden gelmesini istiyordu.

Caleb peşinden geldi. “Bu da ne demek?” diye seslendi arkasından. “Seni görmediğimi mi sanıyorsun?”

Sesily arkasına bakmadı. Arkasına bakmayı reddediyordu.

Genç adam konuşurken rüzgâr kelimeleri kulağına kadar taşıyordu. “Seni görmediğimi mi sanıyordun? Girdiğin her yerde güneş gibi parlamadığını mı düşünüyorsun?”

Sesily bunun üzerine döndü. “Bence, gerekli olduğunu hissettiğin için beni görüyorsun. Çünkü en sevdiğin arkadaşının pervasız kardeşiyim. Çünkü Seraphina’nın yanında durabilmek

için benim de yanımda durman gerekiyor. Ona sadakatin, çılgın kız kardeşini de kapsıyor. Trevescan bahçelerinde yardıma nasıl koştüğünü fark etmedim mi sanıyorsun? Ya da Zorba Çocuklar, Mekân'ı yerle bir ederken? Beni güvende tutmak için oradan çıkarman? Beni korumak için Coleford'un evine kadar takip etmen? Bu arada sonuncusunda çizgiyi kesinlikle aştin!"

Son sözleri duyan Caleb hızlandı. "Coleford'da seni korumadım. Coleford'da senden faydalandım."

Sesily bu sözlerden nefret etti. Sanki kendini zevklere teslim etmekten başka şans yokmuş gibi yine o akşam yaşanan her şeydeki tutkuyu silip atmıştı. Göğsüne oturan yumruya aldırnamaya çalışarak, "Eh, gururumu incitmen bir yana, bence o akşam yaşananlardan pişmanlığın da diğer tüm davranışlarının kaynağından geliyor."

Caleb olduğu yerde çakıldı. Kıpırdamıyordu. "Ne dedin sen?"

"Ablama duyduğun sarsılmaz sadakat doğrultusunda hareket ettiğin açık." Sesily daha bunları söyler söylemez, genç adamın gözlerindeki fırtınayı gördü. Gökyüzündeki bulutların masum görünmesine neden olacak kadar vahşi bir fırtınaydı.

Yokuşta bir adım gerilediğinde Caleb yaklaştı. Sonunda konuşmaya başladığında sözleri tabanca patlaması kadar gürültülü, ama aynı zamanda alçak ve karanlıktı. "Pişman olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ben... Sonrasında yine yok oldun." Genç adam yanına geldiğinde yine geriledi.

"Ve sence bunun nedeni pişman olmam."

İçine çöreklenen kelimeler yüreğini kavururken Sesily, etraflarını saran soğuk rüzgârı hissedemiyordu. "Öyle değil miydi?"

"Hayır Sesily," dedi Caleb, iyice sokularak.

Bu sefer Sesily gerilemedi. Bu sefer yakın durmalarının tadını çıkarıyordu. "Tanrım. Tabii ki hayır. Anlamıyor musun? Sorun da zaten bu..."

Kocaman avuçlarıyla yanaklarını tutarken parmakları saçlarına kayıyor, alelacele topladığı saçlarındaki firketelerin yerlere saçılması tehlikesi yaratıyordu. Sesily umursamadı. Bütün firketeler düşebilir, iki asır sonra toprağın içinde paslanmış halde bulunabilirdi.

O konuştuğu sürece umursamıyordu.

Caleb başını eğip alnını alnına dayayarak, “Pişman *değilim* Sesily,” dedi. “Yine yaşamak istiyorum. Daha çok yaşamak istiyorum. Her şeyi istiyorum. Ve bu sefer medeni olmayacağım.”

Sesily onun güçlü ve sıcak bileklerine yapışıp dudaklarına, fışıldadığı kelimeler kadar hızlı ve yumuşak bir öpücük kondurdu. “Medeniyete ölüm.”

Caleb, gözlerinde vahşi kıvılcımlarla hırlarken öpücüğüne karşılık verdi.

Sesily’nin nabızı kadar vahşi bir öpücük.

Şimşekle yarılp sağanağa dönüşen sonbahar göğü kadar vahşi bir öpücük.

Bölüm On Beş

B u kadın tanrıçalar gibi öpüşüyordu.

Yağmur yerine kar, dolu, hatta kurbağa yağabilirdi. Caleb'in umurunda olmazdı. Yokuşun ortasında öylece durup karlar ya da kurbağalar dizlerine yükselene kadar öpüşmeye devam ederdi, çünkü Sesily Talbot'un mahveden öpücüklerinden aldığı zevki hayatında başka hiçbir şeyden almamıştı. Yumuşacık, şehvetli ve günah dolu Sesily'ye sarılırken, genç kadının kolları boynuna dolanmışken, parmakları saçlarının arasında dolaşırken, dilini alt dudagında yavaşça dolaştırırken sağanak yağmura rağmen yürekleri yakan o küçücük iç çekişleriyle inlerken buz gibi yağmurun iliklerine kadar işlemesi de önemli değildi.

Sesily onu yağmur kaderleriymiş gibi öpüyordu.

Sonunda muhteşem gözlerini açacak kadar geri çekildiğinde kirpikleri yağmurdan sıırıslamıdı, saçları alnına yapışmıştı. Bu perişan haline rağmen mükemmel görünüyordu. Yüreğini sıkıştıran gülümsemesiyle, "Bu öpüşme o kadar harikaydı ki göğün gürlediğini duyduğumu sandım," dediğinde Caleb güldü.

Gülmemesi gerekirdi. Kendini bu mutluluğa teslim etmemeliydi. Daha fazla yakın olmamalı, onun cazibesine kapılma riskini göze almamalıydı.

Ama Sesily, onun reddettiği her şeydi. Karanlık dünyanın ışığı, çirkinlikler arasındaki güzellik, asla karşılaşmadığı davetti. Ve bütün bunlar genç kadını başka her şeyden daha cazip kılıyordu.

O vitrindeki pasta, zenginin cebindeki altındı.

Hatta daha iyisiydi.

O yüzden gülmeyi dert etmedi.

Onu hak etmediğini biliyordu ama yağmur yağıyordu, hava soğuktu ve kendini düşünmese de onun için endişelendiğinin farkındaydı. Dahası bu endişenin, ablasına duyduğu sadakatle hiç alakası yoktu.

Tek isteği onu sıcak, kuru ve güvende tutmak, bir anlığına bile olsa onunla olduğunu hissetmek, tek bir anın bile yeterli olacağına inanmaktı. Pişman olması gerektiği halde, asla pişman olmayacağını biliyordu.

Pembe dudaklarına kaçamak bir öpücük daha kondurduktan sonra Caleb paltosunu çıkarıp başlarının üzerinde şemsiye gibi tuttu. Sesily'nin bembeyaz gülümsemesiyle iyice sokulup kolunun altına girmesi harika bir histi.

“Sıcacık.”

Bu tek kelime Caleb'in damarlarında büyük bir zevkle titreşiyor, en yakındaki sığınağa kadar yürürken onu sıcak tutma arzusuyla dolduruyordu.

Ağaçlara ulaştıklarında yağmurdan biraz olsun korunduklarını hissedince, paltosunu tekrar giyip düğmelerini iliklemeden Sesily'nin elini tuttu, düşen dalların ve sıırıslam yaprakların üzerinden yürütmeye başladı. Genç kadının ayakkabılarının

sırılısıklam olduğu düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Bir an önce içeri girme telaşıyla adımlarını hızlandırdı.

Yıllardır kendi haline bırakılmış gibi görünen bir korunun içindeki bekçi kulübesi görüldüğünde Sesily duraksayıp elini sıktı. “Şey... bekçi sorun olur mu?”

“Görmeden bilemeyiz,” diyen Caleb, sertçe kapıyı çaldı, sonra pencereden baktı. İçerisi pek seçilmiyordu, ama sessizlikte çatıyı ve pencereleri saran sarmaşıklara bakılırsa kulübe boş olmalıydı.

Kapıyı denediğinde kilitli olduğunu gördü.

Sesily arkasında bu durumdan hiç hoşlanmamış gibi şaşkın bir ses çıkardı. Ses onun da hoşuna gitmediği için hemen döndü; karşısında büyük bir kurt, baltalı bir ormancı ya da bir dev göreceğinden emindi. Oysa Sesily gözlerini yummuş, omuzlarını büzüştürmüş öylece duruyordu. Buz gibi yağmur, yüzünden süzölüp doğrudan mantosunun yakasına akıyordu.

“Çok soğuk!” dedi gözlerini açtığında.

Caleb daha sonra bu ânın güzelliğini düşüneneğinden emindi, ama Sesily’nin üşümesi çok daha önemliydi. Onun üşümesini ya da yağmurda kalmasını istemiyordu. O yüzden aklına ilk geleni yaparak... Kulübenin kapısını bir tekmeyle açtı.

Sesily yine şaşkınlıkla nefesini tutunca omzunun üstünden baktı. Genç kadın üşüdüğünü unutmuş gibiydi, kocaman gözlerle boş eşiğe bakarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Gözleri buluştuğunda, “Bunu alışkanlık haline getirmesen iyi edersin,” dese de gördüğünden hoşlandığı belli oluyordu.

Caleb bir düzine daha kapı kırabilirdi. “Daha önce ne kırdım?”

“Kulübe kapısı... araba penceresi... çok yıkıcısın.”

Sadece onun için yapmıştı oysa. “Seninle tanışana kadar ne bir kapıya ne de bir pencereye tekme attığımı söylesem inanır mısın?”

“Aman dikkat,” dedi Sesily gülümseyerek. Rüzgâr, yağmur ve şekerli badem kokusunu bırakarak yanından geçtikten sonra arkasına kaçamak bir bakış attı, ardından karanlık evde gözden kayboldu. “Beni şımartıyorsun.”

Caleb onun peşinden içeri girdiği anda sessizlik fırtınanın gürültüsünü ânında boğdu. Artık sadece yer döşemelerine sürtünen eteklerin hışırtısı duyulabiliyordu. Kapıyı kapatıp yakındaki bir sandalyeyi arkasına dayadı.

Etek hışırtıları da susmuştu. “Kapıdaki zararı telafi etmeniz gerekecek Bay Calhoun.”

“Dük beni nerede bulacağını biliyor,” diyen Caleb odaya baktı. Küçük bir masa, iki yanında sandalyeler, divana benzer bir koltuk ve kuru odunların hazır beklediği şöminenin iki yanındaki üzeri örtülmüş iki rahat koltukla sade döşenmişti.

Ve Sesily, dağınık saçlarından mantosuna damlayan sularla her şeyin ortasında sıırsıklam duruyordu. Yanakları soğuktan kızarmış, kirpikleri yağmurdan birbirine yapışmıştı.

Mükemmel görünüyordu.

“Eh,” dedi Sesily, ellerini yerleştirdiği belinin güzelliğini iyice ortaya sererken şömineye bakarak. “Sanırım bunu yakmamız gerekecek.” Kısa bir süre düşündükten sonra omzunun üstünden Caleb’a baktı. “Ateş yakabilecek misin?”

“Beni dük mü sandın?”

Sesily onun alınmasına güldü. “Özür dilerim. Hakaret gibi oldu.”

“İşi gücü olan bir adam için kesinlikle hakaret.”

“Yeteneklerinden kuşku duymam hata,” diyen Sesily, şömineden uzaklaştı. “Lütfen maharetinizi gösterin efendim.”

Açıkçası Caleb daha ilginç maharetlerini sergilemeyi tercih ederdi ama şömineyi yakmakla yetinecekti. Fırtınaya esir olmuş,

başlayamadan durmak zorunda kalmışlardı ve o ânı hiç unutmayacaktı. Yoksa Sesily'yi oracıkta çimlere yatırıp rüzgârlı gökyüzüne karşı zevk çılgınlıkları attırana kadar onunla sevişirdi.

Yanından geçip şöminenin önünde çömeldiğinde genç kadının odayı dolduran gülümsemesinin ve kokusunun farkındaydı, o yüzden teninin yumuşaklığı, dudaklarının tatlılığı ya da kollarında... dilinde inlemeşi yerine başka bir şeyle meşgul olmasına sevindi.

Boğazını temizledi. Bu kadar yakın olmaları onu deli ediyordu.

İşte o zaman Sesily soyunmaya başladı.

Henüz ateşi yakmak için çakmak taşını çeliğe sürtmüştü ki ıslak kumaşın yere kaydığını duyup bakmadan edemedi.

Sesily mantosunu sandalyenin arkasına sermek için arkasını dönmüştü.

“Üşüteceksin,” dedi Caleb. Sesi hiç beklemediği kadar endişe doluydu.

“Zaten üşüdüm,” dedi Sesily önemsemyormuş gibi. “Islak durmama gerek yok.”

Boğazındaki hırlamayla işine geri döndüğünde, koltuklarının üzerindeki örtüyü kaldırmasına aldırmamaya çalışarak ateşi yaktı.

Ödülü kocaman bir gülümseme oldu. “Yeteneklerinden asla kuşku duymamalıydım.”

Caleb'in yüzü bir okul çocuğu gibi mahcubiyetle yanıyordu. Küçük evin içinde dolaşarak küflü çay kokan teneke bir demlikle yün battaniye dolu bir sandık buldu ve hepsini toplayıp iyiden iyiye ısınmaya başlayan salona döndü. Sesily'nin örtüsünü kaldırdığı divanın üzerine bıraktı.

Genç kadın mantosunu astığı sandalyenin yanında eldiveninin düğmelerini çözmekle meşguldü.

Caleb eldivenleri zarıfçe çıkarıp masaya bırakmasını seyretti.

Sesily masanın üzerindeki ince bir toz tabakasına parmağını sürerek, “Bu hanın biraz bakıma ihtiyacı var.”

“Sahibine söylerim.”

Sesily ona baktı. “Gerçekten bir han olsaydı, söyleyeceğinden eminim.”

“Memnuniyetsizliğin benim memnuniyetsizliğim,” dedi Caleb. Kulağa bir iltifat gibi gelse de bu doğrudu.

Sesily ona doğru bir adım attı. “Bana böyle şeyler söylememelisiniz Bay Calhoun. Şımartıyorsunuz.”

“Şımarırsan ne olur?” dedi Caleb usulca yaklaşırken. Onun şımarmasına bayılıyordu.

“Korkarım sonrasında artık iflah olmam.”

“Sen mi?” Caleb kaşlarını kaldırdı. “İmkânsız.”

Sesily gülümsedi. “Bazıları bunu cazip buluyor.”

“Öyle mi?”

Sesily bir adım daha attı. Artık dokunacak kadar yakındı. Caleb’in denemesine bile gerek yoktu. Elini uzatsa beline sarılıp onu kendine çekebilirdi.

“Beni dilediğin gibi şımartabilirsin.”

Caleb onu sonsuza kadar şımartmak, istediği her şeyi vermek istiyordu. “Pekâlâ, Leydi İmkânsız,” derken kendi sesini tanımakta zorlanıyordu. Bu kadar yakınındayken arzuları sesine sızıyordu. “Benden ne dilersin?”

En sevdiği şekerlemelerle dolu keseyi sunmuş gibi gözleri parlayan Sesily parmağını çenesine koyup düşünceye dalmış gibi yaptı.

Oyun oynuyordu.

Caleb en son ne zaman oyun oynamıştı? Hiç oyun oynamış mıydı? Hangi oyundan böylesine zevk almıştı?

Cevapların önemi yoktu. O anda bildiği tek bir şey vardı. Bu oyundan zevk alıyordu.

“Öncelikle paltonuzu çıkarmanızı rica edeceğim Bay Calhoun. Yerleri ıslatıyorsunuz.” Palto ânında diğer sandalyenin üstüne atıldığında usulca ekledi. “Böylesi çok daha iyi, ama isteklerimi yerine getirmenizdeki tek sorun, bu güçten fazlasıyla hoşlanmaya başlama ihtimalim.”

Caleb, bütün bedenini ürperten bu sözler karşısında başını kaldırdı. Göğsü sıkışıyordu, aleti taş gibi olmuştu. “İflah olmazsın.”

“Asla,” dedi Sesily, elini onun göğsüne bastırarak. Dokunusunun sıcaklığı yeleğini ve gömleğini aşip tenine ulaşıyordu. Ancak Caleb daha ânın tadını çıkarmadan elini geri çekti. “Yağmur içine işlemiş.”

O anda Caleb, genç kadının fırtınanın ıslatıp dağıttığı upuzun siyah saçlarına dokundu. Sesily’nin gerdanına süzülen damlalar, sırlıslıkla ipek elbisesinden içeri akıyordu. “Sadece ben mi?”

“Hayır,” dedi Sesily. Onun nereye baktığını anlayınca küçük bir kahkaha atıp yerinde durmakta zorlanan gür topuzunu özgür bıraktı. Gözlerindeki oyuncu kıvılcımlar ağız sulandıran türdendi. “Ama burada hizmetçim olmadan üstümü değiştiremem.”

Yine oyun oynuyordu. “Mmm,” dedi Caleb. “Bu büyük sorun.”

Sesily iyice sokuldu. Belki de sokulan Caleb olmuştu. Parmaklarını saçlarının arasına kaydırırken fısıldarcasına, “Belki ben yardım edebilirim leydim,” dedi. Sesinde saygıdan ziyade sahiplenme vardı.

“Lütfen,” dedi Sesily usulca.

Caleb kendinde değildi. Saçlarındaki firketeleri yavaş ve özenli hareketlerle çıkarıp masanın üzerine yerleştirirken içten içe Sesily’nin kendisini durdurmasından korkuyordu.

Ama Sesily kıpırdamadan gözlerini yumdu. Caleb gür dalgalı saçlarından düzinelerce firketeyi çıkarırken neredeyse

onun mıknaatıs gibi dokunuşlarına çekiliyordu. Sonunda saçları omuzlarına döküldüğünde Caleb hayalleriyle karışlaştı.

Hayır, bu yalandı. Caleb, onu bu halde hiç hayal etmemişti.

Zaten hayallerin ne önemi vardı?

Tenha kulübenin ortasında dururlarken şömineden gelen çatırtılara nefeslerinin ağır ritmi ve masanın üzerine konan firketelerin tınlaması eşlik ediyordu. Caleb, son nefesini o anda verse, aklında bu sahneyle öleceğini düşündü. Uzun boylu, şehvetli ve güzel Sesily'nin saçları, ipek bir vaat gibi omuzlarına dökülüyordu.

Son firketeyi masaya bıraktığında Sesily'nin açtığı gözlerinden onu istediği alenen okunabiliyordu. "Teşekkür ederim," derken gür lülelerini salladı. "Bu harika bir his."

Caleb onu şöminenin önüne yatırmak ve başının etrafına yayılan saçlarındaki altın ışıltıları seyretmek istiyordu. Daha düşünürken durmasının mümkün olmadığını anladı. Sesily'nin bir saat önceki haline, yani arkadaşının kardeşi olan, dünyaların önüne serildiği güzel, aristokrat kadına geri dönüş yoktu. Oysa kendisi, aşk, mutluluk ve gelecek gibi kavramların asla ona göre olmadığını bilinciyle hayatını geçmişinden kaçarak geçirmişti.

Gerçi bir saat önce de kendini zor tutmuştu.

Ya da birkaç gün önce.

Ya da bir yıl önce.

Tanıştıkları anda bu yola girmişlerdi.

Ve şimdi ormandaki kulübeye varmışlardı.

Ve buraya kadardı.

Sesily parmağını yeleğinin yakasına takıp onu kendine çekerek fısıldarcasına, "Peki sen Caleb?" diye sordu. "İslaklığına yardım edebilir miyim?"

Caleb'in reddetmeye gücü yetmiyordu.

Sesily'nin düğmelerini çözdüğü yeleğini masaya fırlattı. Sonra genç kadın sıcacık ellerini keten gömleğinin üzerine bastırdığında vücudunun alev aldığını hissetti.

“Gömleğin? İzin verirsen...”

“Sesily,” dedi Caleb, çenesini tutup gözlerinin içine bakarken. “Ne istersen yapabilirsin. Dilediğin her şey senin.”

Ben seninim.

Kelimeler beynini kavuruyordu ama dile getirmede.

Aptal değildi.

Sesily’nin de bunları duymak gibi bir beklentisi yoktu. Caleb’in yardımıyla pantolondan kurtardığı gömleği çok geçmeden yeleğin yanındaydı. Gözlerinde yine şekerlemeleri görünce olduğu gibi kıvılcımlar çakıyordu. “Sen...” dedi. Göz gözeydiler. “Çok güzelsin.”

Şımarma sırası Caleb’daydı. Onu öptü, çünkü en azından dudaklarında hak iddia etmek için bir saniye daha bekleyemeyecekti.

Oysa asıl hak sahibi Sesily’ydi. Parmakları çıplak göğsünde dolaşırken dokunuşu adeta yakıyordu.

Caleb bu oyunlara artık katlanamayacağını anlayınca onu kendine çekti. Hemen ardından, irkilerek geri çekildi.

“Ne oldu?”

“Kıyafetin,” dedi. “Buz gibi.”

“Ben de Amerikalıların daha dayanıklı olduğunu sanırdım.” Sesily tatlı bir dudak büzüş eşliğinde başını iki yana sallıyordu.

Caleb, başka yerlerini emmesi için yalvartana kadar onun alt dudağını emmek istiyordu. “Mmm,” dedi onu tekrar kendine çekerek. “Bana bir şans daha ver.”

Sesily harika cilvesiyle adeta dans edercesine kaçtı. “Olmaz, korkarım artık senin için endişelenmeden edemeyeceğim.”

“Korkma, dayanırım.”

“Eh, pek kibarsın ama yine öylesine birbirimize sokulursak üşütmeden korkuyorum.”

“Her şeyi göze almaya hazırım,” dedi Caleb, hâlâ örtülü mobilyalara doğru onun peşinden giderken. Örtülerin altındaki

mobilyaları nasıl kullanabileceklerini hayal etmekten kendini alamıyordu.

“Hayır, hayır. Maalesef buna izin veremem,” diye nazlandı Sesily. Yavaşlıyor, yaklaşmasına izin veriyordu. Sonunda dokunacak kadar, dizlerinin üstüne çöküp ona tapınacak kadar, fısıltısını duyabileceği kadar yaklaştılar. “Bunun tek bir çaresi var.”

“Neymiş o?” diye sordu Caleb, bir öpücük daha almak için parmaklarıyla çenesini kaldırarak.

Sesily onun dudaklarında oyalanmasına izin verdikten sonra, “Elbise...” dedi. “Elbisenin çıkması gerekiyor.”

İçini titreten kelimeler karşısında Caleb gülümsemeden edemedi. Parmak uçları çoktan yumuşacık teninde dolaşmaya başlamıştı. Sonunda elbisenin tam ortasındaki tozpembe minik fiyonga ulaşınca, “Öyle mi?” diye sordu.

“Ah kesinlikle,” dedi Sesily. “Bence sağlık açısından yarımıza olur.”

Caleb ağır hareketlerle fiyongu çözmeye girişti. Genç kadının beklentiyle dolu sık nefesleri onu istediğinin kanıtıydı. Dahası adını fısıldamasındaki telaş onu deli etmeye yetiyordu. “Şşş,” dedi, ipek elbisenin omzunu indirirken. Sesily’nin gerdanı vahşi bir tempoyla inip kalkıyordu. “Bugüne kadar aldığım en güzel hediyenin...” diye ekledikten sonra henüz çıplak kalan yerlerine öpücükler kondurarak fiyongu çözdü. “O yüzden paketi açmak için acele etmeyeceğim.”

Minik öpücükler eşliğinde elbisenin önündeki diğer kurdeleleri çözerken ikisi de dayanamayacak noktaya geliyordu. Caleb bu ânı, onun kapkara saçları ile esmer güzelliğini ilk gördüğü andan beri tam iki yıldır beklemişti ve tadını çıkaracaktı.

Sonunda elbise, yine ipek kurdelelerle süslü juponuyla birlikte genç kadının ayaklarının dibine düştüğünde her şey değişti. Artık yavaşlık yoktu.

Sesily elbisesi gibi göz alan pembe renkte bir korse giymişti. Jartiyerleri aynı ipektan kurdelelerdendi... ve arasında hiçbir şey

yoktu. Ne kombinezon ne de iç çamaşırı... Sadece pürüzsüz yumuşacak bir ten...

Adeta rüyalarından fırlamış gibi bütün büyüleyiciliğiyle karşısındaki manzaraya bakan Caleb ağzının kuruduğunu hissedebiliyordu. Gözleri tekrar buluştuğunda, Sesily'nin belli belirsiz bir gerginlikle kendisini seyrettiğini fark etti. Bir anda bütün damarları alev alırken, "Tanrım Sesily," dedi. "Mükemmelsin."

Sesily gülümsediğinde yanakları daha çok kızarıyordu. "Emin değildim..."

Caleb onun sözünü kesip iyice sokuldu ve cümlenin devamını bir öpücükle getirdi. Her seferinde uzayan öpüşmelerin arasında, "Elbette," diye fısıldadı. "*Elbette.*"

Sesily'nin kollarında titrediğini fark edince, onunla yeterince ilgilenmediği için kendine küfrederek kaçamak bir öpücükten ardından, "Bir yere kıpırdama," dedi ve daha önce bulduğu battaniyelerden birini, artık iyice harlı yanan şöminenin önüne yaydı. Ateşe birkaç kütük daha atmak için çömeldi, ama o sırada Sesily'nin parmaklarını saçlarında hissetti.

Başını kaldırdı, harika vücuduyla karşısında durup onu izleyen genç kadının gözlerinde şöminedeki alevlerle alakası olmayan kıvılcımlar çıktığını görebiliyordu.

"Kıpırdadım," diye fısıldadı Sesily.

"Mmm," dedi Caleb, eli bacağından baldırına, oradan da çıplaklığına kayarken. "Asla iflah olmayacaksın."

"Benimle nasıl başa çıkacaksın?"

Caleb bunu hak etmiyordu. Onu hak etmiyordu. Ama hak etmese de hakkını alacaktı ve ömrü boyunca yetmesini umut edecekti. "Birkaç fikrim var," diyerek onu ateşin önündeki battaniyeye çektiği sırada Sesily kahkahalar atıyordu.

Bölüm On Altı

Sesily bu ânı defalarca hayal etmişti ama ablasının korusundaki orman bekçisinin kulübesinde, yerde olacağı aklına bile gelmemişti.

Yine de fena fikir değildi.

Caleb onu kucaklayıp şöminenin önüne özenle serdiği yumuşacık battaniye yığınının üstüne yatırdığında, keyif dolu cıyaklamalarını durduramıyordu. Sonra genç adam da yakışıklılığı, iriliği ve sıcaklığıyla yanına uzandığında keyif artık bir kelime bile değildi.

Caleb'in kapıya, soğuğa, yağmura ve dünyanın geri kalanına siper olmak üzere yanına uzanarak sadece ateş ve ikisinden ibaret bir dünya yaratması müthiş bir keyifti. Sesily onu uzun uzun seyretti, geniş göğsünü okşadı, göğsünde karanlık bir gölgeye neden olan tüylerle oynadı... Gri öğleden sonrasında altın gölgelerin oynadığı kalın ve güçlü koluna dokundu, pazılarına, omzuna, sonra pürüzsüz boynuna öpücükler kondurarak onu zevkten inletene kadar dilini çenesinde dolaştırdı.

“Hoşuna gidiyor.”

“Sen hoşuma gidiyorsun.”

Sesily gözlerini kırptırdı. Bu sözler aralarında beklediğinden daha ağır bir hava oluşturmıştu. “Hoşlanıyor musun?”

“Sesily,” dedi Caleb, nefesten farksız bir fısıltıyla. Ardından elini tutup parmaklarını öptü. “Evet, senden çok hoşlanıyorum.”

“Böyle bir şey olabilir mi?” diye sordu, öyle hissetmese de imalı bir şekilde.

“Bence olabilir. Sen olunca olabilir.” Caleb bu sefer işaretparmağının ucunu ağzına aldı. “Seni gördüğüm anda hoşlanmıştım. Bu güzelim alaycı gözlerle... hep görmeyi istediğim gülümsemele bana ilk bakışında senden hoşlandım.”

Sesily gülümsedi. “Bugün gözlerim ve gülümsemem senin.”

Caleb öpmek için eğildi ama dudakları buluşmadan durdu. “Benimkiler de senin.” Öpüşmeleri şarap gibiydi. “Ateşe dön,” diye ekledi usulca.

Sesily anlamasa da her ne yaşanacaksa muhteşem olacağından emin bir şekilde onun istediğini yaptı.

Muhteşemdi. Caleb omzuna küçük bir öpücük kondurdu, ardından ensesini öptü, sonra hızlı hareketlerle korsesini çıkardı. “İşkence aleti gibi,” diyordu. “Nefret ediyorum.”

“İngiltere’deki bütün kadınlar da nefret ediyor.”

“O zaman niye giyiyorsunuz?”

Sesily bir koluyla göğüslerini kapatarak ona döndü. “Aslını istersen ben giymiyorum.”

Caleb gözlerini onun elinden alamıyordu. “Göster,” derken emri ipek ve çeliğin başka bir türüydü.

Genç kadın hiç tereddüt etmeden kolunu açarak güzelliğini sergiledi.

Caleb'ın bakışları dokunuş gibiydi. Göğüs uçlarının sertleştiğini fark edince gözlerinde hınzır bir ifadeyle yüzüne bakarak, "Beni istiyorsun," dedi.

Sesily tereddütsüzdü. "Evet."

Ama Caleb üzerine abanıp öperek çaresiz arzularının sızısını dindirmek yerine, daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir şekilde dokunmakla yetindi. Bir hazineymiş gibi saygıyla okşuyordu.

Ve bu okşayışlar arzularını daha da derinleştiriyordu.

Göğsünde dolaşan parmağına uyum sağlamak istercesine sırtı yay gibi gerildi. Yumuşacık ama kararlı dokunuşları kapalı kaldıkları kulübede ruh okşayan cinstendi. "Sızlıyor mu?"

Genç adamın parmağı göğüs ucuna yaklaşıırken neredeyse tek bir nefeste, "Orası değil," dedi Sesily. Sonunda Caleb parmağını turlar atarak göğüs ucuna bastırınca adeta tısladı. "İşte orası."

"Mmm," dedi Caleb. "Çok sertleşmiş. Benim için."

"Evet lütfen," diye fısıldarken Sesily yakarıyordu.

"Lütfen ne?" Caleb göğüs ucuna küçük bir çimdik attığında bütün bedeninde zevk kıvılcımları çaktı ama daha tadını alamadan parmaklar geri çekildi.

"Bir daha."

Caleb istediğini yapmadı. Daha iyisini yaptı. Ağzını yaklaşılarak sızlayan teninde dilini dolaştırdı, ardından şehvetli dil darbeleri eşliğinde emdi. "Bu ânı uzun zamandır hayal ediyordum," diye fısıldadı.

Sesily o an hiç bitmesin istiyordu.

"Yatak odamda yıkağdığın günden beri."

Parmakları genç adamın göğsündeki tüylerde dolaşırken Sesily yine tısladı. "Seyretmişsin."

“Kendimi tutamadım,” diyen Caleb, göğüs ucunu emmeye devam ediyordu.

Sesily yay gibi gerilmişti. “Seyretmeni istedim,” diye itiraf etti. “Yana yakıla beni istemeni istedim.”

Caleb başını kaldırıp alevli yeşil gözleriyle baktı. “Hem de nasıl istedim.”

Sesily ona bakarken arzuyla doluyordu. “Ne yaptın?” Eğilip bir kez daha göğüs ucunu emen genç adamın gözlerinde günah vardı. Nefesini tutarak üsteledi. “Anlat.”

“Arzularımı nasıl tatmin ettiğimi mi soruyorsun? O günden beri nasıl rahatladığımı mı soruyorsun? Karanlıkta yatarken seni hayal ederek artık dayanamayacak noktaya gelene kadar kendimi okşadığımı mı anlatayım?”

“Evet,” dedi Sesily ona sürtünerek. “Ah, evet.”

Oda artık soğuk değildi. Caleb’in sesi, dudakları ve ibadeti dışındaki her şeyin yok olduğu bir cehenneme dönüşmüştü. Sonunda asla bitmemesini istediği dokunuşlar ve dil darbeleriyle diğer göğsüyle ilgilenmeye başlaması gerçekten de ibadetten farksızdı. Onu göğsüne bastırmak, bütün vücudunu sunmak, durmaması için yalvarmak istiyordu.

Caleb geri çekilerek ona baktığında daha fazlasını istiyordu. Günahkâr parmaklar vücut kıvrımlarında, göğüslerinde, ayva göbeğinde ve kalçasında dolaşırken teslim olmaktan başka çaresi yokmuş gibi kıvranıyordu.

Yaşadığı zevk fazlasıyla iyiydi. Tam kıvamındaydı.

Ve Sesily o anda bile bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu.

Parmak ucu baldırındaki jartiyer kurdelesine geldiğinde oyalanınca bacaklarını aralayıp Caleb’in adını fısıldadı.

Genç adam doğrulup üzerine abanarak kalın bacağına baldırlarının arasına bir hediye gibi yerleştirdi. Sesily kollarını onun

boynuna dolayarak göğsünü göğsüne bastırdı. Kıvrılırken yumuşacık yün pantolonu ipek tenine sürtünüyordu.

“Tutuşuyorsun,” dedi Caleb kulağına fısıldayarak.

Sesily aklını kaçırarak gibiydi. Kalçalarını oynatmaya devam ederken baldırlarının arasındaki sert kaslar katıksız bir zevkti. Genç adam bir elini yere bastırıp diğeriyle belini kavradığında, “Evet,” diye inledi. “Lütfen.”

“Burada tutuşacaksın, değil mi? Aynen böyle?” Caleb’ın belli belirsiz kontrol altında tutmaya çalıştığı hırlaması her şeyi ortaya koyuyordu. O da istiyordu.

Sesily, kendisini izlemekten asla vazgeçmeyen harika yeşil gözlere bakıyordu. Yavaş ve ritmik hareketlerle kalçalarını kıvırmaya devam ederken genç adamın gözbebekleri büyüdü, belini koluyla daha sıkı sardı, ritmine ayak uydurarak onunla birlikte doğruldu. “Böyle gelebilirsin,” diyordu kaçamak öpücüğünde bile dilinin tadına bakarak. “Beni zevkin için kullanarak boşalabilirsin.”

“Mmm,” diye inledi Sesily. Kollarını boynuna dolayıp kalçalarının günahkâr hareketlerine devam ederken genç adamın sıkı kucaklaması sayesinde kendinden geçmek üzereydi. Bacaklarının arasındaki güçlü baldır artık katlanılmaz bir hal almıştı. “Ama istemiyorum.”

“Yalancı,” dedi Caleb. Nefesi tenini yakarken kulak memesini dişlerinin arasına aldı. “Bunun için yanıyorsun.”

“Bunun için değil,” diye karşılık verdi Sesily. “Senin için yanıyorum.” Arkaya kaykılarak parmaklarını kemerinden içeri kaydırmaya başladı.

Caleb elini tuttu. “Olmaz.”

Göz göze geldiler. “Seni görmek istiyorum.”

Caleb başını iki yana salladı. “Bu benim için değil aşkımdır. Her şey senin için.”

Sesily gülümsedi. “Hiç duymadın mı? Acayip bencilimdir.” Kalçalarını baldırına sürtmeye devam ederken ikisi de nefeslerini tuttu. “Caleb... *benim* için üstündekileri çıkar.”

Caleb, sessiz odada karanlık ve ateşli bir küfür savurdu. “Sesily, soyunursam...”

Devamını getirmediğinde kendinden şüphelenmekten nefret etse de sessizliği bozmak için, “Pişman mı olacaksın?” dedi Sesily.

Bir küfür daha. Bu seferki daha sertti. “Hayır hayır.” Caleb’in sırtını okşayan elleri saçlarına kaydı ve onu tutkuyla öptü. “Tek bir ânından bile pişman olmam.”

Yine de Sesily, iki yıldır onu görmezden gelen adamın neden soyunmadığını anlayamıyordu. Tam iki yıl görmezden gelmiş, bütün baştan çıkarma girişimlerine direnmişti. “Emin misin?”

“Tanrım Sesily,” dedi Caleb usulca. Gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. “Hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım. Asla pişman olmam. Yağmurda seni öpmekten, ateşin önünde böyle sarılmaktan asla pişman olamam.” Sesily’nin eli kaslı karnında açılırken nefesini tuttu. “Maun yangını saçlarıyla kucağında oturmandan asla pişman olmam. Tadını almaktan, seni hissetmekten asla pişman olmam.” Aşk yeminini bitirmeden önce onu tekrar öptü. “Senden asla pişman olmam. Bundan. Bizden. Buradan.”

Bu sözlerdeki saygı karşısında Sesily arzularından yeni bir şeyler doğmasından korkuyordu. Kardeşinin o gün söyledikleri hâlâ kulağındaydı.

Sesily sevdi mi tam sever.

Dikkatli olmazsa, onu başka hiç kimsenin görmediği gibi gören, çok az insanın anlayabildiği gibi anlayan, daha önce hiç kimsenin öpmediği gibi öpen adama âşık olabilirdi. Daha önce onu baştan çıkarmasına izin vermemişti... Çünkü Sesily’nin aslında buna ihtiyacı yoktu. İşte Caleb buradaydı, onu istiyordu. Baştan çıkarmaya gerek bile yoktu.

Tabii birazcık baştan çıkarmaktan kimseye zarar gelmezdi.

“Ben neden pişman olacağımı söyleyeyim mi?” diye sorarken, göğsünde dolaştırdığı avcuyla zevk hırıltılarını hissetmeye bayılıyordu.

“Lütfen,” diye tısladı Caleb.

Sesily eğilmiş, göğüs uçlarından birini yalıyordu, dişleriyle kıllarını çekiştirdikten sonra diğer göğüs ucuna geçti. Bu arada parmakları yine pantolonun kemerinden içeri kaymış, sert tüyleri okşuyordu. Daha ileri gitmeden önce bir an için sertliğinin kumaşı zorladığını fark etti. “Bunu görememek benim için büyük pişmanlık olur,” dedikten sonra doğrulup genç adamın nabzının attığı boynunu öptü. Caleb’in da onu istediğini bilmek yüreğinin zafer çığlıkları atmasına neden oluyordu. Kumaşın üzerinden sertliği okşamaya devam ederken Caleb kalçalarını kaldırarak kendini ona sunuyordu. “Buna dokunamamak benim için büyük pişmanlık olur.” Ödülü yine inlemeyle karışık bir hırıltı olduğunda ekledi. “Senin için de öyle olmaz mı?”

Harika adam bütün tatlılığıyla güldü. “Aslına bakarsan olur.”

“Soyun,” diye emretti Sesily.

“Ama o zaman sana dokunamam.”

Sesily kucağından inip battaniyeye oturdu, Caleb’in ayağa kalkarak ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmasını izledi. Biraz sonra genç adam çıırılçıplaktı. Oturmak üzere eğildiğinde kasları adeta dalgalanıyordu.

Sesily onun uzun süre yerinden kalkmamasını umuyordu. Ama oturmasına izin vermeden elini kaldırdı. “Dur.”

Caleb emre itaat etti.

Sesily ona emretmek istiyordu. “Ben sadece...” Devamını getirmeden gözlerini vücudunda, kaslarında, kemiklerinde, teninde, geniş omuzlarında, daracık kalçalarında, baldırlarında ve...

Bacaklarının arasındaki kalın ve gururlu uzantıda dolaşırdı. “İki yıldır,” diye tekrar başladı. Genç adamın seyretmesine izin vermesi hayret vericiydi. “Bunu... seni... o kadar çok hayal ettim ki.” Gözleri, seyrederken daha da sertleşiyormuş gibi görünen erkekliğine takıldı. “Göster.”

Caleb onun ne istediğini biliyordu. Aletini eline alıp parmaklarıyla sardı, avcunu uzun ve harika hareketlerle kaydırmaya başladı.

Sesily saatlerce onu seyredebilirdi. Ağzı sulanıyor, kendi vücudu yay gibi geriliyor, bir an önce onunla sevişmek için yanıp tutuşuyordu ama aynı zamanda çaresizce devam etmesini istiyordu. Başını kaldırdığında arzuyla kapanmaya yüz tutan gözleriyle karşılaştı. O anda aklında tek bir şey vardı. “Caleb, çok güzelsin.”

“Sen ne hayal etmiştin aşkım?”

Sesily başını iki yana salladı. “Binlerce şey.”

“En sevdiğinden başla.”

Caleb sırf onun için kendini okşuyor, heyecan Sesily’nin bütün bedenini sarıyordu. Genç adam güçlü dizini bacak arasına kaydırıp üzerine abanırken geriye kaykıldı. Dokunduğu kolundaki kasları titreşiyordu. “Bunu hayal ettim. Sana dokunduğumu hayal ettim. Seni serettiğimi hayal ettim.” Gözleri dokunuşlarına eşlik ederken iç çekti. “Seni o kadar çok hayal ettim ki dokunmak hayal gibi.” Caleb’in göğsünden bir hırıltı koptuğunda parmakları sertliğine dokundu. “Ateş gibisin,” diye devam etti. “Çelik kadar sertsin.”

Caleb şehvet ve günah dolu müthiş parmakların sertliğini sarmasıyla başını eğip kulağına, “Seyrettiğinin farkındaydım,” diye fısıldadı.

“Özür dilerim,” derken Sesily en ufak bir pişmanlık hissetmiyordu. “Elimde değildi.”

Sertlik parmaklarının arasında kayarken Caleb boynunu hafifçe dişledi. “Bakışlarına karşılık vermemek için adeta savaştım.”

Sesily onun gözlerine baktı. Parmaklarıyla sıcaklığı iyice sararken genç adamın çenesindeki kasların zevkle gerilmesini seyretmekten büyük zevk alıyordu. “Neden?”

“Çünkü sana bakmayı hak etmiyorum,” dedi Caleb usulca. “Çünkü bakarsam... sadece bir anlığına bile bakarsam... daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum.”

Sesily buna gülümsemeden edemedi. “Bence haklısın.”

Caleb bacaklarını aralayıp arasına yerleşirken Sesily sert aletini bırakıp kollarını ve omuzlarını okşadı.

“Sana bakarsam...” diye devam ediyordu genç adam kalçalarını oynatırken usulca. “Sadece bir kez, sadece bir an için bak-sam... seni öpmek isteyeceğimi biliyordum.”

Sesily dudaklarıyla buluşmak için başını kaldırdı ama Caleb çoktan aşağı kaymaya başlamıştı. Göğüslerini öpen dudaklar karnına kaydı.

“Sana bir kez baksam, sadece bir anlığına baksam...” Dudaklar yumuşacık tümseğinde oyalanırken fısıltıyla ekledi. “Tadına bakmak isteyeceğimi biliyordum.”

“Ben de istiyorum,” derken Sesily’nin sırtı yay gibi gerildi. “Caleb.”

Caleb ona bakmıyor, iştahla kadınlığını seyrediyor, sahipleniyordu. “Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey,” derken parmağını arasından geçirdi.

Öpüşmezlerse Sesily aklını yitirebilirdi. “İşte karşında.”

Caleb’in yemyeşil, gülümseyen gözleri sıcacık ve lezzetli. “Seyrediyorum.”

Sesily kalçalarını ona sunarcasına havaya kaldırdı.

“Geçen gece görememiştim,” dedi Caleb. Alçak sesle söyledikleri kadınlığında yankılanıyordu. Tek parmak aşağı yukarı hareket ederken Sesily de ona uyum sağlıyordu. Uzunca bir süre iştahla seyrettikten sonra, “Neye benzediğini hayal ederken aklımı kaçırarak gibi oluyordum,” diye ekledi. “İşte karşımda... o kadar güzel ki...” Parmağını içeri kaydırıldı. “... üstelik ıslak...” Yavaş, ritmik ve mükemmel darbeler. “... ve benim.”

Doğruydı. “Senin.”

Hep senin olacak.

Ağzını kadınlığında hissedince Sesily sessiz odada ismini saykılarak parmaklarını genç adamın saçlarına daldırdı. Caleb onunla ziyafet çekerken yumruklarını sıkmaktan kendini alamıyordu. Kocaman eller beline kayıp onu bir kadeh gibi kaldırırken, “Evet, evet,” diye hiçkırıldı.

Caleb bir tanrıydı ve onunla canının istediğini yapıyordu.

Ve onun canının istediği, Sesily’nin de arzusuydu. Geniş omuzlar bacaklarının arasını doldururken sevgi dolu dili yavaş ve ritmik darbelerle aklını başından alıyor, bütün vücudunu katıksız bir zevkle sarmalıyordu.

“Senin,” diye inledi bir kez daha. “Senin. Sadece senin.”

Ben seninim.

Neredeyse ağzından kaçıracaktı. Bunun yerine kalçalarını oynatarak kendini sundu, daha fazlasını verirken kendini daha büyük zevklere bıraktı. Başka hiçbir şey istemiyordu.

Caleb da başka hiçbir şey istemiyordu. “Geçen gecedен beri tadını tekrar almak için deliriyordum,” derken kelimelerin titreşimi arzularını coşturuyordu. “Seni çılgınlıklar attırana kadar yalayabileceğim تنها bir yerde buluşmaktan başka bir şey düşünemiyordum.”

Sesily'nin cevabını beklemedi, çünkü çıldırtan kelimeleri Sesily'nin aklını almıştı. Bunun yerine dudaklarını tekrar o yumuşacık tümseğe götürüp en mükemmel noktayı, en mükemmel ritmi bulmaya çalıştı.

Sesily'nin parmakları saçlarını çekiyor, onu kadınlığına dayıyordu. Nefes nefese, "Tam orası," dediğinde Caleb'in hırıltısı bütün vücuduna titreşimler yolluyor, kalçalarının kıvranmasına eşlik eden dilin durmaksızın dolaşmasından, bastırmasından, darbeler atmasından daha büyük zevk veriyordu. "Ah Caleb. Durma. Sakın durma."

Caleb durmadı.

Sesily bacaklarını iyice açmıştı. Caleb onu mahvediyordu. Hayatında hiç böyle hissetmemişti. Dahası genç adam ağzı ve güçlü elleriyle onu doruklara taşıırken bu umurunda bile değildi. Sadece istediğini almak, doruğa ulaştığında onun adını haykırmak istiyordu.

Sesily, dili ve parmaklarıyla doruğa ulaşma yolunda rehberlik eden muhteşem adamın dudaklarında adeta nabız gibi atıyordu. Sonunda saçlarını bırakıp battaniyenin üzerine tatlı bir baygınlıkla yayıldı. Derin bir iç çektikten sonra gözlerini açtığında Caleb başını kaldırmış karnının üzerinden bakıyor, yemyeşil gözleri hınzır bir tatminle parlıyordu. Sanki Sesily'ye daha önce hiç tatmadığı bir zevki yaşattığının farkındaydı.

Oysa Sesily daha fazlasını istiyordu. Sevdiği adama aynı zevki yaşatma ihtimali aklındayken duramazdı.

İkisi de öncesinde *böylesi* bir haz yaşamamıştı.

Birden canlanarak dizlerinin üstünde doğruldu, yanına uzanmaya hazırlanan genç adamı geriye ittiğinde, "Sıra bende," diye fısıldadı. Kucağına oturmuş, harika göğsünü okşuyor, gözlerinin içine bakıyordu. "Sen benim ödülüksün. Bırak doayayım."

Caleb'ın kocaman elleri bacaklarında dolaşırken Sesily de onun bedeninde keşfe çıkmıştı. Tırnaklarını dümdüz karnından, bakır rengi göğüs uçlarından, kaslarla dalgalanan kollarından geçirdi. Bir erkeğin nasıl bu kadar kası olabilirdi ki? Tenini okşarken yaydığı güce ve sığağa hayret ediyordu.

Yan tarafındaki bir pürüzü hissettiğinde aniden durdu. Daire şeklindeki yara izini nazikçe okşadığı sırada güçlü parmaklar bileğini kavradı.

“Ne oldu?”

Caleb başını iki yana salladı. “Artık önemi yok.”

Sesily kaşlarını çatı. Bir an için üstelemeyi düşündü ama Caleb aklından geçenleri okumuş gibi yine başını iki yana sallayarak elini dudaklarına götürüp başparmağını öptü. Sonra bütün vücuduna zevk dalgaları gönderecek kadar nazikçe ısırdı. “Sadece seyrettiğini sanıyordum.”

Evet. Sesily seyreliyordu.

Hatta eli keşiflerini sürdürürken sonunda bir kez daha sertliğini bulunca parmaklarıyla sararak yavaşça okşadı. Az önce ısırılan başparmağıyla ucunu okşarken Caleb nefesini tutarak bir küfür savurdu.

Sesily durmuyordu. Genç adamın elinin ritmine ayak uydurup ismini bir dua gibi sayıklaması karşısında zafer kazanmış gibi hissediyordu. Cevaben eğilip kaskatı eti öptü, tatlı-tuzlu ucunu yaladı. Derinlerden gelen zevk hırıltıları içini gıdıklıyordu.

Sonunda adamın harika bedeninin üzerinde doğrulup, “Caleb?” dedi.

“Mmm...”

“Bir keresinde çocuk sevip sevmediğimi sormuştun.”

Caleb duruldu. “Sormuştum.”

“Çocuk yapmakla ilgilenmiyorum.”

“Anlıyorum,” cevabı çekingen bir soruydu aslında.

Sesily’nin dudakları kıvrıldı. “Anladığını sanmıyorum. Demek istediğim... Çocuk sahibi olmakla ilgilenmiyorum... Ne şimdi ne de hayatımın sonuna kadar. Ancak... bununla fena halde ilgileniyorum.” Bir kez daha onun erkekliğini eline alıp hayranlıkla okşadı.

Caleb zevkten dişlerini sıkıyordu. “O zaman icabına bakmak lazım.”

Sesily’nin bundan hiç kuşkusu yoktu. Genç adam her zaman bir yolunu bulacaktı. “Gerek yok,” dedi. “Yolları var... ve ben de o yolları kullanıyorum.” Kısa bir esten sonra açıklama ihtiyacı duydu. “Gerçi... bir süredir kullanmam gerekmedi.”

Tam iki yıl.

Onunla tanıştığından beri.

Caleb gözlerini ayırmadan başını salladı. “Benim de.”

“Boston’da yürüyüş sonrasında dönüşünü bekleyen hanımlar yok mu?”

“Bir tane bile yok. Peki sen... Covent Garden çatılarında seni gözleyen erkekler yok mu?”

“Bir tane bile yok. Kadın da yok.” Sesily sustuktan sonra itiraf etti. “Ama bazen... sen beni seyrederken nasıl olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.”

Caleb onu kendine çekip dudaklarından öptü. “Bu akşam seni seyreliyorum.”

Ya yetmezse?

Hayır. Sesily bu düşüncüyü aklından kovdu. Buna zaman yoktu. Kocaman, sıcacık aletinın başının, bacaklarının arasında hiç zorlanmadan ağır ağır içine kaydığını hissederken, zevkten inleyerek kalçalarını oynatırken olacak şey değildi. Kalçasındaki

eller üzerine oturması için rehberlik ediyor, Sesily tam onu saracakken olmayacak anlarda duruyor, her santimini hatırlatmak istercesine içini dolduruyordu. Sonunda kasıkları birbirine kilitlendiğinde erkeğine sarılıp kendini vahşi zevke bıraktı. Zevklere. Daha önce hiç hissetmediği zevklere.

Adını nefes nefese genç adamın kulağına inlerken sesi çatlıyordu. “Ben hiç...”

“Ben de,” dedi Caleb. Onun da sesi perişandı. “Cennetteyim. Sen cennetimsin.”

Sesily ağır ağır kalçalarını oynatırken birlikte inlediler. “Asıl cennet sen olmalısın.”

Kahkahaları ikisinin de vücudunda titreşiyordu. “Aslına bakarsan öyle.”

Bu harika adam sonunda, sonunda onunla *oynuyordu*.

Sonra bir anda oyun sona erdi. Caleb mükemmel sıcaklığıyla içine saplanıyor, Sesily zevkin yanı sıra biraz üzerinde düşünecek olsa ödünü koparacak başka bir şey daha hissediyordu. Çünkü o anda, bunun benzerini bir daha hiç yaşamayacağından emindi.

Ama bu duyguya takılıp kalamazdı. Caleb onu kucaklamak için yaratılmış gibi onunla birlikte hareket ediyordu. Sesily de sanki ona sarılmak için yaratılmıştı. Sanki ikisi de bu an için yaratılmıştı... Elbette öyleydi. Böylesi bir uyum ancak böyle açıklanabilirdi. Birlikte hareket etmeleri, birbirlerini sevmeleri...

İşte o anda aşk kendini hissettirdi. Caleb ağır ağır içine kayıp küçük, mükemmel hamlelerle onu zevkin minik doruklarında dolaştırırken Sesily ağzını boynuna dayamış inliyor, yalvarıyor, yakarıyordu... Ne için yalvardığını kendisi de bilmiyordu.

Ama Caleb biliyordu. Çünkü o Caleb'di. Daha derinlere daha hızlı ve daha güçlü dalarken eli gücünü belinde hissettiriyor, her darbesinde Sesily'yi delirten o noktaya isabet ettirmek için uğra-

şıyordu. Sesily artık imkânsız bir zevkle kaybolmuştu. Gözlerini yumduğunda çok yaklaşmıştı.

“Bana bak,” diye fısıldadı Caleb, muhteşem erkekliği kıvırcık tüylerin arasından kayarken. “Sesily, bana bak aşkım.”

Son bir bakışa nasıl karşı koyabilirdi ki?

Caleb buna dayanabilir miydi?

Mükemmel bir uyum yakalamışlardı. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı.

Sesily bunu başından beri biliyordu.

Bu uyumu yakalayacaklarından emindi.

“Şimdi aşkım,” diye fısıldadı yine Caleb. Bu bir emirdi. Onu kucağında hareket ettiriyordu. “Sıra sende.”

Sesily kadınlığıyla sarıp sarmaladığı sertliği ısıtırken Caleb da harika hamleleriyle içine boşaldı. Sesily onun adını sayıklıyor, bu kadar yakın olmalarına rağmen daha fazla yakınlaşamadıkları için hayıflanıyordu.

Artık gücü kalmayınca genç adamın kollarına yığıldı.

Caleb onu sımsıkı tutuyordu. Elbette tutacaktı. Çünkü Sesily oraya... kollarının arasına aitti. Hayatı boyunca dur durak bilmeden sürekli daha fazlasını, daha farklısını, daha iyisini arayan Sesily... huzuru bulmuştu.

Nefesini genç adamın göğsüne bırakırken kalpleri birlikte atıyordu. Caleb her yerini okşuyor, boşalmanın ardından dokuşuyla bedenini gıcıklayan yeni zevkler tattırıyordu.

Alnına bir öpücük kondurup saçlarının içine, “*Sesily...*” diye fısıldadı.

Sesily’nin içi gidiyordu. Kimse adını böyle söylememişti. Adı böyle söylendiğinde kendini dünya kadar büyük hissediyordu. Sanki Caleb ondan başka bir şey istemiyordu.

Birbirlerine dolanarak uzandıklarında kalp atışlarının ve nefeslerinin yavaşlaması uzun zaman aldı. Şöminedeki alevler tenlerini ışığa ve sıcağa boyuyor, fırtına kulübe dışındaki bütün dünyayı unutturuyordu.

Sadece ikisi vardı.

Bir çift...

Caleb'in kollarında, ipek teninde nasırlı avuçları hissederek sıcacık, yumuşacık, harika bir uykuya daldı. Tezatlıkları bile muhteşemdi. Yumuşak olduğu yerde Caleb sertti, dolgun olduğu yerlerde Caleb kaskatıydı. Sunduğu zevklere açlığı...

Caleb ona hayret ediyordu.

Cennete bu kadar yaklaşmış olması hayret vericiydi.

Neredeyse özgürlüğün kıyısındaydı.

Sarıldığında genç kadının iç çekerek ona iyice sokulmasını, uyurken bile erkeğini sahiplenmesini harika buluyordu. Hayatının geri kalanında yağmur kaçamağı birkaç saat geçirdikleri, imkânsızın baştan çıkardığı bu kulübeyi asla unutmayacak, en karanlık gecelerde onu burada, kollarındayken hayal edecek, bir an için huzuru ve yuvasını bulduğunu hatırlayacaktı.

Yuva.

Ne tuhaf, ne imkânsız bir kelimeydi. Daha önce aklına getirmeye bile cesaret edemezdi. Yuva kelimesi, tıpkı umut, tıpkı yaşama sevinci, tıpkı gelecek kelimeleri gibi tehlikeye davetti.

Tıpkı aşk kelimesi gibi.

Sesily'yi seviyordu.

Düşüncesi bile yüreğini burkuyor, göğsünün daralmasına neden oluyordu. Öyle ki acısını uzaklaştırmak için kalbini tutma ihtiyacı hissediyordu.

Başka bir dünyada, farklı bir geçmişte, farklı bir gelecekte nelere sahip olabileceğini görmüşken bu kalp sızısı acaba bir gün iyileşebilir miydi?

Sesily Talbot, geleceğin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verecek bir kadın değildi. O sahiplenmeyi seviyordu ve sahiplenmek güzelliği, kahkahayı, aşkı... ve Caleb'i beraberinde getiriyordu.

Tanrım, bu kadının erkeği olmak için yanıp tutuşuyordu.

Bu harika kadınla birlikte olmanın neye benzeyeceğinin tadını almıştı.

Ama imkânsızdı.

Suçluluk duygusunun yanı sıra içini bir şey kemiriyordu. Sesily'ye asla hissetmeyeceğine dair söz verdiği bir şey.

Pişmanlık.

Sesily'yi seviyordu.

Onu seviyordu ve tam da bu yüzden İngiltere'den gitmesi... ve bir daha dönmemesi gerekiyordu.

Bölüm On Yedi

Ertesi akşam, önceki gün yaşananları unutmaya çalışmak için elinden geleni yapan Sesily, South Audley Caddesi üzerindeki hizmetçi girişinden Düşes Trevescan'ın evine girdiğinde kendini her zamanki balolardan birinde buldu. Trevescan Evi'ndeki davetlere katılanların çok azı bunun ne anlama geldiğini anlayabilirdi.

Her ikinci salı akşamı düşes, Totting Kontu'nun da sonunu getiren partilerinde farklı Londra'nın farklı takımyıldızlarından farklı yıldızları ağırlardı. En parlaklarını, en güçlülerini, en zekilerini... yani hizmetçileri ağırlıyordu.

Davetin farklılığı gözden kaçacak gibi değildi. Pudralı, üniformalı uşaklar, ağırbaşlı orkestra, hazmı kolay ikramlar, ılık şarap, komik gece elbiseleri ve en saygın unvanlara sahip sürülerin onaylamayan buz gibi bakışları yerine, bu akşam salonu velvelecî kahkahalar, bağırış çağırış sohbetler, masalara yığılan pasta ve çörekler dolduruyordu. Bira ve şarap su gibi akıyordu. Eh, içki servisini uşaklar yapıyordu ama salonda durmaları gerekmiyordu.

Davetliler keyiflerince giyinmişti. Bazıları günlük kıyafetleriyle, bazıları pantolonla, bazıları da hanımlarının Bond

Caddesi'ne ateş pahasına diktirdiği son moda elbiselerden daha güzel görünen elbiseleriyle gelmişti. İster patiska ister ikinci el ipek elbise giymiş olsunlar, bu oda hizmetçilerinin elleri iğne ip-lik tutuyordu ve salı akşamları bunun kanıtıydı.

Orkestra yerine birkaç çalgıcı dans müziği çalıyordu. Yapmacık danslar bu davetliler için değildi. Balo salonu, çoğu Mayfair'in en saygın unvanlarına sahip evlerde çalışan düzine-lerce kadınla doluydu.

Londra'nın en güçlü evlerinde her ayın ikinci salı akşamı ka-dın hizmetçilerin yokluğu kolayca anlaşılabilirdi, ama bunun için ev sahiplerinin hizmetçilerini gözlerinin önünden ayırma-ması gerekirdi ki bu çok nadir olurdu.

Yani düşesin Park Lane'deki komşularından biri uğrasa, muh-temelen dehşete düşerdi ve ayılmaları için amonyak ruhuna ih-tiyaç olacağı kesindi.

Her ayın ikinci salı akşamı, South Audley'de şaşmaz bir ke-yif demektir.

Ve Sesily'e göre Mayfair hizmetçileri, çalıştıkları evlerin sa-hiplerinden çok daha ilginçti.

Düşesle tanıştığı iki yıl öncesinden beri bu özel akşam da-vetlerini asla kaçırmamış, bu davetlerin Londra'nın en büyük sırrı olarak kalmasına hep hayret etmişti. Elbette şaşırtıcı değil-di, çünkü hiç kimse aristokratların hizmetçilerinden daha iyi sır tutamazdı. Dahası hiç kimse aristokratların sırlarını, aristokrat-ların hizmetçilerinden daha iyi saklayamazdı.

Ve davete katılan bütün kadınlar sır olmak zorundaydı. Düşes, davetli kadınlara bir balodan daha fazlasını sunmakta ka-rarlıydı. Bütün davetliler özgürce hareket edebiliyordu.

Bu akşamlarda, Trevescan Evi'nin arka girişinin hemen ya-nında, oradan geçen herkesin görebileceği şekilde mutfağın en karanlık köşelerinden çıkarılıp içi para doldurulmuş, kenarı kı-

rık bir çorba kâsesi dururdu. Kâsedden para ödün almakla ilgili hiçbir kural yoktu. Miktar sınırı ya da geri ödeme zorunluluğu da yoktu. Bilakis para ihtiyaç duyan davetliler içindi. Böylece korkunç işverenlerinden kaçabiliyor, ihtiyaç duyan arkadaşlarına yardım edebiliyor, Londra'dan gidebiliyorlardı. Ve para alanlara tek bir soru bile sorulmuyordu.

Bir keresinde Sesily, düşesin bu davetlere katılan kadınlara ek ödeme yapma fikrini çok zekice bulduğunu söyleyince, kadın hemen onu düzeltmişti. Para karşılıksız yardımdı. Karşılıklı değildi, aksine parasızlık durumunda çaresiz kalan birçok kadının endişelerini hafifletebilmek için kâseye konuyordu.

Düşes bir gerçeğin farkındaydı. Para güç demektir. Ve bu davetlerde, azla yetinen kadınların eline güç vermek için elinden geleni ardına koymuyordu.

İstediğin kadar al, derdi düşes, davetlilerden biri ne kadar alabileceğini sorduğunda. İleride bir gün bir şeyler biriktirebilirsen, geri verirsin.

Salı akşamı balolarına katılan kadınların kuruş biriktirecek hali yoktu... ama ellerindeki değerini bilirlerdi.

Dedikodu, kuruştan çok daha değerliydi.

Neşeli kalabalığın arasında dolaşan Sesily salonun diğer ucunda davetlilerini eğlendiren düşesin yanına gitmeye çalışıyordu. Gözünden hiçbir şey kaçmayan kadın, Sesily'yi görünce elini salladı. Ama yol beklenenden daha uzun sürüyordu, çünkü tanıdığı bütün kadınlar sohbet etmek için onu durduruyordu.

Bond Caddesi'nden terzi çırakları ve Park Lane oda hizmetçileri, her zaman anlatacağı ilginç bir şeyler olan St. James üzerindeki bir kulübün çok sevilen aşısı...

Sesily, centilmenlerin bu kulüplerde pantolonlarını dizlerine indirmekten hiç çekinmediğini bu aşçı kadından öğrenmişti.

Kahkahalar atan bir grup kadına sırtını dönüp geçen garsondan bir kadeh şarap aldıktan sonra yine düşesin yanına gitmeye yeltendi, ama daha iki adım atmadan gözünün ısırıldığı biriyle karşılaştı. Gözü ısırmıştı, çünkü kadını farklı bir aristokratın evinde görmüştü. Seleste için çalışan dadılar ordusundan tanıyordu.

Gülümsedi. “Eve, değil mi?”

Gencecik siyahi kadının gözleri, işverenin ablası tarafından tanındığını anlayınca kocaman açıldı. Hemen saygıyla reverans yapmaya kalksa da Sesily başını iki yana sallayarak parmağını dudaklarına götürdü. “Bu akşam, hepimiz birbirimizin sırlarını tutuyoruz.”

Eve başını salladı. “Elbette leydim.”

“Sesily de lütfen.”

Genç kadın tereddütlüydü. Belli ki sıradışı bu durum karşısında afallamıştı. Ama bu ev ya da partiyle ilgili hiçbir şeyin sıradan olmayacağını hatırlayınca başını kararlı bir şekilde sallayıp belli belirsiz gülümsedi. “Sesily.”

“Kardeşime söylemeyeceksin, değil mi?”

Kadının gülümsemesi büyüdü. “Neyi?”

Sesily kahkaha atıp sırdaşına göz kırptıktan sonra ayrıldılar. Kalabalığı yarararak yanına vardığı düşes yükseltilmiş platformun üzerinden salondaki eğlenceyi seyrediyordu. Parlak, zümrüt yeşili kadife kaplı divanda arkadaşının yanına çöken Sesily, şarabından bir yudum alıp aşağıdaki şamataya bakarak, “Kardeşlerimin çalışanlarını da mı davet etmeye başladın?” diye sordu.

“Kardeşlerinin de parası ve unvanı var, öyle değil mi?”

“Benim de var.”

“Evet ama senin sırlarını biliyorum.”

Sesily etkilenmişti. Başını iki yana salladı. Düşesten hiçbir şey kaçmazdı. “Gerçekten acımasısın.”

Düşes boş verircesine elini salladı. “Ailenle ilgili bildiklerimi kullanmak için gerçek bir kıyamet kopması gerekir, biliyorsun.”

“Yine de acımasısın.”

Düşes başını eğdi. “Olabilir. Ama kardeşlerin için çalışan hanımların da iyi bir davete ihtiyacı yok mu?”

“Haylaz yeğenlerim düşünülürse, şu kız bütün davetleri hak ediyor.” Sesily kendini zorlayarak salonun geri kalanını gözden geçirdi. Yeğenlerini ve kardeşini hatırlamak, önceki gün yaşananların yankılarını ve gölgelerini aklına getirmişti.

Onu hatırlatmıştı.

Aklındakileri kovdu. Buraya Caleb için gelmemişti.

Bilakis.

“Bu akşam ilginç bir şeyler var mı?”

“Öyle ya da böyle her şey ilginçtir,” dedi ev sahibesi, şampanyasını tazelemesi için oradan geçen uşağa işaret ederek. “Aslına bakarsan...” Gözü yakınlarında dehşete düşmüş gibi görünen bir grup genç kadına takılınca sustu.

İlk gelenlerin Trevescan Düşesi’yle tanışma konusunda son derece gergin hissetmesi alışılmadık bir şey değildi. Düşes ise herkese kucak açtığını hissettirirdi.

Arkadaşı divandan kalkıp kızlara yaklaşan, ellerini tutup eğilerek kendini tanıtan arkadaşını seyrederken gülümsemeden edemedi. Bu akşam, gelen hanımlar için parti havasında olabilirdi ama ev sahibi için bir işti. Gerçi düşes bunu hiç belli etmezdi.

Sesily salonu gözden geçirdi. Kalabalığın ortasındaki Adelaide deli gibi dolanıyordu. Yanında Leydi Nora ve onun partneri Nik vardı. Belli ki Çıplak Yumruklu Piçler olarak bilinen Covent Garden hırsızlar krallığının çavuşu, bu akşam izin almıştı.

Adelaide'ın ipek bir paraşüt gibi kalkıp inen eteğini seyrederken Sesily de dans etmeyi düşündü. Müzik giderek hızlanırken Nora, Nik'in koluna giriyor, ikisi kahkahalar atarak dans ediyor, arada bir kaçamak öpüşmeleri, Sesily'nin midesinde adını koymak istemediği kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu. Kıskançlık hiç hoş bir şey değildi. Dahası kaba, hergele, sütü bozuk Caleb Calhoun'un nerede olduğunu merak etmenin âlemi de yoktu.

Adam resmen... Hayalette dönüşmüştü.

Onu terk etmişti.

Bu düşünceyi aklından kovmak için seyrettiği tatlı sahneden gözlerini alarak Imogen'e bakınmaya koyuldu. Imogen dans etmez, konuşurdu.

Sonunda salonun diğer köşesinde, ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinleyen bir gruba elini kolunu deli gibi sallayarak bir şeyler anlatan kadını gördü.

Imogen o sırada *patlamanın* evrensel el kol hareketlerini yapıyordu. Mayfair'de kadınların bir davette patlayıcıları konuştukları tek parti bu olmalıydı.

Yakınlarda bir yerlerde düşes konuştuğu bir grup kıza başını sallayıp, "Şimdilik istediğiniz kadarını alın, ama ismini Bay Singh'e yazdırın," dedi. Yukarıdaki balkonda bu davetlerin demirbaşı olarak bekleyen uzun boylu ve yakışıklı Hintli adamı işaret ediyordu.

Bütün Mayfair, Lashkar Singh'i, Dük Trevescan'ın Londra'daki sağ kolu olarak tanırdı. Dükün uzantısı olarak düşesin bütün Trevescan servetini elbise ve davetlere harcamaması için kontrol ondaydı.

Tabii Trevescan Evi'yle ilgili hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Bay Singh zeki bir adamdı ve düşesle yakın çalışır, hem hanımının hem de kendinin birkaç sırrı konusunda ketum dav-

ranırdı. Dahası davete katılan hizmetçiler için birkaç dakikada referans mektupları hazırlardı.

“Sana daha iyi bir evde daha iyi bir iş bulmalıyız. Düzgün patronlar. Anlaşıldı mı?” Kızlar ciddiyetle baş sallarken çoğu göz yaş döküyordu. “Ve başka bir şeye ihtiyacınız olduğunda bana geleceksiniz, tamam mı?”

Aldığı cevaptan tatmin olan düşes, bunun üzerine yukarıdaki Bay Singh'e baktı. İkisi gözleriyle anlaşabiliyordu.

Mesele halledilecekti.

Sesily arkadaşıyla ilgilendi. “Her şey yolunda mı?”

Düşes yanına oturdu. “Totting, Londra'daki evini kapatıyor-muş. Taşraya kaçıyor. Ama hizmetçilerin tazminatlarını ödeme-yi reddediyormuş.”

“Alçak herif,” dedi Sesily. “Kaçarken bile pislik yapmaktan vazgeçemiyor.”

“Evet... Eh, istediği kadar kaçsın, düzgün davranması için memnuniyetle elimden geleni yaparım. Taşradaki hizmetçilerinin isimlerini öğrenip onlar için ne yapabileceğimize bakarız. Sonra listemizden bir ismi daha silmiş oluruz.”

Bir rezil adamın daha icabına bakılmıştı.

“Kesilen her başın yerine iki baş çıkıyor,” dedi Sesily. “Aslını istersen, bütün erkeklerin kötü yürekli olduğunu düşünmeye başladım.” Düşes ona bakınca ekledi. “Tabii dükkân hariç. Tanrı onu, kallavi banka hesaplarını ve Londra'ya ilgisizliğini korusun.”

Düşes şampanya kadehini kaldırdı. “Bak buna içilir.”

“Ama sadece dükkân.”

“Sesily, canım benim, anlaşılan zor bir gün geçirmişsin.”

“Niye böyle düşündün?”

“Eh, Medusa'yı aratmayan erkek düşmanlığın seni ele veriyor.”

Sesily'nin omuzları çöktü. "Keşke herkes beni tanrıçalarla karşılaştırmaktan vazgeçse."

"Teknik açıdan Medusa bir Gorgon," dedi düşes. "Hem hakkını yiyemem, mitolojiyi bu işe katan sensin. Ama söylesene... Başka kim seni tanrıçalarla karşılaştırıyor?"

"Sesily şimdi de tanrıça mı oldu?" Müziğe ara verildiğinden Adelaide dinlenmek üzere nefes nefese yanlarına gelmişti. Sesily'nin dibinde basamaklara çöktü. "Yani tabii ki bir tanrıçasın."

"Teşekkürler."

"Ama kim sana tanrıça diyor?"

"Önemli değil."

Adelaide ile düşes bakışıp sonra aynı anda, "Amerikalı," dediler.

"O değil. Yani, evet o, ama iltifat ettiğini sanmıyorum."

İki çift kaş havaya kalktı.

"Bana Athena dedi."

"Ah. Medusa'nın katili," dedi düşes.

"Medusa'yı Perseus öldürdü," diye atıldı Adelaide.

"Perseus tetikçiydi, asıl beyin Athena'ydı."

"İkiniz şunu keser misiniz?" diye çıkıştı Sesily.

İkisi de neyse ki sustu ama kocaman açılan gözleri üzerindeydi.

Daha beteri Imogen yanlarına gelmişti. "Neler oluyor?"

"Biraz karışık," dedi Adelaide. "Ama anlaşılın Amerikalı, Sesily'yi Athena'ya benzetmiş ve o bundan hoşlanmamış."

"Athena bakireydi, biliyorsunuz değil mi?" dedi Imogen mutlulukla.

O noktada Sesily patladı. "Aslını istersen bilmiyordum Imogen ama Amerikalının hakkımda yanıldığı her şeyin altını çizdiğin için teşekkürler. Dün bakire olmadığımı anlamıştır."

Kocaman açılan gözlere bir çift göz daha katılmıştı.

“Sana söylemiştim...” dedi Imogen.

“Hepimiz biliyorduk. Bilmemek mümkün mü? Özellikle Coleford’un dolabında olanlardan sonra?” diye ekledi düşes, sanki o dolapta geçen yarım saati izlemişler gibi.

Sesily gözlerini kısarak, “Mayfair şehir çığırtkanı gibi arka-daşlarım olmasa ne yapardım bilmiyorum,” dedi.

“Of hadi ama. Şehri boş ver. *Bizimle* konuşuyorsun.”

Başka zaman olsa Sesily de böyle düşünürdü. Ama bu akşam, kendini pek bağışlayıcı hissetmiyor, bilakis fena halde utanıyor ve utanmaktan *nefret* ediyordu.

“Sesily,” dedi Adelaide tatlılıkla. “Anlayamıyorum. İki yıldır bu ânı beklemiyor muydun?”

Evet. Evet. Tabii ki.

Cevap boğazına adeta bir yumru gibi oturmuştu. Daha beteri gözünden iki sıcak damla süzülüyordu. Tanrım. *Bir de ağlayacak mıydı?*

“Ah olamaz,” dedi Imogen.

“Ah canım benim,” diye cıvıladı Adelaide.

“Şarap,” diye emretti düşes, oradan geçen uşağa. “Hemen.” Sonra Sesily’ye döndü. “Ağlamamalısın. Rimelin akacak. Sonra herkes ne der?”

Sesily küçük bir kakhaha attı. “Korkunç derler.”

“Aynen. Pekâlâ. Imogen senin Amerikalıyı zehirlemeye karar vermeden önce bize her şeyi anlatsan iyi edersin.”

Yumru hâlâ boğazını sıkıyordu. “Benim Amerikalı falan değil,” dedi.

“Çok mu kötüydü?” diye sordu Adelaide. “Öyleyse Imogen’in onu zehirlemesine gerek kalmaz. Bu akşam birkaç hanıma söylememiz yeter. Bir de Maggie’ye söyleriz. Hepsı bu.”

Parmaklarını şaklattı. “Sonra bir bakmışsın, bir ayda haber bütün Boston gazetelerinde çıkıvermiş.”

“Güzel plan,” dedi Imogen hayranlıkla. “Tanrı biliyor ya Maggie, kimsenin bir daha o herife yaklaşmaması için elinden geleni yapacaktır.”

Sesily başını iki yana salladı. “Kötü değildi.”

“Değil miydi?”

“Hayır,” diye cevap verdi usulca. “Gerçekten... iyiydi.”

Herkes sustu.

Sonra Imogen, “İyi,” dedi.

Saçma bir laftı. *İyi*. Covent Garden’da tezgâhtan aldığı bir çöreği, bir çocuğun çizimini ya da piyanoda bir aceminin çabalarını değerlendirir gibi...

Caleb Calhoun’la sevişmek asla böyle tarif edilemezdi. *Sevişme* düşüncesi bile Sesily’nin yüzünü ekşitmesine yetiyordu. Otuz yaşındaydı, gerektiğinde zevki duygulardan rahatlıkla ayırabilirdi ve yıllardır bir kez olsun âşık olunacak kadın olduğuna inanma aptallığına kendini kaptırmamıştı.

Düne kadar.

Dün gerçekten... gerçekten...

Sakın iyi deme.

Özeldi.

Ah hayır. Bu daha beterd.

“Onu seviyorum.”

Sesily, kafaları karışmış gibi telaşla bakışan arkadaşlarını suçlayamazdı. Doğrusu kafa karışıklığı ve telaş için çok daha fazla neden vardı.

“Ama bu... *iyi* bir şey, değil mi?” diye fikir yürüttü Adelaide.

Sesily kucağına bakıp çelik mavisi elbisesinin eteklerini incelerken arkadaşlarına hem her şeyi anlatmak hem de hiçbir

şey anlatmamak istiyordu. Caleb onu hiçliğin ortasındaki o küçük kulübede terk etmiş olabiliirdi ama bu üç kadın... onu asla terk etmezdi.

O yüzden şamatalı parti etraflarında devam ederken Düşes Trevescan'ın balo salonunun bir ucundaki platformun üzerinde her şeyi anlattı. Makyaj, yürüyüş, tehlikede olduğunu düşünerek endişelenmesine rağmen arkadaşlarıyla giriştiği işlerden aldığı keyfi ve işin amacını anlamış gibi görünmesi... Sonra öpüşmelerini, yağmuru, Caleb'in kulübenin kapısını tekmeleyişini, ateş yakmasını, sıcak battaniyeler bulmasını, onu güldürmesini... ve belki de sonunda, *sonunda* yıllardır duygularını coşturan bu adamla bir şeyler yaşayabileceğine inandığını anlattı.

"Ama... uzun lafın kısıası, her şey mükemmeldi, tam hayal ettiğim gibiydi," diye ekledi. "Yeni bir şeyler başlayacağını düşünmeden edemedim. Oysa uyandığımda yağmur dinmişti, gece çökmüş, ateş sönmüştü ve o gitmişti." Şarabı başına diktikten sonra düşes başka bir kadeh verince hiç düşünmeden aldı.

"*Gitmişti,*" dedi Imogen.

Sesily başını salladı. "Eve döndüğümde arabası yoktu. Sera'ya bakmaya cesaret edemiyordum, o yüzden ilk rastladığım uşağa bir not bırakıp eve geldim."

·Ev. Daha bir gün önce evin nasıl bir şey olabileceğine dair fikir edinmişken, mutlu mesut yaşadığı Park Lane'deki evin düşüncesi bile canını sıkmış ve kelimeyi söylerken tereddüt etmişti.

Dudaklarını sıktığında salondaki müziğe rağmen aralarına çöken sessizlikten nefret ediyordu. Davetli kadınlar içtikçe daha deli dans ediyor, daha şen kahkahalar atıyorlardı. Ama platformdaki dörtlü suskundu. Düşes elini tutup sıktı. Terliğinde hissettiği Adelaide'in eli, tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Imogen'in kapkara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ona zehir az gelir."

Gözyaşları yine tehdit ediyordu. "Siz üçünüz mükemmel dostlarsınız."

Doğrusu buydu. Bu kadınlarla kim bilir kaç kez birlikte çalışmış, yan yana savaşmış, sırları konusunda güvenmiş, onların sırlarını saklamıştı! Tek başına çıktığı yolculuğunda sonunda bir güzergâh belirlemesini sağlayan onlardı. Ve şimdi, önceki günün yaralarını sarmaya çalıştığı anda varlıklarına şükrediyordu.

Gözlerindeki tekinsiz kıvılcımlara rağmen Imogen'in varlığı bile rahatlatıcıydı. Sesily rica etse, kadın Caleb'i gözünü kırpmadan Thames'e atardı.

Ama Sesily'nin aklında başka bir şey vardı. İç çekerek, "En kötüsü ne biliyor musunuz?" dedi.

Arkadaşları baktıktan sonra düşes, "Onu hâlâ istiyorsun," diye cevap verdi.

"Öncekinden de çok!" dedi Sesily, gözlerini devasa avizelerle ışıldayan simli tavana çevirerek. "Bu nasıl olabilir? Adam beni kardeşimin bekçi kulübesinde bırakıp gitti. Büyük öküzlük! Eve *sırılsıklam tarlalardan yürüyerek* dönmem gerekti!" Neden ıslak otları suçladığını bilmiyordu ama doğru dürüst düşünemiyordu.

"Canavar herif."

"Kesinlikle kabul edilemez."

"Zehirlenme seçeneği hâlâ masada!"

Sesily, üçünün neredeyse aynı anda verdiği tepkilere gülmeden edemedi.

"Peki, buraya gelirse? Şu anda?" diye sordu düşes, sıradan bir şeymiş gibi. "O zaman ne yaparsın?"

Sesily'nin kaşları çatıldı. "Suratına bir yumruk yiyeceği kesin."

"İyi başlangıç," dedi Adelaide. "Sonra da Imogen onu zehirler."

Imogen'in gözlerindeki zevk pırıltıları karşısında Sesily yine güldü.

"Eh, ben yumruk atamam ama..." diyen düşes, kapağında gümüş varaklı bir çan kabartması olan not defterine uzandı. "Sana başka bir şey önerebilirim."

Sesily'nin gözü deftere takıldı. Sayfalar dolusu isim, not, bilgi... Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. "Nedir?"

Kadın defteri sımsıkı tutuyordu. "Bana doğruyu söyle. Ne istiyorsun?"

Doğruyu söylemek.

Doğrusunu Sesily bile düşünmemişti. Tek istediği Caleb'di. Yani... "Ben... Bilmek istiyorum."

Arkadaşı başını sallıyordu. "Emin misin?"

"Evet." Sesily bilmek istiyordu, böylece onsuz hayatına devam edebilirdi.

Yalan.

"Bir şeyler saklıyor," dedi düşes.

"Her şeyi saklıyor," diye yanıtlayan Sesily'nin canı sıkkındı.

"Evet ama ben sözlük anlamıyla söylüyorum. O bir şeyler saklıyor ve sakladığı her neyse, Coleford'la alakalı olduğuna kabılımı basabilirim."

Sesily'yi birden ateş bastı.

"Şimdi ben de bilmek istiyorum," dedi Adelaide, sesinde buz gibi bir öfkeyle. "O adamın başını kazığa oturtmak istiyorum."

Düşes bir kaşını kaldırıp ona baktı. "Coleford'un mu? Yoksa Clayborn'un mu?"

"Aynı anda iki şey düşünebilirim," dedi Adelaide. "Coleford'un mahvolmasını istiyorum *ama* Clayborn Dükü olacak o soğukkanlı piçten intikam almayı özel olarak talep ediyorum."

Sesily'nin, Coleford Evi'nde kulak misafiri olduğu sohbeti daha sonra Adelaide'a anlatması gerekecekti. Ama şimdi...

Coleford. O düzgün bir adam değil.

Karanlıkta Caleb'in fısıldaması...

"Caleb onu tanıyor," dedi Sesily usulca. Sonra düşese baktı. "Onu tanıyor. Ve uzaktan değil. Onu herkesten daha iyi tanıyor."

Düşesin gözleri kısıldı. “Yani geçen akşam, oraya senin için gitmedi mi?”

Caleb onu Coleford’un çalışma odasında bulmuştu. Yani nereye bakacağını, onun nereye saklanacağını biliyordu. “Neden gittiğini bilmiyorum. Ama Coleford’u tanıyor ve beni adamla ilgili uyardı.”

Düşes defterini açtı ve arkadaşlarının bakışları altında, notlarla dolu sayfaları karıştırmaya başladı.

Sesily ne olacağını biliyor, içi sıkılsa da olmasını istiyordu. “Araştırmışsın. Yani aradaki ilişkiyi.”

Düşes defterden başını kaldırmadan, “Tabii ki araştırdım,” dedi.

“Sana sırlarını öğreneceğimi söylemiştim.”

“Evet ama ona yaklaşmadan sırlarını öğrenmek isteyeceğinden emin değildik.”

Değildik.

Sesily, en azından aptala yatma zarafetini gösteren Imogen ve Adelaide’a baktı.

Sonunda Imogen omuz silkti. “Yanılmamışsınız. Coleford’la bağlantısını bildiğin halde bize söylemedin. Meseleyi şahsileştirdin.”

“Adelaide, kendisine kötü davrandığı için bir dükü alaşağı etmek üzere!” diye terslendi Sesily. “Bu da şahsileştirme değil mi?”

Arkadaşları bu sözler karşısında sustu.

Ardından Adelaide, “O farklı Sesily,” dedi.

Elbette farklıydı. Fazlasıyla farklıydı ve düşes Sesily’nin bilmediği bir şey biliyordu. Öğrenmesi lazımdı. “Hadi söyle.”

Düşes defteri bir anlığına kapattı. “Amerika’ya dönüş bileti almış.”

“Biliyorum. Buraya sadece Sera doğurana kadar geldi.” Yine de gitmeye niyetli olması yüreğini sızlatıyordu.

“Hayır Sesily. Cuma sabahı gidiyor.”

Sesily gözlerini kırptırdı. “Ne? Hangi cuma?”

“Bu cuma.”

Demek ülkeden ayrılıyordu. Onu terk etmişti ve şimdi ülkeyi terk ediyordu.

Ama cevabını duymak için yanıp tutuğu sorudan nefret ettiği halde sordu. “Yerini ne zaman ayırtmış?”

“Bu sabah.”

Sesily tahmin etmişti ama duydukları yüreğine ok gibi saplanıyordu. Divanda arkasına yaslanırken hayal kırıklığıyla yutkundu.

Ülkeyi terk ediyordu.

Toz toprak içindeki küçük kulübenin kapısını kırmış, onunla sevişmiş, ardından onu terk ederek ıslak ve soğuk kırlarda tek başına geri dönmek zorunda bırakmıştı. Demek gideceğini söyleme zahmetine bile girmeyecek kadar onunla işini bitirmişti.

Bir kez daha.

Arkadaşlarına baktı. Adelaide'dan rahatlatıcı hiçbir söz gelmiyordu. Imogen gemiyi batırmakla tehdit etmiyordu. Ama sorun değildi. Sesily'nin ikisine de ihtiyacı yoktu. Çünkü hayal kırıklığı ve duyduklarına bir türlü inanamaması saman alevi gibi bir anda parlayıp yok olmuş, çok daha güçlü bir duygu bütün benliğini sarmıştı.

Öfke.

“Ödle herif,” dediğinde kendisini seyreden üç çift kaş neredeyse saç çizgilerine kadar kalkmıştı. Sert bakışlarını düşese çevirdi. “Anlat.”

Başını yana yatırmasına bakılırsa düşes oyun havasında değildi.

“Ayrılmasının Coleford’la hiç ilgisi yok. Sen zeki bir kadınsın, o yüzden sahip olduğun bilgileri hatırlamak için defterine bakman gerekmiyor. Yani hepsi bu değil, *yanılıyor muyum?*”

Arkadaşının dudakları takdir edercesine kıvrıldı. “Hayır. Yanılmıyorsun. Deftere, sana bunu vermek için ihtiyacım vardı.” Yırttığı bir sayfayı uzattı. “Coleford’un defterinde çok ilginç bilgiler var.”

Sesily kâğıdı alıp adresi incelerken düşes devam ediyordu. “Vikontun Vakıf Hastanesi’nden zimmetine geçirdiği para, Zorba Çocuklara sırf yardım olsun diye gitmiyor. Aynı zamanda onlara hizmetleri için *ödeme* yapılıyor.”

“Ne tür hizmetler?”

“*Bunun bekçiliğini yapmak.*” Düşesin patlıcan moru rengindeki ipek eldivenli parmağı kâğıdı gösteriyordu.

Sesily tekrar baktığında şaşkın bir tatmin bütün damarlarına yayılmaya başladı. Coleford’un yaptığı hırsızlığın kapsamını anlamaya daha çok yaklaşmışlardı. Brixtondaki adreste her ne varsa, vikontun cezasını bulmasını sağlayacaktı. “Ne bu?”

“Bilmiyorum,” dedi düşes. “Ama sadece Coleford’un ilgilenmediğini biliyorum.”

Taşlar yerine oturuyordu. “Caleb.”

Kadın başıyla onayladı. “Calhoun da aynı adrese para gönderiyor.”

“Neden?”

“Bir kez daha bilmiyorum. Ama senin Amerikalı...”

“Benim falan değil.”

“Her ne sır saklıyorsa,” diye devam etti düşes. “Orada saklıyor.”

Öfke ve merakın yanı sıra, adını koymakla uğraşmak istemediği başka bir şey yüreğini sıkıştırırken Sesily düşünceli bir şekilde tekrar kâğıda baktı.

“Yalnız gidemezsin,” dedi Imogen. “Zorba Çocuklar bekçilik yapıyorsa, olmaz. Ben de seninle geleceğim.”

“Hayır.” Caleb’a öfke püskürdüğü şu anda bile Sesily, bu yol nereye çıkarsa çıksın, genç adamın sırlarına ihanet etmek istemediğini biliyordu. Sırlarını onunla paylaşmak yerine ülkeyi terk etmesine rağmen.

“En azından silahsız gidemezsin,” dedi Adelaide. “O çocukların yarısı seni tanıyor. Geçen hafta Johnny Crouch’un kafasını masa ayağıyla yarıdın.”

Caleb da o akşam oradaydı. Yanındaydı. Birlikte savaşmışlardı. Onu oradan çıkarmış, korumuştı.

Peki, Caleb’ı kim koruyacaktı?

“Sesily?” diye üsteledi Adelaide, onu düşüncelerinden koparmak için.

“Ben her zaman silahlıyım.”

Bölüm On Sekiz

Sesily, şehrin güneyine, nehrin üzerinden bir saat mesafedeki gizemli Brixton adresine, söz verdiği gibi silahlı gitse de eteğindeki gizli cepten ulaşabildiği baldırına bağlı bıçağın pek de gerekli olmadığı anlaşıldı.

Uykusuz geçen gece ve bir saatlik araba yolculuğu boyunca Sesily, Bermond Lane üç numaralı evde ne olabileceği üzerine hayli kafa patlatmıştı. Serseriler çetesinin dudak uçuklatan para karşılığında koruduğu ve onunla karşılaşmamak için ülkeyi terk eden Amerikalı taverna sahibinin adresle bağlantısı göz önüne alındığında aklına bir sürü şey gelmişti. İyi korunan bir depo, bir taverna, bir genelev ya da bin bir hilenin döndüğü semtlerdeki üçkâğıtçılık merkezlerinden biri olabilirdi.

Ama sıradan bir ev olacağı aklına bile gelmemişti.

Araba, sokakların ve dükkânların dolup taşıdığı Brixton merkezinden en fazla beş dakika uzaklıkta olan güzel bir sokağın sonunda durdu. Londra'dan önceki son posta durağı olan bu küçük kasaba, şehre girmeden önce gezginlere kendilerine çekidüzen

vermeleri için son bir şans sunuyordu. Lord Coleford'un defterinde yer alacak türden bir yer olmadığı gibi Zorba Çocukların burayı bilmesi akıl kârı değildi.

Caleb'in bu evle ne gibi bir bağlantısı olduğu bilinmiyordu... ama Brixton, sırların saklanacağı bir yere de benzemiyordu.

O yüzden arabadan inip şoföre baktığında Sesily kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmıştı. İki yıldır şoförlüğünü yapan Abraham, South Bank'i avcunun içi gibi bilirdi. "Burası olduğundan emin misin?"

Delikanlının yüz ifadesine bakılırsa, yanlış adrese getirmiş olabileceği imasından fena halde alınmıştı.

Sesily küçük bir kahkaha atarak, "Peki," dedi. "Uzun süreceğini sanmıyorum. Sen istersen çarşıya gidip pasta falan ye."

Abraham'ın tatlıya düşkünlüğü ısrar gerektirmiyordu. Şoförünü yolcu eden Sesily dar patikadan yarım daire şeklinde dizilmiş, son derece bakımlı hatta güzel görünen, saz çatılı dört düzgün evin yolunu tuttu. Her birinin bahçe kapısı vardı. Bahçelerin bahar ve yaz aylarında harika çiçeklerle dolduğu kolayca hayal edilebiliyordu.

Küçük aralıkta durup önceki akşam küçük kâğıttan ezberlediklerini düşündü. Mavi kapısıyla çok hoş görünen üç numaralı ev tam karşısındaydı.

Şimdi ne yapacaktı?

"Terzi için mi geldiniz?"

Sesily dönüp baktığında küçük ve düzenli bir bahçeden kendisine doğru gelen orta yaşlı siyahi adamın meraklı gözleriyle karşılaştı. "Pardon?"

Adamın kocaman gülümsemesi iyilik dolu gözlerine eşlik ediyordu. "Buraya hanımlar sadece Bayan Berry için gelir. Kendisi terzidir," dedikten sonra mavi kapılı evi işaret etti. "Üç numara."

Bir terzi.

Eh, Sesily bunu da beklemiyordu ama terziler konusunda tecrübeliydi. En iyi ihtimalle içeride neler olup bittiğini anlayabilir, en kötü ihtimalle... kendisi için yeni bir elbise siparişi verirdi.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra adamın çitin arkasından el sallayıp kendi işine dönmesini seyretti. Ardından üç numaralı evin bahçesine girip kapıyı kararlı bir şekilde tıkladı.

Saniyeler geçmeden kapı açıldı. Uzun boylu, siyah saçlı kadın sanki onu bekliyordu. Sesily’nin göremediği bir şeye gülerken özgür ve güvende hissettiği kesindi. Ama onu görünce ciddileşerek saçlarını ve yosun yeşili eteğini düzeltti. “Merhaba,” derken adeta sahne performansına hazırlanıyor, iş kadını rolüne bürünüyordu.

“Merhaba. Ben Sesily Talbot...”

Kadının mavi gözleri kocaman olurken ağzı açık kaldı. “Sizi duymuştum!”

Sesily başını yana eğdi. Bu da beklenmedik bir şeydi. “Ya?”

Kadın başıyla onaylarken yüzünü çevreleyen siyah lüleleri zıplıyordu. “Dedikodu sayfalarını okurum. Siz ve kardeşleriniz hep...” Birden sustuğunda gözleri bu sefer dehşetle açıldı. “Çok özür dilerim. Ben... yani...”

Sesily gülmeden edemedi. “Ay, lütfen sıkılmayın. Gençken kardeşlerim ve ben, skandallarımızla ilgili yazılanlarda kelimeleri sayarak birbirimizle yarıştık.” Ardından eğildi. “Sık sık kazandığımı söylemekle gururlanırım.”

Kadın da güldü. “En çok sizin skandallarınızla eğlendiğimi söylesem ayıp etmiş olur muyum?”

“Asla,” dedi Sesily mutlulukla. “Çünkü haklısınız.”

Kadının gözleri ışıldadı. “Çıplak poz verdiğiniz doğru mu?”

Sesily güldü. “Aslında bir arkadaşımды ama heykeltıraşı uzun süredir tanıyorum.”

Kadın kapıyı açtı. “Bayan Talbot...” dedikten sonra hemen yarım bir reveransla düzeltti. “Leydi Sesily... Sizi Brixton’a hangi rüzgâr attı bilmiyorum ama benim adım Jane Berry ve hizmetinizdeyim. Çay ikram edebilir miyim?”

Sesily o anda, bu güzel sokaktaki güzel evde yaşayan terzi-nin aradığı kişi olmadığını anladı. Abraham ne derse desin, yanlış yere gelmişlerdi ve şimdi elbise siparişi vermesi gerekecekti. Belki Bayan Berry, giydiği yosun yeşili eteğin aynısından dikebilirdi. “Çok hoşuma gider,” diyerek içeri girdi.

“Sizi buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu yine Bayan Berry.

Sesily başını iki yana salladı. “İnanmayacaksınız ama galiba yanlış adrese geldim?”

“Eh, bana sorarsanız doğru adrestesiniz!”

Sesily gülümsedi. “Terzi misiniz?”

“Evet!” Kadın, onun omzunun üstünden, karşı bahçede çitin arkasında onları seyreden komşusuna bakıp el salladı. “Selam Bay Green!” Adam aynı şekilde karşılık verince kapıyı kapatıp başını iki yana salladı. “Çok iyi bir komşudur ama her işe burnunu sokmaya bayılır.”

Bu sözler Sesily’nin içini gıdıklamaya yetmişti.

Belki yanlış adrese gelmemişti.

Belki Bay Green haklıydı.

Ama yine de bu kadının kim olduğu ya da bu kadar insanın onunla neden böylesine ilgilendiği hâlâ bir gizemdi.

“Çay!” diye bağırarak Jane, onu iş için kullandığı son derece sevimli bir oturma odasına götürdü. Her yerde çeşitli tasarımlarla elbise kalıpları ve kumaş ruloları vardı.

“Teşekkürler,” dedi Sesily, düşünceli bir şekilde odayı gözleriyle tararken. Sanki eline bir kutu dolusu yapboz parçası

verilmişti ve ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

“Ben ocağa su koyayım,” diyen kadın odadan çıkarken bir çocuk içeri daldı. “Peter! Uslu dur lütfen!”

Çocuk aniden durunca Sesily onu inceleme fırsatı buldu. Sekiz, belki dokuz yaşındaydı. Annesi gibi açık ve rahat gülümsemesiyle Sesily’ye bakıyordu.

“Merhaba,” dedi neşeyle. Yeşil gözlerindeki kıvılcımlar tanıdıktı.

Sesily bir an için kalbinin duracağını sandı.

Doğru adresteydi.

Çocuk, Caleb’in oğluydu.

Yaşına göre uzun boylu bir çocuktü. Gencecik yüzünde yakışıklı adamın izlerini taşıyordu. Yeşil gözler, koyu renk dalgalı saçlar. Aynı gülümseme. Hık demiş, Caleb’in burnundan düşmüş gibiydi.

Yutkunurken sıcak evin bir anda buz tuttuğunu hissetti. Oysa avuçları terliyordu. “Merhaba.”

“Hadi bakalım, dışarı. Hanımefendi elbise siparişi vermek için geldi.” Jane’in sesi uzaktan, sanki millerce öteden geliyordu.

Çocuk bütün pervasızlığıyla bahçeye çıkınca annesi onun adına özürler diliyordu. Sesily başını iki yana sallayıp duruma uygun bir şeyler söylüyor, özürleri savuşturuyordu.

Jane... Güzel yüzlü, güzel gülüşlü Jane.

Peter’in annesi.

Yani...

İyi de Caleb’in nesi oluyordu ki?

Bayan Berry. Bayan Calhoun değil.

Sesily’nin gözleri kadının parmağındaki incecik alyansa takıldı. Evliydi.

Her an kusabilirdi.

Sır bu muydu? Caleb'in sırrı *evli* olduğu kadın mıydı?

Jane ocağa su koymak üzere mutfağa gittiğinde güzel döşenmiş oturma odasının ortasında duran Sesily'nin kulakları uğulduyordu. Bu güzel döşenmiş oturma odasının ortasında bir dakika daha kalamayacaktı.

Buradan çıkması gerekiyordu.

"Çok üzgünüm..." dedi boş odada. Sanki diğerleri duyabilecekmiş gibi.

Ardından hızla kapıya gidip boş bahçeye çıktı. Neyse ki Peter, oğlanların dışarı çıktıklarında gittikleri bir yere gitmiş olmalıydı. Aceleyle bahçe kapısına, oradan sokağa yürüdü. Çobanpüskülleri artık eskisi kadar hoş görünmüyordu. Güneş bir bulutun ardına saklanmıştı. Rüzgârın hızına bakılırsa kış köşebaşındaydı.

Pelerinine sımsıkı sarıldı.

Caleb'in bir çocuğu vardı.

Peter.

Caleb'in bir Jane'i vardı.

Brixton'da güzel bir aile. Yaşadığı yerden uzak, gizli saklı bir aile. İyi de o *nerede* yaşıyordu? Marylebone? Boston? Hiçbirinde? *Burada?*

Sorular kalp atışlarıyla yarışüyordu. Hızla arabasına yürüdü. Atlar bağlanmıştı, Abraham elbette ortalıkta yoktu. Arabanın hazır beklemesi hoş olmaz mıydı?

Şoförünü bulmak üzere kasaba merkezine yöneldi. Mayfair'e döndüklerinde ona yüzlerce pasta alacaktı. İsterse bütün bir fırını bile alabilirdi.

Bir daha Brixton'a gelmeyecekti. Caleb'in güzel karısıyla güzel oğlunun... Ailesinin yaşadığı bu kasabaya bir daha adımını atmayacaktı.

Onu neden terk ettiğine şaşırmmamalıydı.

Sera biliyor muydu?

Bildiklerini Sesily'den özellikle mi saklamıştı?

Peki, Caleb'in bir şey söylememesine ne demeli?

Ona yalan borcu yoktu. Birbirlerine sözler vermemişlerdi.

Ama Sesily bundan daha fazlası olduklarını sanmıştı. En azından onun...

İsıran soğuşa dayanamayınca çenesini göğsüne indirdi.

Caleb'in bir şeyler sakladığını biliyordu ama bir yalancı olacağı aklının ucundan geçmemişti.

Highly tepesinde kendisini anladığını sandığı o an. Kalbinin kırılacağından korktuğu an...

Haklı çıkmıştı.

Başından beri bu küçük ev, bu tatlı kadın, onunla aynı gülümsemeye sahip, harika yeşil gözlü tatlı çocuk...

Nefes almakta zorlanıyordu. Kahretsin. O adamın iki gün içinde onu ikinci kez ağlatmasına izin vermeyecekti. Ağlamayacaktı. En azından arabaya binene kadar. O kadarcık gururu vardı.

Gururu ve yüreğinde filizlenen öfkesi.

Caleb sadece yalan söylememişti. Sesily'nin asla olmamaya yemin ettiği kişiye dönüşmesine neden olmuştu. Onu pervasız davranmaya itmişti.

Ve bu bir sorundu. Çünkü kendini Caleb'a öylesine kaptırmıştı ki, başkalarının neden bu adresle böylesine ilgilendiğini, buraya neden silahlı geldiğini unutmuştu.

Biri arkadan sarılıp ayaklarını yerden kesti ve genç kadını yol kenarındaki koruluğa çekti. Şaşkınlıkla bağırmaya çalışsa da pis bir el ağzını kapattı. "Vay, vay. Sesily Talbot. Senin gibi bir hanımın nehrin güneyine geleceği kimin aklına gelirdi?"

Tabii ya.

Gözlerini bir anlığına kapattığında hiç azımsanmayacak bir öfke bütün vücuduna yayıldı. Sesi tanıdı. Sesi tanıdı.

Zorba Çocukları nasıl unutulabilir?

Johnny Crouch daha sıkı tuttu. “Öte yandan senin zarif hanımefendilerle pek alakan yok, öyle değil mi?” Sesily çırpınıyor, kıvranıyordu. Sonunda elini ağzından çeken adam iğrenç ve sıcak nefesiyle kulağına fısıldadı. “Bağırmak yok. Birilerini çağırmaya kalkarsan, ikisini gözünün önünde deşerim. Önce de oğlanı deşerim.”

Sesily’nin bağırması mümkün değildi. Başkalarını bu savaşa çağırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Dahası tek başına çok daha iyi çalışırdı. “Aşağılığın tekisin Johnny,” dedi.

“Seni görünce daha aşağılık olası geliyor.”

“Aman dikkat, başımı döndürüyorsun.” Sesily, belini menegene gibi sıkın kollardan kurtulmaya çalışırken pervasızlık ettiğinin için kendine küfrediyordu. Johnny ayının tekiydi ama gücünü bir parça kırabilirse kolayca baş edilebilirdi.

Ama düşüncelere daldığı için avantajı kaybetmişti.

Pervasız davranmıştı.

Yani şimdi kendi zalim gücünü kullanması gerekecekti ve Johnny’yi şaşırtmaktan başka umudu yoktu.

“Terziyle ne işin vardı?” diye sordu adam.

“Doğrusunu istersen, iğrenç ellerinle dokunduktan sonra yeni bir elbise isteyebileceğimi sen bile tahmin edebilirsin Johnny. Arada bir banyo yapsana!” dedi. Adamı kasten kıskırtmaya çalışıyordu.

“Düşmana verilmeyecek kadar cesur bir kızsın,” dedi Johnny. “Coleford buralarda dolaştığını duymaktan hiç hoşlanmayacak.”

Korku Sesily’nin yüreğine çörekleniverdi. Coleford, buralarda dolaştığını öğrenirse diğerlerine kancayı takardı. Imogen,

Adelaide, Düşes... Daha beteri belki bu işlerle hiç ilgisi olmayan ve kendi yaptıklarının kefareti ödemeyi hiç beklemeyen kardeşlerine bulaşabilirdi.

Caleb.

Coleford, Caleb'dan ve ailesinden ne istiyordu acaba?

Sinirlerini yatıştırabilmek için yutkunup yüzüzlüğünü takındı. "Coleford yeni elbiselere karşı mı?"

"Buraya elbise falan için gelmedin. Haliyle Coleford *neden* geldiğini bilmek isteyecektir. Sana şu kadarını söyleyeyim... Hanımlara hiç acımaz."

Sesily, adamın kolları arasında yapmacık bir kahkaha attı. "Bunu senden duymak hoş."

Johnny Crouch yine ayaklarını yerden keserek onu boş sokaktan bakımsız ağaçların arasındaki eski püskü küçük bir kulübeye doğru taşımaya başladığında Sesily'nin kalbi yine deli gibi atıyordu. Çırpındı. O kulübeye girerlerse, kaçma şansını kaybederdi. "Dur. Bekle. Johnny," dedi. "Çok sıkıyorsun. Kaburgalarımı kırıyorsun."

"Çeneni kapatmazsan, kaburgalarından daha fazlası kırılacak," diye uyardı adam, hiç tereddüt etmeden. Elbette tereddüt etmeyecekti. Sesily, Mekân'da adamın suratını bir masa ayağıyla dağıtmıştı. Londra sokaklarında ödeşmek adeta bir kuraldı. Düşesle çalışmaya başladığında bunu çok iyi öğrenmişti.

Küçük eve yaklaşırken avantaj kazanmak için bir dakikadan daha az vakti olduğunu biliyordu. "Peki," dedi en ısıltılı gülümsemesiyle. Korktuğunu göstermenin, adamın acımasızlığını besleyeceğini biliyordu.

Ardından ağırlık farkının tökezlemesine neden olması için kendini onun kollarına bıraktı. Sonra gözlerini yumup açığı doğru hesapladığını umarak başını bütün gücüyle arkaya attı.

Vahşi bir cıyıklamanın ardından hayatında duyduğu en iğrenç küfür geldi.

Demek açığı doğru hesaplamıştı.

Johnny'nin elinden kurtulduğunu hissettiği anda biraz uzaklaşıp gizli cebine uzanarak döndü. Meğer gerçekten silaha ihtiyacı olacaktı.

Johnny iki bükülmüdü. Eliyle tuttuğu burnundan kan boşalıyordu. Bir hafta içinde ikinci kez... “Kahretsin! Orosu! Burnumu kırdın! Yine!”

“İlki daha iyileşmeden ikincisi için *yiğ*e diyebilir miyiz?” diye sordu Sesily. Bıçağın serin kabzası güvenini artırıyor.

Johnny soruya aldırmadı. Başını kaldırdığı gibi Abraham'ın dönmüş olması için dualar ederek anacadeye doğru gerileyen Sesily'nin üstüne atladı. Genç kadın, şoförün arabadaki tabancanın nasıl kullanılacağını bilmesi için ayrıca dua ediyordu.

Adam atıldığında bileğinin küçük bir hareketiyle bıçağı savunurca bıçağın sivri ucu avcunu yardı. Acıyla tıslayan adam hızla kendini toparlayıp çevik bir hamleyle sağlam eliyle bileğini kavrayarak kolunu arkaya bükte.

Bıçak çamura düşerken Sesily çığlık atmamak için kendini tutuyordu.

Adam iğrenç dişlerini göstererek sırıttı. “Bıçağın olmayınca o kadar da cesur değilsin, ha?”

Kolu sırtında bükülürken Sesily acısını bir kez daha yuttu. Jane'i ya da Peter'i riske atamazdı.

Ya da başkalarının işine burnunu sokmayı seven komşu adamı. Bu işler ona göre değildi.

Ve Johnny bileğini kırarsa bayılmaması gerekiyordu... ki kurtulamazsa bayılacağı kesindi.

Kurtulmak için tek bir şansı vardı.

Kalan bütün gücünü toplayarak bir anda adama doğru dönüp boştaki avcunu son bir kez burnuna indirdi. Kurtulabilirse oyalanacak zaman olmadığını biliyordu. Kurtulabilirse bütün gücüyle koşması gerekiyordu. Arabayı kalkmaya hazır beklerken bulmak için yine dua etti.

Darbe tam isabetti.

Johnny ulumaya başlamadan kaçmak için dönmüştü bile.

Koşmaya başladı.

Karşısına tuğla bir duvar çıktı.

Daha doğrusu tuğla duvar onu yakaladığı gibi arkasına alarak, Zorba Çocukların en has yumruğu olan Johnny Crouch'la arasına girdi. Ama Johnny, Caleb Calhoun kadar iriyarı değildi. Suratına yediği tek bir yumrukla sırtüstü yere yapıştı.

Sesily gözlerini kırıştıtarak Brixton'daki çamurlu ara sokakta yatan baygın adama bakarken minnet, öfke ve adını koymak istemediği başka bir şey daha hissediyordu.

Nefes nefeseydi.

Son otuz altı saatte yaşanan korkunç olaylardan sonra, şapkasını kaşlarına kadar indirdiği halde hâlâ Caleb'a karşı bir şeyler hissediyordu.

Ama bunu asla göstermeyecekti.

Ona bakmamak için topuklarının üstünde döndüğü gibi arabasına yöneldi ve sadece bıçağını çamurların arasından almak için durdu.

“Teşekkür yok mu?” diye seslendi Caleb arkasından.

Sesily, çamurlu bıçağı fırlatmamak için kendiyile savaşıyordu. “Ben hallederdim,” dedi omzunun üstünden.

Ona bakmayacaktı.

Caleb koşarak yanına geldi. “Az daha bileğini kıracaktı.”

“Ben de burnunu kırdım,” derken Sesily bileğindeki ağrıya aldırmmamaya çalışıyordu. “Sayabildiğim kadarıyla tam üç kez. O yüzden ödeşmiş sayılırız.”

“Senin dengin değildi,” dedi Caleb. Öfkesi aksanını daha da belirginleştiriyordu.

İyi. Öfkelensin. Sesily bundan ancak zevk alırdı.

“Burada olduğum için şanslısın.” Caleb küçük bir es verdikten sonra ekledi. “Kahretsin Sesily... burada olmaman gerekiyordu. Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

O anda Sesily’de ipler koptu. “Sakın,” dedi bir hışım dönerek. “Sakın beni çocuk gibi azarlamaya kalkma. Sakın *Brixton*’ın tenha sokaklarında başıma geleceklerden korumak gibi sorumluluklar hissettiğini söyleme.” Sesi öfkeden çatlıyordu. “Bana karşı hiçbir sorumluluğun yok. Sahibim değilsin. Beni korumanı asla istemedim. Ne iki yıl önce tanıştığımızda ne Mekân’daki o akşam ne Coleford’un odasında ne de bugün... Hele beni bir bekçi kulübesinde yerde yapayalnız ve çırlıçıplak terk etmenin üzerinden iki gün bile geçmeden bir *karın* ve *çocuğun* olduğunu öğrendikten dakikalar sonra sana hiç ihtiyacım yok...”

Vurucu bir şeyler söylemek istiyordu ama hiçbirini yeterli gelmiyordu.

Sanki hiçbir şey onu etkilemiyordu ve Sesily can yakmak istiyordu.

Ama Caleb onun canını çok daha fazla yakmıştı.

Ve Sesily daha önce cephaneliğinden hiç eksik etmediği bütün hazırcavapları ve dikenli telleri bulmakta zorlanıyordu. Caleb onları da tüketmişti.

“Düzgün biri olduğunu sanmıştım. İyi biri olduğunu sanmıştım.” Acımasız bir kahrkaha attı. “Burada öğreneceklerimin bunu kanıtlayacağını sanmıştım. Sırlarını saklamak ve her şeyi yoluna koymak için seninle savaşağımı sanmıştım.”

Yürek sızlatan ağır bir sessizlik çöktüğünde bile olan bitene rağmen hâlâ yanıldığına inanmak istiyordu. Caleb'in kendini savunmasını, bütün bunları basit bir açıklamayla silmesini, Sesily'nin düşündüğü ve sevdiği adam olduğunu kanıtlamasını istiyordu.

Ama Caleb bir şey yapmadı.

"Diğerleri kadar kötü olacağına aklıma bile gelmezdi," diye eklerken, keder her yanını sarıyordu.

Ve Caleb hâlâ bir şey demiyordu.

Bunun üzerine sırtını dikleştirip devam etti. "O yüzden hayır. Sana karşı ne minnet hissediyorum ne de burada olduğun için şanslı olduğumu düşünüyorum. Johnny Crouch'la şansımı denemeyi tercih ederdim." Kısa bir es verdiğinde başparmağıyla morarmaya başlayan bileğini ovaladı. "En azından onunlayken neyle karşılaşacağımı biliyorum."

Oradan ayrılmak, arabasını bulmak ve evine dönmek için döndü. Evinde şarap, kedisi ve belki arkadaşlarıyla avunacaktı. Arkadaşlarının geleceği kesindi. Düşes şarap, Adelaide anlayış ve Imogen intikam fikirleriyle gelecekti.

Abraham'ın şoför koltuğunda beklediği arabayı gördüğünde, bu düşünceyle daha iyi hissetmeye başlamıştı. Küçük mutluluklar gibisi yoktu.

O sırada Caleb ona yetiştirdi ve bileğinden tutarak arabanın arka tarafına, sokakta kimsenin onları göremeyeceği bir noktaya çekti.

Sesily hemen kolunu kurtardı. Dokunuşun aşinalığından nefret ediyordu. "Dokunma bana."

Caleb elini çekmedi. Elbette çekmeyecekti. Bunun yerine arabanın kapısını açıp, "İçeri," diye kükredi.

Sesily gözlerini kısarak, yüzünü neredeyse saklayan şapkasının yarattığı gölgelere baktı.

Güzel. Gözlerini görmek istemiyordu. Onunla ilgili hiçbir şeyi istemiyordu.

“Buralarda oyalanacağımı sanıyorsan boşuna endişeleniyorsun.”

“Oyalanıyorsun,” dedi Caleb.

“Ben asla...” Sustu.

Yoksa...

Sakin ve kararlı bir sesle tekrar denedi. “Gününü mahvetmekten çok büyük zevk alacak olsam da burada başımı belaya sokmak isteyeceğimi aklına bile getirme Amerikalı.”

“Burada başına açtığın beladan haberin yok. Bin arabaya. Hemen.”

Sesily yine Zorba Çocuklara bulaşmıştı. Johnny Crouch peşine düşecek, genç kadın onunla baş etmek zorunda kalacaktı. Ama hem Johnny’nin hem de Coleford’un suçlarıyla ilgili kanıtları vardı ve artık ikisinin de adalete hesap verme zamanı gelmişti.

Oysa Caleb’in bahsettiği bela başkaydı. Ve muhtemelen anlatmayacağı için Sesily asla anlamayacaktı. Dahası artık hiçbir şeyin önemi yoktu, çünkü şu anda ve sonsuza kadar ona aldırmamak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Bu sefer başkaydı. Eskiden Caleb dönerse beraber olabileceklerinin hayalini kurardı.

Artık gerçeği biliyordu. Asla birlikte olamayacaklardı.

Haliyle bu son görüşmeleri olabilirdi. Son konuşmaları olacağı kesindi.

Arabaya bindiğinde ona bakmamaya kararlıydı. Çünkü bakarsa sonsuza kadar pişman olacağı bir şeyler söyleyebilirdi.

Seni seviyorum.

Yalan da olmazdı.

Ama bu gerçeği mezara götürecekti.

Kapıyı kapatmaya yeltendiğinde Caleb'in içeri girerek devasa cüssesiyle koltuğa oturduğunu ve hiç vakit kaybetmeden tavana vurduğunu gördü. "Hayır," dedi hemen sertçe. "İn arabadan."

Araba harekete geçmişti. Caleb onu duymazdan gelerek arka pencereden dışarı baktı. Sanki takip edilip edilmediklerini anlamaya çalışıyordu.

Bunu aklına getirmedeği için Sesily kendine kızıyordu ama öfkesini karşısındaki adama yöneltmeyi tercih etti. "Seninle hiçbir alakam olmasını istemediğim konusunda yeterince açık konuşmadım mı? Seninle *hiçbir* yere gitmek istemediğimi anlamıyor musun?"

Caleb aniden dönüp bakınca koltukta arkasına yaslandı. Genç adamın yüzündeki sıkıntıyla afallamıştı. Gözlerinde vahşi bir öfke vardı. Korku vardı. "Bu lanet olası bir yaşam tarzı meselesi değil Sesily. Bahçede adamların suratına hınzır kelimeler yazmaya benzemez. *Tehlikedesin*. Ve şimdi onlar da tehlikede."

Jane. Peter.

Bu kelimeleri defalarca farklı şekillerde söylemiş olabilirdi ve Sesily her seferinde onu duymazdan gelir, onunla birlikte savaşırdı. Ama şu anda genç adamın sesindeki tutukluk yüreğini sıkıyordu.

Caleb korkuyordu.

"Peki sen?" diye sordu. "Sen tehlikede misin?"

"Benim hayatım tehlike."

"Ne tehlikesi? Zorba Çocuklar mı? Beni tanıyorlar Caleb. Coleford'un öğrenmesi mi? Buraya gelmemle, o evle ne alakası var? Senin..." Devamını yuttu.

Karın. Çocuğun.

İhanet her yeri saran bir yangın gibiydi.

Başını iki yana salladı.

Söylemeyecekti.

Söylemesine gerek yoktu.

Caleb ona bakınca gözlerini pencereye çevirdi. Midesi bulanıyordu ve hayatında ilk kez mide bulantısının nedeni arabanın sarsıntısı değildi.

“Sesily.”

Caleb’in dudaklarındaki ismi yumuşacık ve ısrarlıydı. Sesinde ne pişmanlık ne de kızgınlık vardı.

Sesily başını iki yana salladı. Hayır, ona bakmayacaktı.

“Sesily,” dedi Caleb yine. Bu sefer telaşla.

Kim bilir kaç kez adını böyle söylediğini hayal etmişti? İlgisini çekmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyormuş gibi?

Sonunda baktı. Şapkasını çıkarmıştı, koyu kahverengi dalgalı saçları alnına düşüyor, yeşil gözleri akşamüzeri ışığında kıvılcımlar çıkarıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturup dudaklarını sıkarak bekledi.

Caleb öne eğilip dirseklerini dizlerine yerleştirdi, ardından başını ellerinin arasına alıp saçlarını sıvazladı. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez.

Sonra başını kaldırdığında göz göze geldiler..

Ve Sesily nefesini tuttu.

“Jane...” diye başladı Caleb. Sesi duygusallıkla titriyordu. Bu ismi hürmetle, kıymetli bir şeymiş gibi söylemişti.

Sesily kendini darbeye hazırladı.

“Jane benim karım değil. *Kız kardeşim.*”

Bölüm On Dokuz

Söylememeliydi.

Jane'in varlığı... kendi varlığı mezara götürülecek, öğreneni tehlikeye atan türden bir sırdı. Bir erkeğin sevdiği kadına söylememesi gereken türden bir sır. Ama sevdiği kadın için endişelenip korkuya kapıldığında hiçbir erkek doğru dürüst düşünemezdi.

İki saat önce Fetu endişeli gözlerle kapısına gelince Sesily'nin başına bir şey geldiğini hemen anlamıştı.

Şarkı Söyleyen Kır Langıç'a Caleb için bir mesaj gönderilmiş, kendisi orada olmadığı, bavulunu hazırlamak için eve kapandığı için mesajı ortağı almıştı. Yine aynı nedenle gitmeye hazırlanıyordu.

Hepsinin güvenliği için.

Onun güvenliği için.

"Senin kız... Brixton'a gitmiş." Fetu lafı dolandırmamıştı.

Caleb da arkadaşının kimi kastettiğini bilmiyormuş gibi yapma zahmetine girmemiş, doğru olmadığı halde itiraz etmeye kalkmamıştı.

Sesily onun değildi. Asla olmayacaktı.

Ama bu, onun güvenliği için hiçbir şey yapmayacağı anlamına gelmezdi.

Nehrin üzerinden Londra'nın güneybatısına bir saatlik yolculuğu yarım saate indiren bir hızla geçerken, neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

Aklında tek bir düşünce vardı.

Sesily'nin güvenliği.

Genç kadını uzun zamandır seviyordu, bir o kadar daha sevecekti ve onu görmenin, yakınında olmanın, dokunmanın her şeyi daha beter yapacağını bildiği halde, onu sonsuza kadar korumak için elinden geleni ardına koymayacağından emindi.

Ama önce ona ulaşması gerekiyordu.

Crouch'un kısıkvrak yakaladığı ve belli ki acı içinde kurtulmaya çalışan Sesily'yi bulduğunda, birinin tehdit etmesi şöyle dursun, ona dokunması karşısında öfke ve korkuyla adeta deliye dönmüştü.

Sonrasında olanları pek hatırlamıyordu. Adam baygın halde çamurların arasına düşene kadar her şey hayal gibiydi. Sesily gözlerinde acıya eşlik eden bir öfkeyle bakıyordu. Acısının nedeni bileği değil, Caleb'inkendisiydi.

Aslında onsuz gitmesine ve dilediğine inanmasına izin vermemeli, uzaktan izlemeliydi. Ardından eve güvenli bir şekilde döndüğünü görünce kendi evine giderek eşyalarını toplamalı, Southampton'ın yolunu tutmalıydı.

Bu en doğrusu olurdu. Ama Caleb, doğrularla ilgilenmiyordu. Mesele de bu değil miydi? Buraya kadar peşinden gelip onu geçmişine sürüklemesi, daha büyük tehlikelere atması bunun kanıtı değil miydi? O zaman bile pişman olmaması bunun kanıtı değil miydi? Peşine düşmekten, düşmanlarının hakkından

gelmekten, Crouch'u bağlayıp Coleford'un adamları tarafından bulunmak ya da belki hiç bulunmamak üzere öylece bırakmaktan asla pişman olmaması?

Ama Sesily'ye Brixton'da buldukları hakkında gerçeği söylemekten pişmanlık duyacağı kesindi, çünkü gerçek bir kere ortaya serilince, Caleb her şeyi anlatmak isteyecek, her şeyi anlatması onu daha çok sevmesine neden olacaktı.

Sözlerinden sonra, sessiz arabaya daha ağır bir sessizlik çökmüştü. Caleb onun bütün gerçeği anlamaması için dua ediyordu.

"Kardeşin," dedi sonunda Sesily, kafası karışmış gibi.

"Evet."

"Ama... o İngiliz."

"Evet."

"Ve sen Amerikalısın."

Sırlar.

"Hayır."

Sesily başını iki yana salladı. "Bu nasıl..."

Caleb cevap vermedi. Cevap verirse daha fazlasını, çok daha fazlasını anlatmaktan korkuyordu.

Öte yandan hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Sesily zeki kadındı, taşları yerine oturtması uzun sürmedi. "Jane kız kardeşin. Ve sen de İngilizsin. Ve Coleford onu gözlüyor." Kıvılcımlar çakan gözlerini ona çevirdi. "Ve sen bu evi biliyordun. Coleford'un çalışma odasında, temizlik dolabının nerede olduğunu biliyordun, çünkü daha önce de oradaydın."

Caleb başını kaldırıp ona bakarken duyduklarıyla dünyayı anlayamayacak kadar küçük ve güçsüz olduğu günleri hatırlıyordu. "Devam et," dediğinde Boston aksanı gitmiş, West Midlands aksanı gelmişti.

Sesily'nin gözleri kocaman açıldı. "Ben..." Başını iki yana salladı. Cevabı Caleb verdi. "Oğlu."

Sesily'nin kaşları çatıldı. "Ölen?"

İşte anlamıştı. Elbette zeki ve güzel sevgilisi taşları ânında yerine oturtacaktı.

"Hayır, ölen değil," diye başını salladı Caleb. "Öldürülen."

Sesily yine başını iki yana salladı. "Bir saniye... Oğlu... yani Bernard Palmer öldü. At binerken kaza geçirdi. Yıllar önce."

Elbette olanlarla ilgili bilgisi vardı. Sesily Talbot aptal değildi, dahası pervasız hiç değildi. Araştırdığı adam ve geçmişi hakkında hiçbir şey bilmeden çalışma odasına girmezdi. Ama her şeyi bilemezdi. Gerçeği dünyada sadece iki kişi biliyordu. "Vikont Coleford'un vârisi Bernard Palmer on sekiz yıl önce öldü," diye açıkladı Caleb. "Ama at kazası değildi. Kaza hiç değildi."

"Hak etmişti."

Başını yana eğerek baktı. "Nereden biliyorsun?"

Sesily gözlerinin içine bakıyordu. "Seni tanıyorum."

Tanıyordu.

"Saygın beyefendi Bernard Palmer," dedi Caleb, cansız bir kahkaha atarak. "Ölümü kaza eseri olmadığı gibi kendisi de saygın değildi."

"Çok gençtin," dedi Sesily anlayışla.

On yedi.

"Çok uzun zaman önceydi," diye ekledi.

"Yeterince uzun değil. Coleford hâlâ izlemedeydi. Hata yapmamı bekliyordu." Kelimeler ağzından döküldüğü anda pişman oldu. Sesily'nin gözlerine gölgelerin düşmesine neden olan suçluluk duygusundan nefret ediyordu.

"Hata. Bendim."

“Hayır.” Sesily asla bir hata değildi. Bir an bile hata olamazdı. “Hayır. Sesily. Beni iyi dinle. Ne olursa olsun, bu iş nasıl biterse bitsin... sen bir hata değilsin. Sen...” *Athena*. Savaşa hazır. Onunla birlikte. “... mükemmelsin,” diye bitirdi.

Sesily uzunca bir süre onu süzerken arabayla birlikte salınıyordu. Artık sadece tekerleklerin gürültüsü duyulabiliyordu.

Caleb oturduğu yerden kalkıp Sesily’nin yanındaki pencereyi açmak için eğildi. “Temiz havaya ihtiyacın olacak.”

“Midem bulanmıyor,” dedi hemen Sesily. “Olanları anlat.”

“Olmaz.”

“Neden?”

“Çünkü bazı şeyler sır olarak kalmalı.”

“Ya yardım edebileceksem?” Caleb karşılık verecek gibi olduğunda Sesily elini kaldırıp onu susturdu. Gözlerinden sıkıntısı okunuyordu. “Sakin yardım edemeyeceğimi söyleme. Ne kadar faydalı olabileceğimi şimdiye kadar kanıtlamadım mı?”

Tanrım, bu kadın muhteşemdi.

“Bunu çok iyi biliyorum Sesily. Mayfair’de kontlarla nasıl baş ettiğini, Covent Garden’da aşağılık adamların hakkından nasıl geldiğini biliyorum. Serserinin burnunu tam iki kez kırdığına şahsen tanık oldum.”

“Üç kez.”

“Ben sadece ikisini gördüm.” Sesily’nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme fark edince onun gülümsediğini görmek için her şeyini feda edebileceğini biliyordu. Ama genç kadın pes etmeyecekti, o yüzden sözlerini sürdürdü. “Bu, siz zeki hanımların çözebileceği türden bir sorun değil. Bütün trajediler, tatlı bir gülümseme ve bir şişe afyon ruhuyla düzeltilemez.”

“Denemeden bilemezsin.”

Caleb kendinden emindi ama karşısındaki büyüleyici kadının bakışlarına dayanamıyor, daha fazlasını anlatmak istiyordu. Bir an için bile olsa biriyle paylaşmak, özellikle de onunla paylaşmak istiyordu. Onu tehlikeye... *Daha büyük* bir tehlikeye atacağını hissettiği anda anlatmayı kesecekti. Fikir değiştirmesine fırsat kalmadan konuşmaya başladı. “Peter Whitacre adıyla doğdum, Coleford’un Warwickshire’daki malikânesinin ahırlarında büyüdüm. Annemle babam orada çalışıyordu. Büyükanmemle büyükbabam da öyle. Babam saygı gören bir seyisti, o yüzden arazideki küçük bir kulübede yaşıyorduk.”

“Annen, baban, sen ve...”

“Kız kardeşim Jane. Benden bir yaş küçük,” dedi Caleb usulca. “Hizmetçi çocuklarıydık, o yüzden biz de hizmetçi olmak üzere yetiştiriliyorduk. Ben ahırlarda, Jane de malikânedeki. Annem hizmetçiydi, eli iğne iplik tutardı. Haliyle Jane daha konuşmaya başlamadan dikiş dikmeyi öğrenmişti.”

“Belli ki sevmiş,” dedi Sesily. Sanki kendi hatırasıymış gibi hüzünlü bir nostaljiye kapılmıştı.

Caleb onun bu halinden, geçmişi bilmesi ihtimalinden hoşlanıyordu. “Öyle,” dedi. “Zamanla daha iyi bir terzi oldu. Ama yaşı terziliğe yetmiyordu, o yüzden sekiz yaşına bastığında bu laşıkçı oldu.”

“Sekiz,” diye fısıldadı kendi kendine Sesily.

“Coleford Malikânesi’nde kimse boş oturamazdı,” dedi Caleb. Hatıralara dalmıştı. “Yaşlı adam bize ödediği her peninin karşılığını istiyordu.”

Sesily’nin gözleri gölgelenmişti. Kalkıp onun yanına oturması hoşuna gitmemeliydi ama genç kadın elini tuttuğunda her şeyi unuttu. Çünkü sıcacık kararlı dokunuşu karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcıydı.

“O adam buz gibi acımasız bir ölümü hak ediyor. Newgate’te.”

Caleb onun ateş saçan harika gözlerine baktı. “Bence seninle karanlık bir sokakta buluşmayı tercih edecektir.”

“Buna eminim ama hikâyenin can alıcı yerini henüz dinlemedim.”

“Savaş tanrıçası. Keşke bizimle olsaydın.”

Sesily’nin bakışları yumuşadı. “Keşke.”

Caleb eğilip kendi penceresini açtığı anda arabanın rüzgârıyla Sesily’nin simsiyah saçları uçuşmaya başladı. Gülümserken o kadar güzel görünüyordu ki... Yüreğindeki sızıya aldırmamaya çalışsa da bir anlığına hayallere dalmak için kendine izin verdi. “Coleford yerine baban için çalışsaydık, hayatın nasıl olabileceğini merak ediyorum.”

Sesily’nin gözleri gülümsüyordu. “Herhalde nefret ederdin. Benim bile *tek başıma* felaket olduğumu düşünüyorsun. Aristokrat olmayan bir ailede beş kızdık, sonra babam unvan sahibi olunca bütün eğitimsizliğimiz ve terbiyesizliğimizle sosyeteye girdik.”

“Nefret etmezdim,” dedi Caleb. “Yemin ederim, ahırlara ne zaman gelsen, bana bakman için her şeyi yapardım.” Kahkaha atarak ona sokulan Sesily oraya aitmiş gibi hissetmemesi gerektiğini biliyordu.

“Kusura bakmayın canım efendim ama asla ahırlara gitmedim. O yüzden, sana bakması için Seline’le ilgilenmen gerekecekti.”

Genç kadının kokusu onu deli ettiği için nedenini bilmeden hemen cevap verdi. “Hayır Sesily. Sana bir bakış yeterdi.”

“Bak bu hoşuma giderdi,” dedi Sesily, şehvetli ve harika gözlerini ona dikerek. Fransız bir ressamın salıncakta etekleri havalandığı için içliğiyle jartiyeri görünen ve onunla öpüşmek için bekleyen modeli gibiydi.

Tanrım, Caleb onu öpmek için yanıp tutuşuyordu.

Evet, işler çok daha karıştırdı ama onu öpmeyi, nefes almak kadar çok istiyordu. Arzularına gem vurup hikâyesine odaklandı, onu kendinden uzaklaştırmayacaktı. Geçmişi hatırlarken yanında olmasını istiyordu. “1819 kışı korkunçtu. Coleford kirayı artırmıştı, malikânede yeterince odun ya da yiyecek yoktu, hepimiz perişandık. Annemle babam...” Devamını getiremedi.

“Caleb,” diye fısıldadı Sesily, elini dudaklarına götürerek. “Çok üzgünüm.”

Caleb boğazındaki yumruya rağmen yutkunup tenindeki dudakların yarattığı hisse odaklandı. “Anlıyorsun.”

“Elbette anlıyorum,” dedi Sesily. Şaşırılmıştı. “Kaç yaşındaydın?”

“On altı.”

“Sonra ne oldu?”

“Diğer hizmetçiler gibi saman döşekler verilmişti. Ben ahırlarda, kardeşim evde kalıyordu. Çoğunlukla sıcak ve kuruydu. Dahası sanki daha çok yiyecek veriliyordu. Her şeyin düzeleceğini hissetmeye başlamıştım.” Kısa bir esten sonra sözlerini sürdürdü. “Palmer üniversiteden dönüp Jane’i fark edene kadar böylece bir yıl geçti.”

Öfkeyle küfreden Sesily, sanki zamanda geriye gidip onları kurtarabilecekmiş gibi parmaklarını sıkıyordu. Genç kadının dokunuşu ve sözlerine bakılırsa Caleb’in devamını anlatması gerekmiyordu. Zaten sonrasında olanları tahmin edebiliyordu.

“Hepimiz Coleford’un nasıl biri olduğunu biliyorduk. Hizmetçilerine, kiracılarına, karısına yaptığı eziyetlerin farkındaydık, ama Jane bana onun oğlunun da farklı olmadığını söylememişti.”

Sesily başını salladı. “Cezalandırılmak istemiyordu, seni korumak istemişti.”

Elbette öyleydi, ama Caleb o zaman bunu bilmiyordu. “Palmer kafayı ona takmıştı, peşinden ayrılmıyordu. Jane uzak kalmaya çalışıyordu, malikânedekiler onu yalnız bırakmamak için ellerinden geleni yapıyordu.”

Ama yeterli olmamıştı. Olamazdı. Ve Sesily bunu biliyordu. Onun dünyası, evindeki oturma odasından daha büyüktü.

“Birkaç ay sonra Jane’in Mayfair’deki eve gönderilmesine karar verildi. Vikontun vârisi olarak sosyeteye girmeye hazırlanan Palmer orada yaşayacaktı.” Caleb tükürürcesine ekledi. “Jane’i *ev hediyesi* olarak istemişti.”

Sesily küfrü bastı.

“İşte o zaman bana her şeyi anlattı, çünkü korkuyordu ve sırrını artık koruyamayacağını biliyordu. Mayfair’e gittiği anda Palmer’ın onu kolayca ele geçireceğini biliyordu.”

Sesily başını salladı. “Orada onu koruyan kimsesi olmuyacaktı. Mayfair’deki hizmetçiler onu tanıımıyordu, haliyle yardım etmeyeceklerdi.”

“Hayatında hiç hizmetçilik etmemiş biri olarak bilmen gerekenden çok daha fazlasını biliyorsun.” Caleb gözlerinin içine bakarken, elini onun sıcacık kararlı elinin üstüne koymaktan kendini alamadı. “Altı aylık maaşımdan feragat ederek ailesiyle birlikte geçici bir süre Londra’ya gönderilecek seyisin yerine geçtim.”

“Evi bu yüzden tanıyordun.”

Sırrı saklamanın anlamı kalmamıştı. Dili çözülmüşken saklamak anlamsızdı. “Jane, eteğine bir cep dikip içten deriyle kapladı.”

“Bıçak için.”

Caleb yan gözle baktı. “Bıçaklarının nasıl bir anda öyle ortaya çıktığını merak ediyordum.”

“El çantası o kadar kullanışlı değil,” diye açıkladı Sesily. “Ama deri... yaratıcı bir fikir.”

“Gerisi bildiğin gibi.”

“Ama değil,” diye üsteledi Sesily.

“Haklısın, sanırım değil.”

Caleb bunları hiç kimseye anlatmamıştı. Sallanıp duran arabada, dışarıda rüzgâr uğuldarken sırlarını anlatmak bir şekilde onu özgürleştiriyordu. “Bütün dünyaya karşı sadece ikimizdik. Jane’i ondan uzak tutmak için elimizden gelen her şeyi yaptık.” Sustu. O akşam gözünde canlanmıştı. Jane sarsılmış ama zarar görmemişti. İkisi birden kaçmaya karar vermişti. “Onu korumak için yapmam gerekeni yaptım.”

Sesily’nin bu sefer üstelememesi anladığını gösteriyordu ki anlaması imkânsız olduğu halde Caleb onun bu haline minnet duyuyordu.

“Senin gibi bir abisi olduğu için şanslıymış.”

Caleb masmavi, samimi gözlere baktı. “Yanında uzun kalmadım. Kaçtım.”

“Başka seçeneğin var mıydı ki?” Sesily söyleyince her şey ne kadar da basitleşiyordu? Sanki kim olsa aynısını yapar, kız kardeşini tek başına bırakır, denizaşırı ülkelerde kendine bir servet edinirdi. “Seninle gitmemiş.”

“Evet. Beraber yolculuk yaparsak yakalanacağımızı biliyordum. Yakalandığımızda ben asılırdım ve Jane’i koruyacak kimse kalmazdı.”

Sesily başını sallarken gözlerinde anlayış vardı. Yargılamıyordu. Caleb’in hayatında yaptığı seçimlerden dolayı hissettiklerine benzer hiçbir tepkisi yoktu.

“Yorkshire’da bir ev vardı. Malikânedeki kızlar söylemişti. Oraya kadar gidebilirse, Jane’in kabul edileceği bir yer. O yüzden

biriktirdiğim her şeyi kuruşuna kadar ona verip posta arabasına bindirdim.”

“Peki sen?”

Sesily’nin bacağındaki dokunuşu güçlü ve kendinden emindi.

“Kendi yoluma gittim. Coleford beni bulursa... Darağacına tek başıma gitmeyeceğimi biliyordum. Daha önce neler yaptığına tanık olmuştum... Jane’in de peşine düşeceğini biliyordum. Birkaç ay sonra, başkasıyla evlenmek ve kendine yeni bir vâris doğurtmak için karısını öldürdü.” Ürperdiğini hissedince Sesily’yi kendine çekti. Öğleden sonra yaşananların ardından yanında olması, güvende olması içini rahatlatıyordu.

“Ama sen kaçtın.”

Kıl payıyla. “Cinayet çığlıkları atarak doğrudan Bow Caddesi’ne gideceğinden, beni bulana kadar aynasızların cebine para akıtacağını biliyordum.”

Sesily başını salladı. “Cinayet planları yaparken cinayet çığlıkları atmak zor olmalı. Haliyle oğlunun ölümünü trajik bir kaza olarak duyurdu ve...”

“Beni bulmaya yemin etti,” diye onun sözünü tamamladı Caleb. Bu zeki kadın her zaman büyük resmi görebiliyordu. “Peter Whitacre, bir gemiye binip kaçtı. Boston’a indiğinde adı artık Caleb Calhoun’dur. Hayatta kalmak için... yeni bir başlangıç yapmam gerektiğini biliyordum. Kendimi güvenceye aldığım anda Yorkshire’daki eve mektupla para gönderdim. Bir Amerikan tavernasında bulaşıkçılık yapıyordum.”

Sesily gülümsemeden edemedi. “Ve kendin de bir Amerikan oldun.”

“Boston kaybolmak için iyi bir yerdi. Ve beni keşfettikleri için şanslıydım.”

“Zeki çocuk,” diye fısıldadı Sesily.

On yıl sonra bile olsa bu övgü Caleb'in içini ısıtıyordu.

"Cesur çocuk. Baltimore ve Boston'da en başarılı bir düzine tavernanın sahibi Caleb Calhoun. Harika dişleri, saçları ve bacakları olan, Amerikalı zengin iş adamı."

Caleb kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Bacakların harika. Hep Amerikalı olduğun için mi uzun bacakların olduğunu merak ederdim. Buralarda yettiğini öğrenince nasıl heyecanlandığımı tahmin edebilirsin."

Caleb küçük bir kakhaha attı.

"Peki, Jane ile Peter'ı görmeye ne zaman geldin?"

Caleb'in dudaklarındaki gülümseme solunca Sesily onun taşta dönen yüzüne baktı. "Ne?"

"Adını biliyorsun."

"Peter? Evet. Sana benziyor. Gözleriniz aynı. Gülümsemeniz."

"Sen... onlarla konuştun mu?"

"Ben... evet..." Bir şeyler olduğunu anlayan Sesily kelimelerini özenle seçmeye çalışıyor ama bunun ne olduğunu kestiremiyordu. Yüzünde bir düzine duygu birbirine karışırken anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Caleb... sen yoksa..." Doğrulup gözlerinin içine baktı. "Kardeşini en son ne zaman gördün?"

"Onu da gördüm," dedi Caleb. "Peter'ı da gördüm."

Ama bununla bitmediğini Sesily biliyordu. "Ne zaman gördün?"

"On sekiz yıl önce."

Sesily'nin gözlerinden kederle boşalan gözyaşlarını seyretmek katlanılır gibi değildi. "Caleb," diye fısıldaması yürek sızlatıyordu.

"Coleford, Londra'ya döndüğünden beri Jane'i gözetliyor. Peter'ın babasıyla evlendiğinde nikâh ilanı yayınlandığından beri onları izliyor."

“Seni bekliyor.”

Caleb başını salladı. “Beni aradığı sürece, Jane güvende.”

“Çünkü seni bulmak için tek umudu o.”

Caleb yine başını salladı. “Coleford beni bulmak ve evi gözetletmek için bir servet harcadı. Tek umudu bir hata yapmam ve dönmemdi.”

Dönmüştü de.

“Ama intikam pahalıdır. Gözcüler para ister. Ve kiracılarına eziyet eden vikont, gayrimenkullerinden yeterli parayı bulamaz,” dedi Sesily. “Haliyle borca battı ve borçtan kurtulmak için Vakıf Hastanesi’nden para çaldı... Tam da bu yüzden Scotland Yard’a gidemiyor. Çünkü giderse, sahtekârlığı ortaya çıkacak.”

“Ve sahneye Sesily Talbot girer,” dedi Caleb usulca.

“Sahtekârlığının öyle ya da böyle ortaya çıkacağından emin olabilirsin.”

Caleb onu öpmemek için pencereden dışarı baktı. Köprünün üzerindeydiler. Uzaktaki günbatımı Thames nehrini alevlere boyuyordu. “Coleford hata yapacağımdan emindi.”

“Hata yapmamak için uzaklara gittin,” dedi Sesily. “Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Onları korumak için hayatını feda etmeni...”

Neredeyse imkânsızdı.

Hayır. Kesinlikle imkânsızdı.

“Onları düşündüğümü biliyordu. Buldukça para gönderdiğimi biliyordu. Jane ile kocasının Peter için ihtiyaç duydukları her şeyi karşılayabilmelerini istiyordum. Yine de izlerimi örtüyordum. Para, benimle bağlantısı kurulamayacak şekilde yarım düzine hesap üzerinden geliyordu. Yine de... bir şekilde hata yapıp eninde sonunda ortaya çıkacağımı biliyordu.” Genç kadının yanağını okşadı. “Ve haklıydı. Sonsuza kadar uzak kalamazdım.”

Sesily'nin kaşları çatıldı. "İyi de Brixton'a niye gittin? Seni görürlerse neler olacağını biliyordun? Haber verileceğini biliyordun? Niye kendini tehlikeye attın?"

Sakın itiraf etme.

Bazı sırlar, sır olarak kalmalıydı.

Ama artık çok geçti. Sesily çoktan anlamıştı. "Benim yüzümden."

"Oraya giderek her şeyi değiştirdin."

"Yani peşime takılıp kendini ifşa ettin."

"Jane'in güvende olduğunu biliyordum. Ama sen..." Caleb, başparmağıyla onun alt dudağına dokundu. "Sen savaşa gidiyordun."

Sesily onun bileğini kavradı. "Caleb. Coleford bunu yapamaz. Kardeşini ve yeğenini, sevdiklerini senden alamaz."

"Aldı bile," dedi Caleb. "Kaybettiklerinden sonra..."

"Başına gelenleri defalarca hak eden sapık oğlundan mı bahsediyorsun?"

Caleb bu ateşli ve öfke dolu kadına hayrandı. Ama... "Bu onun bana kestiği ceza. Çünkü başka yolunu bulamadı." Oysa Coleford daha beter bir ceza olduğunu öğrenmişti. Şimdi Sesily'nin peşine takılacaktı. Ve bu her şeyin değiştiği anlamına geliyordu. Caleb artık kaçamazdı.

Büyük resmi gören Sesily kaskatı kesildi. Crouch, onu Brixton'da gördüğünü haber verecekti. Hem de Caleb'la birlikte. Üstüne bir hafta önceki yemek daveti ve Adelaide'in çıkışıyla *düşman* edinmesinden sonra Coleford, Sesily'nin Brixton'a gitmesinin bir tesadüf olmadığını anlayacaktı. Hem kendisi hem de Caleb şüpheli konumuna düşecekti, haliyle cehennemin kapıları açılacaktı. "Teslim olamazsın," derken bir çıkış bulmaya çalışıyordu. "Seni bulmaması mümkün."

Coleford onu tabii ki bulacaktı. "Sesily..."

“Hayır! Sen ve geçmişin arasındaki bağlantıyı kuramaması ihtimali var.” Hızla konuşmasına rağmen Sesily aynı zamanda ihtimalleri hesaplıyor, planlar yapıyordu.

Caleb bir zamanlar onun pervasız biri olduğunu düşündüğüne inanamıyordu. Bu kadın çok zekiye. Bütün olası senaryoları aklından geçiriyordu. Öte yandan kendisi, bu hesapları on sekiz yıldır yapıyordu. Ve bu sefer tek bir çıkış yolu vardı. “Sesily.”

“Hayır! Beni dinle. Johnny seni Mekânda görmüştü. Benimle birlikteydin. Beni oradan kucığında çıkardın, beni korudun.”

Elbette korumuştı. Aynısını yine yapardı. Sesily’nin güvenliği için elinden geleni ardına koymazdı. Sonsuza kadar. “Sesily.” Plan yapmak istemiyordu. Tek isteği ona sarılmaktı. Tek isteği onu kısacık bir süre için bile olsa sevebilmek, tadını alabilmektir. Belki o kadarı yeterdi.

Ama Sesily kendini kaptırmıştı. “Seninle Jane arasında bir ilişki olduğunu düşünmeleri için hiçbir neden yok.”

“Şşş.” Caleb elini tutup parmaklarını dudaklarına götürerek öptü. “Eldiven giymemişsin.”

“İş üstündeyken eldiven takmayı sevmiyorum.” Sesily dalgındı. Beyninde tilkiler dolaşıyor, dahil olmasından çok önce başlayan bu hikâyeye yeni bir son bulmaya çalışıyordu. “Caleb, sen...”

Caleb ona aldırmadan, attığı yumruktan kızarmış parmaklarına yeni bir öpücük kondurdu. “Canın yanıyor mu? Talbot kardeşlerin meşhur yumruklarından birini atmışsın.”

“Hepsine yumruk atmayı ben öğrettim.”

Caleb kaşını kaldırdı. “Etkileyici.”

Sesily elini tutup adını söylerken telaşlıydı. “Beni dinle. Seni bilmeleri gerekmiyor. Jane’i görmedin. Eve gitmedin. Hiçbir şey değişmedi.”

Caleb'in dudakları yumuşacık bir öpücükle hâlâ parmaklarındaydı. Ve gerçeği biliyordu. "Elbette değışti. Johnny Crouch beni gördü."

"Johnny Crouch kastan ibaret bir odun kafalı. Zorba Çocuklar, Kirlangıç'a giremez. Seni tanıdığı bile meçhul."

Bu doğru değildi. Crouch, Zorba Çocukların lideriydi. Yankesicilikten, para karşılığında kirli işler yapan kabadayıya terfi etmişti. "Sesily. Daha bir dakika önce, adamın beni tanıdığından bahsediyordun. Seni kurtardığım akşam herifler Mekân'ı darmaduman etti. Crouch'un kafasını yardığını gördüm. Oradaydım. Hem orada olmasam bile... beni tanıyor."

"Tamam ama on sekiz yıl önceydi," diye üsteledi Sesily. "Coleford'un tanıyacağı ne malum?"

Doğruydu ama Coleford bu ânı on sekiz yıldır bekliyordu. Bir canavar olmasına rağmen işini bilirdi. Caleb ile Sesily'nin aynı gün Brixton'da olması tesadüf olamazdı. Haliyle vikont bir şeyler olduğunu anlayacaktı.

Konu kapanmıştı.

Caleb yumuşak öpücükler kondurmaya devam etti. Öpmeyi bırakmak istemiyordu. Hikâyenin sonunu görürken bir anlığına bile olsa bu öpücükleri feda etmek istemiyordu. Sevdiği kadını kucağına çekti. Daha yakın olmak istiyordu. "Beni tanımasa bile Coleford senin peşine düşecek. Hem de zaman geçirmeden. Burada olduğunu duyduğu anda harekete geçecek. O acımasız ve pes etmeyen biri. Crouch adımı söylemese bile sende kokumu alacaktır. Bana ulaşmak, benden intikamını almak için seni mahvedecektir."

Sesily duraksadı.

"Evi nasıl buldun?" diye sordu Caleb.

Düşüncelere daldığından genç kadın adeta kendi kendine konuşuyordu. "Dolandırıcılık yapıyor... Uzun zaman önce Vakıf

Hastanesi'ne bıraktıkları çocuklar için annelerden para alıyor, kayıp çocukları bulacakları vaadiyle ceplerini dolduruyorlar. Coleford da payını alıyor.”

Caleb küfretti. Bakamayacakları için çocuklarını bırakan annelerden para almak... Canavarlıktı bu.

“Çocuklardan ve çaresiz annelerden çaldığı parayla Zorba Çocuklara Jane’i gözetlettiriyor. Seni bulmak için harcıyor. Hepsi çaldığım defterde vardı.”

“Haliyle kendi başına araştırmaya karar verip kendini tehlikeye attın.” Caleb bundan nefret ediyordu.

“Onun için değil,” diye fısıldadı Sesily arabanın sessizliğinde. “Senin için.”

Tanrım. Caleb bundan daha çok nefret ediyordu. Sesily’nin kendisi yüzünden tehlikede olması hiç hoşuna gitmiyordu. “Sesily... Johnny Crouch aptal olabilir ama o kadar da akıllı kıt değil, anlıyor musun? Coleford’a seni gördüğünü hemen yetiştirecektir. Jane’in evinde. Üstelik ben de oradaydım.”

“O zaman birlikte savaşırız.”

Caleb’in tek başına savaşması gerekirdi. Ama şimdi zamanı değildi. Sesily’nin hayatı tehlikedeyken olmazdı. “Hayır aşkım. Savaşamayız. Bu cephede galibiyet yok.”

“Yirmi yıl önce öldürülmesi gereken birini öldürdün diye mi?”

“Sıradan birini değil. Bir vikontun oğlunu. Adaletin yerini bulması için yeterli güce sahip deli bir vikont.”

“Adalet yerini bulmuş,” dedi Sesily telaşla. Öfkesi artık tanıdıktı.

“Harikasın,” diye fısıldadı Caleb, rüzgârda dağılan saçlarının içine. “Öfkene bayılıyorum.”

“Öfkeliyim. Böyle olmaz Caleb. Böyle bitemez. Gücü olan sadece Coleford değil. Benim de hem gücüm hem param var. Bir de arkadaşlarım.” Konuyu kapatmasına engel olmak için ateşli

gözlerini ona çevirdi. “Coleford’un bana, sana, Jane’e yapabilecekleri konusunda ne düşünürsen düşün... Dünya değişiyor. Unvan, para ve ayrıcalık sahibi bu canavar erkekler artık her zaman galip gelemiyor.”

“Peki ben? Ben de bir canavar değil miyim?”

Sesily’yi, kendi kardeşini, yeğenini tehlikeye atan o değil miydi? Hepsini korumak için inşa ettiği kumdan kaleleri yıkmamış mıydı?

Sesily yanaklarını tutup gözlerinin içine baktı. “Hayır. *Hayır*. Senin kötülükle uzaktan yakından alakan yok. İyisin, nazıksın, çok düzgün birisin ve ben...”

Bu kadın onu öldürecekti. Tutku dolu her kelimesiyle onu mahvediyordu. Dahası ne söyleyeceğini bildiği halde duymak istiyordu. Caleb yokluk içinde bir hayat yaşamıştı, buna rağmen hayatında Sesily’nin cümlesini tamamlamasından başka bir şey istemiyordu. Ama o sözleri duyduğunda, onu bir daha terk edemeyeceğini de biliyordu. Oysa terk etmesi, onun güvende olmasının tek yoluydu.

“Caleb, ben...”

Genç kadın sevdiğini söylemesin diye onu öperek susturup sımsıkı sarıldı. Paltosunun altına kayan sıcacık ellerini onu sahipleniyormuş gibi göğsünde dolaştırması harikaydı.

Tabii ki sahibi oydu. Sıcaklığında, şehvetinde ve güzelliğinde mest olurken bile sahibi Sesily’di. Araladığı dudaklarını neredeyse ibadet edercesine, arabada değıllermiş ve saatle yarışmıyormuş, dahası birbirlerinde yeni keşifler yapmak için sonsuz zamanları varmış gibi öperken bir an için Caleb buna inanmak için kendine izin verdi. Sadece dolgun dudaklarının, dilinin, bel kıvrımının ve parmaklarıyla hissettiğı yumuşacık saçlarının tadını keşfe çıkmak için bir yıl harcayabileceğini düşünüyordu.

Sesily iç geçirirken daha şehvetle öptü.

Onu seviyordu. İçinden.

Sonunda ayrıldıklarında Sesily ağır bir günah gibi gözlerini açtığında, Caleb onun güzelliğinde mest olmaya devam etti. Genç kadın, bir araba yolculuğu kadar zamanları olduğu halde ona adeta sonsuzluk vaat ediyordu.

Caleb gözlerini yummuş saçlarını okşarken, baştan çıkarıcı mükemmel kokusunu içine çekerken Sesily alnını alnına dayayıp, “Niye geri geldin?” diye fısıldadı. “Londra’ya niye geldin?”

Gerçek dilinin ucuna geldiğinde Caleb’in kalbi deli gibi atıyordu. “Ablan, Kırlangıç’ı açmak istedi.”

İşe yaramayacağını bilmesi gerekirdi. Sesily bu oyunlara gelmezdi. Gerçeklerin ortalığa saçıldığı araba yolculuğunda da gelmesi beklenmezdi. “Sonra?”

Caleb gözlerini sımsıkı kapattı.

Söyleme.

“Oliver’in vaftizi.”

Sesily başını salladı. “Bu sefer de bebek için geldin.”

Gerçek ikisini de incitecekti.

“Evet.” Hayır.

“Yalancı.”

Bu işin sonu iyi değildi.

Caleb bunu bildiği halde kendine engel olamadı. Genç kadının kaçamak cevapları reddeden harika gözlerine bakarken araba yavaşlamaya başlamıştı. Zaman doluyordu. Araba durduğunda ayrılacak, bir daha görüşmeyeceklerdi. Belki tam da bu yüzden Sesily’nin gerçeği duyması birden önem kazandı. “Uzak kalamadığım için geri geldim,” dedi.

Sesily, boğazında takılı kalan nefesini duyabilecek kadar yakın duruyordu. “Kimden uzak kalamadığın için?”

Caleb onun yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına iterken hayran hayran bakıyordu. Bir anlığına bile olsa bu mükemmel kadının onun olmuştu. İsmi fısıldarken adeta dua ediyordu. “Senden.”

Sesily kollarında kıpırtısız kaldı. Kelimeler ikisinin arasında bütün ağırlığı ve dürüstlüğüyle öylece asılı duruyordu. Sonunda uzanıp dudaklarına dokunması parmaklarının öpücüğü gibiydi. “Benim yüzümden kendini tehlikeye attın.”

“Sesily.” Caleb elini tuttu. Anlaması gerekiyordu. “Seni son bir kez göreceğimi bilsem ateşe bile atlarım. Gözümü kırpmam.”

Araba durduğunda Sesily gözlerini yumup başını dudaklarına dayadığında Caleb başka bir şey söyleyemedi. Bütün yolların ona çıktığını, aklını ondan alamadığını, onun her halini sevdiğini söyleyemedi.

Yolculuk sona ermişti.

Her şey bitmişti.

Ama Sesily, “İçeri gel,” diye fısıldadığına göre belki bitmemişti. Cevap gelmesine fırsat bırakmadan ekledi. “Lütfen. Ben...”

Caleb onu bir kez daha öperek susturdu. Oysa duymak için yanıp tutuşuyordu. O kelimelerin ikisini de mahvedeceğini bildiği halde durmasını istemiyordu.

Sesily’nin kendisini istediği kadar o da Sesily’yi istiyordu.

Ama genç kadın bunun yerine usulca, “Caleb... Sana ihtiyacım var,” dedi.

Nedense bu beklediğinden de beterd. Çünkü sevdiğini söylese, güvenliğini sağlamak için çekip gitmesi gerektiğini hatırlayacaktı. Ama ihtiyaç... Bu durumda ayrılması imkânsızdı.

Çünkü onun da ihtiyacı vardı. Yanıp tutuşuyordu. Sesily’ye aitti. İlk gördüğü günden beri hep ona ait olmuştu. Ve ihtiyaç duyduğunda onu yalnız bırakamazdı.

Bölüm Yirmi

Arabadan inerken de eve girerken de hiç konuşmadılar. Abraham, Mayfair'de komşuların ne kadar meraklı olduğunu bildiğinden onları bahçeden mutfağa girebilmeleri için arka tarafta indirmişti.

Yeni fırından çıkmış nefis ekmek kokuları içinde demliğin ocakta mutlulukla fokurdadığı boş mutfağı geçtiler. Caleb'la arabada sessizce anlaşmalarının bozulacağından korkan Sesily için sessizlik günün en güzel şeyiydi.

Ama Caleb ona dokunmuyordu. Ne mutfakta ne de dar eşikten loş hizmetçi koridoruna geçtiklerinde... Ne merdivenlerden ilk kata ne de sonrasında ikinci kata tırmanırlarken... Hatta artık günüşiği solduğu halde henüz akşam için lambaların yakılmadığı koridorlarda ilerlerken de dokunmadı.

Oysa her adımda, sevdiği adamın dokunuşunun ve sesinin eksikliği Sesily'nin onu daha çok özlemesine neden oluyordu.

Arabadayken Caleb ona direnmişti. Apaçık arzularından kendini nasıl geri çektiği gözden kaçacak gibi değildi. Tam onu sevdiğini söyleyeceği anda... dudaklarına yapışması da bunun kanıtıydı.

Belki Caleb sevilmeğe değil de sadece onu istiyordu. Dokunuşunda ve öpüşlerinde bu kolayca hissedilebiliyordu.

Vücudunun gizli yerlerini yoklamasında, sımsıkı sarılıp adını fısıldamasında bir şeyler vardı.

Caleb ancak böyle davranarak hislerini belli ediyordu.

Ağzından çıkan kelimeler Sesily için ipucuydu.

Hem peşinden eve girmemiş miydi?

Ama sonsuza kadar değil.

Arabayken genç adamın ruh halindeki değişimi sezmıştı. Herkesi etkileyecek bir kararın eşliğinde olduğu anlaşılabiliyordu. Ve oracıkta o kararı almıştı. Dahası kararı aldıktan sonraki dokunuşu, öpüşleri, Sesily'nin hep hayal ettiği şeyleri söylemesi...

Uzak kalamıyorum.

Bir şekilde bu sözler sonu çağırıyordu.

Ama işte buradaydı ve şu an için onundu... Sesily birlikte ne kadar zaman geçireceklerini ya da bittiğinde zamanın yetersiz geleceğini düşünmek istemiyordu.

Tek istediği ânı yaşamaktı.

Lanet olsun, Caleb'in dokunmasını istiyordu. Her adımda arzuları başını döndürecek şekilde artıyordu. Öyle ki bir noktada nasıl alev alacaklarını düşünmekten başka bir şey yapamıyordu.

Yatak odasının kapı koluna uzanana kadar Caleb ona dokunmadı. Ama Sesily kapıyı açmak üzereyken sıcacık eli bir kalp atışı süresince eline dokundu. O imkânsız kısılıktaki anda kulağına sokulmuş, "Emin misin?" diye soruyordu.

Onu ne kadar istediğinden emin olmasaydı Sesily, soru karşısında kahkaha atabilirdi. Bu adam, ona ait olduğunu bilmiyor muydu? Hayal ettiği her şeyi, istediği her şeyi yapmak için can atığından haberi yok muydu?

Dönüp dudaklarını adamın şakağına dokundurduğunda onun da yandığını biliyordu. "Eminim." Caleb kolu çevirip içeri girdi, kapının kapandığını duyar duymaz ona döndü.

"Rahatsız edilir miyiz?"

“Hayır,” dedi. Adamın iriliğine, geniş omuzlarına, keskin çenesine hayranlıkla bakıyordu.

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

Sesily gülümsedi. “Çünkü şoförüm korkunç bir dedikoducudur. Hem çalışanlarım, dünyadan bihaber değil.”

Koyu renkli kaş havaya kalktı. “O ne demek?”

“Unuttun mu?” diye takıldı Sesily. “Son yalnız kalışımızda olanları hatırlamıyor musun?”

Caleb kapıyı kilitleyip anahtarı hemen yanındaki küçük masaya bıraktı. “Hatırlatman gerekebilir.”

“Sorun değil.”

Caleb peşinden gelirken dünya susmuştu. İriydi, Sesily’nin gördüğü en yakışıklı adamdı ve sanki hayatını sırf bu an için yaşamış gibi peşinden geliyordu. Bu odada. Onunla.

Gerilerken adamın üzerinden ayrılmayan gözlerine ve dudaklarındaki hınzır sırıtsa bakmak nefesini kesiyordu. Caleb’in hoşuna gitmişti. Ve araba yolculuğundan... yaşadığı günden... o âna kadar bütün yaşadıklarından sonra, Sesily ona istediğini vermek istiyordu. “Demek kovalamak hoşuna gidiyor.”

“Yakalamayı daha çok seviyorum,” dedi Caleb, günah dolu alçak sesiyle.

Kolu beline sarılıp onu kendine çektiğinde Sesily güldü. Bu mükemmeldi. Caleb mükemmeldi. Kollarını boynuna dolarken usulca, “Bak... beni yakaladın,” diye fısıldadı.

Kalplerinin adeta birlikte attığını hissetmek mükemmeldi. Boynunu açmak için çenesini tutup kaldırması, dudaklarının kulağın hemen altındaki pürüzsüzlüğe dokunması... “Bence asıl yakalanan benim leydim...” derken, günahkâr bir fısıltıyla onu onurlandırması Sesily’nin inanılmaz harika şeyler hissetmesine neden oluyordu.

Oysa bunun doğru olmadığını biliyordu. Yakalanan Caleb olsaydı, bu sessiz ve karanlık odadan tekrar dünyaya döndüklerin-

de olacıklardan böylesine korkmazdı. Ama Sesily bunu aklından kovup parmaklarının üstünde yükselerek onu öptü.

Caleb da onu ağır hareketlerle okşuyor, adeta günahkârlığının tadına bakıyor, çırılçıplak kalacakları ânı bekliyordu.

Sesily aklını okumuş gibi arkasını döndüğünde Caleb, tecrübeli bir oda hizmetçisinin maharetiyle elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Çok geçmeden elbise gevşemiş, kolları Sesily'nin bileklerine inmişti. Ardından aynı maharetli parmaklar korsesinin bağlarını çözdü, sıcacık elleriyle onu ipeklerden kurtardı. Gözleriyle çıplak teninde adeta desenler çiziyordu.

“Sıcacıksın,” diye fısıldadığında, ağzından çıkanlar kelimelerden daha fazlasıydı. “Sıcacık, yumuşacık, siktir... harikası.”

Küfür damarlarını yakarken Sesily ona dönüp dalga geçerce-sine, “Terbiyesizlik etme,” diye fısıldadı.

Caleb'in kararmış, nefis gözleri ışıldıyordu. “Ben basit bir adamım. Şiirle aram yok.”

“Mmm. Benim de şairlerle hiç aram yoktur.” Sesily elbisesiyle korsesinin ayaklarının dibine düşmesine izin verdi.

Caleb'in gözleri, jartiyer haricinde çırılçıplak bedeninde dolaşüyor, göğüslerine, kalça kıvrımlarına, dolgun baldırlarına ve kasıklarındaki koyu renkli kıvrıcık tüylere takılıyordu.

Sesily hayatı boyunca hem erkeklerin hem de kadınların hayran bakışlarına maruz kalmıştı ama böylesi yoğun, böylesi... aç bakışları hiç tatmamıştı.

Caleb, nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi çenesini sıvazladı.

Bu hali Sesily'nin dizlerini titretiyordu. Karşısındaki adam arzularının esiri olmuştu.

Sevdiği adam ona duyduğu arzuların esiri olmuştu.

Sonunda bakışları yüzüne odaklandığında kendini genç adamın kollarına atmak istedi. “Beni gençliğinde tanısaydın...” Küçük bir es verdi. “Bir bakışta âşık olacağını söylemiştin.”

Caleb başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

Kelime kırık cam kadar sertti. Sesily bu ses tonunu daha çok sevemezdi. Çenesini kaldırıp cesaretle onun gözlerine baktı. “Peki şimdi? Şimdi baktığında?”

Genç adamın bakışları güneş kadar sıcaktı. “Şimdi planlarım var.”
“Göster o zaman.”

Daha kelimeler ağzından çıkarken Caleb harekete geçmişti. Onu kucağına aldı ve yatağa taşıyarak kıyısına oturttu, sonra önünde dizlerinin üzerine çöküp iri cüssesiyle gözlerine baktı. Elleri baldırlarından dizlerine kayıp bacaklarını aralarken eğilip bir göğsünün ucunu öptü. Boştaki eliyle diğer göğsünü okşuyor, dilinin yumuşaklığı ömür boyu çalışmanın eseri nasırlı başparmağının sertliğiyle birleşince Sesily zevkle iç çekiyordu. Yalanırken, emilirken, çıldırırken arzu bütün vücuduna yayılıyor, Caleb’in adını sayıklayarak parmaklarını saçlarına daldırıyordu.

Caleb sonunda doğrulup gözlerinin içine bakarak, “Yanıp tutuyorsun, değil mi?” diye sordu.

Sesily her an zevk içinde eriyip gidebileceğini düşündü. “Yanıyorum,” diye fısıldadı. “Seni istiyorum. Her şeyini istiyorum.”

Sonsuza kadar.

Ama söylemedi. Gerçek bu olsa bile oynadıkları oyun başkaydı.

“O zaman sana her şeyimi vermeliyim,” diyen Caleb, bacaklarından birini geniş omzuna kaldırmadan önce dudaklarına günah dolu kaçamak bir öpücük kondurdu. “Uzan.”

Peki.

“Olmaz.”

Caleb, gözlerini gözlerine dikip öylece kaldığında çene kasları seğiriyordu.

Sesily parmaklarını onun yumuşacık dalgali saçlarından kaydırdı. “Ben sana zevk yaşatmak istiyorum.”

Bu sözler üzerine Caleb gözlerini yumdu. Sesily bacağına dayanan sert kaslardaki titremeyi hissedebiliyordu. Yine lezzetli bir

küfür... “Bu bana zevk veriyor,” diye fısıldadı genç adam, ayva göbeğine bir öpücük kondurarak. “Seni hissetmek...” Baldırını boydan boya yaladı. “Seni seyretmek...” Nazıkçe bacaklarını araladı. “Tadına bakmak...” Eğilip hiç acele etmeden o ince çizgiyi yaladı.

Sesily her an çılgılık atabilirdi.

“Tanrım,” diye hırladı Caleb. “Tadın... Burada sonsuza kadar kalabilirim.”

Üzerine abanıp hiç durmak istemiyormuş gibi her yerini yalarken, emerken, öpücükler kondurarak onu yatağa çivilerken Sesily buna dünden razıydı. Genç adamın başparmağı arzu merkezini bulup ağır hareketlerle dairel r çizmeye başladığında, zevkten aklını ka ırabilirdi. Bacaklarını iyice açarken saçlarını adeta  eki tiriyordu.

Herhalde canı yanmı tı ama Caleb buna rağmen durmadı. Sesily ağzında doru a ulaşırken, alabileceği bütün zevk kırıntılarından faydalanmak için ka alarını k v r rken, baygın halde yatağa devrilirken duramazdı. Bunun yerine bald rlarına yumuşacık öpücükler kondurup ona övgüler sıralıyordu. “M kemm l,” diye fısıldarken, en az Sesily kadar nefes nefeseydi. “Muhte   m.”

Sesily’nin titremeleri durduğunda bütün g nahk rlı ıyla usulca sordu. “Sence devam edebilir misin?”

Sesily soru karşısında nefesini tuttu, sonra Caleb’in, “Bence devam edebilirsin,” diye kükremesi karşısında i  çekti.

Caleb yine ağzını arzu merkezine dayamı , günahkâr dilini kullanarak onunla sevi iyor, ağır darbelerle Sesily’yi yatakta kıvrandırmı tı.

Bir kez daha bo alan Sesily, hayatı boyunca hiç bu kadar değer görmediğini, kendisine hiç böylesine tapınılmadı ını, asla böylesi bir zevk ya amadı ını fark ediyordu. Bu adam bir şekilde dünyası olmuştu.

Dahası zevkin doru undayken bile bu a ktan sa  çıkıp  ık mayaca ını merak etmekten kendini alamıyordu.

Parmakları saçlarına yapışmış halde kaç dakika orada öylece kaldıklarını bilmiyordu. Caleb aşırı hassaslaşmış tenini okşuyor, yumuşacık saygılı dudaklarıyla göbeğine övgüler fısıldıyordu. Sesily kendine gelir gelmez, ona dokunmaktan kendini alamayacağını biliyordu. Keşif sırası ondaydı. Karşılığını vermesirası ondaydı.

Yatakta dizlerinin üstüne doğrulup Caleb'in yerden kalkmasını sağladı, ardından yavaş ve ritmik hareketlerle onu soymaya başladı. Pürüzsüz tenini, kaslarını, göğsündeki kılları ve... dokunuşuyla adeta zonklayan çelik gibi aletini adeta gözleriyle içiyordu. Dokunurken, zevk noktalarını bulmaya çalışırken genç adamın kesik nefesleri hoşuna gidiyordu. Dahası gözkapaklarının ağırlaşmasının, hoşuna gittiği anlamına geldiğini öğrenmişti.

"Evet," diye fısıldadı Caleb. "Öyle devam et."

Sesily onu öptü, dudaklarını göğsünde dolaştırdı, diliyle muhteşem karın kaslarında küçük daireler çizdi. İkisinin de istediği yere doğru yaklaşırken Caleb ismini fısıldıyor, parmaklarını nazikçe saçlarının arasına daldırıyordu.

Tanrım. Sesily, onun hiçbir zorlama girişiminde bulunmadan kendini böylesine tutabilmesine hayrandı. Bu, Sesily'nin onu zorlayabileceği anlamına geliyordu. Sınırları aşabilecekleri...

Geri çekilip aletin sertliğini ve büyüklüğünü seyretti. İşte *buradaydı*. Buradaydı ve Sesily ona istediğini yapabiliirdi.

"Sesily." İsmi Caleb'in dudaklarında çatlaaktı. Sesily zonklayan aletini kökünden yukarı yaladığındaysa genç adam inleyerek, kendinden geçercesine yatağın direğine tutundu. Saçlarının arasındaki parmaklarının titremesine engel olmaya çalıştığı çok açıktı. "Siktir," diye fısıldadı. "Bunu yapmayı seviyorsun."

Evet, Sesily bunu yapmayı seviyordu. Caleb'in teslimiyetini, kendini ona sunmasını, gücü patlama noktasındayken bile kendini tutmasını seviyordu.

"Bayılıyorum," diye fısıldadı, ter kokularının karıştığı, ağzını sulandıran aletin başını ağzına almadan önce.

Bu itiraf Caleb'in yine inlemesine neden oldu. Dudakları aralanıp onu adeta yutarken genç adamın çıkardığı zevk sesleri harikaydı. Daha önce iki kez yaşadığı zevk doruğunda Sesily de böyle inlemişti, şimdi de inliyordu.

Yalıyor ve emiyordu, kendini Caleb'in zevkine bırakmıştı. Hız ve duyularla oyunlar oynuyor, onu çıldırtıp uçurumun kıyısına getiren denemeler yapıyordu.

Sonunda Caleb yine küfretti.

Tanrım. Sesily bu küfürbaz ağza bayılıyordu.

"Sesily... Durmazsan... kendimi tutamayabilirim."

"Tutma," diye fısıldadı, bir anlığına ağzını geri çeken Sesily. "Beni bundan mahrum bırakamazsın. İstiyorum. Bunu istiyorum."

Caleb ona istediğini verdi. Elleri imkânsız bir nezaketle saçlarındaydı, bacak kasları her dokunuşunda kasılıyor, dayanamıyormuş gibi kalçalarını belli belirsiz kaldırıyor, Sesily ritmi yakalayıp emmeye devam ettikçe küfrediip inliyordu. Sonunda dayanamayıp güçlü bir şekilde boşaldı.

Tıpkı genç adamın öpücükler ve dokunuşlarla ibadet edışı gibi Sesily de onu öpüyor, okşuyordu. Caleb birden doğrulup onu öptü, okşayan elleriyle yatağa yatırıp üzerine abandı, bacaklarını aralayarak arasına yerleştirdi. Roller değişmişti. Vücudunun her yerini okşuyor, kıvrımlarına adeta tapınıyor, ismini sayıklıyor, acele etmeyen yumuşacık öpücüklerle övgülere boğuyordu.

Sesily artık dayanamayacak halde altında kıvranırken yine sertleşti. Aleti yine acele etmeden içini harika bir şekilde doldurdu ve sanki o an için... sanki birbirleri için yaratılmışlardı. Dakikalarca... saatlerce... yeri ve zamanı unuttukları bir süre boyunca bedenleri uyumlu bir şekilde hareket edip kendilerinin geçmelerine neden oldu. Sadece ikisi vardı.

Sesily artık yalvarırken Caleb da doruğa yakındı.

Birlikte zevkin uçurumuna yuvarlandılar.

Aynı anda.

Sesily böyle bir şeyi hayatında hiç yaşamamıştı. Hem mükemmeldi hem de korkutucu. Çünkü bundan daha güzelini yaşayabileceğini sanmıyordu. Onun gibisini bir daha bulamayacaktı.

Sırtüstü uzanan Caleb onu kendine çekerek okşamaya devam ediyordu. Sesily kulağını göğsüne yaslayıp kendi kalp atışlarıyla yarışan güçlü kalp atışlarını dinledi.

“Seni seviyorum.”

Daha ne olduğunu anlayamadan, yanındaki adamın kaskatı kesileceğini, kıvrımlarında dolaşan elinin öylece kalacağını hesaplayamadan kelimeler ağzından çıkıvermişti.

Boğazına bir yumru otururken yanmaya başlayan gözlerini yumarak, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Seni sevmemi istemediğini biliyorum. Buraya bu yüzden gelmediğini biliyorum. Ama seni seviyorum ve söylemeden edemedim.” Ona bakmamak için başını göğsünden kaldırmıyordu. Sevdği adamın gözlerindeki reddi görmek istemiyordu. Çünkü buna dayanamazdı. Yine de söylememeye da katlanamayacağını biliyordu. Hiç söylememek, çok daha korkunç olurdu. “Artık içimde tutamıyorum. Beni sevmeni beklemiyorum. Beni sevdiğini söylemeni beklemiyorum.” Bir kere konuşmaya başlamıştı, artık onu kimse durduramazdı. Son dokunuşları olduğunu bildiği halde genç adamın göğsündeki tüylerle oynarken konuşmaya devam etti. “Benden uzak kalamadığını söylemiştin... Benden uzak kalmak *istemenden* nefret ettiğim kadar, bunu sözlerinden hoşlanmaktan da nefret ediyorum.”

O zaman Caleb elini tutup onu sımsıkı sardı. “Sesily.”

İsminin genç adamın göğsünde titreşmesi Sesily’nin yüreğini sızlatıyor, bunun rutine dönüşmesini, birlikte geçirdikleri gecelerde Caleb’in adını hep böyle söylemesini dilemesine neden oluyordu.

Kendini hayallere kaptıramazdı. Yine de daha fazlasını duymak için beklerken nefesini tuttu.

“Kimse beni sevdiğini yüksek sesle söylemedi.”

Bu doğru olamazdı. Hayatını sevdiği insanlar için çabalararak geçiren bu muhteşem asil adam... Sevmeyi fazlasıyla hak ediyordu.

Sesily başını kaldırdı. Ona bakmamaya dayanabilir miydi? Güzel gözlerine bakarken gerçeği görebiliyordu. "İzin ver. İzin ver seni seveyim. Lütfen."

Yalvarışı yaralı ve dürüsttü. Son şansı olduğunu bilmese söylemeye ödü kopardı. Çünkü bu odadan çıktıklarında yaşanacakların her şeyi değiştireceğini biliyordu.

Caleb onu kendine çekerken sanki içine sokmak istiyordu. Eli saçlarını okşuyor, tutku ve arzuyla öperken onu kendinden geçiriyordu.

Mükemmel bir uyum sağlamışlardı.

Sonunda başını geri çekip gözlerine bakarken ismini fısıldadı. "Tekrar söyle. Lütfen."

Sesily bu ricayı asla kıramazdı ama yine gözlerini kaçırdı. Güneş doğduğunda sevdiği adamın asil bir koruyucuya dönüşeceğini ve kendini bütün bunların bir hata olduğuna ikna edeceğini bilirken ona bakamazdı. Ama kulağını göğsüne dayayıp kalbinin düzenli atışlarını ezberleyebilirdi.

"Seni seviyorum." Saran kolların sıcaklığında, ismini sayıklayan nefesinde, göğsünün belli belirsiz kalkıp inmesinde mest olmak, bu gecenin asla bitmeyeceğini hayal etmek işten bile değildi. "Benimle kal," diye ekledi fısıltıyla.

Bir iç çekiş. Yüreğinde acıyla yankılanan kendi ismi.

"Yapamam. Kalırsam, Coleford peşine düşer."

"Zaten düşecek!" dedi Sesily, onu itip yüzüne bakarak. "Senin peşine düşeceği gibi benim de peşime düşecek."

"Onu durdurabilirim."

Sinir herif!

"Sen değil Caleb. Biz durdurabiliriz. Yalnız değilsin."

“Bu meselede tek başımayım,” derken Caleb’in sesi çelik kadar sertti. “Londra’dan neden ayrıldığımı, neden Boston’da yaşadığımı, neden seni hep ittiğimi bilmek istiyor musun? Hepsi bu yüzden. Tek başıma savaşmam gerektiğinden... Yoksa seni tehlikeye atmış olurum.” Doğrulup bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak başını önüne eğdi. “Sesily... Başına bir şey gelirse...” Devamını getiremedi.

Beklerken Sesily’nin kalbi deli gibi atıyor, göğsü sıkışlıyordu.

“Sana bir şey olursa...” diye tekrar denedi Caleb. “Mahvolurum.”

“Caleb,” diye fısıldadı Sesily. Öfkesi gözlerini dolduruyor, boğazına bir yumrunun oturmasına neden oluyordu. Oracıkta can verebilirdi. Yatakta sevdiği adama doğru emekledi. Bir şeylere tutunması lazımdı. Ona tutunması lazımdı. Arkasından sarılıp yanağını omzuna dayadı. “Lütfen.”

Yapma.

Beni bırakma.

Beni sev.

Hiçbirini söylemedi.

Caleb da konuşmadı... ya da gitmedi. Bunun yerine dönüp onu kollarına alarak defalarca en tatlı öpücüklere boğdu. Eli bedeninde dolaşıyor, unutmaktan korktuğu ismini ezberlemeye çalışmış gibi dudaklarından düşürmüyordu.

Sesily kendini onun dokunuşlarına ve öpücüklerine teslim etti.

Sonunda Caleb’in kalp atışları yavaşladı, nefesleri ağırlaştı. Bir daha asla uyuyamayacakmış gibi uykuya dalmıştı.

Oysa Sesily uyuyamıyordu. Sıcacık geniş göğsüne bir öpücük kondurduktan sonra sessizce yataktan kalktı, elbisesini giyerek gece karanlığında Hyde Park’a bakan penceresine gitti ve camda daireler çizmeye başladı.

Birden aşağıda çam yarması yarım düzine adam olduğunu fark etti.

Güvenlik.

Sesily'nin konukları vardı.

Özenle koyu renk kıyafetlerine büründü. Koyu yeşil elbise gelmekte olana daha uygun kaçacak, yırtmaçlı eteğinin altına giydiği pantolon hareketlerini kolaylaştıracaktı.

On beş dakika sonra Park Lane'e çıkan kapıyı açtığı anda, kapısında kadim ve saygın amblemi olan bir araba evin önünde durdu.

Düşes Trevescan bekletilmeyi sevmezdi.

Sesily'nin beklediğini gören kadın kaşlarını kaldırdı. "Başkası da olabilirdi."

"Çoğu seninkiler gibi çam yarması korumalarla dolaşmıyor." Sesily çenesiyle ilerideki adamları işaret etti. "Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"İşini layığıyla yaptığını düşünüyorum. Yardıma ne dersin?"

Kapıyı ardına kadar açarken Sesily rahatlamıştı.

Düşes içeri girip karanlık fuayede etrafına bakındı. "O nerede?"

"Kim?" diye karşılık verdi Sesily. Haksızlık ettiğinin farkındaydı.

Kadın ona aldırmadı. Zaten arkadaşlar böyle anlar için gerekli değil miydi? "Anlaşılan Zorba Çocuklarla karşılaşmışsın."

"Brixton'da haberler hızlı yayılıyor."

"Haber doğrudan Coleford'un evine uçmuş."

Sesily tahmin etmişti. Dışarıdaki korumalar göstermelik değildi. Yine de derin bir iç çekmekle yetindi. "Demek biliyor."

Düşes başını salladı. "Hem seni hem de Calhoun'u biliyor. Crouch çılgılığından bile hızlı şekilde haberi yetiştirmiş." Kısa bir es verdi. "Bu adamlar öldürülmeyi hak ediyor Sesily."

Durum berbat olmasa Sesily kahkaha atabilirdi. "Bir dahaki sefere denerim."

"Elinden geleni ardına koyma." Düşes yine etrafına bakındı. "Burada bir sürü altın var."

"Düşes," diye uyardı onu Sesily. Zaman daralıyordu.

“Evet. Peki. Vikontun bütün taşları yerine oturtması an meselesi.”

“Peki sen? Sen taşları yerine oturtabildin mi?”

Kadın başını yana yatırdı. “Neden boşlukları doldurarak beni zahmetten kurtarmıyorsun?”

Sesily gerektiği kadarını anlattığında onu sabırla dinleyen arkadaşı sonunda, “Seninle ilgilenmemesinin bir nedeni olması gerektiğini söylemişim,” dedi.

Sesily’nin kalbi deli gibi atıyordu. “Beni istememesi de bir ihtimaldi, biliyorsun.”

Oysa istiyordu.

Uzak kalamadım.

“Mmm. Sonsuza kadar saklanamayacağını ve sana bağlanmanın seni tehlikeye atacağını biliyordu.”

“Benim her günüm tehlike.”

“Ve bir gün cesur şövalyen bunu anlayacaktır.”

“O benim cesur şövalyem değil.”

Düşes ona inanamıyormuş gibi baktı. “Cesur şövalyen olmayan birine göre adam seni gerektiğinden fazla korudu.”

Seni görmek için ateşin içine bile atlarım.

Sesily boğazındaki yumruya rağmen yutkunmaya çalışırken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onu bir süre süzen arkadaşı sözlerini sürdürdü. “Bu adam tehlikede Sesily. Ve bu savaşta artık yalnız değil. Sen de oradaydın. İsmi bu işe karıştı. Kardeşini ve yeğenini saymıyorum bile. Calhoun artık saklanamaz.”

Sesily başıyla onayladı. “Bunu o da biliyor.”

“Eee? Bir planı var mı?”

Sesily derin bir nefes aldı. “Asil bir planı olduğuna kuşku yok.”

“Aptalca olduğundan eminim,” derken düşesin sıkıldığı belli oluyordu. “Gerçi normalde bunu dert etmezdim. Ama onu

seviyorsun. Yani aptalca bir şey yaptığında, muhtemelen sen de o aptallığa eşlik edeceksin.”

Sesily’nin kaşları kalktı. “Pardon?”

“Ah, yanlış mı duydum? Aşk saçmalıktır. Hayatta kalmak için kız arkadaşlarına ihtiyacın olacak.”

Tartışması en kolay konuydu.

“Ama doğrusunu istersen,” diye ekledi kadın ona dokunarak. “Aptallık etsen de etmesen de yanındayım Sesily Talbot. Ama planlarının... *aptalca* olmadığını bilmek isterim.”

“Yardım etmeme izin vermiyor,” diye yakındı Sesily. “Tek başına mücadele etmekte kararlı.”

Bu sefer kaşını kaldıran düşes oldu. “Öyle mi? Bu konuda sen ne düşünüyorsun?”

Sesily arkadaşının gözlerine baktı. Bu kadınla iki yıldır omuz omuza çalışmışlardı. Bu kadının peşinden savaşa atılmıştı. Bu kadın sayesinde buradaydı, kızlar ordusundaydı.

“Açıkçası Caleb’in tek başına savaşmak istemesi umurumda değil.”

“O zaman bir plana ihtiyacın olacak.”

Sesily’nin gözleri parladı. “Bir planımın olması şanslı bir tesadüf değil mi?”

Bölüm Yirmi Bir

Sesily Talbot'u tanıdığı iki yıl içinde Caleb Calhoun onun sayısız skandalına tanık olmuştu. Bunlar kumar, içki, randevu evleri, vikontun evinden hırsızlık, Londra'nın en azılı suçlularıyla savaştık ve bir adamın burnunu iki kere kırmakla sınırlı değildi ama böylesi... aklının ucundan bile geçmezdi.

İşte Thames kıyısında, Sesily Talbot'un ayağının dibinde bir ceset yatıyordu.

Yakında bir arabaya işaret etmek için durduğunda Caleb karanlıkta ona yaklaşıyordu. Kiralık araba gibi görünse de öyle olmadığı açıktı. Caleb şoförlerin, ardında ceset olan kadınlara bulaşmayacağını biliyordu. Belli ki onlar bile kendisinden daha akıllıydı.

Sevdiği tek kadın için –bir sürü insanın görebileceği Thames nehri kıyısında bile– gözünü kırpmadan ay ışığındaki cesedi ortadan kaldırılabildi.

Gölgelerden çıktı ve Sesily'nin sırtı dönük bir şekilde şoförle konuştuğu caddeye doğru yokuş aşağı inmeye başladı. Pelerinini dalgalandırarak geceye karışan koyu renkli ipek eteğini ortaya çıkaran vahşi rüzgâr, genç kadının sesini yukarı kadar taşıyordu.

Sabahın üçünde, kalabalık balo salonundan kaçmak için uydurduğu elbisesine çekidüzen vermek gibi bir bahaneyle

çıkmaq ve nehir kenarına pijamalı bir cesedi bıraktıktan sonra kimseye çaktırmadan tekrar baloya geri dönmek, Sesily'den başkasının işi değildi.

Gerçi balodan kaçmamıştı.

Ondan kaçmıştı. Caleb'i gece karanlığında, soğuk çarşafklar arasında uyanmak üzere yatakta bırakmış, onu bulmayı beklediği yastığının üzerine aceleyle karaladığı bir not bırakmıştı.

Hemen dönerim. Merak etme.

Terziye gidermiş gibi... Oysa sabahın körüydü ve hediye olarak notla birlikte oval şekilli küçük bir portre bırakmıştı.

Berbat, korkunç bir ayrılık hediyesi gibi.

Elbette Caleb fena halde endişelenmişti. Portre şimdi göğüs cebinde, kalbinin hemen üzerindeydi.

Ses çıkarmaya özen göstererek arkadan yaklaştı. Onu irkiltmek istemiyordu.

Sesily kıpırdamadı. Kaskatı kesilmedi. Onu duyduğunu belli edecek hiçbir ipucu vermedi.

Tabii ki duymuştu. "Beni nasıl buldun?"

Şoför kimliğini gizlemek için hemen şapkasını gözlerine indirdi.

Bu can sıkıcı sözlerin peşinden daha zorlusu geldi. "Söylemene gerek yok. Düşes."

Paltosu elinde, gömleğini iliklemeden kapıyı bir hışım açan Caleb, Sesily'nin yatak odasının hemen dışındaki koltukta, kucağında mutlu mesut mırıldanan kediyle sakince kitap okuyan Trevescan Düşesi'yle karşılaşmıştı. Kadın sayfayı her zamanki sakinliğiyle çevirirken öylece kalakalmıştı.

"Sanırım, bu işi Sesily'nin halletmesine izin vermek üzere seni ikna edemem?"

Bunun olması için cesedini çiğnemeleri gerekirdi. Ancak gerçekten bir cesetle karşılaşacağını tahmin edememişti.

“Burada olduğumu söylememesi gerekirdi,” diye devam etti Sesily. “Peşime takılma arzuna söz geçiremeyeceğini biliyordum.”

Caleb –daha birkaç saat önce kollarındaki kadın değilmiş gibi– onun sesindeki soğukluk karşısında tereddüt etti. Sanki daha birkaç saat önce aşkını itiraf etmemişti. Sanki kollarından sıyrılıp, yataktan kalkıp gitmemiş, onu endişe içinde yapayalnız bırakmamış gibi.

Elbette Caleb peşine düşecekti. “Peşinde miyim?” diye sordu.

Sesily dönüp ona bakmadan arabanın arkasına yürüdü. “Buraya kadar peşimden geldin. Coleford’un evine. Brixton’a. Mekân’a... Hepsinde beni takip ettin.”

Elbette takip edecekti. Güvende olması için hep takip edecekti. “Mekân’a peşinden gelmedim. Orada rastlaştık. Ve Coleford’un evine gelmemin nedeni...” Devamını getirmemek için sustu.

Sesily ona baktığında pelerininin kapüşonu yüzünü saklıyordu. “Evet?”

“Ablan seni takip etmemi istemişti.”

“Ablam mı... Ne?”

Sesily susunca Caleb itirafından pişman oldu ama bu gece Sesily Talbot’a söylediği hiçbir kelimeden pişman olmayacaktı.

“Sera beni takip etmeni mi istedi? Neden?”

“Başının belaya girmesinden korkuyordu.”

“İnanılmaz,” derken Sesily’nin rahatsız olduğu belliydi. “İnsan önce başımın belada olup olmadığını sorar.”

“Belki alınacağını düşünmüştür.”

Sesindeki bu kuru espri bir hataydı.

Sesily ona sert bir bakış fırlattı. “Ah, *kesinlikle* alındım. Ve ablama kesinlikle bir çift sözüm olacak. Ama önce sen.”

Tehdit gibi hissettirmesi gerekirdi, oysa sözleri bir hediye gibiydi.

Daha çok söz.

Daha çok zaman.

Daha çok Sesily.

Caleb durmayacaktı. “Bence söz söyleme sırası bende Sesily. Sonuçta yatağımdan kaçan sensin ve sana... kovalamaktan hoşlandığımı söylemiştim.”

Sesily nefesini tuttu. Evet, Caleb kovalamayı seviyordu. Canını sıksa bile. Çılgın planlarını uygulamaya koyarken bile. “Öncelikle *benim* yatağımdı.”

Sanki Caleb bunu bilmiyordu. Sanki badem ve güneş kokusuyla sertleşmiş halde uyanmamıştı.

“İkincisi bana kovalamaktan hoşlandığını söylemedin. Yakalamayı sevdiğini söyledin.”

Caleb onunla olmanın her türlüşünü seviyordu.

Sesily ona doğru bir adım atınca arabanın feneri yüzünü aydınlattı.

“Daha önce seni neden takip ettiğimin önemi yok,” dedi Caleb, Sesily’ninkapıyı açıp içeride bir şeylerle uğraştığını görünce. “Bu gece kendim için peşinden geldim.”

Sesily dönüp ona baktı. “Neden?”

Caleb’in kalbi sıkışyordu.

Vedalaşmak için.

Ve vedalaşmak, gemiye atlayıp Boston’a geri dönmek kadar basit olmayacaktı. O yol kapanmıştı. Jane, Peter, Sesily... Sevdiği herkesin güvenliğini sağlamak istiyorsa tek çaresi kalmıştı.

Dünyadan kaçıp yeni bir şehir ve yeni bir isim bulmak, yeni bir hayat kurmak artık eskisinden çok daha zorluydu, çünkü Coleford gerçeği biliyordu. Sesily masadaydı.

Ve bu durum, bütün olası planları kaosa sürüklüyordu.

Çünkü Caleb onu seviyordu. Başka bir zaman ve başka bir yerde onunla birlikte olabilir, bu büyüleyici kadınla bir ömür geçirebilirdi. Böylesi bir yolu bulmak için iki yılını harcamış, iki

yıl boyunca hayatının tek arzusuna dönüşen Sesily'le bir gelecek hayal etmişti.

Ama aradığı yolu bir türlü bulamamıştı ve şimdi Coleford her şeyi bilirken umut kalmamıştı. O yer, o zaman, o hayat, bu kadın... Hiçbirine sahip olamazdı. Sesily'yi sevdiği her şeyden, arkadaşlarından, ailesinden, dünyasından, dünyayı değiştirmek için bütün gücü ve tutkusuyla çalıştığı işinden koparmadan bunun olması mümkün değildi.

Gemiye atlayıp geri dönmek üzere Boston'a geri dönse bile Sesily'nin güvenliğini sağlayamazdı.

Şu anda tek amacı buydu.

Haliyle geriye tek bir yol kalıyordu.

Teslim olacaktı.

Jane ve Peter'la ilgilenilmesini sağlamak için Sesily'nin odasından çıkmadan önce bir mektup karalamış, Atlantik'in öteki kıyısı dahil sahip olduğu her şeyi Fetu ve Sera'ya bırakmış, Sesily'nin ihtiyaç duyabileceği her şeyin karşılanmasını özellikle vurgulamış, Trevescan Düşesi'nden bunu sağlamak üzere söz almış, bütün bunların yeterli olacağına kendini ikna etmişti. Bir daha göremeyeceği Sesily'nin sevildiğini bilmesi, Scotland Yard'a gidip Thomas Peck'e teslim olması için yeterli olacaktı.

O arada düşes, spordan, hava durumundan ya da Avam Kamarası'ndan çıkan son yasadan bahsedercesine, "Şahsen vedalaşmak istemiyor musun?" diye sormuştu.

Caleb onu bir kez daha görme fırsatını görmezden gelebilirmiş gibi.

Genç adam aptal değildi. O güzel yüzü bir kez daha görme şansını reddedecek değildi. Haliyle teklifi kabul edip neyle karşılaşacağını ya da oraya vardığında ne söyleyeceğini merak ederek, Londra'nın en tekinsiz bölgesinin yolunu tutmuştu.

Bütün bunlara ve Sesily'yi çok iyi tanınmasına rağmen, bir cetsle karşılaşmak sürpriz olmuştu ama meseleyi anlamadan ve dalaşmayacağı kesindi. "Ne işler karıştırıyorsun?"

"En sevdiğin soru bu olsa gerek."

"Bir kez olsun doğrudan cevap versen, belki başka bir soru bulurum."

"Tecrübelerim, ne işler karıştırdığımı bilenlerin desteği bıraktığını söylüyor," dedi Sesily arabadan uzaklaşarak. Sonra da şoföre birkaç metre ilerlemesini işaret etti.

"Birinin seni neden desteklemeyeceğini hayal bile edemiyorum," dedi Caleb ona yaklaşırken. "Bütün bunlar son derece normal şeyler."

Sesily omzunun üstünden baktığında karanlıkta yüzüne gölgelerin düşmesine neden olan arabadan nefret ediyordu, çünkü konuşurken gözlerini görmek imkânsızdı.

"Yardım etmeye mi, kafa şişirmeye mi geldin?"

Genç kadın arabanın arkasına geçtiğinde Caleb araçla ilgili düşüncelerinde haklı olduğunu anladı. Araba kiralık değildi. Sıradan bir araba bile değildi. Küçük siyah aracın Londra'nın dar sokaklarında rahatça hareket etmek üzere tasarlandığı belliydi ve arka tarafında kapısı vardı.

Sesily, hızlı ve sessiz bir şekilde açılış diye iyi yağlanmış çift kapıyı rahatça açtı. Caleb hemen arkasından gitti. Aracın içi zifiri karanlıktı. Bunun üzerine, deli bir kadını nehre ceset sürüklerken rahatça izleyebilecek mükemmel bir saklanma imkânı sunan binaların gölgelerine baktı. "Her ne yapacaksan, en az bir düzine nehir çöpçüsü tarafından görüleceksin."

"Sular henüz çekilmedi," diyen Sesily, karanlık arabanın içinden kutuları indirmeye başladı.

"Ah iyi o zaman. Öyleyse gölgelerin arasından seni izleyenler, yaptıklarını hiç ilginç bulmayacaktır."

“Söylesene,” dedi Sesily, akşam hiçbir şey yaşanmamış, gelenin devamında da yaşanmayacakmış gibi bir tavır takınarak. “Gölgelerde saklanan insanlar, başkalarının alengirli işlerini seyretmeye zaman ayırır mı?”

“Ben de gölgelerin arasındaydım. Ve şimdi buradayım.”

“Londra’nın bütün gölgeleri bitti de benim gölgem mi kaldı?”

“Yıldızın parlıyor.”

Sesily bunun üzerine bir hışım döndü. Zarafetinden eser kalmamıştı.

Caleb gözlerini görmeden onu dinlemek zorunda kaldığı için içinden küfrediyordu.

“Yıldızların bu işle hiçbir ilgisi yok Bay Calhoun. Bu gece şansımı kendim yaratıyorum. Tabii kartlarını doğru oynarsan senin şansını da yaratıyorum.”

Caleb’in nabızı hızlanmaya başladı. *Bu kadın yine ne planlıyordu?*

“En azından cesedi nehre atarken yardım etmeme izin ver.”

“Belli ki hiç anlamamışsın. Cesedi nehre atmayacağım, onu almaya geldim,” dedi kuru bir sesle Sesily. Ardından arabanın içine eğilip şoföre seslendi. “Tamamdır.”

Bunun üzerine şoför dizginleri bağlayıp araca baktı. İçeriden kazıma sesleri geliyordu. Caleb sonunda şoförün yuvarlanırcasına aşağı indiğini gördü.

“*Almaya* mı geldin?”

“Sözün gelişi.”

“Lanet olsun Sesily.”

Başlarında bu kadar sorun varken bir de cesetle mi uğraşacaklardı?

“Londra’da ismimi lanet okumadan söyleyenler de var.”

“Korkarım Londra’nın geri kalanını benim kadar sınamıyor-sundur. Kim bu?”

“Sanırım *kimdi* diye soruyorsun,” dedi şoför yine aracın içinden. Ardından karanlıkta bir şey kayarken belli belirsiz bir

kadın homurtusu duyuldu. Sonra bir şey devrilince araç sert bir şekilde sarsıldı.

Caleb kocaman açtığı gözleriyle Sesily'ye baktı. "Bu arabada kaç ceset var?"

"Henüz hiç." Sesily, zifiri karanlığa uzanıp aradığını bulduğunda ona bakmıyordu. Mandalı açtığında arabanın zeminindeki rampa hiç zorlanmadan yere indi.

"Pekâlâ," diye üsteledi Caleb. "Bu arabanın içinde kaç ceset vardı?"

"Sadece birkaç tane," dedi Sesily, sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Peki, kaç tanesi zaten ölüydü?"

Sesily omzunu hafifçe silkeledi. "Hepsi değil." Arkasını dönüp gölgeden ay ışığına çıktığında güzel yüzü yine göründü.

Caleb ona uzanmak, sarılmak, yüzünü boynuna gömüp şehvet dolu mükemmel kokusunu içine çekmek için yanıp tutuşuyor, şehvetli kıvrımlarını, baştan çıkarıcı vücudunu ve gücünü seyretmekten kendini alamıyordu. Yapmamalıydı, çünkü kendini Sesily Talbot'un cazibesine kaptırırsa onunla birlikte mahvolurdu.

Oysa çaresizce sarılmak, onu ezberlemek istiyordu.

Son bir kez.

Eteğinin altından görünen ayakkabısının ucuna bakarken yerde yatan cesedi fark etti.

"Onu sen mi öldürdün?"

"Of Caleb. Alınıyorum ama. Daha üç saat önce seninleydim."

Caleb kaşını kaldırdı. "Daha fazla zamana ihtiyacın mı vardı?"

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Eğilip ağır cesedi kollarının altından kaldırdı. Adam kendi cüssesinde, hemen hemen akranıydı. "Bu adam yeni ölmüş." Tahmin etmesi gerekse, altı saat önce öldüğünü söylerdi.

“Elbette,” dedi Sesily, yine alınmış gibi. “Mezar hırsızlarıyla iş yapmıyorum.” Bir an için düşündükten sonra ekledi. “En azından bu gece.”

“Aklıma gelmişken,” dedi Caleb, ağırlığı tartarken. “Bir an için pis bir işe bulaşıp bulaşmadığını merak etmiştim.”

Sesily çay davetindeymiş de özel yapılmış aracın gizemli rampası yerine pasta dolu tabağı gösteriyormuş gibi küçük bir kahkaha attı.

Caleb, tehlikede değilmişçesine attığı bu havai kahkahadan nefret etti. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Bana doğruyu söyle.”

Sesily, yıldızlar gibi kıvılcımlar çakan gözlerinin içine baktığında, “Söylesene Caleb Calhoun,” diye fısıldadı. Yumuşacık sesi bir günah gibi içine işliyordu. “*Sen* ne yapmaya çalışıyorsun?”

Caleb başını iki yana salladı. “Hiç.”

Bu bir yalandı ve Sesily yalan olduğunu biliyordu. Dünyanın kandığı yalanları bir şekilde yakalayabiliyordu. Başını sallaması hüzünlüydü. Caleb’in yanından geçip arabanın köşesini dönerek şoförün yerine ilerledi.

Caleb bir şeyler söylememek, yaptıklarını savunmamak için kendini tutmaya çalışıyordu. Cesedin başını rampanın üst kısmına elinden geldiğince yerleştirirken Sesily eğilip botlu iki bileği alt tarafına bıraktı.

Ellerini pantolonuna silen Caleb, kendisini suçlayan fısıltıyı unutmak için konuyu değiştirdi. “En azından ona ne yaptığını söyle.”

“Söyledim ya. Ona bir şey yapmadım.”

“O zaman zavallıyla bu kadar ilgilenmen tuhaf.”

“Ölü haliyle daha faydalı olacak bir adam olduğunu söylemem yeter,” diye başıyla arabanın içindeki karanlığı işaret etti. “Tamamdır.”

Şoför de başını sallayınca rampayı kaldırmak üzere eğildi. Rampa kolayca kalkıp hiç takılmadan aracın içine kaydıığında

muhtemelen sağlamlaştırmak için üç mandalı kapattı. “Hadi bakalım,” dedikten sonra da metal zemine parmaklarıyla iki kez vurdu.

İçeriden gelen üç yumuşak klik sesi, şoförün de rampanın diğer ucunda aynı şeyi yaptığını söylüyordu. Ardından Sesily arka kapıları kilitledi.

“Bir de bu işe şoförü mü bulaştırdın?”

“O sadece şoför değil. Belaya bayılır,” dedi Sesily yüksek sesle. “Haksız mıyım Adelaide?”

“Her zaman,” dedi Bayan Adelaide Frampton, her gün cesetlerle uğraşıyormuş gibi.

Caleb, Sesily’ye baktı. “Çetenizin benzersiz mahareti her geçen saat biraz daha korkunçlaşıyor.”

“Caleb senden korkuyor Adelaide,” dedi Sesily neşeyle. Sanki karanlık bir köşede cesetlerle uğraşmıyorlarmış gibi.

“Daha mutlu olamazdım,” diye cıvıladı Bayan Frampton, arabanın kenarından başını uzatarak. “Geliyor musun?”

Gitme.

Caleb, ona bunu söyleyemeyeceğini biliyordu. Ondan kalmasını istemeye hakkı yoktu. Özellikle burada. Her an birilerinin görebileceği nehrin kıyısında.

“Bana biraz izin ver,” diye seslendi Sesily arkadaşına. Sonra Caleb’a doğru bir adım attı.

Caleb nefesini tutmuştu, aralarındaki hava değişirken denmesini sağlamakta zorlanıyordu. Az önceki sıkıntıları beklentiye dönüşmüştü. Az önceki endişeleri artık arzulardan ibaretti. Az önceki korkuları, ihtiyaçtan başka şey değildi. Sevdiği kadın dokunma mesafesindeydi, varlığı adeta bir lütuftu. Ona dokunmak, sarılmak, dili kadar tatlı güneş ve badem kokularını içine çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Ama doğru olanı yapacaksa, bu tahrike kapılmamalıydı. Onunla geçirdiği son anları atlatmayı başarmalıydı.

Şehrin karanlığı ve sessizliği etraflarını sararken Sesily bir yangının alevleri gibi yaklaşıyordu. Sonunda gelip burnunun dibine girdiğinde vücut kıvrımlarının anıları da alev aldı. Caleb başka ne yapabiliirdi ki? Kolu hiç olmaması gerektiği halde pelerinin altından beline dolanırken, Sesily de kollarını onun boynuna dolamıştı. Caleb'in az önce olan biten her şeyi unutmaktan başka çaresi yoktu. Oysa unutmaması gerekirdi. Oysa unutmak istemiyordu. Bu kadının şehveti dışında hiçbir şey hatırlamak istemiyordu.

Ona karşı koymıyordu.

Nasıl karşı koysundu ki? Hayatı boyunca hayal ettiği bu kadından nasıl kopabiliirdi? Yıllardır gözlediği, sonunda kabul ettiği üzere yıllardır yanıp tutuştuğu kadından?

Oysa geçmiş ve bir geleceklerinin olmayışı Sesily'le birlikte-liklerine izin vermiyordu. Caleb özgür olduğu sürece Sesily'nin hiçbir şansı kalmayacaktı.

"Sesily..."

"Şşş," dedi Sesily usulca parmaklarının üzerinde yükselirken.

Öpüşmek üzereydiler. Caleb bu öpüşmenin gerçekleşmesine izin verecek, ardından bu deliliğe bir son verip gidecekti. Ama aptal değildi. Kollarındaki kadın yumuşacık, güçlü, şehvetli ve mükemmeldi. Baharat ve güneş tadındaydı.

Caleb onu istiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Öp beni, diye diliyordu içinden. Son bir kez öp.

Sesily'nin öpücüğü, ilk seferki kadar büyüleyiciydi. Hayır. Daha iyiydi. Çünkü sadece yumuşak, sıcak, tatlı ve günahkâr bir öpücük değildi. Sesily'le doluydu. İksisiyle doluydu. Birbirleri için yanıp tutuştukları son iki yıl ve arzularına teslim oldukları son birkaç günle doluydu.

Aşkla doluydu.

Caleb onu kendine çekip adeta su içercesine öptü.

Bunun son öpücüğü olduğunu biliyordu.

Bu öpücüğün veda olduğunu biliyordu.

Sesily geri çekildiğinde hınçla inlemeden edemedi. Bitmesini istemiyordu. Bu öpücük, sona ermeyi hak etmiyordu.

İkisinin de hak ettiği yeni bir başlangıçtı.

Benzersizliğinde kaybolduğu gözlere baktı. Koyu çeperli masmavi gözlerde, onun da aynı hisleri beslediğini görebiliyordu. Aşkını, sıkıntısını, arzusunu... ve kederini. Hayatı boyunca taşımaya mahkûm olduğu, iliklerine işleyen hüznü, birlikte daha fazla zaman geçiremeyeceklerinin bilinciyle yaşadığı hayal kırıklığını...

Ama bu gözlerde bir şey daha vardı. Bir ışık gibi. Bir sır gibi. Bir umut gibi.

“Caleb,” diye fısıldadı Sesily. “Bu adamı tanıdın mı?”

Kimi?

Cesedi tabii ki. Caleb arabadaki cesedi çoktan unutmuştu.

Geri çekilecek gibi olsa da *neredeyse* hayal kırıklığıyla dolu iç çekişi duydu. Lanet olsun, kontrolü elden bırakmamalıydı.

Her şeye rağmen geri çekilip en sert bakışlarını takındı. “Kim bu adam?” Sesily başını yana eğerek onu süzdüğünde bir an için bir şey söylemeyeceğini sandı.

Sonunda genç kadın samimiyetle, mutlulukla gülümsedi. Sanki cevap alenen ortadaydı. Sanki gerçek herkesi özgürleştirecekti.

Tanrım... bu gülümseme. Kocaman, büyüleyici, baş döndüren gülümseme kafaya inen bir darbe gibiydi.

“Sesily,” diye tekrarladı. Dudaklarındaki isim, kanın kulaklarına hücum etmesine neden oluyordu. “Kim bu adam?”

“Caleb,” dedi Sesily. Cevabı bilmemesine şaşırmış gibiydi. “Bu adam sensin.”

Bölüm Yirmi İki

Zavallı adam. Başına ne geldiğini bile anlayamamıştı.
“Yemin ederim, ben öldürmedim.”

Caleb’in kaşları çatıldı. “Sensin derken ne demek istiyorsun?”

“Tabii ki sen değilsin,” diye elini salladı Sesily. “Maggie’nin yanında çalışan çocuklardan birinin *kayınbiraderiydi*.” Delikanlı, birçok kadının anlayabileceği üzere, ablasını sorunlu bir evlilikten kurtarabilmek için düşesten yardım etmesini rica etmişti. Düşes ile Adelaide, bu doğrultuda genç kadını, referans mektubuna ihtiyaç duymadan çalıştırmaya gönüllü birinin yanına yerleştirmek üzere plan yapmışlardı.

“Ne yazık ki serseri kayınbirader, şuradaki iğrenç tavernada cezasını buldu,” diye ekledi, biraz ötedeki karanlık binayı işaret ederken. “Gelip cesedi aldık. Bu sayede karısı Londra’da kalabilecek. Hem... bu son ameliyle belki kocası cehennemden en derinlerini boylamaz.”

“Cesedi çaldın.”

“Rica ederim,” dedi Sesily gücenmiş gibi yaparak. “İyi para ödedim.”

Şimdi tek yapması gereken, başladığı işi bitirmesine izin vermesi için Caleb'i ikna etmektir. Sonrasında sonsuza kadar mutlu mesut yaşayabilirlerdi. Sesily mutlu biten masallar hayal etmiyordu ama bu adamı ömrünün sonuna kadar sevecekse, böyle bir sona hayır demezdi.

Caleb ona bakakalırken sıkıldığı çenesinden ve gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Caleb," diye üsteledi. "Anlamıyor musun? Mesele böylece halloluyor. Neler olacağının önemi yok. Peter Whitacre, çalaka-lem itiraf mektubuyla birlikte Scotland Yard morguna gidecek. Johnny Crouch'u baygın bir halde çamura devirmek dışında hiçbir suçu olmayan Caleb Calhoun masum. Hem herkes Crouch'un bunu hak ettiğini biliyor."

"Eee? Birilerinin bu adamın ben olmadığını anlamaması için dua mı edeceğiz?"

"Kimse *anlamayacak*." Sesily başını çevirdiğinde güzel yüzü sıkıntılıydı. "On sekiz yıldır saklanıyordun, kardeşini görmeye, kendi aileni tanımaya korkuyordun... Birini..."

Sevmeye korkuyordun.

Kendini tuttu.

"Peki Coleford? O buna inanmayacaktır."

"Zengin aristokratlardan ve yetimlerden on binlerce pound çaldığını bütün dünya öğrenince Newgate hapishanesini boylayacak." Sesily güldü. "Anlamıyor musun? Artık özgür olma zamanının geldi."

Caleb düşünceli bir şekilde sustuğunda, bir an için onu ikna ettiğini sandı. Gerçekten öyle sandı. Sevdiği adamın gözlerinde umuda benzer, *rahatlamaya* benzer bir pırıltı vardı. Şapşal adam. Bir ekiple çalışmanın ne olduğunu bilmiyor muydu? Öğrenecekti. Sesily ona öğretecekti.

Öğretmek için bir ömür süresi olacaktı.

Caleb başını iki yana salladı. “Fazla kolay.”

Panik ve öfke birleşince Sesily tiz bir kahkaha attı. “Ceset bulma işini kolay bir işmiş gibi anlattım galiba ama Caleb, bu hiç de...”

“Sus,” dedi Caleb. “Bunu kastetmediğimi biliyorsun.” Başını iki yana salladı. “Bu... bu akşam, yarın... bir hafta... bir yıl...” Yine susup nehirdeki teknelere baktı. “Sürekli bulunma korkusuyla kaçmam, arkamı kollamam gerekecek.” Uzanıp yanağını okşadı. “Benimle gelecek misin aşkım?”

Sevdiği adamın harika sesinden umutsuzca duymayı beklediği bu meydan okumadan Sesily nefret etti, çünkü sesinde pişmanlık, hüznün ve hayal kırıklığı vardı. “Evet,” dedi. “Nereye istersen. Boston. Bütün dünya. Ne istersen. Daha önce de yapmıştın, üstelik o zaman bu kadar gücün, paran, bağlantın yoktu.”

“Sen de yoktun.”

Sesily başını salladı. “Olacağım. O bir hafta, bir yıl beraber olabiliriz. Belki bir ömür boyu beraber olabiliriz.” Yanağını okşayan parmakları, teninde hissettiği harika nasırlı başparmağı sımsıkı tutup bağrına basmak istiyordu.

“Aileni, arkadaşlarını, işini, inşa etmeye başladığın dünyayı geride mi bırakacağız? Nasıl bir adam senden böyle bir şey bekleyebilir?”

Sıkıntı yüreğine çöreklenirken Sesily yutkundu. “Benim seçimin olduğunu bilen bir adam.”

Hüzünle gülümserken, yanağında gamzesi bir yalan gibi belirirken Caleb o kadar yakışıklı görünüyordu ki... “Haklısın. Öyle. Ama bu hayatı bildiğimi unutma. Kendimi bildim bileli bu hayatı yaşıyorum. Hep kaçtım, hep omzumun üstünden arkama baktım, bir gün durup istediğimi elde etmeyi hayal ettim.” Sesily’yi daha önce hiç görmemiş gibi, hayatında onun kadar güzel bir şeye rastlamamış gibi bakıyordu. Güneşe bakıyormuş gibi bakıyordu.

“Beni mi?”

Avcuyla yanağından tutarak yüzünü ışığa çevirdi. “Seni.” Kısa bir es. Sonra... “O hayatı seçmene izin verirsem, beni sevemezsin.”

Sesily o zaman elini tuttu. “Caleb...”

“Hayır,” diye onun sözünü kesti Caleb. “İki yıl seni izledim. Senin için yanıp tutuştum. Seninle birlikte geçirdiğim birkaç günde güneşinde yandım, sıcağının tadına baktım. Mesele de bu zaten... Sen güneşsin. Gölgelede yaşayan bir kadın değilsin. Belki bencillik olacak ama kaçak bir hayatta bu ışığın sönmesini görmeye dayanamam. Kendimden nefret ederim. Ve bir gün sen de benden nefret edersin. İşte bu, hepsinden daha korkunç bir kader olur Sesily.”

Sesily’nin öfke dolu gözyaşları yakıcıydı. “Hayır...”

“Evet,” dedi Caleb usulca. Adeta fısıldamıştı. “Evet. Teklifini kabul edersem... Tanrım Sesily. İsteddiğini yapmaktan başka bir şey istemem ama beni sevmekten vazgeçmene neden olursam...”

“Neden olmak?” diye atıldı Sesily. “Seni sevmekten beni asla vazgeçiremezsin.”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun? İki yıldır başkalarıyla yaşadığın aşkları görmediğimi mi sanıyorsun? Kıskançlık ateşi içimi yakmadı mı sanıyorsun? Aşkına teslim olursam, seni bırakabileceğimi mi sanıyorsun?”

Sesily sevdi mi tam sever.

Ne aptalcaydı.

Caleb devam etti. “Teklifini kabul edersem... Sesily... seni de pisliğime çekmiş olurum.”

“Umurumda değil,” diye patlayan Sesily, adamın elini yanağından ittiği gibi onları çalkalanan nehirden ayıran taş duvara gitti. Bir an için aşağıdaki mürekkep karanlığına baktı, sonra ona döndü. “Pislik olsa ne olur? Bu dünya üzerinde geçirdiğim otuz yıl boyunca, hepimizin öyle ya da böyle kendimizi burada bulduğu-

muzu öğrendim. Tanrım Caleb! Hayatım boyunca insanlar beni ve kardeşlerimi Kirli S'ler olarak andı, çünkü pisliğin içinde doğduk.”

Caleb'in sözleri çelik kadar sertti. “Sana öyle söyleyeni mahvederim.”

“Ah cesetler için daha büyük bir arabaya ihtiyacımız olacak, çünkü Mayfair'in yarısından bahsediyoruz,” diye takıldı Sesily. Caleb'in yüzü, arabanın fener ışığında gölgeleniyordu. “Aptal, bana ne dedikleri umurumda mı? Ben onlardan değilim. Bana dokunamazlar. Üstelik buradayken. Seninleyken.”

Caleb sinirle parmaklarını saçlarından geçirdi. “Kahretsin Sesily! Benimle geçirdiğin her dakika tehlikesin.” Öbür eli, göğsüne, Sesily'nin Highley'deki kulübede keşfettiği yara izine kaydı. “Coleford biz kaçarken ateş etti. Sana neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Ne yani? Beni bırakıp gideceksin, ben de yarım bir hayat yaşayacağım, öyle mi? Seni sevdiğim halde sevemeyecek miyim? Başına ne geldiğini, geri gelip gelmeyeceğini merak ederek... dul hayatı mı yaşayacağım?”

Caleb gözlerini yumdu. “Merak etmene gerek kalmayacak.” Arabaya doğru baktığında gözlerindeki kararlılık, Sesily'nin neredeyse çılgılık atmasına neden olacaktı.

Demek pes ediyordu.

Demek *hepsinden* vazgeçiyordu.

Şansını deneme zahmetine bile girmeden...

“Söyle.”

“Tek bir çözüm var.”

Sesily biliyordu. Daha onu yatağında bıraktığı anda zamanla yarıştığının, Caleb uyanıp asilce ve aptalca bir şey yapmadan önce birkaç saati kaldığının farkındaydı. “Teslim olacaksın.”

Caleb gözlerini yine sayısız teknenin yükseldiği sulara çevirdi. Dalgalanan fenerler, Thames sularında altın gölgeler ya-

ratıyordu. “On yedimden beri sevdiklerimi güvende tutabilmek için elimden geleni ardıma koymadım. Ama Coleford intikamını alana kadar durmayacaktır. Seni koruyamam. Seni güvende tutamam. Ne şimdi ne de sonsuza kadar.” Tekrar ona baktı. “Son on sekiz yılımı bu hayata... bu dünyaya nasıl döneceğimi düşünmeden mi geçirdiğimi sanıyorsun? Son iki yılım, seninle birlikte olabilme hayaliyle dolmamış gibi?”

Sesily nefesini tuttu.

“Her gece boş yatağında uyanıp yanımda, yanı başımda olmanı istemediğimi mi sanıyorsun? Her gece o yatakta senin için... seni sevmek için yanıp tutuştuğumu? Tanrım Sesily... Son seferinde her şeyin iyi olacağını umarak Boston’a geri döndüm, çünkü sana dokunma arzumu engellemenin tek yolu aramıza okyanusu koymaktı.”

Sesily’nin gözleri kocaman açıldı. “Bilmiyordum.”

“Elbette bilmiyordun. Nereden bilecektin ki? Altı haftalık deniz yolculuğu bile yüzünü, gülümsemeni, gözlerini görememek anlamına geldiği için gemiden iner inmez dönüş bileti almayı hayal ettiğimi nasıl bilebilirsin? Benimle dalga geçmeni, kışkırtmalarını, canımı tüketmeni özlemediğimi mi sanıyorsun? Bir yıl benim için işkence gibiydi. Çünkü bensiz hayatının daha iyi olacağını bildiğim halde senden uzak kalmaya dayanamıyorum.”

“Sensiz hayatım daha iyi değil!”

“Bensiz güvendesin!”

Caleb’in bağırması, Sesily’yi de ateşledi. Suya dönüp öfkeyle attığı çığlık binalardan yankılanarak etraflarını sardı. Sonunda ona döndü. “Güvenlik kimin umurunda? Günlerimi, kendilerinden daha zayıf olanlardan faydalanan adamları mahvetmek üzere planlar uygulayarak geçirdim. Güvenli bir iş değil. Ama benim işim. Ben seçtim.” Kısa bir esten sonra ekledi. “Son iki haftada bir kontu uyuşturucuyla rezil ettim, bir serserinin burnunu *tam üç kez* kırdım ve bir vikontun belgelerini çaldım. Hepsinde de yanımdaydın ve güvendeydim. Cebimde bıçak

taşıyorum, en sevgili arkadaşlarımdan biri usta bir casus, diğeri bir dalavere ustası, öteki patlayıcılardan *acayip* hoşlanan bir kadındır. Ben pervasızlığın beden bulmuş haliyim.”

“Pervasız değilsin,” diye çıkıştı Caleb. Sesi öfkesiyle çatlıyordu.

İyi. İkisinin de zehrini akıtması iyiydi.

“O girişimlerin hepsi zamanlama, eğitim ve planlamanın sonucuydu. Her biri mükemmel işledi. Sen *pervasız* değilsin. Seninle bir saniye geçiren herhangi biri bunu hemen anlar. Anlayamayanlar, seninle zaman geçirmeye layık değildir.”

Caleb gelip sanki ikna edebilecekmiş gibi kollarını sımsıkı tuttuğunda Sesily’nin kalbi deli gibi atıyordu. “Sen pervasız değilsin Sesily Talbot; sen *saraylara* layıksın. Sen kahrolası bir kraliçesin.”

Duydukları adeta gurur patlamasıydı. Caleb’in onu *görme* şekli, anlama şekli gururla birlikte büyük bir keyif yaşamasına neden oluyordu.

Sesily’nin Caleb’a sevgisi ölçülemeyecek boyuttaydı. Çenesini havaya kaldırıp, “Bu düşüşü kabul etmiyorum. Daha önce tanrıça olduğumu söylüyordun,” dedi.

O zaman Caleb ona sarılıp dudaklarından büyük bir aşkla öptü. Sesily de bütün açlığıyla, bütün çaresizliğiyle ona karşılık verdi. Çünkü bu... son öpüşmeleri olabilirdi. Güçlü kolların arasında ayakları yerden kesildi, ardından kendini taş duvarın üstünde otururken buldu. Caleb diliyle dilini ararken o da ellerini saçlarına götürdüğünde sevdiği adamın şapkası rüzgârla birlikte sonsuza kadar kaybolmak üzere nehre uçtu.

İkisi de umursamıyordu.

Sesily kokusunu adeta su gibi içiyordu.

İkisi de *birbirine aitti*.

Ama saniyeler içinde öpüşmenin ferisi sönüp başka bir şeye dönüştü. Daha az ateşli ya da daha az arzulu, daha az önemli değildi.

Vedalaşmaydı.

Sesily bunu anladığı anda onu omuzlarından itip, “Hayır,” dedi. “Caleb.”

Caleb gerilerken başını iki yana sallıyordu. “Yapamam. Bu iş burada bitiyor.”

“Hayır,” diye tekrarladı. Sesily’nin ateş gibi öfkeli ve perişan gözyaşları süzölmeye başlamıştı. Bu iş burada nasıl bitebilirdi? Henüz yeni başlarken? “Hayır. Zamana ihtiyacım var. Başka...”

“Başka yolu yok. Başka son yok. Trevescan bahçelerinde bana bir iyilik sözü vermiştin. Sonra Mekân’dan çıktığımızda da verdiğin bir söz var.”

Sesily başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Verdin. Şimdi o sözleri tutmanı istiyorum.” Caleb yanaklarını tutup yüzünü kaldırınca Sesily gözlerini yumdu. Ona bakmak istemiyordu. Suskunluk sonsuz gibi gelince gözlerini açt ve sevdiği adam onu alnından öptü. “Çok güzelsin.”

Sesily, sevdiği adamdan nefret ediyordu.

“Senden ricam eve gitmen. İstersen Maggie’nin yerine git. Yürüyen skandal, mutlak mutluluk olan Sesily Talbot olarak gecelerini nerede geçiriyorsan oraya git, hayatını yaşa.” Sıcacık güçlü avuçlar yanaklarındayken gözyaşları boşalıyor, kelimeler kulağa parke taşlardaki tekerlekler kadar sert geliyordu. “Gönlünce sev.”

“Hayır.”

“On sekiz yıl özgür yaşadım Sesily. Ve bu gece sevdiğim kadın kollarımdaydı.”

“Hayır,” diye fısıldadı Sesily gözyaşlarıyla. “Başka bir yolu var.”

“Bana bak.”

Caleb’in harika görünen kararlı gözleri onunkilere dikilmişti. “Bir keresinde neden karanlığı sevmediğimi sormuştun,” dedi.

Sesily artık gerçeği biliyordu ama o ânı hatırlamak için gözlerini yumdu. Kardeşiyle yapayalnız ve korku içinde karanlıkta kaçmışlardı.

“Mesele sadece yıllar önceki gemi değil aşkım. Hayatım karanlıkta... gölgelerde... kaçarak geçti.” O kadar yakışıklı, o kadar kendinden emindi ki... “Artık ışıık zamanı geldi.”

Yanağıındaki ellere dokunurken Sesily’nin yüreği paramparça oluyordu.

“Başka yolu yok. Hikâyemiz böyle bitiyor. Ben seni hayal bile edemeyeceğim büyük bir aşkla severken. Sen buradan uzaklaşırken.”

“İyilik sözünün canı cehenneme,” derken Sesily öfkeli değildi. “Sözümü tutmuyorum.”

“Olmaz,” dedi Caleb. “Sözünü tutmana ihtiyacım var. Güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Senin. Jane’in. Peter’ın. Sera’nın. Fetu’nun... Hepinizin.”

“Caleb, teslim olursan... seni *asarlar*.”

Caleb cevap olarak eğildi ve önlerinde upuzun bir ömür varmış gibi ağır ağır, bütün tatlılığıyla onu son bir kez öptü.

Ardından Sesily’nin iki yıldır duymayı hayal ettiği kelimeleri söyledi.

Ama zamanlama yanlıştı.

“Seni seviyorum Sesily Talbot.”

Bölüm Yirmi Üç

Dedektif Thomas Peck kötü bir gün geçiriyordu. Gün, *kahvaltıdan önce ya da çaydan sonra rahatsız edilmeyi umursamayan* bir hanımdan kiraladığı Holborn'daki sade dairesinde kapının çalmasıyla başlamıştı. Kiracısı Scotland Yard dedektifi olduğu için gelen giden fazlaydı... kadının sorun çıkarmaması şanstı. Whitehall'da işler sarpa sardığında gelip onu uyandırdıkları bile olurdu, çünkü işler böyle yürüyordu.

O sabah, henüz kahvaltı etmediğini belirtmeden duramayan Bayan Edwards'tan özür dilemiş ve evden çıkınca onu bekleyen çavuşla karşılaşmıştı. Bu durum, günün hızla sarpa saracağıının ilk kanıtı gibiydi.

Gerçekten de dört numaradaki Whitehall Place'e ulaştığı anda Caleb Calhoun'un cinayet işlediği gerekçesiyle teslim olduğunu öğrenmişti. Öyle böyle bir cinayetten bahsetmiyordu. Adam, Vikont Coleford'un oğlu ve tek vârisi olan Bay Bernard Palmer'ı öldürdüğünü iddia ediyordu. Herkes şaşkınlık içindeydi, çünkü Vikont Coleford'un tek vârisi olan oğlunun öldürüldüğüne dair hiçbir kayıt yoktu.

Peck, Amerikalıyı sakince dinledikten ve birkaç önemli soru sorduktan sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp koyu renkli

sakallarını sıvazlayarak, “Yani on sekiz yıl önce işlediğin bir cinayet nedeniyle teslim oluyorsun,” dedi.

Calhoun sinirlenmiş görünüyordu. “Ben de bunu anlatıyorum, evet.”

“Peki, teslim olmanın nedeni...”

“Çünkü cinayet işledim.”

Peck, farklı şartlarda arkadaş olabileceği adama gözlerini kıyarak baktı. “Bahsettiğin olay olduğunda henüz Scotland Yard bile yoktu.”

Caleb duraksadı. “Anlaşılan bu bir sorun olacak.”

“Aynen. Hem de büyük bir sorun. Neredeyse yirmi yıllık cinayet için vikontu ve parlamentonun yarısını protokollere uyarak çağırmam gerekecek, haliyle bu da zaman alacak.”

Caleb başını salladı. “Ben beklerim.”

Peck onu uzun uzun süzerken anlayamadığı bir şeyler olduğunu hissediyordu. “Kaç yıldır birbirimizi tanıyoruz? İki?”

Caleb yine başını salladı. “Hemen hemen.”

“Başından beri düzgün bir adam oldun. Bir iki kere bize yardım ettin. Daha geçen hafta, Mekân’ı altüst eden Zorba Çocuklardan üçünü saptadın. İkisi şu anda tutuklu.”

“Bu iyi haber.”

Peck homurdandı. “Ve şimdi ofisime gelmiş, Scotland Yard’ın hiç ilgilenmediği bir olayla ilgili itirafta bulunuyorsun.”

“Bir aristokratın vârisiyle ilgili cinayetle hiç olmazsa biraz ilgilenirsin diye düşünüyordum.”

“Doğrusunu istersen, bugüne kadar bu aristokratın vârisinden haberim bile yoktu dostum.”

Calhoun’un anlattıklarından daha fazlası olduğunu düşünen Peck, önceki gece ayyaşların boşalttığı nezarethanelerden birinde ona bir bank buldu ve Vikont Coleford’a resmi bir mektup

yazmak üzere ofisine döndü. Aristokratlardan biriyle yazışma gerekliliği günün en kötü anlarından biriydi.

Daha yazmaya başlıyordu ki kapısı ikinci kez sevimsiz bir şekilde tıklandı.

Sonraki on saat boyunca kapısı on dört kez tıklanacaktı. Her seferinde görev başındaki bir çavuş, bir hanımın bir ihbarda bulunmak üzere geldiğini haber vermişti.

Londra'nın en güçlü ailelerinden unvan sahibi ve zengin on dört kadın, Dedektif Peck'ten başkasıyla konuşmayı reddediyordu.

Bayan Mark Landry, Hyde Park'taki at yolunda duyduğu terbiyesiz sözleri şikâyet ediyordu. Bu tuhaftı çünkü üç yıl kadar önce tanıştığı Bay Mark Landry dakika başı küfretmeden konuşamayan bir adamdı.

Ardından gelen üç düşes, Peck'in hayatında gördüğü bütün düşeslerden daha düşesti. Haven Düşesi çalınan el çantasını bildirdi. Dedğine göre çantayı altı gün önce Gunter Çay Dükkanı'nın önündeki bankın üzerinde bırakmıştı.

Warnick Düşesi, bir hafta önce salı günü Regent Caddesi'ndeki bir araba kazası hakkında bilgi vermeye verdiğinde Peck kazayla ilgili yarım saat araştırma yaptı, ne var ki kadın birden belki de çarşamba günü olabileceğini hatırladı.

Trevescan Düşesi kayıp elmas kolyesini bildirmeye gelmişti. Kolyeyi âşığının yatağında bırakmıştı ama adamın adını elbette açıklayamazdı, yoksa büyük skandal kopardı.

Eversley Markizi, kocasıyla sahip olduğu kitapçıdan üç kitap çalındığından şikâyet ediyordu.

Covent Garden'dan Felicity Culm kayıp araba battaniyesinden dert yandı.

Bayan Henrietta Whittington, üç gündür sabah maması için gelmeyen rıhtım köpeğinin kaybolduğunu söylüyordu.

Bir dükün kızı olan ve asla öyle bir şey yapamayacağını bildiği halde Peck'ten kendisine Nora demesini isteyen Leydi Eleanora

Madewell ise çalınan araba tekerleği hakkında ayrıntılı bilgiler verdi. Ne var ki on dakika sonra, Peck lanet olası raporu henüz tamamlamıştı ki geri gelip aslında tekerleğin çalınmadığını bildirdi.

Maggie O'Tiernen bile gelmişti. Peck bundan bir şey çıkabileceğini umdu ama kadın, önceki akşam Mekân'ın arkasındaki sokaktan boş bir bira fiçisinin çalındığını söylüyordu.

Gün boyunca kadınların biri gitmiş, öteki gelmişti. Buna rağmen dişe dokunur tek bir olay bile yoktu. Peck saatler boyunca Coleford'a göndereceği mektuba en az on kez tekrar başlamış, her seferinde kapısının yeniden tıklatılmasıyla girişimi yarıda kalmıştı.

Sonunda kapı on beşinci kez tıkladığında, "Yok artık," diye söylenip masasından kalkarak kapıya gitti. "İşim başımdan aşkın, kadınlara ayıracak zamanım yok," diye bağırırken kapıyı açtı.

Karşısında bir çavuş değil; kısa boylu, güzel yuvarlak yüzlü, hafif balıketi, kocaman siyah gözlü ve simsiyah gür saçlarıyla bir kadın vardı. Peck onu hemen tanıdı. Bir baron, kont ya da başka unvana sahip bir adamın en küçük çocuğu ve tek kızı Leydi Imogen Loveless, Mekân'ın müdavimlerindendi ve bir hafta önceki Zorba Çocuklar saldırısı sırasında oradaydı.

Unutulacak bir kadın değildi.

Boş koridora bakarken, "Buraya nasıl geldiniz?" diye sordu.

"Güvenliğiniz berbat," dedi kadın gülümseyerek.

"Alakasız," dedi Peck.

Imogen omuz silkti. "Haklısınız. Yakışıklı ve görünmez bir polis tarafından kapınıza kadar getirildim."

Peck onu uzunca bir süre süzdü. Mor bir pelerin giymişti, eldivenli elinde büyük bir çanta taşıyordu. "Taşınıyor musunuz leydim?"

"Hazırlıklı olmayı seviyorum," diyen kadın başıyla ofisi işaret etti. "Girebilir miyim?"

Peck, onun masasının üzerinde yığılı duran kâğıt ve dosyalara baktığını fark etti. Bütün gün bunlarla uğraşmıştı. “Hiç zamanım...”

“Kadınlar için zamanınız yok, evet,” dedi Imogen. “Biliyorum, duydum.”

Eh. Peck, ister istemez kendini kötü hissederek geriledi ve onu içeri buyur etti. “Nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi?”

Imogen içeri girdi, masanın yanında çantasını ayaklarının dibine bırakarak dosya yığınının baktı. “İşiniz başınızdan aşkın.”

“Evet. Yoğun bir gündü.” Peck, masanın arkasına geçti. Nedense bu kadınla arasına mesafe koyması gerektiğini hissediyordu. “Nasıl yardım edebilirim?”

Başını kaldırıp ona gülümseyen kadın çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Peck onu Mekân’da gözucuyla süzdüğünü hatırlıyordu. Ne demişti? Aygır?

Gerçi önemi yoktu.

“Aslında edebilirsiniz.”

“Bir ihbarda bulunmaya geldiniz herhalde.”

Imogen ona aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktı. “Tanrı aşkına, alakası yok. Sorunlarını kendisi çözebilenlerin polise nadiren işi düşer. Siz polisler işleri daha da karıştırmaktan başka bir şey yapmazsınız.”

Imogen’in oturması Peck’in de oturabileceği anlamına geliyordu ama adam oturmak istemedi. Tek istediği bu kadını göndermekti. İş vardı. Gerçek işleri...

“Lütfen dedektif, unvanım yüzünden ayakta kalmanızı istemem.”

Bu kadını ofisinden kovmasına engel olan centilmen ruhuna içinden saydıran Peck’in önündeki daha büyük engel, çok eskilere dayanan aristokrasi tarihiydi.

“Pekâlâ,” diyen Imogen resmi bir tavırla ellerini kucağına yerleştirdi.

Peck onun bu halini böylesine eğlenceli bulmamalıydı. Yine de buldu, çünkü bu kadının resmiyetle uzaktan yakından alakası yoktu.

“Caleb Calhoun için geldim. Kendisini nezarete tutuyorsunuz ve bence bırakmanız gerekiyor.”

Eh. İşte bu beklenmedik bir şeydi. “Anlayamadım Leydi Imogen,” diye öne eğildi Peck. “Kendisini nezarete tuttuğumu nereden biliyorsunuz?”

Kadın iç çekip eteğinin pilileriyle oynadı. “Dedektif Peck, Caleb Calhoun hemen altımızdaki hücrede tutuluyor. Yaklaşık...” Manşetinden minicik bir zincirli saat çıkarıp baktı. “On saattir orada. Bu sabah şafak vakti gelip Vikont Coleford’un tek oğlu ve vârisi olan Bernard Palmer’ı öldürdüğünü itiraf etti. Gerçi erken gelseydiniz daha önce itiraf ederdi.”

“Bir saat içinde buradaydım hanımefendi,” diye kendini savundu Peck, buna hiç ihtiyacı olmadığı halde.

Imogen oralı olmadı. “Bay Calhoun sizinle sekiz buçukta görüştü, ardından kendisini nezarethaneye attınız. Sonrasında bütün gün meseleyi öteleyip durdunuz, çünkü bir tuhafılık hissettiniz.” Başını kaldırdığında göz göze geldiler. “Şimdi saat altı buçuk. On saat oldu.”

Eh, işte bu kesinlikle tuhaftı. Leydi Imogen Loveless ofisinde çırlıçıplak soyunup masasına uzansa Peck bu kadar şaşırmazdı. Sandalyesinden düşmek yerine arkasına yaslanıp parmaklarını çenesine götürmesinin tek nedeni, on beş yıllık Bow Caddesi ve Scotland Yard tecrübesiydi.

Kadının gözlerinin içine baktı.

Bu kadın güzel değildi, felaketti.

“Meselede anlaştığımıza göre bence onu bırakmalısınız,” diye ekledi Imogen, sıradan bir sohbetteymişler gibi.

“Neden?”

“Çünkü Vikont Coleford’un vârisi öldürülmeyi hak ediyordu.”

Peck şaşkınlıkla kahkaha atmak üzereyken kendini tuttu. “Hanımefendi... polis böyle çalışmaz.” Kısa bir es verdikten sonra devam etti. “Eh, en azından çabalarımızı takdir ettiğinizden eminim.” Karşısındaki kadın eğilip çantasına uzanırken, onun deli olma ihtimalini hesaplamadan edemedi. Önündeki masa yüzünden çantada ne olduğunu göremiyordu ama tüylerini diken diken eden birkaç saniyenin ardından kadının uzattığı açık mavi dosyaya bakakaldı. Üzerinde çivit mavisi bir çan resmi vardı.

“Size hediye getirdim.”

“Hediyenizi istemiyorum.”

“Emin misiniz? Zeytin dalı olarak da alabilirsiniz.”

“Ne için?”

Imogen ayağa kalkıp dosyayı masadaki yığının üzerine bıraktı. “Günümü mahvettiğiniz için.”

“Pekâlâ. Bu kadarı yeter.” Geçtiği her yerde ardında kaos bırakmaktan büyük zevk aldığı belli olan bu kadın sınırı aşmıştı. Ayağa kalktığı anda eğilen kadının çantasında neler olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Imogen doğrulduğunda dosyayı geri aldı. “Bunu hak ettiğinizden emin değilim.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Peck, onu kapıya götürürken. Elini kapı koluna koydu. “Ziyaretiniz için teşekkürler.”

Kapıyı açtığı anda karşısında siyah saçlı, yuvarlak yüzünde yanakları al al olmuş güzel bir kadın daha duruyordu. Gözlerinin kenarındaki gülme izlerine rağmen gülümsemiyordu. “Dedektif Peck?”

Peck dilini ısırdı. Elbette kapısında bir kadın daha bulacaktı.

İçinden gelmediği halde kendini gülümsemeye zorlayarak Leydi Imogen’e baktı. “Sanırım bugünkü saçma suçlar bildirmeye gelen hanımlarla yakın ilişkiniz var?”

“Beni suç dehası olmakla itham etmenizden alınmadığımı için şanslısınız dedektif,” dedi Imogen.

“Sizi suç dehası olmakla itham etmedim.”

“Ah öyle mi? İşte şimdi *alındım*.”

Bu kadın kesinlikle kaos demekti.

Öne eğilip sufle verircesine ekledi. “Diğerleri eğlencelikti ama bu gerçek,” dedikten sonra belli belirsiz bir reverans yaptı.

Bütün gün oyuna getirildiği için öfkeden köpürse de Peck onun bu halini eğlenceli bulmaktan kendini alamıyordu.

Imogen eşikte, adamın kolunun altından eğilip koridora çıktı. Sonra omzunun üstünden bakarak, “Burası çok sıcak değil mi?” diye sordu.

Scotland Yard için her şey söylenebilirdi ama sıcak denemezdi. Kadın o cevap veremeden dönünce Peck pelerinin altında çalkalanan dolgun kalçalara bakakaldı.

Yeni ziyaretçisi aksırdı. “Dedektif?”

Peck, gözlerini binada bulunmasının hiç de güvenli olmadığına inandığı deli kadından alıp yeni ziyaretçisine baktı. “Ah, lütfen içeri gelin hanımefendi,” dedikten sonra yana kayarak, ellerini önünde sımsıkı tutan kadını içeri aldı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sorarken, boş bir işle daha ilgilenmek zorunda kalacağından emindi. Bond Caddesi’nde kaybedilen bir nakış kasnağının bulunmasına polis yardım edebilir miydi?

Ama... Leydi Imogen, bunun *gerçek* olduğunu söylemişti.

Kadın da oldukça ciddi görünüyordu. Sonunda, “Vikont Coleford’un oğlunu abim öldürmedi,” dedi.

Bölüm Yirmi Dört

Cinayet itirafından on saat sonra Caleb, Scotland Yard'ın loş ve rutubetli nezarethanesinde sert taşın üstünde otururken Sesily'yi düşünüyordu.

Saatler önce Peck'in geri gelmesini beklemekten vazgeçmiş, zaman geçip giderken adamın onunla pek ilgilenmediğine ikna olmuştu. Arada birkaç polis onu görmek için gelip gidiyordu. Caleb bunlardan ikisini Covent Garden'dan hatırlıyordu ama sonuçta Scotland Yard'da onun nezarete tutulduğu haberi herkese ulaştıktan sonra tek başına kalmıştı. Haliyle düşünmek için hiç istemediği kadar zamanı olmuştu ve Sesily'yi düşünmek dayanılmaz bir hal alıyordu.

Onu düşünürken aklına düzinelerce şey geliyordu. Teninin yumuşaklığı, çıplak omuzlarına dökülen koyu renkli gür dalgalı saçları, dudaklarının kıvrımı, günah dolu tadı...

Ama sadece bunlardan ibaret değildi. Hücrede oturmuş elindeki portrenin gümüş çerçevesini okşarken Sesily'nin gülüşünü, hiçbir şeyi umursamayan sesini, bu sesin yüreğinin en karanlık yerlerine dokunuşunu, gözlerinin ışıltısını, al yanaklarını...

Sesily'yi seyretmek bir maceraydı.

Hapishane, darağacı ya da Avustralya sürgünü... Başına ne gelirse gelsin, Sesily'nin kahkahasıyla yüreğine yer eden sıcaklığı ve umudu hep taşıyacaktı. Son nefesini verirken bile, sesi aklında, ismi dudaklarında olacaktı. Ve onu bir daha duyamamasının, bir daha hiç görememesinin bir önemi yoktu, çünkü Sesily güvende olacaktı.

Oysa sesini bir kerecik olsun duyabilmek için her şeyini verebilirdi.

“Kahretsin Caleb.”

Sesi duyduğu anda beton banktan fırlarken hayal ettiğini sandı. Gerçi hayallerinde Sesily'nin bela okuması saçma kaçardı.

Ya da kaçmazdı. Belki en doğrusu buydu.

Her halükârda hayal etmemişti. Sesily parmaklıkların öteki tarafında eğilmiş, hücrenin kilidini incelerken bile yaz göğü mavisini parlak ipek elbisesiyle şahane görünüyordu.

Caleb bir kalp atışı süresinde kapıya gidip parmak eklemleri bembeyaz kesilene kadar parmaklıkları kavradı. “Senin burada ne işin var?”

“Şimdi zamanı değil,” dedi Sesily ona bakmadan. “Şu anda sana çok kızgınım.”

Hiçbir şey Caleb'in planladığı gibi gitmiyordu. Bu kadın Scotland Yard'a nasıl girmişti? Dahası hücreğine kadar nasıl gelmişti? “Burada olmamalıydın,” dedi. “Tanrı aşkına Sesily. Hapisteyim.”

“Boş versene,” diye terslendi Sesily. “Cezaevinde değil karakoldasın.”

“Polis kaynayan bir karakolda.”

“Hiçbirinin seninle ilgilenmediği bir karakolda. On saattir buradasın ve Peck henüz Coleford'la tek kelime konuşmuş değil.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

O zaman Sesily, bir lütuftan farksız harika mavi gözlerini ona çevirdi. “Bir şeyleri öğrenme konusunda ne kadar iyi olduğumu ne zaman fark edeceksin acaba?”

Caleb, bir hücrede olmasına rağmen kahkahasını tutamadı. Ama işte bir hücredeydi, Sesily’nin bu konuda bir şeyler bilmesini ve bütün bunlara bulaşmasını istemiyordu. Çünkü her ne işler karıştırıyorsa, yaptıkları ortaya çıktığında o da hücreyi boylardı. “İlgilenip ilgilenmemeleri önemli değil Sesily. Buraya tıklmış olmamın bir nedeni var.”

“Evet. Saçma bir sorumluluk duygusu. İşim bittikten sonra bu meseleyi konuşacağız.” Sinirli bir homurtuyla doğrulan Sesily ayağını yere vurdu. “Kahretsin. Imogen’i beklememiz gerekiyor.”

Caleb bundan hiç hoşlanmadı. “Imogen niye burada?”

Sesily, bir çocuğu haşlarmış gibi bir bakış fırlattı. “Çünkü yarım olmadan birini hapisten kaçıramayacağımı biliyorum Caleb.”

“Buranın sadece bir karakol olduğunu sanıyordum.”

“Şey, evet... Son gördüğümünden beri kilitleri yenilemişler.”

Caleb gözlerini kırptırdı. “Bunu daha önce de mi yaptın?”

Sesily önemli değilmiş gibi eliyle soruyu savuşturdu. “Önemli olan, bu akşam seni buradan çıkaracağım gerçeği şapşal. Beni öylece bırakıp gidemezsin.”

“Sesily,” diye söze başlarken, Caleb aynı konuşmayı tekrar yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. “Sana söyledim. Burada olmazsam...”

“Ben de güvende olurum. Evet. Defalarca söyledin.”

“Lanet olsun!” diye fısıldadı Caleb. Duyulmak istemiyordu. Sesily’yi kıskırtmak istemiyordu. “Bu benim için önemli!” Genç kadın Hyde Park’ta yürüyüşe çıkmışlar, bir at yarışındaymışlar ya da bir tavernada göz göze gelmişler gibi tatlı bakan gözleriyle ona gülümsediğinde kendini parmaklıklara yapışmaktan geri alamıyordu.

“Söylesene Caleb,” dedi Sesily. “*Senin* de güvende olmanın, benim için önemli olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

Bu kadın!

“Sesily, ben güvende olamam. Ben...” Caleb kısa bir es verdi. “Ben bir vikontun vârisini öldürdüm!”

Sesily başını iki yana salladı. “Sen, koruma içgüdünle kendi mutluluğunu bile feda etmeye hazır harika bir adamsın. Gerçekten romanlara layıksın.”

Bu sözler Caleb’ın kanını donduruyordu. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Yani,” diye devam etti Sesily. Ses tonu eskisinden de kararlı ve suçlayıcıydı. “Şeref yoksunu Bernard Palmer’ı sen *öldürmedin* ve bugün kimse işlemediği bir suç için hapse girmeyecek. Çünkü bu konuda söyleyecek iki çift lafım var.”

Caleb kalbinin durduğunu sandı. “Bunu nereden biliyorsun?” Bilmesinin tek yolu vardı. Demek Jane’le konuşmuştu.

“Çok yetenekli insanlardan oluşan engin bir çevrem olduğunu sen de öğreneceksin Bay Calhoun. Öyle bir çevre ki istediğimi elde edebilmem için kullanmaktan asla çekinmem. Bu akşam da sevdiğim adamın son derece asil, aynı zamanda fazlasıyla aptalca davranmasını engellemeye çalışıyorum.”

Panik yüreğine çöreklenirken Caleb’ı ateş basıyordu. “Sesily...” diye uyardı. “Jane...”

“Jane de herhangi bir suçlama nedeniyle hapse girmeyecek. Sana başka bir yolu olduğunu söylemiştim, öyle değil mi?”

Oysa başka bir yolu yoktu. Caleb’ın nezarette olması ve Coleford’a haber verilmesi dışında bir yol olamazdı. “Kardeşim nerede?”

“O güvende. Peter da. Hatta Peter’ın babası da,” dedi Sesily. “Ve hepsi seni görmek için sabırsızlanıyor. Sana benim kadar kızgın değiller. Gerçi bana gerçeği neden anlatmadığını anlayabiliyorum. Bazı sırları kendin anlatamazsın.”

“Jane anlattı mı?”

“Evet,” dedi Sesily. “Bütün hikâyeyi anlattı. O korkunç Bay Palmer’ın nasıl peşine düştüğünü. Kendini savunmaktan başka çaresi kalmayışını. Ve harika bir adam olarak senin, anlaşılan çocukluğundan beri elinden geleni ardına koymadan onu nasıl koruduğunu... Sevdiğin herkesi koruduğun gibi. Kardeşin. Yeğenin. Seraphina.”

“Sen,” dedi Caleb. “*Sen*.”

“Ben.”

Sesily dokunduğunda teninin sıcaklığıyla içi sızlayan Caleb parmaklarını onunkilere kenetledi.

“Çok zekisin. Sonunda senin planın işe yaradı.”

“Ne planı?”

“Karanlık yok,” diye gülümsedi Sesily. “Işıkları yakıyoruz.”

Ona sarılamamak Caleb’i deli ediyordu. “Tanrı aşkına Sesily. Buraya gelmemeliydin.”

“Bana kızmanın faydası yok. Halihazırda devreye giren plan...”

“Ne planı?”

“Seni kurtarma planı,” dedi Sesily. “Halihazırda yol almış olsak da hâlâ burada kilitlisin ve parmaklıklar geçit vermiyor.” Başını arkaya atıp karanlık koridora baktı. “Aklıma gelmişken... Keşke Imogen acele etse.”

“O ne işler karıştırıyor?” Caleb kısa bir es verdi. “Aslında siz hepiniz ne işler karıştırıyorsunuz?”

“Bu soruya çeşitli cevaplar verebilirim. Beni bıraktığın andan beri oldukça meşguldüm... Beni bırakıp gitmeden hiç hoşlanmadığımı söylemiş miydim?”

“Evet, söyledin.” Tanrım. Nehir kenarında vedalaşmak, ardına bakmadan oradan uzaklaşmak yüreğini parçalamıştı.

“Sana bir daha dokunamayacağımı düşünmek hiç hoşuma gitmedi,” derken Sesily, parmaklarını sıkıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Caleb.

“Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmek hiç hoşuma gitmedi.”

“Özür dilerim.”

Sesily gözlerinin içine baktı. “Ve beni sevdiğini söylemen de hiç hoşuma gitmedi.”

Caleb’in kaşları çatıldı. “Gitmedi mi?”

“Gitmedi. Bir daha görmek istemediğin birine söylüyor-muş gibi söyledin. Birinin kalbini kıracağını bilerek söyledin. Başlangıç olması yerine bitirircesine söyledin.”

Ah, Caleb da bir başlangıç olmasını çok isterdi. Parmaklıkların arasından uzanıp yanağını okşadı. “Özür dilerim. Tekrar deneyeyim mi?”

“Bu sefer de doğrusunu yapacağından emin değilim,” derken Sesily’nin sesinde, parmaklıkların ardında belirlediğinden beri ilk kez öfke vardı. “Beni korumak için hapse girmene ihtiyacım yok Caleb. Sana burada ihtiyacım var. Omuz omuza. Yanımda.”

Caleb da aynısını istiyordu.

“Baş belası olduğumu hâlâ anlayamadın mı?” diye sordu Sesily.

“Tanıştığımızdan beri her gün farkındayım.”

“Sen gittiğinde daha az belaya bulaşacağımı mı sanıyorsun? Alakası yok. Ölümünü hoş karşılamayacağımdan emin olabilirsin. Siyahlara bürünüp kederli şiirler okuyan bir dul gibi sessiz bir çaresizlikle zarıfçe yas tutmaya hiç niyetim yok.”

Dul.

Caleb bu kelimeye takıldı. Bir şekilde bu kelime, birlikte bir ömür geçirdikleri hissini veriyordu. Yine yüreği sızladı.

Ama Sesily daha yeni başlıyordu. “Bir konuda anlaşalım küstah adam. Ölürsen neler yapacağımı tahmin bile edemezsin.

Ölürsen *patlarım*. Yaratacağım kıyameti anlatmak için yeni kelimeler bulmaları gerekir.”

Masmavi gözleri öfkeli bir yeminle parlıyordu. Tanrım, bu haliyle büyüleyici görünüyordu.

“Yani *benim için* yaptığını iddia ederek aptal bir darağacında ölmene izin veremem Caleb Calhoun. Bunu istemem, böyle bir şeye ihtiyacım da yok.”

Bu büyüleyici kadın onundu.

“Pervasız olduğumu düşünebilirsin...”

“Pervasız olduğunu düşünmüyorum. Bence korkusuzsun. Aynı şey değil.” Caleb parmaklıkların arasından onu kendine çekti. “Bunlar çok büyük vaatler Leydi Sesily. Bu söylediklerinden emin misin?”

Sesily gözlerini kısıtı. “Ne vaadi?”

“Birlikte olursak... birlikte savaşırsak... Planını uygulayıp ışıkları yakarsak... bütün gerçekleri anlatırsak...”

“Bu senin planındı.”

“Sen söyleyince daha eğlenceli oluyor.”

Sesily çenesini havaya dikti. “Öyle değil mi?”

“İstiyorum.”

Gözlerini kırptırdı. “İstiyor musun?”

Caleb, ömrü boyunca hiçbir şeyi bundan daha çok istemişti. “Hem planı hem de seni istiyorum,” dedikten sonra duraksadı. “Bir planın vardır umarım?”

Gözlerinde çakan kıvılcımlarla Sesily başını salladı. “Evet.”

Omuz omuza. Söz verilmişti.

“O zaman yolu göster.”

Sesily sırtıp parmaklıkların arasından yanağını okşadı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Caleb usulca.

Sesily’nin gözleri dolmuştu. “Bu daha iyiydi.”

“Gördün mü? Sadece pratik yapmaya ihtiyacım var.”

“Tekrar dene.”

“Seni seviyorum.”

“Güzel. En iyi yaptığım şeyi yapmama izin vermeden, kendini bir kahraman gibi buraya tıktığın için hâlâ çok kızgıyım.”

“En iyi yaptığın şey neymiş?”

“Kazanmak.”

“Buna vikontu mahvetmek dahil mi?”

Sesily sırtıttı. “Beni cazip meydan okumalarla kışkırtma. Ama hayır... Göz kalemini titretmeden kullanmaktan çok daha iyi yeteneklerim var.” Uzakta bir zil çınlayınca dikkati dağıldı. Koridora baktığındaysa nefesini saldı. “Of Imogen... Nerede kaldın?”

“Başından itibaren bildiğimi yapmama izin verseydin çok daha önce gelirdim,” diyen Leydi Imogen, Caleb’a baktı. “İyi akşamlar Bay Calhoun.”

Belli ki Sesily, kaosu beraberinde getirmişti.

“Öyle mi dersiniz?” diye sordu Caleb.

“Olmak üzere,” diye yanıtladı kadın.

“Herhalde dedektif ricanı reddetti,” dedi Sesily.

“Aynen öyle oldu. Tam bir hayal kırıklığı.” Imogen kısa bir esin ardından ekledi. “Sakal hariç. O kısmı hayal kırıklığı değildi.”

Sesily güldü.

Caleb konuyu dağıtmamaya çalışıyordu. “Ne ricası?”

“Seni salıverme ricası,” diye kestirip atan Sesily, çantasından çıkardığı bir şeyi kendisine uzatan Imogen’e baktı.

Dar bir gümüş kaşık. Sivriltilmiş bir mum.

“Ricanızla beni salıvereceğini mi sanıyordunuz?”

“Hayır,” dedi Imogen, neşeyle çantasından çıkardığı battaniyenin içindeki cam kavanozu çıkarırken. “Doğrusunu isterseniz, kabul etmediğine seviniyorum.” Kavanozu Sesily’ye verdi.

“O ne?” diye sordu Caleb kuşkuyla.

“Endişelenmene gerek yok,” dedi iki kadın bir ağızdan.

Bu daha kaygılandırıcıydı. “O lanet olası şey ne?” diye tekrarlar-ken birden ne olduğunu anladı ve sesi tizleşti. “Tanrı aşkına Sesily...”

“Bağırmasan iyi edersin,” diyen Imogen, koyu renkli çantasının daha derinlerini karıştırıyordu. “Scotland Yard’da kavanoz dolusu barutla yakalanmak, şu aşamada işimize gelen bir senaryo olmaz.”

Caleb ona baktı. “Daha az işimize yarayacak başka senaryo yok mu?”

“Var,” diyen kadın, düşünceli bir şekilde kilidi inceliyordu.

“Dinliyorum?”

“Yere atabilirim,” dedi Sesily, önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Caleb’in kalbi deli gibi atıyordu. Dişlerini sıkarak, “Yere attığında ne olacak?” diye sordu.

Leydi Imogen bu sefer ona baktı. “Hepimizi birden patlatması işten bile değil.”

Caleb parmaklıklara yapıştı. “O kavanozu bana ver.”

“Of Caleb,” diye yakındı Sesily. “Tabii ki yere atmayacağım.”

Caleb ikna olmamıştı. “Şu durumda bir tek senin kızgın olman hak mı?”

“Senin için çalışıyoruz. Hapisten kurtarılmaya çalışılan ben değilim ya?” Sesily cıkcıklayarak kavanozu, hücre kilidinin önünde eğilen Imogen’e verdi. Ardından tekrar Caleb’a bakıp oyun oynuyorlarmış gibi göz kırptı. “Beni dinleseydin şu anda yatağımızda olurduk.”

Birden anılar canlandı. Sesily bütün güzelliği ve cesaretiyle, tasmalı bir köpek gibi peşinden sürüklenmesine neden olan gözlerindeki o işveli kıvılcımlarla kucagında...

İstiyordu. Hayatında ilk kez, bu kadın ona imkânsız istemenin mümkün olduğunu göstermişti.

Gözlerini kıstı. “Burada çıkarsam...”

Sesily kocaman gülümserken mükemmelliği afallatıcıydı. En azından barut dolu kavanozu, çay fincanıymış gibi elinde tutmasa daha mükemmel olabilirdi. “Çıkmak istediğini duymak güzel.”

“Çaresizim,” dedi Caleb. “İnsan sadece kendine güvenemez.”

“Doğru,” dedi Sesily. “Bir de... Beni seviyorsun.”

“Seviyorum,” diye fısıldadı, parmaklıkların arasında elleri birleşirken.

“Oynaşmanız bittiyse...” diye araya girdi Imogen, hızla çantasını toparlayıp parmaklıklardan uzaklaşırken. Sonunda Caleb’a baktı. “Korunabileceğin bir köşe var mı?”

Caleb kaşlarını kaldırıp etrafına bakındı. “Pek *uzak* sayılmaz.”

“En uzağı neresi?”

Caleb’ın gözleri Sesily’ye kaydı. “Bu kadın beni patlatmayı mı planlıyor?”

“Hücrenin kapısını bir tekmede devirirsin diye düşünmüş-tük ama...”

Sesily sırtıtmaya başladığında, Caleb parmaklığın bu yanında olsaydı onu nasıl öpeceğinin hayallerini kuruyordu. Hayır. İçeride değil, dışarıda birlikte olmalıydılar. “Yani beni patlatacak,” dedi.

“Ay bu da pek endişeli,” dedi Imogen, ona bir bakış fırlatarak. “Aslında seni patlatmayı düşündüğüm günler olmadı değil.”

Caleb’ın kaşları çatıldı. “Neden?”

“Çünkü Sesily’nin kalbini kırdın.”

“Imogen!” diye bağırdı. “Caleb kalbimi kırmadı,” dedikten sonra kendisine baktığında yanaklarının utançtan kızardığını görünce Caleb’in nefesi kesiliyordu. “Hem kırmış olsa bile artık tamir etti, o yüzden lütfen kendisini patlatmamaya çalış.”

“Ama bir şeyleri *patlatmama* izin var, değil mi?”

Caleb ona baktı. “Scotland Yard’dan mı bahsediyorsun?”

“Imogen söz konusu olduğunda kimse bundan emin olamaz.”

“O tatlı adamı patlatmayı aklımın ucundan bile geçirmem,” diyen Imogen, işine odaklanmıştı. “O güzel bacaklara yazık olur.”

Caleb sevdiği kadına baktı. “Tommy Peck’ten mi bahsediyor?”

“Arkadaşları ona öyle mi diyor?” diye sordu Imogen. “Tommy?”

“Caleb’i bütün gün hücrede tuttuğuna bakılırsa, arkadaş oldukları söylenemez,” dedi Sesily.

Imogen ellerini eteğine silerken yaklaştı. “Doğru. Geri dur Sesily.”

Sesily başını sallayıp Caleb’a bakarken parmaklıkların arasından yüzünü kendine çekti. “Parmaklıklardan nefret ediyorum, ama bunu yapmam gerekiyor,” dedikten sonra dudaklarından uzun uzun öptü. “Kendine en iyi köşeyi bul.”

“Sen de.”

Geri çekildiklerinde karanlık koridorda çakan bir kıvılcım, barut izini cızırdatarak dumanlar içinde hücre kilidine sıkıştırılmış yağlı şeridi ateşledi. Caleb sırtını dönmüş, gözlerini sımsıkı yummuştu. Saniyeler geçmek bilmiyordu. Tek dileği deli dâhi Leydi Imogen’in deliden ziyade dâhi olmasıydı.

Patlamayla Scotland Yard sarsıldı.

Caleb yüreği ağzında dönüp kapıya koşmaya hazırlanırken yoğun dumanın içinde Sesily’ye seslendi. Patlamanın ardından

gelen sessizlik onu mahvediyordu. Kapı hâlâ kapalıydı, o yüzden aklına ilk gelen şeyi yaparak tekmeyi bastığında Imogen kilidi patlattığı için kapı kolayca ardına kadar açıldı.

İşte koridordaydı. “Sesily!”

“Buradayım!” dedi Sesily. Nefes nefese olduğuna bakılırsa hemen yanı başındaydı.

Daha sesini duyar duymaz Caleb ona sımsıkı sarılıp ayaklarını yerden kesti ve az önce patlayan hücreden uzaklaştırdı. Bu arada zevkten iç geçirerek kollarına yığılan kadını öpücüklere boğuyordu. Sonunda gözlerini açtığında Sesily’nin dudaklarındaki gülümsemeyi görmek mutluluktan başını döndürüyordu.

“Tanrıçalığa terfi ettim mi?”

“Mmm,” dedi Caleb onu bir kez daha ateşli bir şekilde öperek. “Seni bir daha öpemeceğimi sanıyordum.”

Sesily kucağında hareketlendi. “Bütün gece öpüşelim o zaman.”

“Şimdi kroket oynamanın hiç zamanı değil,” dedi Imogen dumanların arasından. Koridorda bağrıışmalar duyuluyordu. “Gitme zamanı.”

Sesily kaskatı kesildi. “Güzel sakallı dedektifimizin nezarethanesinin patlatılmasından hoşlanacağını hiç sanmıyorum Imogen.”

“Saçma,” dedi arkadaşı, yaklaşan polislerden uzaklaşırken. “Gazetelere manşet olmaktan da mı hoşlanmayacak? Bana meyve sepeti falan göndermesi lazım.”

Koşarlarken Caleb kahkahasını bastırıp Sesily’nin elini daha sıkı tuttu. “Siz hep böyle misiniz?”

Koridorun sonuna geldiklerinde Sesily gülümsedi. “Bizimle olmak heyecanlı değil mi?”

Aslında öyleydi.

Caleb rahatlamaya benzer ama çok daha karmaşık, tuhaf bir duyguya kapıldı. Hayatı boyunca başkalarının desteğini alma zevkini tatmamıştı. Kimse onunla böylesine ilgilenmemişti.

Kimse onu böylesine düşünmemişti.

Ama şimdi... Sesily onu düşünüyordu, onunla ilgileniyordu.

Onu seviyordu.

“Siz şuradan gidin,” dedi Imogen, uzaktaki merdiven sahanlığını işaret ederek. “Binanın yan çıkışına gidin. Düşes sizi bekliyor.”

“Sen?” diye sordu Caleb, onun için kendini tehlikeye atan Imogen’a bakarak.

“Dedektife bırakacağım bir hediye var.”

Caleb başını iki yana salladı. “İçeride kalamazsın. Seni arıyorlar.”

“Beni niye arasınlar ki?” diye gözlerini deviren kadın, az önce patlattığı hücreye doğru koşmaya başladı. “Bir kadın? Scotland Yard’dan bir tutukluyu kaçırıyor? Kesinlikle komik olurdu. Böylesini ancak siz Amerikalılar uydurursunuz.”

Caleb ağzını açsa da birden Leydi Imogen’in haklı olduğunu fark etti. Burada böyle bir şeye kimse inanmazdı.

Üçlünün yolları ayrıldı ve Caleb, Sesily’nin elini bırakmadan koridordan yan çıkışa sürükledi. Dumanlar geride kalmıştı ama akşam çöktüğünden koridor karanlıktı. Kimse duvarlardaki lambaları yakmamıştı. Belli ki Scotland Yard başka dertlerle uğraşıyordu.

“Hediyeden kastı ne?” diye sordu koridorda koşarken.

“Bir dosya. Başparmağın kalınlığında.” Caleb’in merakla baktığını gören Sesily açıkladı. “Sanırım Vikont Coleford’un yakında Scotland Yard’ı misafir etmek zorunda kalacağını söylemem yeterli olur. Bildiğim kadarıyla aristokratlar, kendilerinden ve en

sevdikleri hayır kurumlarından hırsızlık yapanlara pek iyi gözle bakmıyorlar. Yani vikontun işi bitti. Hapse gireceği kesin.”

Gelişigüzel beyaz boyayla Whitehall Nezarethanesi yazılmış kapıya geldiklerinde, “Hapishane hayatı zor olacak,” dedi Caleb.

“Kesinlikle,” dedi biri arkalarından.

Sesily yanında kaskatı kesilirken Caleb, kanının donduğunu hissedebiliyordu. Beyninde tilkiler koşuşturmaya başlarken konu­şanın kim olduğunu anlamak üzere döndü.

Coleford elinde tabancayla karşısında duruyordu.

Bölüm Yirmi Beş

B u adamın burada ne işi vardı? Coleford’la gün boyunca iletişime geçemesin diye Peck’i meşgul etmek üzere yeterince kadını şikâyet etmeye göndermişlerdi ve hizmetçiler, Scotland Yard’dan çıkan bütün yazışmaları takip etmişti. Imogen’in dedektifin kapısını tıkladığı bir saat öncesine kadar Peck, Coleford’la henüz iletişime geçmemişti. Şimdiyse Vikont Coleford yukarıdaki bir ofiste bile değil, tabancasını sevdiği adama doğrultmuş halde karşılarında duruyordu.

Onu güvende tutma güdüsüyle Caleb önüne geçtiğinde bile Sesily bunların hiçbirini umursamıyordu.

Coleford tabancayı oynattı. “Yerinde olsam yanlış bir hareket yapmazdım Amerikalı,” dedikten sonra kısa bir es verip ekledi. “Ama Amerikalı değilsin, yanılıyor muyum?” Tabancayı iyice doğrulttu. “*Yanılıyor muyum?*”

Cevap verme, diye geçirdi içinden Sesily.

“Evet, değilim.”

Kahretsin. Bu adam niye yalan söyleyemiyordu ki?

“Oğlumu öldürdün. Öldürdüğünü biliyorum. Yaşın ve boyun tutuyor.”

Caleb başını iki yana salladı. “Hayır, ben öldürmedim.”

Bu adamın yalan söyleyememesine şükürler olsun.

“Eh, o zaman birilerine yalanlar uydurmuşsun, çünkü duyduğuma göre cinayeti itiraf etmişsin. Kuşkusuz köpeklerimin seni yakalamasından korktuğun için. Kardeşini. Yeğenini.” Coleford, nefretini suratına tükürmemek için kendini zor tutan Sesily’ye baktı. “Sanırım onlar için daha vakit var. Eksik eteğin için de.”

“Gerçekten her geçen gün biraz daha sevimli oluyorsunuz Lord Coleford,” dedi Sesily. Yıllardır birçok hayatı mahveden bu adamdan iğrendiğini saklamıyordu.

Caleb uyarırcasına tıslarken genç kadının kolunu sımsıkı tutuyor, kıpırdamasına engel oluyordu.

“Kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedi vikont tükürürcesine. “Sahip olduklarıma nasıl muamele etmem gerektiğini söyleme cesaretini gösteren sürtük arkadaşınla evime gelmemiş miydin?” Gözleri saf bir nefretle kısıldı. “Beni misafirlerimin önünde utandırmaya çalışmadınız mı?”

“Tek yaptığımız bu değil,” dedi Sesily, eteğini düzeltirken sakince. Caleb onu yine uyarsa da aldırmadı. “Ama endişelenmenize gerek yok lordum. Arkadaşım yardım etmeye karar vermeden önce de uzun zamandır büyük bir utanç kaynağıydınız. Dahası henüz utancın ne olduğunu tatmadınız.”

Coleford burnunu kırıştırdı. “Galiba kendini zeki sanan şu yeni kızlardansın. Kaba, sivri dilli, tahtta bir kraliçe oturduğu için isteyen herkesin kucağına atlayan kızlardan.”

Caleb boğazında alçak bir hırıltıyla ona doğru bir adım attığında tutmaya çalıştığı öfkesi çelik kadar sertti. Tabancası olmasaydı karşısındaki adamı yere indirmek için bir saniye beklemezdi. “Sözlerine dikkat et babalık.”

Vikont zehrini dökmeye devam ediyordu. “İngiltere’yi mahvediyorsunuz. Bu ülke için yaptığımız her şeyi kirletiyorsunuz.

Ailenin kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Aristokrat müsveddesi babanı? Londra'nın en... eksik eteği olarak görülen seni."

"Saygın kurumların kutsallığını böylesine övmeniz şaşırtıcı. O zaman niye oğlunuzun cinayetini polise hiç bildirmediniz?" Sesily kısa bir es verdikten sonra devam etti. "Ya da karınızın cinayetini."

Adam onu öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. "İftira bu."

Sesily bir kaşını kaldırdı. "Dediklerim doğru olmasaydı iftira denebilirdi, değil mi?"

Vikontun yanakları adeta morarmıştı. Tabancayı ona doğrulttu. "İkinizi öldürmekten büyük zevk alacağım. Brixton'daki evi gözlettiğim adamlarımın bu işi kişiselleştireceklerini umuyordum ama sizi burada öldürmekten de çekinmem."

"Adamlarınız?" dedi Sesily. "Yetim çocuklarını arayan anneleri dolandıranlardan mı bahsediyorsunuz?"

"Sesily..."

"Bunu da biliyorsun ha?" dedi yaşlı adam. "Eh, doğrusunu istersen o aptal kadınlar, çocuklarını bulma konusunda o kadar da umutlu değiller."

Caleb öfkeyle küfretti. Sesindeki iğrenmeyi saklayamıyordu. "Ömrünün sonuna kadar kodese tıklacağın günü iple çekiyorum."

O âna kadar Sesily, vikont için hapishanenin en mükemmel intikam olacağını düşünmüştü. Oğlunu bir canavar olarak yetiştirmenin, karılarına büyük ihtimalle yaptıklarının, Caleb'la Jane'in mutluluğunu çalmanın, Vakıf Hastanesi'ni soyup soğana çevirmenin, umuttan başka bir şeyi kalmayan kadınların umutlarından faydalanmanın intikamı... Ama şimdi suçlarını itiraf etmesini dinlerken, hapishanenin bu adama asla yetmeyeceğini fark ediyordu.

"Adamlarınız ödemelerini alamadığında kıllarını bile kırıp-datmaz," diye ekledi. "Aslını isterseniz, borçlarınızı ödeyemeyeceğiniz ortaya çıktığında çok mutlu olacaklarını gözümde

canlandırabiliyorum. Karınızın da. Yeni vikontesin sizi umursayacağını hiç sanmıyorum. Keşke ona daha iyi davransaydınız.”

Coleford’un sinirlerini bozmak için konuşmaya devam ederken Caleb sürekli onu uyarıyordu. Ama Sesily, adamın sinirlerini bozmanın bu işten hasar almadan çıkmak için tek şansları olduğunu biliyordu.

“Newgate’e *tıkılacaksınız*. Herkes yaptıklarınızı öğrendiğinde unvanınız sizi kurtaramayacak. Bunu bizim kadar siz de biliyorsunuz ve artık Scotland Yard da her şeyden haberdar. İsminiz en çok aranan suçlular listesine henüz eklenmişken burada ateş etmeyi seçmeniz oldukça cesur bir tercih.”

Coleford korkuya benzer bir ifadeyle tabancayı daha sıkı kavradı. “Hiçbir şey bilmiyorsun *orospu*. Sahip olduğum, harcadığım her kuruşun amacı *onu* bulmaktır.” Tabancayı Caleb’a doğrultsa da nefretini hâlâ Sesily’ye kusuyordu.

İyi. Böylesi daha iyiydi.

Caleb’dan intikam almasına asla izin vermeyecekti.

Ama Caleb’ın planı başkaydı. “Haklısın.”

Sesily ona baktı. “Sen ne yapıyorsun?”

Caleb, vikonta doğru bir adım attı. “Oradaydım. Adamlarınız beni buldu. Ama senin davan... benimle.”

Sesily onun ne yaptığını anlamıştı. Hedef şaşırtıyor, zaman kazanıyordu.

İşe de yaradı. Coleford’un namlusu ona doğrulmuştu.

“Hayır. Caleb.” Buna engel olma sırası Sesily’deydi ama Caleb ondan kurtulup bir adımda yine önüne geçti.

Siper oluyordu.

Onu koruyordu.

Bir kez daha, onun güvenliği için kendini tehlikeye atıyordu.

“Sanırım buraya gelerek kendini koruyabileceğini düşündün. Yakalanınca adalete teslim olmaya karar verdin.” Coleford tabancayla havada daireler çizerken Sesily onun delirmiş gibi bakan, bir türlü odaklanamayan gözlerini seyretmekten kendini alamıyordu. “Ama çok büyük bir hata yaptın, çünkü ben hiçbir zaman adalet istemedim. Oğlumun cinayetini polise bildirmedim, çünkü adaletle işim olmaz.”

“İntikam istiyordun.” Sesily nefesini tuttu.

Caleb onun elini bırakarak tekrar önüne siper oldu. Sinir herif.

Yaşlı adamın gözlerinde takdir kıvılcımları uçuşuyordu. “Aynen öyle.”

“Bunu anlıyorum. Ben de intikam istiyorum.” Caleb elini pantolon cebine kaydırırken diğer elini yan tarafında boş tutuyordu.

İşte o zaman Sesily kendi cebini hatırladı.

Ve o cepte sakladığı şeyi.

Sinir adam. Dâhi adam.

Birlikte savaşıyorlardı.

“Bu davadan sadece birimiz sağ çıkacağız,” diyen Coleford, namluyu doğrudan Caleb’ın kalbine doğrulttu.

Saniyeler içinde bıçağın kabzası Sesily’nin elindeydi. Caleb şimşek gibi harekete geçtiğinde bıçak havada uçtu ve karanlıkta patlayan silahtan kaçmak için ikisi birden yana atladı.

Sesily’nin çılgınlığına eşlik eden Coleford’un tiz inlemesi Caleb’in küfrüyle son buldu. Vikont omzunda bıçakla yere yığılırken Caleb öne atılıp bir tekmeyle tabancayı gölgelerin arasına fırlattı.

Ancak o zaman Sesily’ye döndü. Nefes nefese, endişeyle dolu ismini saykılıyor, elleri kollarından yüzüne kayıyordu. “İyi mi-sin? Bir şey olmadı ya?”

Sesily başını salladı. O da sevdiği adamın kollarını okşuyordu. “Evet, evet. İyiyim. Sen? Ateş etti... kurşun?”

“Kahretsin Sesily. Ölebilirdin. Bir dahaki sefere izin ver de kurşunu ben yiyeyim.”

“Bunu daha sonra konuşuruz.”

Caleb onu kendine çekip dudaklarına küçük bir öpücük kondu. “Hayır, konuşmayacağız.” Ardından geri çekilerek ekledi. “Korkarım pisliklerin hakkından gelmek için güzel eteğinden hiç vazgeçmeyeceksin ha?”

Sesily ona kocaman gülümsedi. “Bu kurdeleleri süs olsun diye diktirdiğimi mi sanıyordun?” Tam eteğini kaldırıp baldırındaki kurdeleleri gösterecekti ki arkalarından sinirli bir ses, “Hah, bugün bir bu eksikti,” dedi.

Thomas Peck koridorun diğer ucunda duruyordu. Elindeki fenerin yaydığı altın ışıklar, manzarayı seyrederken yüzünde beliren sıkıntıyı iyice belirginleştiriyordu.

Coleford yerde kıvranıyordu.

Caleb ve Sesily etekler hakkında konuşuyordu.

Eteğini indiren Sesily, Caleb’in elini tuttu. “Saygısızlık etmek istemem ama birkaç dakika önce gelseniz çok yardımcı olurdunuz dedektif,” dedi.

“Leydim,” dedi Peck. Gerçi bunu hakaret edercesine söylemişti. “Patlama ânında koridorlarım kadınlarla doluyken yeterince hızlı hareket edemedim.”

Sesily başını salladı. “Ah, endişelenmenize gerek yok. Gördüğünüz üzere Bay Calhoun meseleyi halletti.”

“Bugün başıma çıkardığınız angarya işlere inanamıyorum.” Dedektif yerde kıvranan vikonta baktı. “Herhalde bu Coleford?”

“Ta kendisi,” dedi Calhoun.

“Mmm,” derken Peck, vikonta döndü. “Eh, buraya kendi ayağınızla gelmeniz sayesinde cinayet teşebbüsü nedeniyle tutuklatmak için sizi aramak zorunda kalmayacağım ama öyle olsaydı,

bıçakla yaralanmazdınız.” Sonra ortalıkta görünmeyen yardım-cısına seslendi. “Şu lanet olası doktoru çağırın lütfen!”

Sesily adamın tavrına gülmemek için kendini zor tutuyordu. Imogen’in ondan hoşlanmasına hiç şaşırmamıştı.

Adam onun baktığını hissetmiş gibiydi. “Ve siz Leydi Sesily... Herhalde bütün bunlar olurken buradan geçiyordunuz? Arkadaşınız Leydi Imogen’le araba gezintisine mi çıkmıştınız?”

Sesily ona tatlı tatlı gülümsedi. “Bir patlama olduğunu duydum. Böyle bir durumda uzak kalmamı bekleyemezsiniz.”

“Mmm. Neyse ki Bay Calhoun kurtulmuş. Sonuçta nezarete tutulması için hiçbir neden olmadığı ortaya çıktı. Küçük iyiliklere şükürler olsun. Günümün daha harika olması için tek eksikim hücremde ölen bir adamdı.” Peck ayağıyla Coleford’u dürttü. “Hey. Sakın öleyim deme züppe herif.”

Coleford yerde inledi.

“Bir saniye.” Caleb’in kaşları kalkmıştı. Sesily onun yüzündeki şaşkınlığa bayılıyordu. “Burada olmam için hiçbir neden yok mu?”

Peck iç çekerek elini göğüs cebine atıp çıkardığı kâğıt parçasını okudu. “Peter Whitacre adında biri bu sabah morga kaldırıldı. Bıraktığı notta *on sekiz yıl önce* vikontun oğlunu öldürdüğünü itiraf etmiş.” Kısa bir es verirken kâğıdı tekrar cebine koydu. “Arkadaşınız beni delirterek zaman kaybettirmeseydi, bunu çok daha önce öğrenebilirdim Leydi Sesily.”

“Ona iki çift lafım olacak,” dedi Sesily.

“Çok sevinirim,” dedi dedektif. “Bu arada hücre kapısının tamiri için bağışta bulunma planınıza da minnettarım.”

Sesily’nin ağzı kulaklarına vardı. “Yasanın en inatçı destekleyicilerinden biriyim.”

“Mmm,” dedi Peck. “Başka türlüşünü düşünene şaşarım.” Yerde yatan Coleford’a göz attıktan sonra rahatsız olmuş gibi

yine onlara baktı. “İtirafçı katili morgda yatarken ancak ve ancak vicdansız olarak anılabilecek bir adamın cinayetiyle ilgili yaptığım konuşmaların *hiçbirini* kayıtlara geçirmeyeceğim düşünülse bile *bir sürü* kâğıt işiyle uğraşmam gerekecek.”

Caleb yanı başında şok olup kaskatı kesilirken Sesily, dedektifi dudaklarından öpebilirdi. Ancak nedense Caleb’in bundan hoşlanmayacağından emindi.

“Teşekkür ederim,” dedi Caleb. Sesindeki çatlama ne kadar rahatladığının işaretiydi.

İkisi de rahatlamış hissediyordu.

Sesily sevdiği adamın onu hiç bırakmayacakmış gibi tutan eline âşıkı.

Peck’in gözlerinde onları kendince onurlandıran kıvılcımlar uçuşuyordu. “Bir gün hatırlatırım Amerikalı,” dedi.

Mesaj açıldı. Artık borçlu olan Peck değildi. Ve bir gün kapısını çalacaktı.

Caleb tereddüt etmeden başını sallayıp anlaştıklarını belli etti.

Bunun üzerine Peck, sert bakışlarını Sesily’ye çevirdi. “Sanırım bugünlük *Scotland Yard Ziyaretleriyle Dedektifi Oyalayalım Oyunu* sona ermiştir.”

Sesily gülümsememek için kendini zor tuttu. “Evet efendim.”

“Öyleyse eşinizle ilgilenin leydim. Hemen.”

Eşi. Bu söz, Sesily’nin bütün vücuduna ürpertiler yayılmasına neden oluyordu.

Eşi artık özgürdü.

Bir saniye. Ne?

“İlgilenmek mi? Niye?” Endişeyle Caleb’a baktı. “Ne oldu?”

“Kanaması var.”

Sesily kocaman açılan gözleriyle yeleğin düğmelerini çözdüğünde beyaz gömlekte bir kırmızılığın yayılmaya başladığını gördü. “Kanıyorsun!”

“Ciddi bir şey değil,” dedi Caleb, onu kendine çekerek. “Gel buraya.”

“Şimdi zamanı değil Caleb,” diye azarladı Sesily.

“Evet, zamanı. Tam zamanı.”

“Sahi mi? *Kanıyorsun!*”

“Ama özgürüm.”

Onun büyüleyici yeşil gözlerine bakarken Sesily kalakaldı. “Özgürsün,” dedikten sonra parmak uçlarında yükselip harika dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Kanıyorsun ama özgürsün. Ve artık gitmemiz gerekiyor.”

Nezarethanenin kapısından çıktıklarında Peck günün kaosa geri döndü.

İlk rastladığı memura hâlâ kıvranan vikontu tutuklamasını ve avukatını beklemek üzere henüz *patlamamış* bir yer bulmasını söyledikten sonra, dumanlar içindeki koridordan Caleb’in bütün gününü geçirdiği hücreye gitti.

Patlayan kapıdan içeri girip hücrenin ortasında durduğunda molozlar cilalı botlarının altında gıcırıyordu. Gerçi Scotland Yard’daki her şey gibi artık botları da kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Hemen *her şey* tozluordu.

Bakışları bankın üzerinde durduğu halde bir şekilde patlamadan sağ çıkan açık mavi dosyaya takılınca kalakaldı. Dosyadaki çivit mavisini tanıdı. Ve üzerinde tek bir toz tanesi bile yoktu.

Leydi Imogen Loveless daha önce bu dosyayı hediye olarak sunmuş, sonra geri almıştı. Demek hediyeyi sonunda hak etmişti.

Tutukladığı vikontun düzinelerce, belki çok daha fazla suçla ilgili kanıtların doldurduğu sayfaları okumaya başladı.

Boş hücrede, “Vay canına,” diye söylenirken sesinde hayretle birlikte kayda değer bir hayranlık vardı.

Gece çökmüştü. Trevescan Düşesi ve Adelaide’in içinde koyu bir sohbete daldıkları araba dışarıda bekliyordu. Sesily ile Caleb içeri girdiğinde iki kadın endişeli gözlerini onlara çevirdi.

“Her şey yolunda mı? Silah sesi duyduk,” dedi düşes. Caleb’in eliyle tuttuğu yarasını hemen fark etmişti. “Bir bakalım.” Reddetmeye fırsat bırakmadan yarayı incelemeye başlamıştı bile.

“Ekselansları...” dedi Caleb. En azından saygıda kusur etmesi gerektiğini hissediyordu.

Düşes başını iki yana sallayıp kıkırdadı. “Amerikan aksanıyla olmaz o Bay Calhoun. Bana Düşes diyebilirsiniz.” Yarayı incelerken kaşlarını çatı. “Kurşun sadece sıyırmış.”

Sesily nefesini saldı. “Sevindim.”

Düşesin endişesi öfkeye dönüşüyordu. “Polis mi ateş etti?”

“Hayır.”

“Imogen mi?” diye fikir yürüttü Adelaide.

“Pardon!” dedi arabanın yanında bir anda biten Imogen. Kim bilir yine nerelerdeydi? “Gayet usluydum. Planı *harfiyen* uyguladım.”

“Coleford ateş etti.”

Imogen’in kaşları çatıldı. “Umarım gebertmişsinizdir?”

“Hayır. Şu anda tutuklu,” dedi Sesily. “Anladığım kadarıyla Scotland Yard’da iki kişinin ölümle yüzleşmesi fikrinden pek hoşlanmıyorlar.”

“Patlamaya bir şey demediler,” dedi Caleb duygusuzca.

“Çünkü tarz meselesi,” diye yanıtladı Imogen.

Düşes gülümseyerek Caleb’a baktı. “Peki kaçmaya devam mı?”

“Aslında hayır. Tesadüfe inanamazsınız...” Caleb, Sesily’ye bir bakış fırlattı. “Katil itirafta bulunmuş. Bunun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Sesily kaşlarını kaldırdı. “Sen kalbimi kırarken sana kulak asacağımı sanmıyordun ya?”

Caleb bir şey demedi ama bundan nefret ediyordu. Uzanıp inanılmaz yumuşaklıktaki yanağını okşadı. “Kalbini kırmak istememiştim.”

“Kolay tamir olduğuna sevinmelisin,” diyen Sesily ona sokuldu. “Seni affediyorum.”

“Ben affettiğimden emin değilim, kayıtlara geçsin,” dedi Imogen.

“Ben de,” diye cıvıldadı düşes.

Kaşlarını kaldıran Caleb’in yeşil gözlerinde hem dehşet hem de hınzır kıvılcımları uçuşuyordu.

Sesily gülümseyerek, “Kesin şunu,” dedi. “Caleb’i seviyorum.”

Bunun üzerine kadınlar neyse ki arabanın arka koltuğunda geri çekilerek çiftin farkında değilmiş gibi yapmaya başladı.

Caleb kolunu beline dolayıp kendine çekerek Sesily’yi özlemle öptü. Sonunda nefes almak için geri çekildiğinde, “Beni seviyorsun,” diye fısıldıyordu.

“Seviyorum,” dedi Sesily mutlulukla.

“Beni kurtardın.”

“Birinin kurtarması gerekiyordu.”

“Sen gördüğüm en güzel şeysin Sesily Talbot.”

“Bunu dilediğin zaman tekrarlayabilirsin.”

“Seni sevdiğimi söylesem?”

“Bunu da dilediğin zaman söyleyebilirsin.” Sesily, öpmek için uzandığında parmakları göğsündeki yarasına değince Caleb’in

acıyla nefesini tuttuğunu duydu. Gömlek sıırsıklamdı. Yara hâlâ kanıyordu. Hemen geri çekildi. “Doktora görünmen lazım.”

“Doktor falan lazım değil,” diye itiraz etti Caleb. Tek ihtiyacı Sesily’di. “Suyla sabun, bir de iğneyle iplik yeter.”

“Ben yardımcı olabilirim.”

Kulağa yabancı gelen yumuşak aksan, aynı zamanda inanılmaz derecede tanıdıktı. Nefesini tutan Sesily, arkalarında konuşan kadını görmek için döndü.

Jane.

Caleb’in yüreği, yılların endişesi ile kederini silen bir rahatlama ve sevinçle doldu. Kardeşi yaşlanmıştı ama bu haliyle tıpkı annelerine benziyordu. Onu öyle özlemişti ki...

İki kardeş, bunun bir rüya olmasından korkuyorlarmış gibi ağır hareketlerle buluştu. Sonunda sarılmaları öylesine duygu doluydu ki gözlerinden hayret, keder, pişmanlık ve umut okunabiliyordu. Sonra gülmeye başladılar, çünkü yapılacak başka bir şey yoktu. Kahkahalar bulaşıcı olduğundan çok geçmeden herkes gülüyordu. Yıllarca ayrı kalan Caleb ve Jane, sonunda bir kez daha buluşmuştu.

Bir süre sonra içinde bulundukları durumu hatırlatan Jane oldu. “Yaranı ben dikerim abi,” dedi.

“Arabaya!” diye bağırdı Adelaide. “Kanamamaya çalış Amerikalı. Bu araba cesetler için olan değil.”

Jane’in gözleri kocaman açılırken Caleb ona dönmeden önce kahkahayı bastı. “Bir saniye... Gitmeden önce sormam gerekiyor. Senin burada ne işin var?” Endişe birden kulaklarını uğuldatmaya başlamıştı. “Neden buradasın?”

Kardeşi bileğini tuttu. “Senin için geldim.”

Caleb, büyük bir keyifle onları seyreden kadınları anlayamıyordu.

Sesily’nin mutluluk gözyaşları görülmeyecek gibi değildi. Planın sahibi o olduğu için açıklama ona düştü. “Coleford’u kendi

ayağıyla getirmeden onu tutuklatamazdık,” dedi. “Kaçma riskini de göze alamazdık.” Gülümsedi. “Amaç özgürlüğündü ve Coleford tutuklanmadan özgürlüğüne kavuşman mümkün değildi.”

Caleb’in kafası karışmıştı. “Hâlâ anlamıyorum... Bütün bunların Jane’le ne alakası var? Bu sabah itiraf ettiğimde Peck, Coleford’u çağıracağını söylemişti.”

“Eh, aslında bu zamanımızı çok daralttı. Adelaide’in itirafı yasal göstermesi gerekiyordu, dahası Imogen’in de zamana ihtiyacı vardı...”

“Kimya,” dedi ve mutlulukla çantasındaki silahları çıkardı.

Caleb’in tüyleri diken diken oldu.

“O yüzden Peck’i oyalamamız, *aynı zamanda* seni oradan çıkarmadan önce Coleford’un Scotland Yard’a gelmesini sağlamamız gerekti. Yoksa hepimize zarar vermesi işten bile değildi. Düşes, Peck’i oyalamakla uğraşırken ben de Jane’i görmeye gittim.” Sesily gözlerini kadına çevirdi. “O da gözcüleri buraya çekmeyi kabul etti.”

“Adelaide beni almaya geldiğinde Zorba Çocuklar tahmin ettiğimiz gibi peşimize düştü,” dedi Jane, başından beri grubun bir üyesiymiş gibi.

“Sonra da yıldız gibi parladı,” diye ekledi Imogen.

“Zorba Çocukların kulağına senin ve Sesily’nin de Scotland Yard’da olduğu bilgisini fısıldayınca Coleford hemen harekete geçti,” dedi düşes.

“Böylece kuzu kuzu ayağımıza geldi,” dedi Sesily. “Gerçi onun Peck’in ofisine gitmesini bekliyorduk. Seni vurması... Plan dışıydı.”

“Ama planın her halükârda işlediğini görmek güzel,” dedi düşes. “Herkes arabalara. Bay Calhoun kan kaybediyor.”

Herkes yerine geçerken Caleb hâlâ Sesily’nin planına hayret ediyordu. Sevdiği kadını göğsünün sağlam yanına çekip sarıldı, “Başından beri sana inanmalıydım,” dedi.

Sesily ciddiyle başını sallıyordu. “Gelecekte bana inanacak mısın? Bizim aşkımız böyledir. Çılgılık çılgılığa. Dobra. Bizim sava-şımız böyledir. Yap hep ya hiç.”

Caleb’in yüreğindeki sızı geri dönmüştü.

Bu kadını bütün kalbiyle seviyordu.

Sesily yine parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kulağına fısıldadı. “Hadi eve gidelim.”

Ev.

Caleb bu kelimeyi düşünmeye bile cesaret edemezdi.

Şimdi yine bir evi vardı. Sesily’le. Jane ve Peter’la. Bu deli ka-dınlarla... “Benim arabama binin Bayan Berry,” diye seslendi dü-şes. “Şahane bir terzi olduğunuzu duydum.”

“Deri astarlı cepler konusunda uzman,” diye bağırdı Sesily.

“Zekice,” dedi Adelaide oturduğu yerden hayranlıkla.

Kaşları şaşkınlıkla kalkan Jane sonunda konuşabildi. “Her tür ve boyutta cebin son derece faydalı olduğunu düşünüyorum.”

Düşes genç kadına gülümsedi. Caleb kadının gözlerinde beli-ren planları adeta okuyabiliyordu.

“Peki, özel içlikler?” diye sordu düşes.

Jane hiç tereddüt etmedi. “Üstesinden gelebileceğime inanı-yorum ekselansları.”

Şaşıрма sırası Caleb’daydı. Sesily küçük bir kahkaha at-madan edemedi. Ona iyice sokulup, “Seni utandırıyor muyuz Amerikalı?” dedi.

Caleb da gülererek ona sarıldı. “Düşünsene, sizlerle onca şey yaşadıkten sonra iç çamaşırıyla beni utandırmayı başardınız.”

Sesily kulağına fısıldamak için parmak uçlarında yükseldi. “Düşünsene, içimde hiçbir şey yok.”

Kanamadan ölse umurunda olmazdı, çünkü Caleb o anda sadece bu kadınla baş başa kaldıklarında neler yapabileceklerini hayal ediyordu. Belli belirsiz bir zevk mırıltısıyla onu ateşli bir şekilde öperken, Jane'in mutlu kahkahasına eşlik eden homurtulara kulak asmıyordu.

Sesily geri çekilerek, "Artık istediğimiz zaman öpüşebiliriz," diye fısıldadı. "Artık özlemek yok."

"Ben seni sonsuza kadar özleyebilirim," dedi Caleb.

Sesily gülümsüyordu. "Buna hayır demem," diye karşılık verdi. Tekrar öpüştükten sonra yol verdi. "Hayır. Dikiş atılması gerekiyor. Sonra beni istediğin kadar öpebilirsin."

"Benim tek *istediğim* seni öpmek."

Sesily gülerek arabaya yöneldi ama omzunun üzerinden baktığında Caleb'in peşinden gelmediğini fark etti. Caleb arabanın fener ışığında durmuş onu seyrediyordu.

Onu istiyordu.

Sonsuza kadar sahip olmak istiyordu.

Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Caleb çenesiyle onu işaret etti. "Bana hâlâ bir iyilik borçlusun Sesily Talbot. Ve bu sefer kaytaramazsın."

Sesily yine gülümsemeden edemedi. "Peki. Ne istiyorsun?"

Caleb yarasına, günü bir hücrede geçirmesine, az önce kurulduğu geçmişine aldırmadan yanına geldi. Hayatında ilk kez geleceği düşünüyordu. "Evlen benimle."

Sesily başını yana eğdi. "Olabilir." Caleb küfrü basınca da sırttı ve sevdiği adamın gömleğini kavrayarak kendine çekti. "Emin misin? Benimle evlenmek, kardeşlerimle evlenmeye benzemez."

"Kırık burunlar, hapisten kaçırımlar, patlamalar ve cesetler göz önüne alınırsa aksini hayal bile edemiyorum." Caleb duraksadı. "Cesetler olmasa?"

“Pazarlığa açık,” diye güldü Sesily.

Caleb iyice sokuldu. “Evliliğimiz diğerleri gibi olacaksa *seninle* evlenmezdim. İlk gördüğüm andan beri istediğim sensin. En başından beri yanıp tutuştuğum sensin. Evlen benimle aşkım.”

Sesily’nin cevabı öpücüğündeydi.

Biterken

Bir Yıl Sonra

Her şey değiştikten sonra Caleb, Fetu'yla birlikte açtığı üç yeni mekândan biri olan Marlyboné'daki Athena adındaki tavernada geçirdiği uzun akşamın ardından içeri girdiğinde ev sessizdi.

Yakalanma ya da cezalandırılma korkusu olmadan özgürce dolaşmaya başladığından beri yeni işler açmakla kalmamış; kardeşinden, baldızlarından, yeğenlerinden ve kayınbiraderlerinden oluşan büyük bir aileye kavuşmuştu. Karısıyla da büyük bir aşk yaşıyordu.

Şesily ile Caleb, Scotland Yard'daki patlamadan sadece birkaç hafta sonra, Highley yakınlarındaki sessiz bir kilisede evlenmişlerdi. Düğüne sadece aileleri ve en yakın dostları katılmıştı. Düğün gecesini geçirmek için bekçi kulübesinde kalmayı rica ettiklerinde Sera ve Haven gözünü bile kırpmadan kabul etmişti. Bunun üzerine Caleb kulübeyi güller ve yumuşacık yastıklarla doldurmuş, şömineyi yaktırmış, haliyle bir gece üç geceye uzamış, sonunda Londra'daki evlerinde de geceleri böylesine uzatabileceklerini hatırlamışlardı.

Gerçi Londra o kadar sakin değildi.

Tavernalar Sesily'nin işleri, aileleri ve dostlarıyla her akşam mutluluk ve keyifle doluyordu. Sesily artık kocasının barlarından uzak durmuyordu ve Caleb, güzel karısı skandallar yarattığı sürece sosyete balolarının o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlamıştı. Sesily'nin eski işlerinden vazgeçmeye niyeti yoktu. Ve Caleb onunla birlikte savaştan vazgeçmeyecekti.

Ya hep ya hiç.

Sesily o akşam Mekân'a gitmişti. O yüzden Caleb onu görmek, ona sarılabilmek, onu sevebilmek için dakikaları saymıştı.

Düğünden sonra Sesily, Marylebone'daki evi zevkli mobilyalar, harika sanat eserleri ve Caleb'in onunla tanışmadan nefesini tutarak yaşarken, henüz karısı ona nefes almayı öğretmemişken aklına getirmeye cesaret edemediği binlerce konforlu eşyayla doldurmuştu.

Kapının hemen yanındaki sehpa da tek bir fener mutlulukla yanıyordu.

Demek evdeydi.

Caleb hiç durmadan feneri kaptı ve basamakları atlayarak merdivenleri tırmandı. Yatak odalarına giden köşeyi döndüğünde bir gün basamakları bu kadar hızla çıkmama ihtimalini merak ediyordu. Arzularla yanıp tutuşmadan. Ona kavuşma arzusuyla dolup taşmadan.

Asla.

Sesily, odanın bir yanındaki karanlığa gömülmüş yatakta değildi. Loş odada dans eden turuncu gölgelerin yansımalarına neden olan şöminenin yanındaki koltukta da yoktu.

Banyo paravanının arkasındaydı. Gölgesi bütün günahkârlığıyla iyice belli olsun diye evdeki bütün mumları yakmış gibi görünüyordu.

Caleb ağzının kuruduğunu, aletin sertleştiğini hissedebiliyordu.

Yatak odasının kapısını sertçe kapattığında Sesily bir kolu-
nu havaya kaldırmış, diğer elini siluetinden aşağı kaydırıyordu.
“Gelmişsin,” dedi usulca. Nefeslerinin sıklaştığı belli oluyordu.

Caleb kanının damarlarına hücum ettiğinin farkındaydı.
Keyifle paltosunu çıkardı. “Sen de gelmişsin.”

“Mekân sakindi,” dedi Sesily. Diğer elini belinde dolaştırıyordu.
Nefes kesiciydi.

Caleb boğazını temizledi. “Mekân asla sakın olmaz.”

Sesily durup başını yana eğdi. “Sakin sayılırdı. Bütün sorun-
lar, tatlı sorunlardı.” Vücudunu sabunlu bezle silmeye devam
etti. “Peki sen? Kalabalık mıydı?”

“Deli gibi,” dedi Caleb. “Gürültülü.” Yeni bir taverna için ideal
müşterilerdi. “Fetu halinden memnun.”

“Peki sen?” Sesily gülümsedi. “Sen halinden memnun musun?”
Artık memnunum.

Caleb bu kadar mutlu olabildiğine inanamıyordu. “Tek iste-
diğim eve gelmekti,” dedi. “Seni görmek.”

Küçük bir es... “Ben de seni görmek istiyordum.”

Kelimelerdeki vaat Caleb’in kalp atışlarını hızlandırıyor.
“Çok beklettim mi?”

“Oyalanacak bir şeyler buldum.”

Sesily kolunu ağır ağır indirip bakır küvetin arkılığına yaslan-
dığında Caleb siluetin tamamını göremediği için hayıflanıyordu.

Saçları dağınık bir topuz şeklindeydi. Profili muhteşemdi.

“Söylesene,” derken heceler ağzındaki çakıllar gibiydi. Çabucak
yeleğinin düğmelerini çözerken gözünü ondan alamıyordu.

Göster.

Sesily bir bacağına havaya kaldırdı.

Evet.

“Noel için bir sürü davet aldık,” derken bezi iştah açan baldırından güzelim bileğine kaydırdı.

Caleb yeleğini yırtarcasına çıkarırken karısının tekrar banyo almasını gerektirecek hayaller kuruyordu.

Sesily’nin, “Caleb?” demesiyle düşüncelerinden koptu.

“Hmm?”

Bacak kayboldu.

“Ne dersin?”

“Neyle ilgili?”

“Noel’i nerede geçirmek istersin?”

Caleb, karısının sözlerindeki kuru hınzırlığı duyabiliyordu. “Seninle geçirmek istiyorum,” dedi basitçe.

Sesily küvette doğrulup başını çevirdiğinde kollarını kenarlara dayadı. Yumuşacık omuzlarının gölgesi mükemmeldi. “Benimle tabii ama nerede?”

“Önemi yok,” dedi Caleb, gömleğini çıkardığı gibi fırlatarak.

“O zaman Jane,” dedi Sesily.

Caleb, kardeşiyle geçirebileceği tam on sekiz Noel kaçırmıştı. Bu on sekiz yılın on yılında Peter’la olma fırsatını değerlendirememişti. Noel’de aileyle birlikte olma fikri harikaydı.

Tabii Sesily bunu çok iyi biliyordu.

Ama Caleb kardeşinden konuşmak istemiyordu. “Sesily...”

Sesily kıpırdadığında bedenine çarpan sular, o harika kıvrımları hatırlatıyordu. “Ertesi gün Highley’ye geçebiliriz,” dedi.

“Aslını istersen hiç umurumda değil aşkım,” diyen Caleb, pantolonunun düğmelerini çözmeye başlamıştı. Aletini sıvazladı. “Beklerken neler yaptığını anlat.”

Kısa bir sessizliğin ardından Sesily sırtını dikleştirip yan döndü. Başını tavana kaldırmıştı, böylece manzara dolgun ve

mükemmel görünen göğüsleriyle doldu. Bezi göğsünde dolaştırırken Caleb'in gayriihtiyari inlediğini duyabiliyordu. "Anlatmamı istediğinden emin misin?" Sonra ayağa kalktı. Bedeninden süzülen suların sesiyle günahkâr silueti tamamlandı. Artık bütün kıvrımları, hatları, dolgun kalçaları görülebiliyordu. Ellerini saçlarına götürüp topuzunu çözdüğünde gür dalgalar omuzlarına döküldü. "İstersen gösterebilirim?" Caleb dayanamayıp paravanın ardına geçtiğinde zevkle cıyaktı. "Caleb! İslağım!"

"Ben de ıslak kalmanı sağlayacağım," diyen Caleb onu kucağında küvetten çıkardı. "Çok fenasın."

Sesily başını iki yana salladı. "Asla!"

"Asla mı? O zaman niye boş konuşuyorsun? Mekân, taverna, Noel tatili... Beni delirttiğinin farkında değil misin?"

Sesily'nin mavi gözleri zevkle ışıldarken parmaklarını kocasının saçlarına daldırarak onu öptü. "Biraz farkındayım."

Caleb homurtuyla zevkten inletene kadar genç kadının dolgun alt dudağını emdi. "Çok farkında."

"Azgın yani?"

"Karım söz konusu olduğunda her zaman."

Onu paravanın arkasından çıkarıp uzun adımlarla ilerlediği yatağın kenarına çırpılıplak bıraktı. Sesily bacaklarını aralayınca hemen arasına yerleşti. Odayı tasarlarken Sesily'nin yatağı bir platform üzerine yerleştirmesi bir lütuftu. Kasıkları birleştğinde sıcak tenleri, arada kalan sert pantolon kumaşına rağmen ikisinin de zevkle inlemesine neden oldu.

Sonunda muhteşem karısı öpüşmek için başını kendine çekti, ateşli bir öpüşmenin ardından günden günde farksız bir fısıltıyla, "Bana ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Birkaç fikrim var," diyen Caleb onu yatağa devirdi. "En iyisinden başlayayım mı?"

“Lütfen,” diye iç geçirdi Sesily. Sırtı yay gibi gerilmişti.

“Seni seveceğim Sesily Talbot. Her gün... Hayatımızın sonuna kadar.”

Masmavi güzel gözler, onunkilerin içine bakıyordu. “Sınırsız?”

Bu kadın mükemmeldi. Ve onundu.

“Sınırsız.”

Ve Caleb zaman kaybetmeden karısını sevmeye koyuldu.

Yazarın Notu

Tarihi romantik hikâye yazmanın keyifli yanı şü: Hikâyeler her zaman yaşadığımız dünya ve bugünle ilgilidir. Bütün kitaplar geçmişe çok az değinerek başlar; oysa geçmişin gerçekleri, hayal ettiklerimizden sıklıkla daha çılgındır.

Birkaç yıl önce romanımla uğraşmak yerine Twitter'da gezerken Viktorya Londra'sında Fil ve Kale Çetesi'nin kadınlar kolu olan Kırk Fil'le ilgili bilgilere rastladım. Fil Çocuklar her zamanki zorbalıklarını yaparken, Kırk Fil şiddete daha az başvuruyordu. Bu kadınlar bahis işlerini yürütüyor, İngiltere tarihinde görülmemiş büyük bir dükkân soygunu şebekesini yönetiyor, bu arada 1800'lü yılların sonlarında büyük mağazalardan her şeyi aşırılabilmelerine olanak sağlayan özel iç çamaşırlarının üzerine fazlasıyla büyük etekler giyiyorlardı. Haklarında anlatılan hikâyeler çılgıncaydı. Böylesi bir şebekeyi yöneten kadınlar çetesine hayran kalmıştım.

Cehennem Güzellerinin, Kırk Fil olmadığını söylemem gerekir. Cehennem Güzelleri martiniyse, Kırk Fil daha çok bardakların

üzerinden geçirilen bir şişe vermiştir. Ancak onlar olmadan, yarattığım kadın çetesini hayal edemezdim. Dedikodu ağı, özel iç çamaşırları, kilit açma, taverna kavgaları, kloroform şişeleri...

O yüzden Alice Diamond, namıd iğeri Agnes Ross, namıd iğeri Diamond Annie ve diğer kızlara, bana esin kaynağı oldukları için teşekkürler. Bu arada bence Alice bu kitaptan nefret ederdi. Mermi fabrikasında iş bulmak için belge sahteciliği yaparak bomba imalatını öğrenen bir kadın için bu roman fazla hafif kaçır. Ancak Caleb'in bacaklarına arsızca yorumlar yapacağından eminim ve buna saygı duyuyorum. Kırk Fil kadınlarıyla ilgili daha fazla bilgiyi Brian McDonald'ın harika *Alice Diamond and the Forty Elephants* kitabında bulabilirsiniz. Kloroformdan bahsetmişken... Imogen'in kendi laboratuvarında bulduğu karışım, 1831 yılının aynı günlerinde Almanya ve ABD'de de bulunmuştu. Kitapta bunun gibi daha çok bilgi var.

Bununla birlikte ilk ziyaretimden beri hep yanımda olan Londra Vakıf Müzesi'ni anmadan geçemem. Her zamanki Londra Müzesi, Britanya Kütüphanesi ve New York Halk Kütüphanesi'ne sonu gelmek bilmeyen araştırmalarım, küresel salgın süresince bile bana kapılarını açtıkları için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Arkadaşım Dan Medel, gece yarılarında attığım, "Biri bayılana kadar boğulduğunda ne olur?" gibi sorularıma alışı. Genellikle, "Ölüm bir olasılık değilse..." diye başlayan sabırlı cevapları için özel bir teşekkürü hak ediyor. Pandemi sırasında doktorluk yaparken saçmalıklarımı hoş görmesi... Dostluk değildir de nedir?

2020 yılını kendi kızlar çetemle geçirmenin mutluluğunu yaşıyorum. Onlar olmasa bu yılı asla atlatamazdım. Yol arkadaşlarım Louisa Edwards ve Sophie Jordan; sevgili dostlarım

Jen Prokop ve Kate Clayborn; Yazarlar Odası'ndaki herkes; tabii sonuna kadar yanımda olan Kennedy Ryan ve Meghan Tierney.

Düşesin çorba kâsesi, annemin çok eski bir arkadaşının evinden esinlenildi. O yüzden, annemle babamı harika partilerine davet ederek bu fikri verdiği için Venturi'ye teşekkürler.

Avon Books'taki harika ekibe teşekkürler: Deli saçması bir fikirle karşısına çıktığımda gözünü bile kırpmayan Carrie Feron; aptal sorular sorduğumda gözünü bile kırpmayan Asanté Simons; beni olduğumdan daha iyi gösteren Brittani DiMare; havuza çivileme atlayan Brittani Hilles. Jennifer Hart, Kristine Macrides, Christine Edwards, Ronnie Kutys, Andy LeCount, Josh Marwell, Carla Parker, Rachel Levenberg, Donna Waikus, Carolyn Bodkin ve büyük heyecanlarıyla bütün satış ekibi. Jeanne Reina ve kitabımın kapağını tasarlayan grafik departmanı. Bu çetenin muhteşem kızları: Holly Root, Kristin Dwyer, Alice Lawson, Eva Moore ve Linda Watson... Her birinize minnettarım.

Teşekkürler aşklarım: Roller değiştiğinden annesi için sabah masaya notlar bırakan V; saatlerce masamın dibinden ayrılmayan Kahlo ve felaket olduğunu düşünsen bile yaptığın her şey için Eric.

Ve elbette sevgili okurlarım! Sesily ve Caleb için sabırla beklediğiniz için teşekkürler. Umarım beklediğinize değmiştir. Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamışsınızdır... Çünkü planlarım vardı! Gelecek yıl Adelaide için planladıklarımı sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.